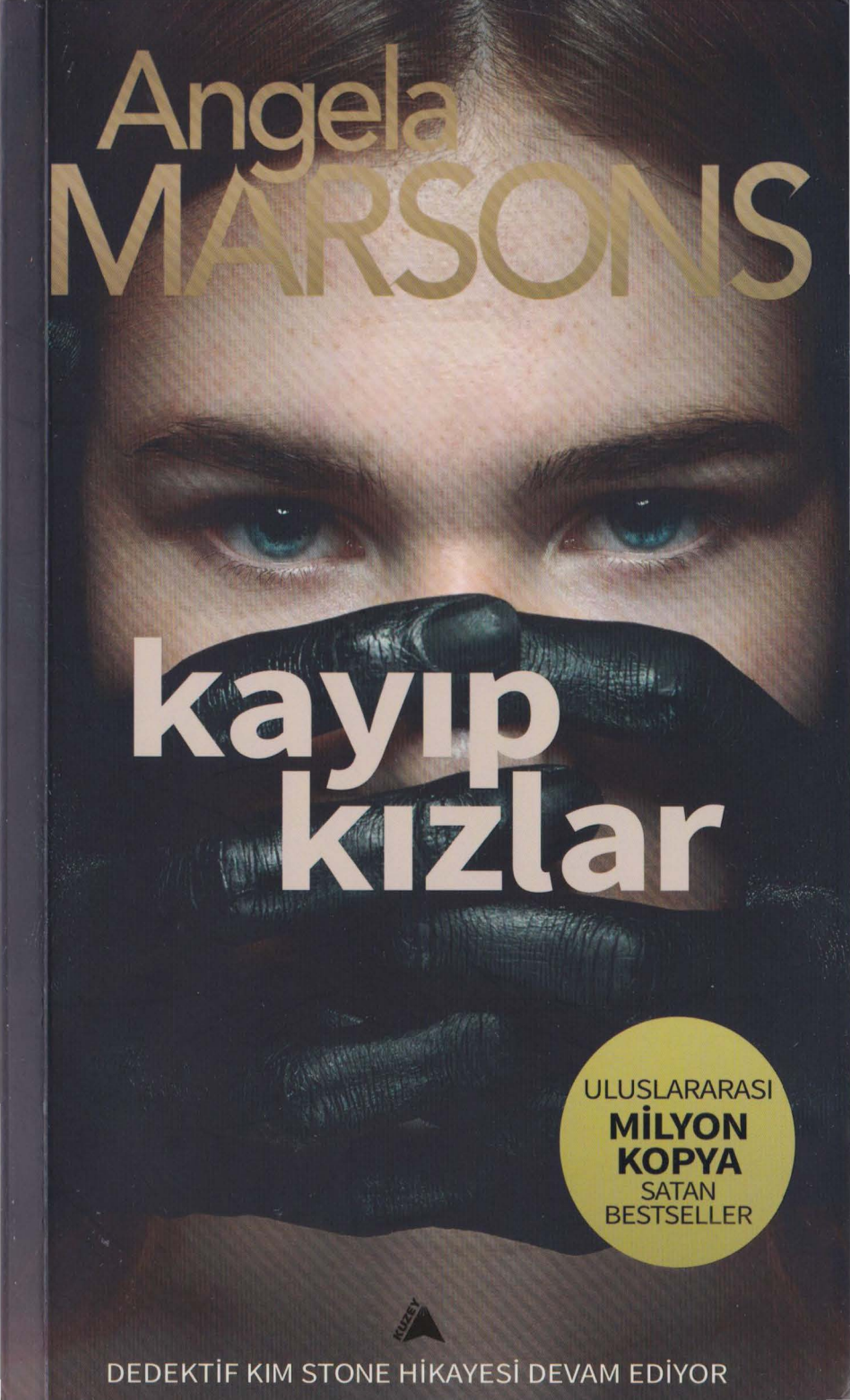

Angela
MARSONS
kayıp
kızlar
ULUSLARARASI
MİLYON
KOPYA
SATAN
BESTSELLER
KUZEY
DEDEKTİF KIM STONE HİKAYESİ DEVAM EDİYOR

İki küçük kız ortadan kayboluyor. Yalnız biri geri dönecek.

En yüksek teklifi veren çift kızlarını yeniden görecek. Kaybeden çift bir daha göremeyecek. Şundan emin olabilirsiniz. Çocuklardan birisi ölecek.

Birbirlerinin en yakın arkadaşı olan Charlie ile Amy ortadan kaybolduğunda, iki aile en kötü kâbuslarını yaşamaya başlarlar. Bir kısa mesaj akla hayale gelmeyeni doğrular: kızlar korkunç bir kaçırma vakasında kurban seçilmiştir.

Ve ikinci bir kısa mesaj, iki aileyi kızlarının hayatlarını kurtarmaları için birbirlerine düşürdüğünde, Kıdemli Baş Dedektif Kim Stone ve ekibi için zaman azalmaya başlar.
Cesetler birbiri ardına bulunmaya başlarken, bütün hamleleri kurnazca alt edilen Stone bu acımasız katillerin şimdiye kadar karşına çıkan en ölümcül suçlular olabileceklerini fark eder. Kızları evlerine canlı olarak geri getirme olasılığı da her geçen saat azalmaktadır.

Ailelerin geçmişlerindeki karanlık sırlar ağını aydınlatmak bu soruşturmayı çözmenin anahtarı olabilir. Ama Kim bunu başaracak kadar uzun süre hayatta kalabilecek midir?
Yoksa bir başkasının çocuğu en acı bedeli mi ödeyecektir?

Kitapları çok satanlar listesinde bir numara olan Angela Marsons'un tam anlamıyla bağımlılık yapan son polisiye romanı.

KUZEY
www.kuzeyyayinlari.com
kitap@kuzeyyayinlari.com
facebook/kuzeyyayinlari
twitter/kuzeyyayinlari

Çeviren
F. Gökhan Tuna

9 786059 909532 ₺19,95

"Vay canına, Angela Marsons'un Kıdemli Baş Dedektif Kim Stone serisinin daha mükemmel olabileceğini düşünmüyordum ama Marsons bu kitapta gerçekten de kendini aşmış. Bolca şaşırtmacası ve sürprizi olan, olağanüstü ve hızlı ilerleyen bir polisiye. Okumaya başlayınca son sayfayı bitirene kadar elimden bırakamadım... Beni derinden etkilemedikleri sürece kitaplara beş yıldız vermiyorum ama "Kayıp Kızlar" kolaylıkla beş yıldız verdiğim bir kitap."

-Cal Turner'ın Kitap İncelemeleri

Kim Stone Serisi

Sessiz Çığlık
Şeytani Oyunlar
Kayıp Kızlar
Ölüyü Oynamak
Nesiller
Ölü Ruhlar

Angela Marsons'un Kim Stone serisi Amazon'un çok satanlar listesinde 1 numara oldu ve seri, tüm dünyada toplamda bir milyonun üzerinden bir satış rakamını geçti. Angela, partneri, yerinde duramayan Labrador köpekleri ve küfürbaz papağanıyla birlikte İngiltere'nin Black Country bölgesinde yaşamaktadır.

Yazmaya olan aşkını ilk olarak ilkokulda keşfetti. Dersleri ikinci plandaydı ve etrafındaki insanları izlemeye ve onlar hakkında sessizce hikâyeler uydurmaya bayılıyordu.

Karnesinde sürekli şuna benzer şeyler yazıyordu: "Angela kendi işleriyle, başkalarınınkiyle ilgilendiği kadar ilgilenirse başarılı olur."

Yıllarca ilişkiler üzerine kitaplar yazdıktan sonra Angela suça yöneldi. Tabii ki bu yönelme edebi anlamda. Bir karakter yarattı ve bu karakter artık gitmeyi reddediyor.

KAYIP KIZLAR

Bir Kim Stone Romanı

Angela Marsons

Çeviren

F. Gökhan Tuna

Lost Girls

Copyright Angela Marsons 2017

Kitaptan tanıtım amacı ile yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmadan, hiçbir biçimde ve hiçbir yolla kitabın içeriğinin bir bölümü ya da tümü yeniden üretilemez ve dağıtılamaz.

Bu kitabın telifi Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

This translation of Evil Games is published by arrangement with Lorella Belli Literary Agency.

Baskı
Nisan 2018

Matsis Matbaa Hizmetleri
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No 51
Sefaköy İstanbul Sertifika No: 40421

ISBN ve Barkod: 978-605-9909-53-2

Kuzey Yayınları
www.kuzeyyayinlari.com
Tevfikbey Mah. Baltacı Sok. No 5 Sefaköy İstanbul
Sertifika no: 12121

kitapla ilgili her türlü durumda bizimle
kitap@kuzeyyayinlari.com adresinden iletişime geçebilirsiniz

Bu kitap sevgisi ve cömertliği ile şahsım da dâhil birçok insanın hayatını etkilemiş olan Mary Forrest'a adanmıştır.

Mary, hepimize çok şey öğrettin, verdiğin dersler sonsuza dek kalbimizde yaşayacak.

TEŞEKKÜR

Koşulların insanların davranışlarını nasıl etkilediği her zaman ilgimi çekti. Ağır baskı altında ne kadar farklı davranırız? Olduğumuzu düşündüğümüz kişi gibi mi davranırız yoksa doğamızda var olan ilkel birtakım içgüdüler kontrolü ele mi geçirir?

Bu konuyu araştırmak için muhtemelen en temel içgüdümüz olan korumak, özellikle de bir çocuğu korumak hakkında yazmaktan daha iyi bir ortam bulamazdım.

Umarım bu konunun hakkını vermeyi başarmışımdır.

Partnerim Julie'ye minnet duygularımı ifade edecek kelimeler bulamıyorum. Onun dürüstlüğü ve bana olan inancı yazarlık serüvenim boyunca bana rehberlik etti. O benim fikir jimnastiği yaptığım kişi, ilk okuyucum, en acımasız eleştirmenim ve en coşkulu destekçim. Yirmi yıl boyunca kitaplarım reddedildiğinde her zaman "kendileri kaybettiler" diyerek tepki vermiş, sonra da "bir sonrakine başla" diyerek beni cesaretlendirmiştir. Herkesin bir Julie'si olması gerekir.

Her zamanki gibi, Kim Stone'a ve onun hikayelerine ilgi göstermeye devam ettikleri için Bookouture ekibine teşekkür etmek istiyorum.

Oliver Rhodes gerçek bir sihirbaz ve hem kendisinin hem de Claire Bord'un Bookouture Ekibi'ndeki kitaplara ve yazarlara olan tutkuları hem cesaret hem de ilham verici.

Editörüm Keshini Naidoo, inanılmaz yetenekli ve bilgili birisi ve kitaplara ne kadar büyük katkı yaptığının farkında bile değil.

Kim Nash tüm Bookouture ailesini kucaklamaya, barındırmaya, korumaya ve desteklemeye ayrıca dünya üzerindeki en samimi dert ortağı olmaya devam etmekte.

Hepinize en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Olabileceğimin en iyisi olmam için bana ilham kaynağı oluyorsunuz.

Bookouture ailesindeki yazar meslektaşlarıma da teşekkür etmek istiyorum. Bu yetenekli ve eşsiz yazarların her biri eğlencenin, karşılıklı destek ve anlayışın hâkim olduğu bir ortamın yaratılmasına katkıda bulunuyor. Yazarlık serüvenine benimle beraber başlayan kitap arkadaşım Caroline Mitchell, her zaman özlü sözleri, faydalı tavsiyeleri ve aşırı komik resimleri ile hazır beklemekte. Lindsay J. Pryor son derece yetenekli ve sıcakkanlı. Renita D'Silva tanıdığım en güzel şahsiyetlerden birisi. Hepsi olağanüstü yazarlar olan bu iş arkadaşlarımın her biri zaman içinde samimi birer dostum haline de geldi.

Tanıştıkları her insana, bu insanlar ilgilenseler de ilgilenmeseler de, kitaplarımdan bahseden Anneme ve Babama en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Gösterdikleri şevk ve destek inanılmaz.

Kim Stone'u tanımak ve hikayelerini takip etmek için vakitlerini ayıran tüm blog yazarlarına ve eleştirmenlere sonsuz bir minnet duyuyorum. Bu harika insanlar sadece görevlerini yerine getirmek için değil, aynı zamanda tutkularının peşinden gittikleri için seslerini duyurmakta ve fikirlerini cömertçe paylaşmaktalar. Bu topluluğa, hem şahsıma, hem de kitaplarıma verdikleri destek yüzünden ne kadar teşekkür etsem az. Hepinize çok teşekkür ederim.

Son olarak, ihtiyaç duyduğumda benden desteğini ve dostluğunu esirgemeyen can simidim Dee Weston'a en içten teşekkürler.

Giriş

Şubat 2014

Emily Billingham ağzını kapatan elin arasından çığlık atmaya çalıştı. Adamın parmakları inceydi ama alt çenesini sıkıca kavramıştı. Emily'nin güçlükle çıkarttığı ses adamın teninden geri döndü. Serbest kalmak için başını geriye doğru savurdu. Başının arkası sert bir şeye, adamın kaburgalarına çarptı.

"Kes şunu, seni aptal küçük kaltak" dedi adam, onu geri geri sürüklerken.

Kulaklarındaki zonklama adamın söylediklerini neredeyse tamamen bastırıyordu. Kalbinin göğüs kafesinde hızlı hızlı attığını hissedebiliyordu. Gözlerindeki kumaş parçası etrafını görmesini engelliyordu ama ayaklarının altında çakıl taşlarının olduğunu hissetti.

Attığı her adım onu Suzie'den uzaklaştırıyordu.

Emily yeniden hamle yaptı. Kollarıyla iterek adamın bedeninden uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu kendisine doğru çekti. Kıvrılarak adamın ellerinden kurtulmaya çalıştı ama adam onu daha da sıkı kavradı. Onunla gitmek istemiyordu. Kurtulmalıydı. Yardım istemeliydi.

Babası orada olsa ne yapması gerektiğini bilirdi. Babası ikisini de kurtarırdı.

Bir kapının gıcırtıyla açıldığını duydu. Ah hayır, bu panelvanın kapısıydı. Çığlık atmak için gücünü topladı. Tekrar panelvana binmek istemiyordu.

"Hayır... lütfen..." diye ağladı, eğilip bükülerek adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

Adam dizinin arkasına sert bir tekme attı. Dizi büküldü, öne doğru düştü ama adam avcuyla saçlarından yakalayarak yere çarpmasına engel oldu. Kafa derisi acıdan sızlarken gözünden yaşlar boşaldı.

Adam onu tek bir hamlede aracın arkasına fırlattıktan sonra kapıyı çarparak kapattı. Kapıdan birkaç gün önce okula yürürken kaçırıldığında duyduğu tiz ses çıktı.

Sınıfı artık çok uzaklardaymış gibi geliyordu, arkadaşlarını bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Panelvan hızla geriye doğru giderken, Emily kapıya doğru savruldu. Kafasının arkasında havai fişek patlaması gibi yayılan bir acı hissetti.

Kıvrılarak doğrulmaya çalıştı ama panelvan hızlı gidiyordu, onu yan tarafına doğru savurdu. Hızla ilerlemekte olan panelvan havaya fırladığında Emily'nin yanağı aracın ahşap döşemesine çarptı. Çıplak baldırı bir çiviye takılınca yüzü acıyla buruştu. Ilık kan bir çizgi halinde ayak bileğine doğru süzüldü.

Suzie yanında olsaydı ona güçlü olmasını söylerdi. Tıpkı beden eğitimi dersinde el bileğini burktuğunda söylemiş olduğu gibi. Suzie Emily'nin diğer elini tutarak kalbine güç vermiş, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Haklı da çıkmıştı.

Ama bu sefer haklı çıkmamış olurdu.

Emily, gözyaşları hıçkırıklara dönüşürken, "Yapamam Suzie, özür dilerim" diye fısıldadı. Arkadaşı için cesur olmak istiyordu ama bacaklarında başlayan titreme şimdi bütün vücuduna yayılmaya başlamıştı.

Dizlerini göğsüne çekti, kendisine sıkıca sarılıp küçük bir top oluşturmaya çalıştı ama titremesi geçmedi.

Uyluklarının iç kısmından bir damla idrar aktığını hissetti. Damlalar, bedeninin durduramadığı bir akıntıya dönüştü. Bu eziyetin bitmesi için dua ederken bedeninden korku içinde bir hıçkırma sesi çıktı.

Sonra panelvan birdenbire durdu.

Etrafına uğursuz ani bir sessizlik çökerken Emily "Lütfen an-annecim, gelip beni al" diye fısıldadı. Kapıya yaslanmış, kıpırdamadan duruyordu. Titreme ellerini ve ayaklarını felç etmişti. Artık adama karşı koyacak gücü kalmamıştı, başına gelecekleri bekliyordu.

Kendisini kaçıran adam kapıyı açarken korkudan boğazı düğümlendi.

Bir

Black Country - Mart 2015

Kim Stone içinin öfkeyle yanıp tutuştuğunu hissetti. Öfkesi beynindeki ateşleme noktasından çıkıp elektrik akımı gibi ayak tabanlarına iniyor, sonra yeniden beynine yükseliyordu.

Eğer iş arkadaşı Bryant şimdi yanında olsaydı onu sakinleşmeye zorlardı. Harekete geçmeden önce kariyerini, nasıl geçineceğini düşünmesini sağlamaya çalışırdı.

Bu yüzden iyi ki tek başınaydı.

Pure Spor Salonu, Brierley Hill'de Merry Hill alışveriş merkeziyle, içinde büroların ve barların bulunduğu Waterfront merkezi arasında uzanan Level Sokağı'nın üzerinde yer alıyordu.

Pazar günü öğle vaktiydi ve otopark doluydu. Kim içeride bir tur atıp aramakta olduğu arabayı gördükten sonra Ninjayı kapının hemen dışına park etti. Burada fazla kalmayı düşünmüyordu.

Giriş salonuna girerek danışma masasına yöneldi. Fit vücutlu güzel bir kadın ışıl ışıl gülümseyerek elini uzattı. Kim kadının bir çeşit üyelik kartı görmek istediğini tahmin etti. Kim'in gösterebileceği kendi kartı vardı: Polis kimliği.

"Üye değilim ama üyelerinizden biriyle hızlıca bir şeyler konuşmam gerekiyor."

Kadın tavsiyeye ihtiyacı varmış gibi etrafına bakındı.

"Polis meselesi" dedi Kim. "Bir bakıma," diye ekledi içinden.

Kadın başıyla onayladı.

Kim yerleşim planını gösteren panoya baktı ve tam olarak nereye gideceğini buldu. Sola döndü ve kendisini insanların üzerlerinde step yaptığı, yürüdüğü ve koştuğu üç sıra egzersiz aletinin arkasında buldu.

Oldukları yerde enerji harcayan insanların arkadan görünüşlerini inceledi.

Aradığı kişi, uzak köşede merdiven çıkma aletinde yukarı aşağı inip çıkıyordu. At kuyruğu şeklinde toplanmış uzun sarı saçları kadını ele veriyordu. Telefonunun egzersiz aletinin ekranının önünde durması da Kim'in doğru iz üzerinde olduğunu gösteriyordu.

Hedefindeki kişiyi bulan Kim, ellerini ve ayaklarını yukarı kaldıran ve uzun adımlarla yürüyen insanların çıkarttıkları seslere ya da mekândaki tamamen giyinik tek kişi olduğu için üzerine çektiği meraklı bakışlara aldırış etmedi.

Umursadığı tek şey, bir kadının Dewain adında on dokuz yaşındaki bir çocuğun öldürülmesine karışmış olmasıydı.

Kim makinenin önüne dikildi. Tracy Frost'un yüzündeki şaşkınlık öfkesini biraz azalttı. Ama sadece biraz.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu Kim, bu tam olarak bir soru olmasa da.

Kadın bir anlığına tökezler gibi oldu; düşseydi ne kadar da kötü bir şey olacaktı.

"Buraya nasıl girebil...?" Tracy etrafına bakındı. "İçeri girmek için polis kimliğini kullandığını söyleme."

Kim "Konuşabilir miyiz, özel olarak" diye tekrar etti.

Tracy adım atmaya devam etti.

"Bak, bunu burada da memnuniyetle yaparım" dedi Kim, sesini yükselterek. "Nasıl olsa bu insanları bir daha görmeyeceğim."

Kim içerdeki insanların neredeyse yarısının şimdiden kendilerine baktığını hissedebiliyordu.

Tracy geriye doğru adım atarak aletten indi, sonra telefonuna uzandı.

Kim kadının boyunu görünce şaşırdı, en fazla 1 metre 57 santim olduğunu tahmin etti. Onu hava şartları nasıl olursa olsun, daha önce hiç 15 santimden kısa topuklarla görmemişti.

Kim kadınlar tuvaletinin kapısından hışımla girerek Tracy'yi duvara itti. Kadının kafası el kurutma makinesini santimlerle sıyırdı.

Ardından "Ne halt ettiğini düşünüyordun be sen?" diye bağırdı.

Bölmelerden birinin kapısı açıldı, genç bir kız tuvaletten koşarak kaçtı. Artık yalnız kalmışlardı.

"Bana böyle dokunamaz..."

Kim biraz geri çekilerek aralarında çok az mesafe bıraktı. "O haberi nasıl yayınlayabildin, seni aptal kaltak. O artık öldü. Dewain Wright senin yüzünden öldü."

Yerel muhabir ve tam bir pislik olan Tracy Frost, Kim'in kelimeleri beynine ulaşınca iki kere gözünü kırptı. "Ama... yaptığım... haber..."

"Yaptığın haber onun ölmesine neden oldu seni aptal kadın."

Tracy başını hayır anlamında sallamaya başladı. Kim başını evet anlamında salladı. "Ah evet."

Dewain Wright, Hollytree sosyal konutlarında yaşayan bir delikanlıydı. Yaklaşık üç yıldır Hollytree Kapüşonluları isimli bir çetenin üyesiydi ama çeteden ayrılmak istiyordu. Çetenin üyeleri bunu duymuş ve onu bıçaklayarak sokakta ölüme terk etmişti. Onu öldürdüklerini düşünmüşlerdi ama yoldan geçmekte olan birisi kalp masajı uygulamıştı. Bu aşamada cinayete teşebbüs soruşturmasını yürütme görevi Kim'e verilmişti.

Kim'in ilk talimatı çocuğun hala hayatta olduğu bilgisinin ailesi dışında herkesten saklanması olmuştu. Bu bilginin Hollytree'de duyulması halinde çetenin çocuğun işini bitirmenin bir yolunu bulacağını biliyordu.

Kim o geceyi çocuğun yatağının başındaki sandalyede, konulan teşhisi yenerek kendi kendine nefes alıp vermesi için dua ederek geçirmişti. Elini tutarak, geri dönmesi için gereken gücü bulması amacıyla ona kendi enerjisini vermişti. Hayatını değiştirmeye ve kaderiyle mücadele etmeye çalışırken sergilediği cesaret onu etkilemişti. Çete yaşamının kendisine göre olmadığına karar veren cesur genç adamı tanıma fırsatı bulmak istemişti.

Kim daha da yaklaştı, bakışları Tracy'nin içine işliyordu. Kaçış yoktu. Kim "Haberi yayınlamaman için sana yalvardım ama kendini tutamadın. Tek önemsediğin haberi yayınlayan ilk kişi olmaktı değil mi? Ulusal kanalların dikkatini çekmeyi o kadar çok istiyordun ki bir çocuğun hayatını harcadın" diye kadının yüzüne haykırdı. "Kendi iyiliğin için seni fark etmelerini umuyorum, çünkü artık burada barınacak yerin yok. Bununla bizzat ilgileneceğim."

"Benim yüzümden değil..."

Kim "Tabii ki senin yüzündendi" diye öfkelendi. "Hala hayatta olduğunu nasıl öğrenebildin bilmiyorum ama o artık öldü. Bu sefer gerçekten öldü."

Kadının yüz hatları şaşkınlıktan allak bullak olmuştu. Aptal kadın konuşmak istiyordu ama söyleyecek bir kelime bulamıyordu. Kim'in zaten onu dinlemeye niyeti de yoktu.

"Ayrılmaya çalıştığını biliyorsun değil mi? Dewain sadece ölmemeye çalışan düzgün bir çocuktu."

"Benim yüzümden olmuş olamaz" dedi Tracy, yüzüne yeniden renk gelmeye başlarken.

"Evet Tracy, senin yüzünden" dedi Kim, üzerine basa basa. "Dewain Wright'ın kanı senin o küçük pis toynaklarına bulaştı."

"Sadece işimi yapıyordum. Dünyanın bilmeye hakkı vardı."

Kim biraz daha yaklaştı.

"Tanrıya yemin ederim Tracy, bir gazetede bulabileceğin tek iş dağıtım kamyonunda şoför pozisyonu olana kadar durmayaca..."

Cep telefonun çalmasıyla sözleri yarım kaldı.

Tracy fırsatı değerlendirerek Kim'in yanından uzaklaştı.

Kim telefonu "Stone" diyerek açtı.

"Merkeze gelmen gerekiyor. Hemen."

Polis müdürü Woodward çok sıcak bir patron değildi ama normalde kısa bir selamlaşma cümlesi kurmaya zaman ayırırdı.

Kim'in zihni hızla çalışmaya başladı. Woody onu izin alması için ısrar ettiği Pazar günü öğle vaktinde arıyordu. Daha şimdiden bir şeylere sinirlenmişti.

"Yola çıkıyorum Stacey. Bana beyaz sek şarap söyle" dedi telefonu kapatırken. Patronunun kafası ona Stacey diye seslendiği için karıştıysa, bunu ona daha sonra açıklayabilirdi.

Tanıdığı en aşağılık muhabir hemen yanı başında dururken patronundan acil bir arama geldiğini belli etmeye niyeti yoktu.

İki ihtimal vardı. Ya başı çok büyük beladaydı ya da çok önemli bir şey olmuştu. Her iki senaryoda da bu aşağılık insanın konuşulanları duyması hiç de iyi olmazdı.

Tekrar Tracy Frost'a döndü. "Bu işin bittiğini sakın düşünme. Yaptığın şeyin bedelini sana ödetmenin bir yolunu bulacağım. Yemin ederim" dedi ve tuvaletin kapısını açtı.

Tracy arkasından bağırdı "Bu yaptığın yüzünden seni işinden attıracağım."

Kim omzunun üzerinden "Hiç durma" diye söylendi. Dün gece on dokuz yaşında birisi bir hiç uğruna ölmüştü. Hayatının en güzel günlerini geçirdiği söylenemezdi.

İçinde gününün daha da kötüleşeceğine dair bir his vardı.

İki

Kim Ninja'yı Halesowen polis merkezinin arkasına park etti. Batı Midlands Polisi, Birmingham, Coventry, Wolverhampton şehirleriyle Black Country bölgesini kapsıyor ve yaklaşık 2,9 milyon kişiye hizmet veriyordu.

Teşkilat on adet Yerel Polis Birimine bölünmüştü, bunlara Kim'in çalışma bölgesi olan Dudley de dâhildi.

Kim üçüncü kattaki ofise ulaştı. Kapıya vurdu, içeri girdi ve gördüğü manzara karşısında donup kaldı.

Şaşırmasının sebebi Woody'nin kendi patronu olan Emniyet Amiri Baldwin'in heybetli cüssesinin yanında oturuyor olması değildi.

Woody'nin normalde giydiği rütbeleri gösteren apoletlerle süslenmiş beyaz gömlek yerine polo yaka bir tişört giyiyor olması da değildi.

Şaşırmasının sebebi, Kim'in kapı aralığından bile Woody'nin karamel renkli kafa derisindeki ter damlacıklarını görebiliyor olmasıydı. Adam endişesini gizleyemiyordu.

Şimdi Kim de endişelenmişti. Woody'nin daha önce terlediğini hiç görmemişti. Kapıyı kapatırken iki çift göz kendisine çevrildi.

Bildiği kadarıyla iki adamı da kızdıracak bir şey yapmamıştı. Emniyet Amiri Baldwin Birmingham'daki Batı Midlands Emniyet Müdürlüğü'nden geliyordu ve Kim adamı oldukça sık görüyordu. Ama televizyonda.

"Efendim?" dedi Kim, içeride kendisi için bir şeyler ifade eden tek adama bakarak. Patronuna Donanma tören üniforması giymiş oğlunun çerçevelenmiş fotoğrafını görmeden bakmak imkânsızdı. Woody Donanmadan oğlunun cansız bedenini bu fotoğraf çekildikten iki yıl sonra almıştı.

"Otur Stone."

Kim ilerledi, odanın ortasında tek başına duran sandalyeye oturdu. Bakışları iki adam arasında gidip geliyor, bir ipucu koparmaya çalışıyordu. Woody, aralarında gerçekleşen çoğu konuşmanın öncesinde masasının ön tarafında duran stres topunu sıkma ihtiyacı duyardı. Normalde, bu Kim için aralarındaki her şeyin yolunda olduğunu gösteren rahatlatıcı bir işaretti.

Stres topu masanın üzerinde duruyordu.

"Stone, bu sabah bir olay yaşandı: bir kaçırılma vakası."

Kim hemen "Doğrulandı mı?" diye sordu. Sıklıkla insanlar kayboluyor ve birkaç saat içinde bulunuyorlardı.

"Evet, doğrulandı."

Kim sabırla bekledi. Doğrulanmış bir kaçırılma bile yaşanmış olsa neden polis müdürüyle onun patronunun önünde oturmakta olduğundan emin değildi.

Neyse ki Woody gereksiz yere merak uyandırmayı ya da gerilim yaratmayı seven birisi değildi, bu yüzden doğrudan konuya girdi.

"Kaçırılanlar iki küçük kız."

Kim gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Ah, teşkilat hiyerarşisi içindeki gerginliği şimdi anlamıştı.

"Geçen seferki gibi mi efendim?"

Kim on üç ay önceki soruşturmaya katılmamış olsa da, Batı Midlands polisinin tüm çalışanları soruşturmayla yakından ilgilenmişti. Birçoğu sonrasında gerçekleştirilen arama çalışmalarına yardım etmişti. Eski soruşturmayla ilgili pek çok şey biliyordu ama aklına ilk gelen aralarında en çarpıcı olanıydı.

Kızlardan birisi geri dönmemişti.

Woody Kim'in dikkatini yeniden o ana getirdi. "Bu noktada emin değiliz. İlk bakışta öyle görünüyor. İki kız çok yakın arkadaşlar ve en son Old Hill Sosyal Tesisinde görül-

müşler. Annelerden birinin onları on iki buçukta alması gerekiyormuş ama birileri kadının arabasını bozmuş."

"Her iki anne de on iki yirmide kızların kaçırıldığını bildiren birer kısa mesaj almış."

Saat şimdi biri on beş geçiyordu. Kızlar kaçırılalı bir saat bile olmamıştı ama kısa mesajın gelmesi arkadaşların ve komşuların sorgulanmayacağı anlamına geliyordu; kızların kendi istekleriyle bir yerlere gitmiş olma umudu yoktu. Kızlar kayıp değildi, kaçırılmışlardı ve soruşturma çoktan başlamıştı.

Kim bakışlarını emniyet amirine çevirdi.

"Peki, geçen sefer yanlış giden neydi?"

Adam şaşırarak, "Nasıl yani?" diye sordu. Kendisine doğrudan hitap edilmesini beklemediği açıktı.

Kim, beyni bir cevap geliştirmeye çalışmakta olan adamın yüzünü inceledi. Polislere verilen medya eğitiminin en iyi örneğini sergiliyordu. Alnında kırışmış çizgiler ya da saç çizgisinde ter damlacıkları yoktu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Adamın dış görüntüsünün altında çeşitli seviyelerde suçluluk yatıyordu.

Baldwin Kim'in sorusuna öldürücü bir bakış atarak cevap verdi. Bu, çenesini kapalı tutması için bir uyarıydı. Kim bakışlarını kaçırmadı. "Çocuklardan sadece biri geri döndü, o yüzden yanlış giden neydi?

"Sanmıyorum ki detaylar..."

"Efendim, ben niye buradayım?" diye sordu Kim, yeniden Woody'ye doğru dönerek. Bu bir çifte çocuk kaçırma vakasıydı. Bu, yerel polisin değil nitelikli suçlar masasının işiydi. Bunun gibi bir soruşturmanın idaresinin birçok farklı şube arasında paylaştırılması gerekiyordu. İpuçları aranacak, geçmişler araştırılacak, kapı kapı dolaşılacak, güvenlik kamerası görüntüleri incelenecek ve basınla ilişkiler yönetilecekti. Woody onun basınla ilişkilerden sorumlu olmasına asla izin vermezdi.

Woody ile Baldwin aralarında bakıştılar.

Kim cevabın hoşuna gitmeyeceğini hissetti. İlk tahmini ekibinin yardım etmekle görevlendirildiğiydi. Cinsel saldırı, aile içi şiddet, dolandırıcılık ve cinayete teşebbüs soruşturmalarından oluşan mevcut iş yükü bir yana, bir de Dewain Wright vakasındaki raporlara son şekillerini vermeye çalışıyorlardı.

"Ekibimin arama çalışmalarına katılmasını mı is..."

"Arama çalışması olmayacak Stone" dedi Woody. "Yayın yasağı getiriyoruz."

"Efendim?"

Bu, bir kaçırılma vakasında neredeyse duyulmamış bir şeydi. Basın normalde dakikalar içinde duyum alırdı.

"Telsizlerden hiçbir anons geçilmedi ve ebeveynler şu an için kimseye tek bir kelime etmiyorlar."

Kim başıyla anladığını belirtti. Eğer doğru hatırlıyorsa aynı şey geçen sefer de uygulanmaya çalışılmış ama üçüncü güne gelindiğinde haber sızmıştı. O günün ilerleyen vakitlerinde hayatta kalan çocuk yolun kenarında amaçsızca yürürken bulunmuş, diğer çocuk ise hiç bulunamamıştı.

"Benden ne istediğiniz konusunda hala biraz kafam karış..."

"Bu soruşturmayı senin yürütmen istenildi Stone."

On saniye boyunca Kim can alıcı noktayı açıklamalarını bekledi. Hiçbir açıklama gelmedi.

"Efendim?"

"Elbette bu imkânsız" dedi Baldwin. "Bu büyüklükte bir soruşturmayı yürütecek yetkinliğe kesinlikle sahip değilsin."

Kim aynı fikirde olsa da kendisinin ve ekibinin dört genç kızın katilini yakaladıkları Crestwood vakasından bahsetme ihtiyacı hissetti.

Yüzünü sadece Woody'ye çevirecek şekilde oturduğu yerde döndü.

"Bunu isteyen kim?"

"Ebeveynlerden biri. Kadın özellikle seni istedi, başka birisiyle konuşmayacakmış bile. Bir ekip oluşturana kadar ön detayları öğrenmeni istiyoruz. Sonrasında hemen buraya geri gelerek bilgileri Soruşturma Yöneticisine aktaracaksın."

Kim başıyla süreci anladığını belirtti, ama Woody hala sorusunu tam olarak cevaplamamıştı.

"Efendim, kızların isimleriyle ebeveynin ismini öğrenebilir miyim?"

"Kızlar Charlie Timmins ve Amy Hanson. Soruşturmaya bizim de dâhil olmamızı talep eden Charlie'nin annesi. Adı Karen, senin arkadaşın olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

Kim başını boş boş iki yana salladı. Bu imkânsızdı. Karen Timmins diye birisini tanımıyordu ve kesinlikle hiçbir arkadaşı yoktu.

Woody masasının üzerindeki bir kâğıda göz attı.

"Özür dilerim Stone. Bu kadını kızlık soyadıyla daha iyi tanıyor olabilirsin. Eski adı Karen Holt'muş."

Kim sırtının gerildiğini hissetti. Bu isim, nadiren ziyaret ettiği bir yer olan geçmişinde kilit altında güvenli bir şekilde yaşamıştı.

"Stone, yüz ifaden bu kadını gerçekten de tanıdığını söylüyor."

Kim ayağa kalkarak bakışlarını yalnızca Woody'ye dikti.

"Efendim, gidip ön sorgulamayı yapacağım, sonra da bilgileri uygun gördüğünüz Soruşturma Yöneticisine teslim edeceğim, ama sizi temin ederim ki bu kadın benim arkadaşım falan değil."

Üç

Kim Ninja'yı trafikte bekleyen araçların arasından sürerek en öne geçti. Sarı ışık yanmak üzereyken gaz vererek motoru bağırtıp kavşakta karşıya geçti.

Bir sonraki dönel kavşağı saatte 65 km hızla geçerken dizi asfalta hafifçe dokundu.

Güneye doğru giderek Black Country'nin merkezinden çıktı. Black Country[1] adını birçok yerde yüzeye çıkmış on metre kalınlığındaki demir cevherlerinden ve kömür damarlarından alıyordu.

Tarih boyunca, bölgede yaşayan çoğu insan küçük bir çiftliğe sahipti ama çivi imalatında ya da demirci olarak çalışarak ek kazanç elde ediyordu. 1620'lere gelindiğinde, Dudley Kalesinin etrafındaki 16 kilometrelik alanda yirmi bin demirci bulunuyordu.

Kendisine verilen adres onu şaşırtmıştı. Karen Holt'un Black Country'nin elit bölgelerinden birinde yaşayabileceğini düşünmemişti. Aslına bakılırsa, kadının hala hayatta olmasına da biraz şaşırmıştı.

Pedmore'dan geçerken evler yoldan uzaklaşmaya başladı. Parseller büyüdü, ağaçlar uzadı ve evlerin arası açıldı.

Bölge ilk başta Worcestershire kırsalında bir köydü ama birinci ve ikinci dünya savaşları arasındaki yıllarda fazla sayıda konutun inşa edilmesinin ardından Stourbridge ile birleşmişti.

Redlake yolundan çıkarak bir garaj yoluna saptı; çakıl kaplı yol motorun tekerlerinin altında çatırdıyordu. Eve yaklaşınca içinden bir ıslık çaldı.

1 -*çev.n.* Kara Memleket

Mükemmel bir simetriye sahip müstakil ev kapının her iki yanında büyük pencereleriyle Viktorya tarzında inşa edilmişti. Beyaz tuğlalar yeni boyanmış gibi duruyordu.

Motorunu, üzerinde trabzanlı bir balkon taşıyan gösterişli sütunlu bir girişin önünde durdurdu. Kapının her iki tarafında çıkma pencereler vardı.

Bu, sahibinin başarılı olduğunu gösteren türden bir evdi. Karen Holt'un böyle bir evde yaşamak için ne işler çevirdiğini merak etti. Eğer Bryant yanında olsaydı, her zamanki gibi "evin değerini tahmin etme" oyununu oynarlardı ve Kim'in başlangıç tahmini bir buçuk milyondan aşağı olmazdı.

Gümüş grisi bir Range Rover'ın yanında Vauxhall Cavalier marka sivil bir araç park etmişti. Hızlı bir inceleme, evi yukarıdan gören bir açı olmadığını ortaya koydu. İlerlerken, bu bilgiyi Woody'nin Soruşturma Yöneticisi olarak atayacağı kişiye iletmeyi aklının bir köşesine yazdı.

Ön kapı Kim'in önceki soruşturmaların birinden tanıdığı bir polis memuru tarafından açıldı. Minton tarzı geometrik zemin karolarının iftiharla sergilendiği antreye girdi. Antrenin ortasında, şimdiye kadar görmüş olduğu en uzun çiçek vazosunu taşıyan meşeden yapılmış yuvarlak bir masa duruyordu. Koridorun her iki tarafında da birer karşılama odası bulunuyordu.

Kim polis memuruna "Ev sahibesi nerede?" diye sordu.

"Mutfakta amirim. Diğer çocuğun annesi de burada."

Kim başını tamam anlamında sallayarak döner merdivenlerin önünden geçti. Bir kadın onu yarı yolda karşıladı. Kim'in kadını tanıması biraz zaman alsa da karşısındaki kadının yüzünde hemen bir tanıma ifadesi belirdi.

Karen Timmins Karen Holt'a fazla benzemiyordu.

Bir zamanlar giydiği bütün kıvrımlara yapışan yırtık kot pantolonun yerini dar kesim şık bir pantolon almıştı. Göğüslerini zar zor içine alan düşük, dar bluzun yerini ise vü-

cut hatlarını insanların gözüne sokmadan belli eden V yaka bir kazak almıştı.

Boyalı sarı saçlar kendi rengi olan açık kahverengiye dönmüş, çekici ama göze çarpmayan yüzünün etrafında şık bir stilde kesilmişti.

Estetik operasyon yaptırmıştı. Çok fazla değildi ama yüzünü önemli ölçüde değiştirmeye yetmişti. Kim kadının burnunu yaptırdığını tahmin etti. Karen burnundan hep nefret etmişti, burnu nefret edilecek kadar büyüktü de.

"Kim, Tanrıya şükür. Geldiğin için teşekkürler. Teşekkürler."

Kim elini çekmeden önce kadının tam üç saniye boyunca elini kavramasına izin verdi.

Karen'in yanında ikinci bir kadın belirdi. Gözlerindeki korku yerini umuda bırakmıştı.

Karen yana çekildi. "Kim, bu Elizabeth, Amy'nin annesi."

Kim, gözlerinin etrafı akan maskarayla kararmış kadını başıyla selamladı. Kadının koyu kestane rengi parlak saçları kısa küt kesilmişti. Karen'dan birkaç kilo fazlası vardı, krem rengi kumaş bir pantolonla kiraz kırmızısı bir kazak giyiyordu.

"Siz de Charlie'nin annesi misiniz?" diye sordu Kim.

Karen başını şevkle evet anlamında salladı.

"Onları buldunuz mu?" diye sordu Elizabeth, zar zor nefes alarak.

Kim onları yeniden mutfağa doğru yönlendirirken başını hayır anlamında salladı.

"Ön detayları almak için buradayı..."

"Kızları bulmamıza yardım etmeyecek mi..."

"Hayır, Karen, şu anda bir ekip oluşturuluyor. Ben sadece ön detayları almak için buradayım."

Karen itiraz etmek için ağzını açtı ama Kim elini kaldırarak güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Bu tür vakalarda çok daha tecrübeli olan en iyi polis memurlarının sizinle çalışmak üzere görevlendirileceğine söz verebilirim. Bazı bilgileri bana ne kadar erken verirseniz, onları o kadar çabuk iletebilirim, çocuklarınızı da o kadar çabuk güvenli bir şekilde evlerine geri getirebiliriz."

Elizabeth başıyla anladığını belirtti ama Karen gözlerini kıstı. Ah evet, Kim bu bakışı hatırlıyordu.

Tıpkı ergenlik yıllarında yaptığı gibi aldırış etmedi.

"Size mesaj mı gönderildi?" diye sordu.

İkisi de telefonlarını ona doğru uzattı. Önce Karen'ınkini aldı, soğuk ve iç karartıcı cümleleri okudu.

Acele etmenize gerek yok.
Charlotte bugün eve gelmeyecek.
Bu bir şaka değil. Kızınız elimde.

Kim telefonu Karen'a geri verdi, Elizabeth'inkini aldı.

Amy bugün eve gelmeyecek.
Bu bir şaka değil.
Kızınız elimde.

"Pekâlâ, bana tam olarak neler olduğunu anlatın" dedi Kim, telefonu geri verirken.

İki kadın kahvaltı masasına oturdu. Karen kahvesinden bir yudum aldıktan sonra konuştu. "Onları bu sabah sosyal tesise bıraktım..."

"Saat kaçta?"

"Onu çeyrek geçe. Ders on buçukta başlıyor, on ikiyi çeyrek geçe bitiyor. Onları almak için hep yarımda orada oluyorum."

Kim gözyaşlarını tutmaya çalışan kadının sesinin ne kadar duygu yüklü olduğunu duyabiliyordu. Elizabeth elini

Karen'ın boştaki elinin üzerinde koyarak onu devam etmesi için teşvik etti.

Karen yutkundu. "Tam vaktinde kızları almak için evden çıktım. Ben gelene kadar hep resepsiyon alanında beklerler. Arabam çalışmadı, sonra o mesaj geldi."

"Evinizde güvenlik kamerası var mı?" diye sordu Kim. Araba arızasının kasten çıkarıldığını ve bunun evlerinin önünde gerçekleştirildiğini varsaymak zorundaydı.

Karen başını iki yana salladı. "Neden olsun ki?"

Kim "Arabaya bir daha dokunmayın" diye talimat verdi. "Adli tıp bir şeyler bulabilir." Bu mümkündü, ama çok zayıf bir ihtimaldi. "Kızları kaçıranlar günlük rutininizi iyi biliyorlarmış."

Elizabeth başını kaldırdı. "Birden fazla kişi mi var?"

Kim başını evet anlamında salladı. "Öyle olduğunu düşünüyorum. Kızlarınız dokuz yaşındalar. İkisini birden kaçırmak kolay değil. Bir yetişkinin iki çocuğu zapt etmesi zor olurdu. Gürültü çıkardı."

Elizabeth'den zayıf bir ses çıktı ama Kim'in bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Ağlamak çocuklarını geri getirmeyecekti. Getirseydi, kendisi de birkaç gözyaşı dökerdi.

"İkinizden biri son zamanlarda tuhaf bir şeyler fark etti mi? Tanıdık yüzlerin ya da arabaların karşınıza çıkması; belki de izlendiğiniz hissine kapılmanız gibi?"

İki kadın da başlarını hayır anlamında salladı.

"Kızlarınız olağan dışı bir şeyler olduğundan bahsetmiş miydi, yabancı birinin kendilerine yaklaştığından mesela?"

"Hayır" dediler birlikte.

"Kızların babaları?"

"Golf oyunundan dönüyorlar. Onlara siz gelmeden hemen önce ulaşabildik."

Bu, Kim'in aklındaki tüm sorularını yanıtlıyordu. Her iki babanın da çocukların hayatlarında olduğu açıktı, bu

yüzden bir tür velayet savaşının yaşanıyor olması mümkün görünmüyordu. Bu, aynı zamanda ona iki ailenin birbirine çok yakın olduğunu da gösteriyordu.

"Lütfen bana karşı dürüst olun. Başka birisiyle temas kurdunuz mu, arkadaşlarınız, akrabalarınız gibi?"

İkisi de başını hayır anlamında sallarken Karen konuştu. "Konuştuğumuz polis memuru bizimle temas kurulana kadar kimseyle konuşmamamızı söyledi."

Bu iyi bir tavsiyeydi ve çocukların kaçırıldığı doğrulandığı için verilmişti. Kızlar kayıp değildi. Zorla götürülmüşlerdi.

Elizabeth "Ne yapmamız gerekiyor dedektif?" diye sordu.

Kim, ebeveynlerin doğal içgüdülerinin onları aramaya çıkmaya, hareket etmeye, yürümeye, etkin olmaya, bir şey yapmaya sevk edeceğini biliyordu. Kızlar yaklaşık bir buçuk saattir kayıptı. Zaman geçtikçe ailelerin durumu daha da kötüleşecekti.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Artık bunun ne yaptıklarını bilen kişiler tarafından planlı olarak gerçekleştirilen bir kaçırma olayı olduğunu varsayabiliriz. Günlük rutinlerinizi biliyorlar ve sizi yakından gözetliyorlardı. Kızlar sosyal tesisin girişinden büyük ihtimalle şu üç yöntemden biriyle kandırılarak götürüldüler: Birincisi tanıdıkları birisi tarafından. İkincisi güvenilir olarak algıladıkları bir kişi tarafından, üçüncüsü ise kendilerine bir şey verileceği vaadiyle."

"Vaat mi?" diye sordu Karen.

Kim başını evet anlamında salladı. "Kızlarınız şekerle kandırılamayacak kadar büyükler, bu yüzden büyük bir ihtimalle bir kedi yavrusu ya da köpek yavrusu olabilir bu vaat."

"Ah Tanrım" dedi Elizabeth nefes nefese. "Amy bir kedi yavrusu almam için aylardır bana yalvarıyordu."

"Baştan çıkarıcı şeylere çok az çocuk karşı koyabiliyor" dedi Kim. "Bu yüzden işe yarıyorlar." Derin bir nefes aldı. "Bakın, bu soruşturmada yayın yasağı uygulanacak."

Bu aşamada nedenini bilmeleri gerekmiyordu. Önceki soruşturma hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyiydi.

Kim devam etti. "Bu yüzden, kızları aramaya çıkılmayacak. Bir anlamı yok. İnsan avı başlatarak onları bulamayız. Kaçırma önceden planlanmıştı ve sizinle bağlantıya da geçtiler. Kızlarınız arazide bir yerlerde bulunmayı beklemiyorlar."

"Ama ne istiyorlar?" diye sordu Karen.

"Size söyleyeceklerine eminim ama onlar bunu yapana kadar sessiz kalmanız gerekiyor. Aile fertlerine bile söyleyemezsiniz. Hiçbir istisnası yok. Eğer basın bu olayı duyarsa, soruşturma olumsuz yönde etkilenir. Yüzlerce insanın bölgeyi didik didik araması kızlarınızı geri getirmeyecektir."

Kim yüzlerindeki tereddüdü görebiliyordu, bu yakında başka birisinin mücadelesi olacaktı ama şimdilik onları sessiz kalmaya teşvik etmek zorundaydı. En azından merkeze dönene ve bu soruşturma başka birisinin sorunu olana kadar.

"Tanıdığınız herkesin kızları aramasını istemeniz doğal bir tepkidir, tıpkı kendinizin de dışarı çıkıp onları aramak istemesi gibi, ama bunun bir faydası olmayacaktır." Kim ayağa kalktı. "Soruşturma yöneticisi kısa süre içerisinde burada olacak. Bu süreyi önümüzdeki birkaç gün çocuklarınızın ve kendinizin neden gözlerden uzakta olacağını açıklamak üzere temas kurmanız gerekebilecek insanların listesini yapmak için kullanmalısınız."

Karen şaşırmış görünüyordu. "Ama ben seni is... soruşturmayı sen yürü..."

Kim başını hayır anlamında salladı. "Kaçırılma vakalarında daha tecrübeli birine ihtiyacınız var."

"Ama ben seni is..."

Tam o sırada yan odada bir çocuk ağlamaya başladı. Elizabeth sandalyesini geriye doğru itti. Kim peşinden çıktı, ön kapıya yönelmişti.

Karen onu kolundan yakaladı. "Lütfen Kim..."

"Karen, soruşturmayı üstlenemem. Yeterli tecrübem yok. Üzgünüm ama görevlendirilen memurun mümkün olan her şeyi yapacağına söz veriyo..."

"Sebebi geçmişte benden nefret etmen mi?"

Kim çok şaşırmıştı. Söyledikleri asılsız değildi, ama iki kızın hayatları risk altındayken Kim bunun kararlarını etkilemesine izin vermezdi.

Çaresiz kadına yardım edemediği için içindeki hüsranın büyüdüğünü hissetti ama üstleri ne tür bir rol üstleneceğini son derece açık olarak belirtmişti.

"Neden Karen, neden ben?"

Karen belli belirsiz tebessüm etti. "Bizi Price ailesinin yanında yerleştirdikleri ve Mandy'nin spor ayakkabılarının aşınarak delindiği zamanı hatırlıyor musun? Diane'den kıza yeni bir çift ayakkabı almasını istemiştin, o da hayır demişti."

Mandy nadiren konuşan utangaç ve sessiz bir çocuktu. Ayak tabanları yere sürtünmekten yara olmuştu.

"Elbette hatırlıyorum" dedi Kim. Kendisinin yedi numaralı koruyucu ailesiydi. Aynı zamanda sonuncusuydu.

"Ne yaptığını hatırlıyorum. Bize bakmaları için onlara her ay ne kadar para ödendiğini öğrenmiştin. Sonra mutfak masraflarına, faturalara ve kiraya ne kadar ödediklerinin bir listesini çıkartmıştın."

Evet, Kim her cumartesi sabahı alışverişten getirdikleri şeyleri gözlemiş, sonra süpermarkete giderek bunların ne

kadar tuttuklarını hesaplamıştı. Bir gece geç saatlere kadar yatmamış, evin faturalarını incelemişti.

"Bir ay sonra da onlara sosyal hizmetlere göndereceğin bir sayfa yazıyı göstermiştin."

Aile, çocuk bakmayı meslek haline getirmişti ve en fazla ödeme büyük çocuklara yapıldığı için hep büyük çocukları alıyorlardı.

"Onlarla yüzleştikten sonra olanları hala hatırlıyorum" dedi Karen, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Herkese yeni spor ayakkabıları alınmıştı." Başını iki yana salladı. "O zamanlar seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorduk Kim. Kimseye geçmişinden bahsetmiyordun, aslına bakılırsa neredeyse hiç konuşmuyordun, ama sende bir kararlılık vardı."

Kim kısacık gülümsedi. "Yani sana yeni bir çift spor ayakkabısı aldırttığım için mi bu soruşturmanın başına geçmemi istiyorsun?"

"Hayır Kim. Bu soruşturmanın başına geçmeni istiyorum çünkü bize yardım etmeye karar verirsen kızımı yeniden göreceğimi biliyorum."

Dört

Kim yirmi dakika sonra kapıya vurup içeri girdiğinde Woody yalnızdı.

"Efendim, istiyorum" dedi.

"Neyi istiyorsun Stone?" diye sordu Woody, sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Soruşturmayı. Soruşturma yöneticisi olmak istiyorum."

Woody çenesini ovuşturdu. "Emniyet amirinin ne dediğini duymadınm..."

"Evet, çok net duydum ama yanılıyor. O kızları evlerine geri getireceğim, bu yüzden kime yalakalık yapmam gerektiğini bana söyleyebilirseniz..."

"Buna gerek kalmayacak" dedi Woody, stres topuna uzanırken.

Kahretsin, daha ikna konuşmasına bile başlamadan kaybetmişti. Ama geçmişte tam başarısızlığa uğrayacakken zafer kazanmayı başardığı olmuştu.

"Efendim, ben vazgeçmeyen, kararlı, azimli..."

Woody arkasına yaslanarak başını yana eğdi.

"Israrcıyım, inatçıyım..."

Woody "Ah evet, gerçekten de inatçısın Stone" dedi.

"Kızları bulana kadar yemeyecek, uyumayacak ve içmeyecek..."

"Tamam Stone. Soruşturma senindir."

"Kimse benden daha sıkı çalış... ımm, ne?"

Woody öne doğru eğildi, stres topunu bıraktı. "Sen ayrıldıktan sonra emniyet amiriyle uzun uzun sohbet ettik. O tanımlayıcı kelimelerin çoğunu, üzerlerine ekleyerek ben de kullandım. Onu bu kızları evlerine getirecek birisi varsa bu kişinin sen olduğuna inandırdım."

Tamam, ben

Ama bu soruşturmada ikimizin de kariyeri risk altında. Başarısızlık halinde emniyet amiri sorumlu tutulmayacak. Özellikle bir önceki kaçırılma olayından sonra bu soruşturmada da hata yapma lüksümüz yok. Yanlış bir adımda ikimiz de gideriz. Beni anlıyor musun?"

Kim Woody'nin onun becerilerine olan inancını takdir ediyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Patronuyla emniyet amiri arasında geçen konuşmayı zihninde canlandırmaya çalıştı. Karşısında duran adam Baldwin'i ikna edebilmek için Kim'i hararetle methetmiş olmalıydı.

Woody kalemine uzanarak "Nelere ihtiyacın var?" diye sordu.

Kim derin bir nefes aldı. "Önceki soruşturmanın tüm dosyalarına. Bu, soruşturmanın nasıl yürütüldüğü hakkında bilmem gereken her şeyi anlamamı sağlayacaktır."

"Çoktan hazırlanmaya başlandı. Başka?"

"Önceki soruşturmada görev yapan aile irtibat görevlisini istiyorum."

Woody bu talebi not aldı; gerçekleştirmesi zor olabilirdi ama Kim için çok önemliydi. Aile irtibat görevlisi geçen sefer tüm süre boyunca ailelerle birlikte vakit geçirmiş olmalıydı, bu yüzden gelişmelerle ilgili bilgiler verebilir, herhangi bir benzerlik ortaya çıkması halinde Kim'e tavsiyelerde bulunabilirdi.

"Bununla ilgileneceğim. Başka."

"Timmins'lerin evinde üs kurmak niyetindeyim. Soruşturmayı oradan yöneteceğim."

"Stone, bu gerçekten..."

"Yapmak zorundayım efendim. Orada olmalıyım. İlk mesaj kısa mesaj olarak geldi. İletişim kurmaya bu şekilde mi devam edecekler bilmiyoruz, bu yüzden sürekli olarak orada olmalı ve bir gelişme yaşandığında harekete geçmeye hazır olmalıyım."

Woody bir an düşündü. "Bunun için Emniyet Amiri Baldwin'in onayını almam gerekecek ama bu *benim* sorunum, senin değil. Gelişmelerden düzenli olarak haberdar edilmeyi bekliyorum, bununla benim standartlarımda, düzgün bir iletişimi kastediyorum, senin standartlarında değil."

Kim, "Elbette" diye kabul ederek ayağa kalktı, kapıya doğru bakıyordu. "Ekibimi aramam gerekiyor."

"Yukarıdalar, seni bekliyorlar."

Kim kaşlarını çattı. "Efendim, soruşturmayı sizden daha az önce istedim."

"Onları sen buradan ayrılır ayrılmaz aradım. Neden çağrıldıkları hakkında hiçbir fikirleri yok, bu yüzden onları bilgilendirme işini sana bırakıyorum."

Kim başını yana eğdi. "Nasıl bu kadar emin olabildiniz?"

"Çünkü sana bu soruşturmayı alamayacağın söylendi, sen ise bundan hiç ama hiç hoşlanmadın."

Kim bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Bu sefer itiraz edemeyecekti.

Beş

Kim ekip odasına girip kapıyı arkasından kapattı. Anında ekibinin tüm dikkatini üzerinde topladı. Kapı nadiren kapatılırdı.

"Tünaydın şef" dediler hep bir ağızdan.

Kim hızlıca ekibini inceledi. Evet, Woody herkesi çağırdığını söylediğinde haklıydı.

Kıdemli Dedektif Bryant'ın üzerinde hala öğleden sonra ragbi antrenmanında giydiği forma vardı ve sol gözünün altına da bir çamur lekesi bulaşmıştı. Vücut yapısı ragbi oynamaya uygun olsa da artık kırk beş yaşını devirmiş olduğu için sahadan sakatlanmadan çıkması zorlaşıyordu. Hem Kim hem de eşi sayısız kere bu gerçeğe dikkatini çekmişlerdi.

Dedektif Dawson her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Bir seksen boyunda olan Dawson insanların dış görünüşlerine göre değerlendirildiğini düşündüğünden her zaman şık giyinirdi. İzin gününde bile kusursuz kıyafetleri spor merkezi üyeliğinin sonuçlarını gözler önüne seriyordu. Kim tahmin etmek zorunda kalsaydı, adamın önce duvar tenisi oynadığını, duş aldığını ve sonra arkadaşlarıyla gün ortası içki molasına hazırlanmak üzere üzerini değiştiğini söylerdi. Her neyse.

Diğerlerinin aksine, Dedektif Stacey Wood koyu mavi pantolonla beyaz bir gömlekten oluşan iş kıyafetlerini giymişti. Bu da muhtemelen aranmadan önce evde bilgisayarına gömülmüş, *World of Warcraft* oyununda büyücülerle ve cinlerle savaşmakta olduğunu gösteriyordu.

Kim Bryant'ın masasıyla dip dibe duran boş masanın kenarına tünedi.

Dawson kapalı kapıya bir bakış attı. "Yandık şef, ne suç işlemişiz?"

"Konu sen olunca bir şeyler bulabileceğimden eminim ama bu nadir durumda olayın bizimle ilgisi yok."

"Şükürler olsun" dedi Bryant.

"Harika" diye ekledi Stacey.

"Pekâlâ, öncelikle alkol durumları nedir?"

Evet, Pazar günüydü. Ama artık çalışıyorlardı.

"Tek bir yudum bile almadım" dedi Stacey.

"Yok" dedi Bryant.

"Neredeyse alıyordum" diye homurdandı Dawson.

Kim de on altı yaşından beri ağzına bir damla koymamıştı, bu yüzden hepsi çalışmaya hazırdı.

"Pekala, Woody'nin sizlere hiçbir bilgi vermediğini biliyorum, ama bunun bir sebebi var." Derin bir nefes aldı "Birkaç saat önce dokuz yaşında iki kız çocuğu Old Hill Sosyal Tesisi'nden kaçırıldı. Olayın kaçırılma olduğu doğrulandı. Hem çocuklar hem de ebeveynleri çok yakın arkadaşlar."

Herkese bu bilgiyi sindirme fırsatı vermek için duraksadı. Bryant kapalı kapıya bir bakış attı. "Yayın yasağı ve teşkilat içinde konuşma yasağı mı şef?"

Kim başını evet anlamında salladı. "Sadece olay yerinde bulunan dört kişi biliyor, onlar da gizlilik yemini ettiler. Telsizden bu konuyla ilgili hiçbir anons yapılmayacak. Bu bilginin sızma riskini göze alamayız."

"Nasıl doğrulandı?" diye sordu Dawson.

"Her iki anneye de kısa mesaj gelmiş."

"Hadi be" diye fısıldadı Stacey.

"Aramaya çıkılmayacak mı o zaman?" diye sordu Bryant.

Bir genç kız babası olarak doğal içgüdüsü dışarı çıkıp kızları aramaktı.

"Hayır. Karşımızdakiler profesyonel kişiler. Şimdiye kadar kızların 12:30'da alınacaklarını biliyoruz. Kısa mesajlar

12:16'da gelmiş, ayrıca kızları alacak olan ebeveynin arabasını da bozmuşlar."

"Şef, bu fena halde tanıdık geliyor."

"Katılıyorum. Geçen seneki kaçırılma vakasının zanlılarının yakalanmadığını hepimiz biliyoruz. Aynı kişiler olabilir ya da vaka taklit ediliyor olabilir."

"Hangisinin doğru olmasını umut ediyoruz?" diye sordu Stacey.

Kim emin değildi. Eğer kızları kaçıranlar aynı *kişilerse* geçen seferden ders çıkarmış olabilirlerdi. Becerilerini geliştirmiş olabilirlerdi. Yedek planları, kaçış stratejileri olabilirdi. Ama olumlu açıdan bakılırsa, Kim nasıl hareket ettiklerini görebilirdi; önceki kaçırılmanın soruşturma notlarından bu kişilerin yöntemlerini öğrenebilirdi.

"Şef, geçen sefer ne yanlış gitmiş?" diye sordu Bryant.

"Bilmiyorum, ama öğreneceğimizden eminim." Kim derin bir nefes aldı. "Dinleyin arkadaşlar, bu oldukça zor bir soruşturma olacak. Bu kızları evlerine geri getirene kadar Timmins'lerin evinde perişan vaziyetteki ebeveynlerin arasında çalışıyor olacağız."

Dawson "Kızları 'eğer' getirebilirsek mi demek istedin şef?" diye sordu.

Kim bakışlarını ona çevirdi. "Hayır Kev. Kızları geri getirene kadar demek istedim."

Dawson başını tamam anlamında sallayarak bakışlarını kaçırdı.

Kim daha başlamadan yenilgiyi aklına bile getirmeyecekti. Geçen seferki vaka üzerinde çalışan ekip yüzde elli başarı elde etmişti, bu başarı bile kendilerine mal edilemezdi. Kaçıranlar kızı serbest bırakmıştı. Ekibinden kimsenin o eve yenilgiyi baştan kabullenerek girmesine izin vermeyecekti.

"Aile bireylerinin hepsi sizlerden bir şeyler isteyecek. Kendilerinin bilmedikleri bir şeyleri bildiğinizi düşünecekler. Her şeyi bilmek isteyecekler.

"Onlarla aramıza mesafe koymalıyız. Bizim işimiz onların arkadaşları ya da aile fertleri olmak değil. Psikolog veya rahip de değiliz. Kızlarını bulmak için orada olacağız." Kim doğrudan Dawson'a baktı.

"Her ikisini de."

Dawson başını sallayarak anladığını belirtti.

"Pekala, Stace. Uzaktan erişilebilir ve taşınabilir ekipmanın bir listesini yapmanı istiyorum. İhtiyaç duyabileceğimizi düşündüğün her şeyi ekle ve listeyi Woody'ye ilet. Woody listedekilerin temin edilmesini sağlayacak."

Stacey başıyla onaylayarak klavyesindeki tuşlara basmaya başladı.

"Kev, Batı Midlands Polis Merkezine gitmeni, o soruşturma dosyaları bize gelene kadar başlarının etini yemeni istiyorum. Woody dosyalar için talepte bulundu ama onları en kısa sürede almamız gerekiyor.

"Anlaşıldı patron."

"Bryant, Tanrı aşkına eve git, duş al ve üstünü değiştir. Bir kilit ve bir matkap bul, sonra buraya gel ve Stacey'e ekipmanla ilgili yardım et."

Bryant ayağa kalktı. Stacey ve Dawson kahkahaya boğuldular. Kim onların bakışlarını takip etti; gördüğü manzara karşısında hayrete düştü.

"Bryant, şaka ediyor olmalısın."

Bryant masadan uzaklaşarak bir hayvanat bahçesine ait gibi duran siyah şortunu ve taytını gözler önüne serdi.

"Woody hemen ofise gelmemiz gerektiğini söyledi şef."

Kim gülümsemesini gizleyerek bakışlarını kaçırdı. "Lütfen Bryant, artık git." Kim tekrar konuşmadan Bryant kapıya varmıştı.

"Ah, hatırlatmama da gerek yok, bu soruşturmadan kimseye bahsetmiyorsunuz. Ne demek istediğimi hepiniz biliyorsunuz."

Hepsi uyarıyı anladıklarını belirttiler. Bazen kendi aile fertlerine bile işle ilgili hiçbir bilgi vermemeleri gerekiyordu.

Kim Kase'ye girdi, burası odanın sağ köşesinde yer alan alüminyum ve camdan oluşan bir yapıydı ve Kim'in kişisel ofisi olması gerekiyordu. Ebatları orta halli bir asansör kadardı ve sadece ara sıra birilerinin azarlanması sırasında kullanılıyordu. Kim zamanını çoğunlukla ekibinin arasında, boş masaya tüneyerek geçiriyordu.

Arkasına döndü, harekete geçen iş arkadaşlarını izledi. Ekip üyeleri arasında hiçbir belirsizliğe yer yoktu.

Bütün kuşkuları kendisi duyacaktı.

Altı

Kim Timmins'lerin evine vardığında karanlık çökmek üzereydi; bu, ebeveynlerin ruh hallerinin düzelmesine katkısı olacak bir gelişme değildi. Mart ayının ilk günlerinde Şubat soğukları hala hissediliyordu. Her gün ikindiden sonra sıcaklıklar gece seviyesine iniyordu.

Kapıya vurarak içeri girdi. Polis memuru kapının arkasında oturuyordu.

"Dikkate değer bir şey oldu mu?"

Adam bir komutana hitap edercesine ayağa kalktı. "Kocalar geri döndü. Bağırış çağırışlar ve daha fazla ağlama sesleri duyuldu."

Kim başını tamam anlamında sallayarak mutfağa yöneldi.

Karen koridorda önüne çıktı. Ellerini sıkıca göğsünde birleştirmişti.

"Kim, sen..."

"Bu soruşturmanın yöneticisiyim" diye bitirdi Kim, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Karen minnettar bir biçimde başını sallayarak onu mutfağa soktu.

"Nerede kaldınız Dedektif. Kızımı buldunuz mu?"

"Stephen" diye çıkıştı Karen.

"Sorun değil" dedi Kim, ellerini kaldırarak. Ailelerin pek çok duyguyla başa çıkmaları gerekecekti, öfke de bu listenin başında yer alıyordu.

Hızlıca başını hayır anlamında salladı.

Odanın içinde tamamen farklı iki zaman dilimi yaşanıyordu. Son birkaç saat Kim için çok hızlı geçmişti ama ebeveynlere bir ömür gibi gelmişti.

Kim dış kırıklığıyla ve öfkeyle karşılaşmayı bekliyordu. Suçlamalar yapılacak, güvensizlik duyulacaktı; Kim de bütün bunları memnuniyetle kabul etmeye hazırdı. Bir noktaya kadar.

Soruyu soran adama döndü. Adamın saçları kendisininki kadar siyahtı, grileşme belirtileri de yoktu. On kilo kadar fazlası vardı, tırnakları güzelce manikür edilmişti.

Karen Kim'le tanıştırırken adama susmasını ikaz eden bir bakış attı. "Kim, bu Stephen Hanson, Elizabeth'in kocası, bu da Robert, kocam."

Kim şaşkınlığını gizledi. Robert Timmins bir seksenden birkaç santim uzundu. Karen'ın kendisiyle aynı yaşta yani otuz dört yaşında olduğunu biliyordu ama Robert çok daha yaşlı görünüyordu.

Çirkin bir adam değildi, kendisine baktığı belli oluyordu. Şakaklarındaki grilik, açık ve dürüst yüzüyle uyumluydu. Sağ elini korumacı bir tavırla Karen'ın omzuna atmıştı.

Kim Karen'ın hayatını bu tür bir adamla birleştireceğini hayal etmemişti. Karen genç kızken kötü oğlanların peşinden koşuyordu. Onları seçerken baktığı kriterler dövmeleri olması, hızma takmaları ve anti sosyal davranışlar sergilemeleriydi.

Karen için özel birisi vardı. Yörüngesinden kaçıp kurtulamadığı, çocuk yurdundan başka bir çocuktu. İkisi ergenlik yılları boyunca sayısız kere ayrılmış, sonra yine bir araya gelmişti. Karen çocuktan her dayak yediğinde asla geri dönmeyeceğine yemin etmişti. Dördüncü ya da beşinci kereden sonra, onu artık kimse dinlemiyordu.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Şimdi size güncel bilgileri vereyim. Birkaç saat içinde hepsi buraya gelecek olan ekibimle buluştu..."

Stephen Hanson, Kim'in üzerine doğru gelerek "Arama ne zaman yapılacak be? Ekipler, helikopterler nerede?" diye bağırdı.

Kim bir santim bile kıpırdamadı, adam Kim'in kişisel alanına girmeden durdu.

Kim'i baştan ayağa süzdü. "Tanrı aşkına, bize bunu mu gönderdiler."

Elizabeth bakışlarını indirme inceliğini göstermiş olsa da, Kim hepsinin içlerinden adamın bağrışlarının kızların geri dönmesini hızlandıracağını umut ettiklerini hissetti.

"Bay Hanson, bu haberle ilgili yayın yasağı getirildi. Kızınızın kaçırıldığını sadece birkaç kişi biliyor."

Adamın gözleri Kim'in sakin ve ölçülü ses tonu karşısında öfkeyle parlıyordu.

"Hiçbir şey yapılmıyor mu yani?"

"Bay Hanson, sizi sakinleşmeye davet ediyorum. Basının başımıza üşüşmesi kızlarınızı geri getirmeyecek."

Diğer üçü, ikisi arasında geçen konuşmayı izlediler. Geçen her saniye bu grup içindeki dinamikleri daha iyi açıklıyordu.

Stephen Hanson kendisine günün kahramanı rolünü biçmişti. Kim, bunun mağara adamlarına özgü koruma ve idareyi ele alma içgüdüsünden kaynaklandığını anlıyordu.

"Aramaya çıkılmasının nasıl faydası olmaz be? Eğer insanlar kızlarımızın kaçırıldıklarını bilirlerse, ellerindeki bilgilerle ortaya çıkacaklardır."

"Ne gibi bilgilerle?"

"İki küçük kızı bir aracın içine tıkıştıran bir adam gibi bilgilerle" dedi adam, bir çocuğa konuşur gibi.

Kim, bir kaşını kaldırarak, "Böyle bir şeyin polise zaten ihbar edileceğini düşünmüyor musunuz?" diye cevap verdi

Adam tereddüt etti. "Konu o değil. Haberlere çıkana kadar insanlar görmüş olabilecekleri şeyler hakkında düşünmezler."

"Görgü tanıklarının ortaya çıkmalarını talep ettiğimizde elde edebileceğimiz en iyi bilgi kızların kaçırılma noktasına

yakın bir yerde görülmesi olacaktır. Bu bilginin şu an bize hiçbir faydası yok, çünkü kızların kaçırıldıklarını kesin olarak biliyoruz. Bize aracın plakasını, zanlıların eşkâllerini ve hangi yöne gittiklerini söyleyemezlerse kamuoyuna başvurmanın olumsuz sonuçları karşısında bu bilginin pek bir değeri olmayacaktır."

Stephen Hanson başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama size kesinlikle katılmıyorum. Ülkedeki bütün haber merkezlerini aramam gerekse bile kızımı geri getirmeye kararlıyım."

Cep telefonunu çıkarttı.

"Gerekli gördüğünüz şeyleri yapmanızı engelleyemem ama o aramayı yaptıktan sonra muhtemelen kızınızın kaderini belirlemiş olacaksınız" dedi Kim, ölçülü bir ses tonuyla.

İki kadın iç çekerken adam bir anlığına tereddüt etti.

Robert Timmins öne doğru bir adım attı. "Stephen, telefonu bırak." Sesi sakin, soğukkanlı ve otoriterdi. Odanın içindeki gerginliği biraz yumuşattı.

Stephen arkadaşına döndü. "Hadi ama Rob, bu kadınla aynı fikirde olamaz..."

"Bence dedektifin söylediklerini dinlemeliyiz. O aramayı yaptıktan sonra artık geriye dönüş olmayacak, ama bu konuyu daha sonra yine değerlendirebiliriz."

Stephen "O zamana kadar kızlar ölmüş olabilirler" diye patladı. Başkalarının kendisine ne yapması gerektiğini söylemesinden hoşlanmadığı belli oluyordu. Ama yine de henüz bir tuşa basmamıştı.

Robert sakince, "Kızlar şu anda da ölmüş olabilirler" dedi.

Elizabeth ile Karen çığlık attılar. Robert rahatlatmak için eşinin omzunu sıktı. "Öldüklerini sanmıyorum ama *Sky News* haber karavanının bahçedeki çimlere park etmesinin bize fayda sağlayabileceği bir senaryo da düşünemiyorum."

Kim Stephen'ın kontrol etmeye çalıştığı öfkesini hissedebiliyordu. Araya girdi. "Beni dinleyin. Kızlarınız hayatta. Bu,

birilerinin ellerine fırsat geçtiği için gerçekleştirdiği rastgele bir kaçırma olayı değil. Önceden planlanmış bir olay, bu yüzden sizden bir şeyler talep edilecek.

"Geçen yıl Dudley'den kaçırılan iki küçük kızı hatırlıyor musunuz?"

İki kadın başlarını evet anlamında salladılar.

"Şimdiye kadar bu olay geçmişteki o olaya çok benziyor. Tüm detayları bilmiyoruz ama kızlardan sadece biri geri dönmüştü. İkinci kızın cesedi hiç bulunamadı."

"Yayın yasağı getirilmişti ama üçüncü gün haber dışarı sızdı. Haber yapılmaları zanlıları korkutarak bazı şeyleri aceleye getirmelerine sebep olmuş olabilir. Bu sefer böyle olmasını istemiyoruz. Kızları kaçıranlar sizinle zaten temas kurdular. Kızların bir sebepten ötürü kaçırıldığını, rastgele bir çocuk sapıklığı vakası olmadığını biliyorsunuz."

Kim ebeveynlerin yüzlerindeki dehşet dolu ifadeleri görmezden geldi. Gerçekleri bilmeleri gerekiyordu, ne yazık ki kendisinin açıklamak zorunda oldukları da pek sempatik şeyler değildi.

"Temasa geçecekler. İçinizden birisinden ya da hepinizden bir şeyler istiyorlar. En mantıklı varsayımla para isteyeceklerdir ama başka olasılıkları da göz ardı edemeyiz."

Sonunda, hepsinin dikkatini çekmişti. "İçinizden birinin aklına gelen düşmanları var mı? Hoşnutsuz çalışanlar, müşteriler, akrabalar? Aklınıza gelebilecek herkesi değerlendirmeliyiz."

"Her hafta kaç kişiyi sinir ettiğimi biliyor musunuz?" diye sordu Stephen Hanson.

Muhtemelen benim sinir ettiklerim kadar çok kişiyi etmiyordur, diye düşündü Kim.

"Ben organize suçlara bakan Kraliyet Savcısıyım."

Başka bir ortamda olsalardı, Kim adamın gerektiği kadar çok kişiyi sinir etmediğini söylerdi.

Kim adamın çalıştığı Kraliyet Savcılığı biriminin kendisinin üzerinde çalıştığı vakalara bakmadığını biliyordu. Daha önce hiç karşılaşmamış olmalarının sebebi de buydu.

Yine de, birçok polis memuruyla kraliyet savcıları arasındaki ilişki en iyi tabirle gergin olarak tanımlanabilirdi. Bir soruşturma üzerinde haftalarca, aylarca hatta yıllarca çalıştıktan sonra savcılığın delil yetersizliğinden davayı kapatmasından daha kötü bir şey yoktu.

"Dava açtığınız insanların kaç tanesi böyle bir eylemi gerçekleştirecek kaynaklara sahiptir?" diye sordu. "Bu, cama taş atmak gibi basit bir eylem değil Bay Hanson."

Adam "Bir liste yaparım" dedi.

Tavırlarında işbirliğine meyilli, olumlu bir değişiklik olmuştu. Kim Stephen Hanson'u meşgul etmeyi aklının bir köşesine kaydetti.

"Peki ya siz Bayan Hanson?"

Kadın çaresizce omzunu silkti. "Ben sadece bir avukat yardımcısıyım, ama üzerinde biraz düşüneceğim."

"Bay Timmins?"

Derin düşünceye dalan adamın alnı kırıştı. "Bir nakliyat şirketim var. Yedi ay önce birkaç kişiyi işten çıkarmak zorunda kalmıştım ama sanmıyorum ki..."

"İsimlerine ihtiyacım olacak. Hepsini teker teker elememiz gerekiyor."

Sessizlik oldu.

"Karen?"

Kadın başını hayır anlamında salladı. "Hiç kimse yok. Ben ev hanımıyım." Sanki bu kadar açıklama yeterliymiş gibi omzunu silkti.

"Geçmişinden herhangi birisi olabilir mi?" diye sordu Kim anlamlı anlamlı.

"Kesinlikle olamaz" dedi kadın, biraz fazla hızlıca. Ne kadar çabuk ve kesin cevap verdiğini fark ederek ekledi, "Ama tabii ki üzerinde düşüneceğim."

"Şimdilik söyleyeceğim son şey yarın arayacağınız kişilerin listelerini hazırlamanız. Kızların niye ortadan kaybolduklarıyla ilgili hikâyelerinizin uyumlu olması, bu sayede kimsenin kuşkulanmaması gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

Hepsi başını evet anlamında salladı, Kim rahat bir nefes aldı. Herkes işbirliği yapıyordu. Şimdilik. Bu, uzun sürmeyecekti. Şu anda çocuklarının geri dönmesine yardımcı olabilecek yapacak işleri, düşünecek konuları vardı ama duygusal bir bunalım yaşadıklarında hedef tahtasında Kim ve ekibi olacaktı.

Kim nefes almak için oturma odasından çıktı. Tam o sırada kapı zilinin sesi evin içinde yankılandı.

Kapıya doğru giderken polis memuru kapıyı açtı.

Kim saçları kül rengi orta yaşlı bir kadınla karşılaştı. Kadın hafif kiloluydu ve otoriter bir havası vardı. Kalın kışlık kabanın altına açık renk kot pantolon ile kalın bir Arran örgü kazak giymişti.

Kadın gülümseyerek polis memurunu geçti, doğrudan Kim'e yöneldi.

"Helen Barton. Burada olmamı talep etmişsiniz."

Kim kadına boş boş baktı.

Kadın elini uzattı. "Aile İrtibat Görevlisi."

"Ah, çok şükür" dedi Kim, kadının elini sıkarken.

En sonunda, ailelere sempati gösterecek kişi gelmişti.

Yedi

"Kahretsin" dedi Kim, Bryant arabayı ışıkları kapatılmış sosyal tesisin önünde durdururken.

Stacey'yi bilgisayar ekipmanını arabadan indirmesi için evde bırakmışlardı, Dawson da eski soruşturma dosyalarını Timmins'lerin evine getiriyordu.

Karakterindeki hemen yapma dürtüsü, Kim'i evden çıkartmış, ellerindeki ilk ve hala tek olan ipucuna sürüklemişti.

Arabadan çıktı, çevreyi incelemek üzere arkasına döndü.

Bir yol yapı boyunca uzanıyor, bir tepeyi çıktıktan sonra diğer tarafta aşağıya iniyordu. Tesisin yanında bir yerel belediye meclisi binasının yıkılmasının ardından kalan inşaat sahası yer alıyordu. Sağ tarafta bir parkın girişi bulunuyordu. Toprak bir yol iki alanı birbirinden ayırıyordu.

Yolun diğer tarafında kaldırımdan itibaren evler yükseliyordu. Daha yeni olan bir grup ev, arka taraftaki küçük bir sosyal konut sitesine giden yolu gizliyordu.

"Buradan birçok yöne gitmiş olabilirler" dedi Kim.

Kızları kaçıranların tesisle park arasındaki toprak yola park ettiklerini düşünüyordu. Burası hızlıca kaçabilecekleri kadar yakın, ama kızların karşı koyması halinde şüphe uyandırmayacak kadar yoldan uzaktı. Sanki onlar için yerleştirilmiş bir huş ağacı evlerden görülmelerini engelliyordu.

Bryant Kim'in bakışlarını takip etti. "Kaçırılmanın orada gerçekleştiğini mi düşünüyorsun?"

"Ödevlerine çalışmışlarsa, evet."

Kim giriş kapısına giden yol boyunca ilerledi, yüzünü kapının camına yapıştırdı. İçeride hiçbir hareketlilik belirtisi yoktu.

"Güvenlik kameralarının görüntülerine ihtiyacımız var, Bryant."

"Hmm... Sanırım gece olduğu için kapalı."

"Deme ya" dedi Kim, kapı çerçevesini incelerken.

"Evet şef, bilesin diye söylüyorum kapıyı kırarak içeri girmek bir suçtur."

"Hımmm... Bryant, arabaya dön ve polis telsizini aç."

"Lanet olsun. Ne yapmayı düş...?"

"Sadece dediğimi yap" diye emretti.

Suratı asılan Bryant arabaya yöneldi.

Kim çömelerek kapının alt yarısını inceledi. Yan pervazlara alarm tertibatı yerleştirilmişti ama kilit konulmamıştı. Aynı düzeneğin yukarı tarafta da bulunduğunu zaten belirlemişti. Kilit mekanizması orta kısımdaydı.

Kapının alt kısmı boyunca uzanan metal şeride tekme attı. Hiçbir şey olmadı. Cam panele vurmamaya çalışarak yeniden tekme attı. Hala bir şey olmamıştı. Sağ ayağını iyice geriye alarak üçüncü kere tekme attı. Kulakları sağır edici bir alarm sesi duyuldu, başının üzerinde elektronik bir flaş yanıp sönmeye başladı.

Ağır adımlarla arabaya döndü, içeri bindi.

Bryant başını direksiyona dayamıştı.

"Şef, neden sadece..."

Sözleri kendi kontrol merkezlerinden gelen bir telsiz anonsuyla kesildi; polis memurlarının sosyal tesise soygun amacıyla girilme teşebbüsüne müdahale etmesi isteniyordu.

Kim omzunu silkti. "Telsizden bizim müdahale edeceğimizi anons et Bryant. Oldukça yakın sayılırız."

Bryant başını iki yana sallayarak telsizden olay yerine hareket ettiklerini bildirdi.

Şimdi Kim'in tek yapması gereken beklemekti. Alarm şirketi ilk önce polisi aramıştı. İkinci olarak anahtarların sahibini arayacaklardı.

"Biraz ık sabredemez miydin?" diye sordu Bryant.

Kim ona aldırış etmedi. Pazar akşamı doğru kişiyi bulmaları zaman alacaktı, bu kişiyi güvenlik kameraları konusunda yardım etmek üzere işe dönmeye ikna etmek daha da uzun sürecekti. Hayır, kendi yöntemi daha çok hoşuna gidiyordu. Anahtarların sahibi şu an yola çıkmış geliyordu ve Kim'in tek bir tehdit savurmasına bile gerek kalmamıştı. Woody yaptıklarını görse memnun olurdu.

"Sabır mı? Hadi ama Bryant. Beni daha iyi tanıyor olman lazım."

Sekiz

Bir Volkswagen Polo yanlarına park ederken, Kim "Bu o olmalı" dedi.

Bryant tesisin güvende olduğunu zaten merkeze iletmişti ama alarmın yeniden ayarlanması gerekiyordu.

Kim arabadan çıktı ve yirmili yaşlarının ortalarında ağartılmış sarı saçlı bir adamla yüz yüze geldi. Polis kimliğini çoktan eline almıştı.

"Tesis yöneticisi siz misiniz?" diye sordu.

Adam başını evet anlamında salladı. "Brad Evans." Başıyla selam verdi.

"Olaya müdahale eden polis memurlarıyız. İçeri giren olmamış" dedi.

Adam gülümsedi. "Pekala... ımmm... teşekkürler, ama neden..."

Kim tesisin girişine doğru yürüyen adamın yanına gelerek adımlarına ayak uydurdu. "Aslında, garip bir şekilde çağrıyı aldığımızda biz de zaten buraya geliyorduk."

Kapıya geldiğinde adam ona döndü. Alarm durmuştu ama yukarıda yanıp sönen mavi ışık adamın hem yakışıklılığını hem de çatılan kaşlarını aydınlatıyordu.

"Evet, bu tuhaf."

Bryant Kim'in arkasından öksürdü.

Brad kapının kilidini açarak giriş salonuna girdi. Işıklar otomatik olarak açılarak içeriyi aydınlattı. İkinci kapıyı açmak için tuşlara basarak kod girmek gerekiyordu.

Kim tavana baktı ve kamerayı fark etti.

Brad'in peşinden resepsiyon alanına gitti, burnuna klor kokusu geldi.

Kafe alanı açık ve genişti. Plastik sandalyeler ve masalar içeriye dağılmıştı. Sol taraftaki duvara bir sıra otomatik satış makinesi dizilmişti. Daha ileride umumi soyunma odalarının giriş kapısı yer alıyordu.

En uzak noktada sığ havuza bakan cam bölmeli seyirci bölümü bulunuyordu.

Kim tesisi incelerken Bryant bir adam yaralama vakasının ardından güvenlik kamerası kayıtlarını izlemek için buraya gelmekte olduklarını açıklıyordu.

"Normal çalışma saatlerine kadar bekleyemez mi?" diye sordu Brad.

Kim sadece "Hayır" dedi.

Bryant omzunu silkerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

Brad'in yüzü gerildi. Kim aldırış etmedi. Adamın Pazar gecesi planları bir süre beklemek zorundaydı.

"Beni takip edin" dedi havuz alanından uzaklaşırken. Sağ taraflarında yer alan spor salonunu ve sol taraflarında yer alan umumi tuvaletleri geçtiler. Koridorun sonunda, üzerinde "Girilmez" yazan bir kapı vardı.

Brad şifresini girerek masasına oturdu, sisteme bağlandı. Tesisin dijital sisteme geçmiş olduğunu görmek Kim'i rahatlattı. Bu, Bryant'ın işini kolaylaştıracaktı.

"Sistem tesisin her santimini kapsıyor" dedi Brad. "Bariz sebeplerden dolayı soyunma odaları hariç tabii ki, ama soyunma odalarının çıkışında da sabit bir kamera var."

Sistemi ekranda ön tarafa getirdi, saatine bakmak için kolunu kaldırdı.

Manalı tavırları Kim'in gözünden kaçmamıştı.

"Pekâlâ, görmek istediğiniz şey nedir?"

"Evet, buradan sonrasını biz halledebiliriz" dedi Bryant. "Elimizde şüphelinin bir eşkâli var."

Brad koltuğundan kalkacakmış gibi durmuyordu. "Ah, mantıklı. Eşkâli bana söylerseniz size..."

Kim'in adama neyin mantıklı geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama Bryant ısrar etti.

"İşimiz biraz sürebilir o yüzden muhtemelen en iyisi sen alarmı yeniden ayarlamaya koyul" dedi koltuğun arkasına hafifçe vurarak.

Brad gönülsüzce yerinden kalkmadan önce bakışları iki dedektif arasında gidip geldi. "Binayı kontrol etmem birkaç dakika sürer." Manalı manalı Kim'e baktı. "Ama her şeyin yerli yerinde olduğunu tahmin ediyorum."

Kim yolundan çekilirken "İhtiyatlı davranmakta fayda var" dedi.

Brad dâhili bir telefonu işaret ederek cep telefonunu havaya kaldırdı. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, sıfıra bastığınızda doğrudan bana ulaşırsınız."

Kim genç adama gülümsedi. "Teşekkürler Brad."

Bryant bilgisayarın başına geçti, Kim talimatlar vermeye başladı.

"Soyunma odalarının dışındaki sabit kameraya git. Dışarı çıktıklarında etrafta başka kimsenin olup olmadığını görmek istiyorum."

Bryant tarihi ve saati girdi.

Ekranda dokuz pencere açıldı; hepsinde öğleden sonra 12:05'in donmuş görüntüleri vardı.

"Sağ üstteki, kızları belirleyene kadar tam ekran yap."

Bryant oynat düğmesine bastı, ekrandaki görüntü canlandı. Sessizce izlediler. İki dakika sonra kızlar soyunma odasından çıktı.

Amy pembe kot pantolon ve koyu mavi bir kazak giyiyordu. Charlie siyah tayt ve uzun bir tişört giyiyordu. Her ikisi de ellerinde paltolarını ve sırt çantalarını taşıyordu.

"Beş numaralı kameraya git" dedi Kim. Bryant birkaç tuşa bastıktan sonra Kim ortak alanın yüzde doksanını izleyen bir kamerada kızları tespit etmeyi başardı.

İki kız tesisin içinde ilerleyerek otomatik satış makinelerine gittiler, eşyalarını yan tarafa bıraktılar. Seçimlerini yapmadan önce makinelerin içindekileri incelediler. Amy patates cipsi alırken Charlie bir paket şekerleme almayı tercih etti, sonra her ikisi de sıcak bir içecek seçtiler.

Kola makinesinin yanında piknik yapıyormuşçasına bacak bacak üstüne atarak oturdular.

Kim kızlara özel ilgi gösteren birisinin olup olmadığını görmek için etraflarını izledi. İçini ürkütücü bir his kapladı, bu kızların hayatlarının son anlarını izliyor olabilirdi.

İçgüdüleri bu fikri zihninden uzaklaştırdı, normalde en güvenilir karar verme mekanizması olduklarından onlara inanmaktan başka seçeneği yoktu. Bu kızların çoktan öldüğünü bir an olsun düşünmeyecekti. Onları canlı olarak evlerine geri getirecekti. Değişmiş ama hayatta olacaklardı.

"Masumiyetlerinin son birkaç dakikası, değil mi şef" dedi Bryant, Kim'in düşüncelerini sesli dile getirerek.

İkisi de bu çocukların dünyaya bir daha aynı şekilde bakamayacaklarını kuşkuya hiç yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Olay nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın.

12:23'te iki kız da ayağa kalktı. Charlie çöplerini kutuya attı, paltolarını giydiler. Amy sol kolunu sırt çantasının omuz askısından geçirdi ama üzerinde paltosu olduğundan sağ kolunu diğer taraftan geçiremedi.

Charlie askıyı tutarak çekti ve Amy'nin kolunun geçmesi için bir kıvrım oluşturdu. Arkadaşlıklarının ne kadar güçlü olduğu bu küçük jestte bile belli oluyordu.

Giriş salonuna doğru yürüyerek içeri girdiler. Bir sebepten dolayı Charlie geriye, kafe alanına doğru baktı ama durmadı.

Kim, "Dış kameraya geç" diye talimat verdi ama zaten biliyordu.

"Kahretsin, adam kameranın altında ve kamera yolun aşağısını gösteriyor."

Otların arasındaki çiğnenmiş yolu göstermiyordu.

"Durdur, geriye sar, sadece birkaç kare."

Bryant dediğini yaptı, Kim Charlie'nin başının bir yetişkinin yüzüne bakmak için şüphe götürmez şekilde yukarıya doğru kalktığını gördü.

Gözüne bir şey daha takıldı.

"Bryant, tekrar geriye al."

Artık hiç kuşkusu kalmamıştı. Telefonu aldı ve resepsiyonu aradı.

"Brad, güvenlik kamerası odasına geri dönmen gerekiyor. Hemen."

Dokuz

Kim, "Bu sensin değil mi, giriş salonundan koşarak geçen?" diye sordu.

Brad gözlerini kısarak baktı, omzunu silkti. "Hepimiz aynı kıyafetleri giyi..."

Tanrı aşkına, hatırlaması bu kadar zor olamazdı. "Brad, öğle arası ve sen koşuyorsun."

"Ah, evet, evet, bu benim. Kadının biri ana bölümde bayılmıştı. Ambulansı karşılamak ve sağlık ekibini olay yerine hızla götürmek benim görevim." Ekrana bakarak duraksadı. "Ama bunun yolun ilerisindeki bir saldırıyla ne ilgisi var?"

Aman yarabbi. Tanrı bu adama yakışıklılık kadar zekâ da bahşetmişti. Kim Bryant'la göz göze geldi. Karşılarında duran adam kızları kaçıran adamın yanından geçip gitmişti.

"Brad, kızlarla konuşan adama iyice bakabildin mi?"

Brad'in yüzü gerildi. "Ah, evet bu arada birilerinin onunla epey konuşması gerektiğini söyleyebilirim."

"Bize nasıl birisi olduğunu söyleyebilir misin?"

Brad bir an için düşündü, sonra Kim'i baştan ayağa süzdü. "Sizin boylarınızda, belki birkaç santim daha uzun. 80 veya 85 kilo diyebilirim. Sıradan bir yüzü vardı. Burnu biraz uzundu ama sesi yumuşak ve sakindi, yerel bir aksanı da yoktu."

Kim'in kaşları çatıldı. "Sesinin nasıl olduğunu nereden biliyorsun?" Genç adam zanlının yanından koşarak geçmişti sadece.

"Bana yardım etmesini istedim. İlkyardım gerektiren bir vaka yaşadığımızı söyledim ama doğrudan reddetti. Anti-

patik değildi ama bu davranışını biraz kaba buldum. İnsanların bu gibi durumlarda..."

"Brad, Halesowen'daki merkeze gidip bir polis ressamı ile çalışabilir misin? Bu adamın kim olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Brad kaşlarını çatarak endişeli bir şekilde güldü. "Şaka mı ediyorsunuz?"

Midesi bulanmaya başlarken Kim başını hayır anlamında salladı.

"Kim olduğunu kendi sisteminizi araştırarak bulamaz mısınız?"

"Nasıl bulacağız ki?" diye sordu Bryant ama Kim'in sormaya ihtiyacı olmamıştı.

"Çünkü konuştuğum adam bir polisti."

On

"Teşekkürler Brad" dedi Bryant. "Gerekirse seni tekrar arayacağız."

"Hmm... daha çok sürecek mi?" diye sordu genç adam.

"Hayır. Bir dakika içinde bitiriyoruz."

Brad usulca odadan çıktı.

"Kahretsin Bryant" diye homurdandı Kim.

Bryant onun ne hissettiğini çok iyi biliyordu. Polis kılığına giren suçlular ikisinde de nefret uyandırıyordu.

Bryant sandalyesini masadan iterek "İşimiz bitti mi?" diye sordu.

Kim evet demek için ağzını açtı, ama aklına bir fikir geldi.

"Bekle, kızların soyunma odasından 12:09'da çıktığını tespit ettik, bu yüzden tam 12:00'a geri dön ama seyirci bölümünü kaydeden kamerayı istiyorum."

Bryant saati girdi, sonra üçüncü kamerayı seçti. Ekran birden hareketlendi. Kim küçük havuza en yakın oturma alanını mercek altına aldı.

Herkesi tek tek inceledi, bir buçuk dakika içinde de aradığını buldu.

"Dur" dedi ve ekrandaki görüntü dondu. Kim parmağıyla sağ üst köşeye dokundu. "Oynata bas ve gözlerini bu kadından ayırma. İçimden bir ses bir dakika içinde kendisini kötü hissedeceğini söylüyor."

İkisi de ekranı izledi, özellikle de arkası dönük sarışın kafaya bakıyorlardı. Yaklaşık her yirmi saniyede bir kadının başı hafifçe dönüyordu.

"Soyunma odalarının çıkışını gözetliyor" dedi Bryant.

Kim başını evet anlamında salladı. "İzlemeye devam et."

Aynı rutin devam ederken kadın kolunu birkaç kere hızlı hareketlerle kaldırdı. Saatine bakıyordu. 12:09'da Kim ekranın sağ alt köşesinden kızların soyunma odasından çıktıklarını gördü.

Kadın onlara arkasını döndü, sol şakağını kaşıyarak birkaç saniyeliğine yüzünü kapattı. Sonra sandalyesinde hafifçe döndü, bu şekilde seyirci bölümüne yan dönmüştü ama satış makinelerini gözünün ucuyla görebiliyordu. Eliyle yüzünü kapatarak Charlie ile Amy'nin kendisini görmelerini engellemeye devam etti.

Kızlar gitmek için ayağa kalktıklarında, Kim kadının çantasından cep telefonunu çıkarttığını gördü. Kadın telefonunu birkaç saniye kurcaladıktan sonra tekrar çantasına koydu.

Charlie ile Amy çıkışa yöneldiklerinde kadın ayağa kalkarak seyirci bölümünden çıktı. Üç adım sonra, yere çöktü.

Kim bu ikinci kameradan Charlie'nin arkasına dönerek karışıklığa baktığını ama bir şey göremeyecek kadar uzakta olduğunu fark etti.

"Dikkatleri kendi üzerine çekiyor" dedi Bryant.

Kim başıyla onayladı. "Oldukça da başarılı. Herkes o yöne doğru bakmış olmalı. İnsanın doğası böyle. Etraftakiler iki kızın binadan ayrıldığını fark etmemişlerdir. Charlie neler olduğunu görmek için arkasına bakmış ama durmamış. Annesinin dışarıda beklediğini düşünüyordur."

"Zeki piç kuruları" diye mırıldandı Bryant.

Evet, diye düşündü Kim. Kendisini korkutan şey de buydu.

"Ama başka bir şey daha var Bryant. Kızlar soyunma odasından çıkarken bizim kadın onu göremesinler diye elleriyle yüzünü kapatmış."

"Ah, kahretsin" dedi Bryant, başını iki yana sallayarak. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Kasıtlı olarak dikkatleri dağıtan kadın kızların tanıdığı birisiydi.

On Bir

Bryant telefonla Brad'i tekrar güvenlik kamerası odasına çağırırken Kim bir sorunları olduğunu biliyordu.

Soruşturma çok gizliydi, bu yüzden Kim detaylarını hiç kimseye açıklayamazdı.

Tesis yöneticisi sabırsız başını kapıdan içeriye uzattı. "Yine ne var?"

"Şu robot resim" dedi Kim, nazikçe. "Başlamak için bizimle şimdi gelme ihtimalin var mı?"

Adamın gözleri irileşti, Kim adamın sabrının taşmak üzere olduğunu hissetti.

Adam başını iki yana salladı. "Üzgünüm, bu imkânsız. Akşam için planlarım var memur hanım."

"Brad, bizimle merkeze gelmen gerekiyor. Bu bir saldırı vakası değil, çok daha ciddi bir olay ve artık sen de işin içindesin."

Adamın bakışları Kim'den Bryant'a ve sonra yeniden Kim'e gidip gelirken yüzünün rengi soldu.

"Ama... Anlamıyorum. Adam bir polisti."

Kim başını hayır anlamında salladı. "Hayır, değildi. İstediği şeyi elde etmek için polis kılığına girmişti, sen de kimliğini tespit edebilirsin. Senin tehdit altında olduğunu düşünüyorum."

Brad şimdi odanın ortasında duruyordu. "Bu adam ne yaptı? Birini mi öldürdü?"

"Şey... bildiğimiz kadarıyla..."

"Dedektif, şifreli cevaplarınızdan bıktım. Bana neler olduğunu söyleyemiyorsunuz ama benden planlarımı iptal etmemi istiyorsunuz."

Kim genç adamın bu işi bu kadar abartmasına şaşırmıştı. Dışarıda birkaç bira içememesi dünyanın sonu demek değildi. Hayatının geri kalanına karşılık fazla bir fedakârlık yapıyor olmayacaktı.

"Brad, senden istediğim sadece..."

"İşimiz bitti mi?" diye sordu adam, yüzüne yeniden renk gelirken.

Kim cebinden bir kartvizit çıkartarak Brad'e uzattı. "Tamam, tetikte ol. Sıra dışı bir şey yaşarsan beni aramanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Brad kartviziti bakmadan cebine koyarak iki dedektifin çıkması için kapıyı açtı.

Kim yanından geçerken durdu. "Brad, beni biraz dinlersen..."

"Memur hanım, lütfen izin verin de bu binayı kilitleyip hayatıma devam edeyim."

Kim bir an daha tereddüt etti ama Bryant onu hafifçe ileri itti.

"Kahretsin" dedi Kim, açılmasına fırsat vermeden önce otomatik kapıyı iterek.

Arabaya doğru yürürken Bryant ona yetişti. "Ne kadar istesen de şef, herkesi koruyamazsın."

Bu doğruydu, ama en azından deneyebilirdi.

Brad kapıyı kilitlerken Kim geriye döndü.

"Üzgünüm ama bakmam gereken başka bir şey daha var" dedi yüzünde pişmanlık gülümsemesi şeklinde göründüğünü umut ettiği bir gülümsemeyle.

Adamın yüzü karardı. "Bu bir tür şaka mı?"

Kim ona biraz daha yaklaştı. "Lütfen kabalaşma Brad. Sana kaba davranmıyorum. Sadece..."

"Kaba olduğum falan yok be. Sadece diyorum ki..."

Kim biraz daha yaklaşarak kaşlarını çattı. "Lütfen küfretme. Bu yasalara göre bir suç..."

Brad "Bu kadın gerçek mi?" diye sordu Bryant'a.

"Ona sorma Brad. Benimle konuş. Tabii ki "erkek memurla" konuşarak bana hakaret etmeye çalışmıyorsan."

"Sen lanet olası bir kaçıksın" dedi Brad, geriye doğru adım atıp duvara yaslanarak. Gidecek başka yeri kalmamıştı.

Kim öne doğru bir adım daha attı, Brad'in kişisel alanına girdi. Yüzü adamın yüzünden birkaç santim uzaklıktaydı. "Senden sadece yardım etmeni ve işbirliğinde bulunmanı istemiş..."

"Geri çekil memur hanım" dedi Kim'in omzunu iterek.

Kim Bryant'a dönerek gülümsedi. "Pekâlâ, kelepçeleri tak ve ona haklarını oku."

Woody bundan hiç hoşlanmayacaktı ama Brad'i kısa bir süreliğine bile olsa güvende tutabilmek için elinden gelen tek şey buydu.

Bunun yeterli olacağını umut ediyordu.

On İki

Bryant arka kapıyı kapatırken ağzının yan tarafıyla "Umarım ne yaptığını biliyorsundur" dedi.

Ben de aynı şeyi umuyorum, diye düşündü Kim, yolcu kapısına yönelirken. "Sen kullan. Ben Acil Kurtarma Merkezini arayacağım."

Sıcaklık iki derece düşmüştü, sıfırın biraz üzerinde seyrediyordu.

Ninja'dan inip arabaya binmek ona hep on kiloluk bir sırt çantasıyla ağır ağır bir dağa tırmanıyormuş hissi veriyordu. Metal ve döşeme fazlalığı çok sıkıcı geliyordu. Kendi hurda Golf'ünü sadece Barney'i Clent Hill'e götürürken ya da yollar buz tuttuğunda kullanıyordu.

"Kıdemli Baş Dedektif Stone; bana yardımcı olabilir misiniz acaba" dedi telefonda karşısındakine.

"Denerim" diye cevap verdi bir kadın sesi.

"Old Hill'deki sosyal tesiste bayılan bir kadın için sağlık ekibi çağrılmış. Bugün öğle saatlerinde."

Çağrı merkezi görevlisi klavyede birkaç tuşa basarken telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Evet, bu bilginin doğru olduğunu teyit edebilirim."

"Kadının nereye götürüldüğünü söyleyebilir misiniz?" diye sordu Kim.

"Hasta Russells Hall hastanesine götürülmüş."

"Kadının ismini söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, üzgünüm ama size o bilgiyi veremem"

"Kişisel verilerin korunduğunu biliyorum ama bu kadının kimliğini gerçekten tespit etmemiz gerekiyor."

"Dedektif, üzgünüm ama gerçekten size o detayları veremi..."

Kim homurdandı. Bu kadının olaya karışıp karışmadığını kesin olarak belirlemeleri gerekiyordu ama veri koruma yasaları bazen ellerini kollarını bağlıyordu.

"Dinle" diye bağırdı Kim telefondaki kadına. "Kadının kim olduğunu bilmemiz..."

"Size hiçbir bilgi veremiyorum" dedi çağrı merkezi görevlisi, soğuk bir ses tonuyla, "çünkü elimde verecek hiçbir bilgi yok. Söz konusu kadın hastaneye hiç varmamış. Ambulansın kapıları açılır açılmaz kaçıp gitmiş."

On Üç

Kim oturma odasını geçerek doğrudan soruşturma merkezi olarak kullandıkları odaya girdi.

Stacey iki dizüstü bilgisayar ile bir ağ adaptörünün kablolarını takıyordu.

Dawson dördüncü plastik kutuyu köşeye istifledi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Kim, Batı Midlands Polis Merkezinden gelen soruşturma dosyalarına göz gezdirirken. Daha fazla olmalarını bekliyordu. İki kişi kaçırılmış ve bir cinayet işlenmişti.

Dawson başını evet anlamında salladı.

"Tamam, Bryant sana gelişmeleri anlatır. Ben ailelerle konuşacağım."

Kim oturma odasına yöneldi, burası buluşma noktası haline gelmişti. İçerideki herkes beklenti içinde ona baktı.

"Pekâlâ millet, ekibim artık burada, yemek odasında çalışıyor olacak. Sizden o alandan uzak durmanızı istemek zorundayım."

Üçü başını tamam anlamında salladı ama Stephen ona ters ters bakmakla yetindi.

Kim de adama sertçe baktı. "O kapıya bir kilit taktıracağım, sadece emin olmak için. Şu anda kabul edebilirsiniz ama birkaç gün sonra hala burada olursak bu sözünüzü tutamayabilirsiniz."

"Hepiniz Helen'le tanıştınız, Helen çoğunlukla sizinle birlikte olacak, ama geri kalanımız kâh içeride kâh dışarıda olacağız. Tüm süre boyunca kapıda bir polis memuru duracak. Şimdi, ne gibi hikâyeler hazırladınız?"

Robert ile Elizabeth aynı anda "Gıda zehirlenmesi" dediler. "Her iki aile de sabah okulu arayacak. Pek şüphe çekmeyecektir. Kızlar sürekli birlikteler."

"Peki ya akrabalara?"

"Aynı hikâye anlatılacak" dedi Stephen. "Nicholas'ı biraz sonra annemlere götüreceğim, onlara da aynı şeyi söyleyeceğim."

Kim Elizabeth'in derin derin yutkunduğunu gördü. Bu fikre katılmadığı açıkça belli oluyordu; Kim de sebebini anlayabiliyordu. Bir çocuğu kayıpken, kadın diğer çocuğunu gözünün önünden ayırmak istemiyordu, ama kocasının isteğine boyun eğmiş gibiydi. Kim bunun yanlış bir karar olduğunu düşündü. Çocuk herkesin dikkatini bir parça olsun başka şeylere vermesine yardımcı olabilirdi.

Bu evliliklerin dinamiklerine karışmak kendisinin görevi değildi ama geçen her saat bu dinamikler hakkında bir şeyler öğreniyordu.

"Dönüşte evimizden giysilerimizi ve kişisel eşyalarımızı alacağım. Burada kalacağız." dedi Stephen.

"İyi fikir" dedi Kim. Herkesin aynı yerde olmasının Kim'in hayatını kolaylaştıracağı kesindi.

"Böylece birbirimize destek olabiliriz."

Kim adamın böyle bir karar verme yetkisi olduğunu düşünmüyordu ve söyledikleri de kulağına samimiyetsiz gelmişti. Karısını bu şekilde ikna etmiş olabilirdi ama Kim asıl sebebin soruşturmaya daha yakın olmak istemesi olduğunu tahmin ediyordu.

Adamın yerinde olsa kendisi de aynı şeyi yapardı.

Karen ayağa fırlayarak "Gidip misafir odalarından birini hazırlayayım" dedi. Bir şeyler yapmaya istekli görünüyordu.

"Bekle, bir konu daha var. Bir kadının kızlarınızın kaçırılmasına karışmış olduğuna inanmamız için elimizde sebepler var. Kızların kaçırıldığı noktada bir kadın hasta nu-

marası yaparak dikkatleri dağıtmış. İçinizden birinin kadını tanıdığını düşünüyorum."

Cebinden dondurulmuş karenin fotoğrafını çıkartarak yukarı kaldırdı.

Bir anda nefesi kesilen Elizabeth eliyle ağzını kapattı. Yüzünde önce şaşırmış sonra da gördüklerine inanamayan bir ifade belirdi. Gözlerini fotoğrafa dikti, başını iki yana sallamaya başladı.

Kim açıklık getirmesi için Stephen'a baktı.

Adamın yüzü bembeyaz kesilmişti. "Bir yanlışlık olmalı. Bu kadın..."

"Kim bu kadın Bay Hanson?"

"Inga, kızımızın eski dadısı."

On Dört

Inga Bauer etrafındaki kalabalığın azaldığını hissetti. Son on bir saat hayatının en uzun saatleri olmuştu.

Evlerine dönmeden önce hafta sonunun son birkaç saatini dolu dolu geçirmekten hoşnut çiftler ve gruplar barı boşaltıyordu.

Inga artık kendi evine dönemiyordu.

Alışveriş merkezinden atılmadan önce gündüz kalabalığının evlerine gidişlerini izlemişti, öğleden sonrayı dolaşarak ve alışveriş yaparak geçiren insanların kollarından torbalar sarkıyordu. Sohbet etmişler, gülmüşler ve aşırı pahalı kahvelerini yudumlamışlardı. Öğle yemeği yemiş ya da bir şeyler atıştırmışlar ve artık yorulmuşlardı. Sonra da oradan ayrılmışlardı.

Inga bütün bu süre boyunca onlarla birlikteydi. Ölmemeye çalışıyordu. Sırtı kollu kumar makinesine gelecek şekilde oturuyordu. Bu konum son birkaç saattir fark edilmemesini sağlamıştı ancak güvenliği yeniden tehlikeye girmeye başlamıştı. Barda sadece birkaç inatçı adam kalmıştı, yavaş yavaş bardaklarındaki çoğu köpükten oluşan az miktardaki içeceklerini yudumluyorlardı. İki erkek barmen bardakları yıkayıp yerlerine yerleştirmekle, kapanış temizliği yapmakla meşguldü.

Henüz oradan ayrılamazdı. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Bedeni yorgundu, sadece gerginlik onu ayakta tutuyordu. Uyuması gerekiyordu. Rahatlaması gerekiyordu. Korkudan kurtulması gerekiyordu. Kısa bir süreliğine de olsa.

İçgüdüleri ona kalabalığa karışmasını söylemişti. Ama Pazar gecesi bulabileceği bir kalabalık kalmamıştı.

Onu aramaya başlamışlardı. Bundan emindi. Plana bağlı kalmamıştı. Charlie ile Amy güvenli bir şekilde gizlenene kadar hastanede kalması gerekiyordu. Sonra onu hastaneden alacaklardı.

Bar tezgâhında oturan iki adam dışarı çıktı, artık tek başınaydı. Daha kısa boylu olan barmen ona anlamlı anlamlı baktı. Inga anlamıştı.

Bardan çıktı, kendini yanaklarını anında donduran soğuk rüzgâra karşı hazırladı. Plastik bir torba ayağının yanından uçup giderken kalbi duracak gibi oldu. En azından rüzgârdan koruyacak ve düşünmesine olanak sağlayacak çok katlı otoparka yöneldi.

Tavandaki oyuklarda birkaç sarı spot lamba az sayıdaki arabayı aydınlatıyordu. İçeride dolaşırken Inga bunun uç noktalarda oynanan bir oyun olduğunu fark etti. Ya iyi aydınlatılmış ve insanların sohbet ettiği yerlerde kalabalığa karış, ya da karanlık ve sessiz bir köşe bul.

Bir yerlerde içine kıvrılabileceği ve gözlerden uzak olabileceği kuytu bir köşe ya da yarık olduğuna emindi. Sadece birkaç saatliğine de olsa bu sayede dinlenebilir ve düşünebilirdi.

Sağ uzak köşede bir asansör boşluğu gözüne çarptı. Uzaktan karanlık ve ürkütücü görünüyordu, yalnız bütün kadınların kaçınmak isteyeceği bir yerdi. Inga hemen o tarafa yöneldi.

Yakınına geldiğinde kapalı bir köşesinin olmadığını fark etti. Bir yürüme yolu asansör boşluğunu çevreleyerek orayı çok korunmasız kılıyordu. Gözlerini kapatmaya cesaret ederse tehlike herhangi bir açıdan gelebilirdi.

Sürünerek içine girebileceği bir yer bulmak için gözleriyle bütün yapıları, bütün gölgeleri araştırarak otoparkın çıkışına yöneldi.

Çıkış, iki otoparkın arasından geçen bir yola çıkıyordu. Otoparkın kenarında göğüs hizasına gelen yeşil kafes çitle çevrili bir açık hava çocuk parkı bulunuyordu.

Birden aklına gelen bir hatıra onu etkisi altına aldı. Renkli oyun aletlerine doğru yürümeye başladı. Beyaz bir güvenlik aracı yaklaştı. Inga yere çöktü.

Nefesini tutarak kendini duvara yapıştırdı ve aracın geçmesini bekledi.

Güvenlik aracı düzenli kontroller yapıyorsa tekrar geçmeden önce hatırı sayılır bir on dakikası olduğunu tahmin etti.

Gölgeler boyunca ilerledi, bir çöp tenekesinin yanında yere çömeldi. Kıpırdamadan durdu, bir ses geliyor mu diye dinledi. Sessizlik devam etmesi için ona güven veriyordu. Çöp tenekesinin üzerine çıktı, ayağını çitin öbür tarafına attı. Ayağı diğer tarafta tahta bir banka rast geldi. Kalp atışları kulaklarında zonkluyordu. Şimdi bir mülke izinsiz giriyordu. Yakalanırsa polis gelene kadar alıkonulabilirdi. Bu düşünce yeni bir korkunun göğsünü sıkıştırmasına neden oldu.

Ama artık geriye dönemeyecek kadar yol almıştı.

İşlenmiş talaş zeminde yavaş yavaş ilerleyerek ahşap tırmanma yapısına doğru gitti. Yapıya halatlar, basamaklar ve merdivenlerle kale biçimi verilmişti. Tepesinde de bir kule vardı; küçük, kapalı ve güvenliydi.

Kuleye kadar tırmanarak kendini içeri attı. Sırtı ahşap duvara yaslanınca sonunda rahat bir nefes verdi. Ahşap çubuklar arasındaki iki santimlik boşluklar onu pek sıcak tutmayacaktı ama etrafı görmesini sağlayacaktı.

Birisi gelirse fark edecekti.

Gözlerini bir saniyeliğine kapattı. Kendini güvende hissediyordu. Şimdilik.

Korku bedenini terk ederken üzerine bitkinlik çöktü. Yerden iki metre yükseklikte küçük bir ahşap yapının içine tıkışmıştı.

Onu burada asla bulamazlardı.

Bu düşünce midesindeki son gerilim emarelerini dindirdi. Kaçış stratejisini daha sonra düşünecekti. Bir plan yapmak için birkaç saat vakti vardı ama şimdi, kısa bir süreliğine de olsa, hem bedenini hem de zihnini dinlendirebilirdi.

Bitkinlik göz kapaklarını katlamalı perdeler gibi ağırlaştırdı. Bilincinden uzaklaştığını hissediyordu. Düşünceleri zihninden dışarı çıkmış, başının etrafında yüzüyordu.

Onu bu güvenli yere getiren hatıra bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti.

Amy yapıya tırmanıyordu. Amy paralel çubuklarda sallanıyordu. Amy kolan salıncağından ona el sallıyordu. Bağcıkları kuleye takılan Amy yere düşüyordu.

Amy ona sıkıca sarılıyordu.

Korkunun bir an için dinmesiyle, Inga böyle bir suça iştirak etmenin vicdan azabıyla sarsıldı.

Gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Ah Amy, ben ne yaptım böyle?

On Beş

Will Carter halinden memnun şekilde arkasına yaslandı.

Birinci gün birkaç küçük detay dışında plana uygun şekilde geçmişti ama bu detayların da kısa süre içinde çözüleceğinden kuşkusu yoktu. Kalıcı olarak.

Aptal kaltak Inga'nın onu almaya gelene kadar hastanede beklemesi gerekiyordu. Bu basit bir talimattı, ama uymadığı için artık ölmesi gerekiyordu. Başlangıçta planlandığından daha önce. Kadının işbirliği yapması ve hastanenin acil bölümünde bir iki saat geçirmesi gerekiyordu. Will, Symes'ın mümkün olan en kısa süre içinde onu hastaneden alacağı ve değiş tokuş yapılana kadar çocuklara bakabileceği konusunda ona söz vermişti.

Bu kısım tamamen uydurmaydı; hastaneden ayrıldıktan on beş dakika sonra Symes'ın onun işini bitirmesi gerekiyordu.

Böyle bir sorun çıkmasını beklemiyordu ama Symes bunun için vardı.

Symes arkasından, "Kahrolası mesajı şimdi gönder" dedi.

Will ona aldırış etmedi, üç ekran üzerinde kalibrasyon testleri yapmaya devam etti. Bir kamera dışarda, iki kamera içerideydi.

Önündeki masa *Atılgan Uzay Gemisine* benzetilmişti ama kendisi Kaptan Kirk değildi. Kirk vızır vızır uzayda dolaşarak türleri ve evrenleri kurtaran zayıf karakterli ve kibirli bir geri zekâlıydı. Asıl yapması gereken galakside dolaşarak eline geçen her fırsatta tecavüz etmek, yağmalamak ve talan etmekti. Bu, kırk dakikalık programı çok daha ilginç bir hale getirebilirdi.

"Kahrolası mesajı gönder gitsin. Sonra rahatlayabiliriz."

"Zamanı gelince göndereceğim. Plana uygun şekilde."

Symes köşeye tükürdü ve Will kusacak gibi olduğunu hissetti. Bu gerçekten de çok gereksiz bir hareketti.

"Seni kim patron yaptı?" diye homurdandı Symes.

Aldığım iyi eğitim, diye cevap vermek istedi Will ama ağzını açmadı.

Symes kiralık bir katil, paralı bir işçiydi. Doğal becerileri ve kabiliyetleri için işe alınmış bir hizmetkârdı. Ruhu yoktu. Bu özelliği de ilerideki günlerde işlerine yarayacaktı.

Will, Symes'ın düş kırıklığını anlıyordu. Ona bir hediye vaat edilmiş ama sonra elinden alınmıştı. Ancak Will'in gizli bir küçük sürprizi vardı. Her şeyin bir zamanı vardı.

Will'e göre önemli olan strateji ve planlamaydı. Yaklaşık iki yıl ve başarısız bir deneme onu bu noktaya getirmişti.

Sonuca ulaşmaya can atıyordu; özgürlüğün tadını neredeyse alabiliyordu. En yüksek etkiyi elde etmek için sinirlerine hâkim olacaktı. Bir programları vardı ve ona bağlı kalacaktı.

"Bak, gidip yemeklerini ver, sonra hazır olacağız."

Symes iri vücudunu iterek ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Symes'ın şikâyetleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Adam asker olmak, talimat verilmek ve emirler yağdırılmak için doğmuştu.

Will solundaki ekranda başka bir görüntüye geçti. Symes koridorun güvenlik kamerasıyla izlendiğini bilmiyordu. Aşağıdaki tek kameranın kızların tutulduğu odanın kapısına odaklandığını düşünüyordu. Soytarı herif tavandaki küçük kubbenin duman alarm cihazı olduğunu sanıyordu. Neden bir duman alarm cihazına ihtiyaçları olsundu ki?

Ama adamın izlenmesi gerekiyordu. Evet, bir anlaşma yapmışlardı ve Will de bu anlaşmaya sadık kalma niyetindeydi, ama şapşalın sabırsız davranarak ödülünü gereğinden erken almasına müsaade edemezdi.

Bu yüzden Symes'in görevini yerine getirmesini izledi. Symes başkalarına zulmetmekten zevk almanın cazibesine kapılmış bir adamdı. Dürüst olması gerekirse planı etkilemediği sürece Will bu durumu pek de umursamıyordu. Ama operasyonun bu aşamasında bir sapma yaşayamazlardı.

Symes'ın merdivenleri tırmandığını duyduğunda ekranı dörde bölen ve evin çevresini gösteren görüntüye geri döndü. Bodruma daha sonra, Symes uykuya daldığında inecekti. Herkesin kendi sırrı vardı.

Onun sırrını da başka kimse bilmiyordu.

Ayağa kalkarak köşedeki masaya geçti. On adet cep telefonu, bir dizi şarj aletine takılı vaziyette duruyordu.

Cebindeki sessize alınmış olan telefona hafifçe vurdu. Önemli olan telefon buydu. Bu onların sigortasıydı.

O piti piti, karamela sepeti. Parmağı soldan üçüncü telefonun üzerinde durdu. İkinci mesaj bu telefondan gönderilecekti.

"Şimdi gönderecek misin?" diye sordu Symes, kendisini yeniden kanepeye bırakırken.

Will Symes'in neden bu kadar istekli olduğundan emin değildi. Ailelerin hayatlarını sonsuza kadar değiştirecek olan mesaj bu değildi. Var oluşlarını yıkacak, onarılamayacak hasarlar bırakacak olan mesaj bu değildi. O mesaj yarın gidecekti, Will de göndermeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Will "Kararlaştırılan vakitte göndereceğim" dedi sakin bir tonla. Arkasındaki şapşala döndü. "Şimdi, yüz ifadeni düzelt. Sana bir iş vereceğim."

On Altı

"Hazır mısın Stace?" diye sordu Kim. Cam yemek masasının üzerine bir yatak örtüsü serilmişti ve Stacey kendisine oturmak için kapıdan en uzak noktayı seçmişti. İki bilgisayar ekranı meraklı gözlerin göremeyeceği bir açıyla yerleştirilmişti. Gereksiz bütün mobilyalar kaldırılmıştı, geriye sadece iki metrelik yemek masasıyla altı adet deri kaplama sandalye kalmıştı.

"Neredeyse şef. En güçlü sinyali bulmaya çalışıyorum."

"Kapıya kilit takıldı" dedi Bryant, ayağa kalkarak.

Kapıya nazikçe vuruldu. Bryant kapıyı açtı. Robert kendi yemek odasına girmek için izin verilmesini beklerken yorgunca gülümsedi.

Kim onu içeriye davet etmedi. Ev halkının bu alana Batı Midlands Polisinin el koyduğunu ve artık kendilerinin girmelerinin yasak olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

"Hmm... bu belki işinize yarar diye düşündüm" dedi Robert, salonun köşesini onurlandıran kırmızı kadife kaplı rahat koltuğu çekerek görüş alanlarına sokarken. "Bunda biraz daha rahat edebilirsiniz."

Kim düşünceli hareketi memnuniyetle karşıladı. "Teşekkürler Bay Timmins" dedi Bryant koltuğu odanın içine çekmeye başlarken.

"Robert deyin lütfen."

Kim başını tamam anlamında salladı. "Robert, resimleri duvarlardan indirebilir miyiz?" Aslında nezaketen sormuştu. İzin istemeyi planlamıyordu.

"Lüften, indirin. Eğer onları bana verebilirseniz, ayak altından kaldırırım."

Bryant kıyı manzaralı suluboyaları indirmeye başladı, üçünün aile portresine geldiğinde duraksadı.

Robert "Onu ben alayım memur bey" dedi ellerini uzatarak. "Duvarları delip istediğinizi takabilirsiniz."

Kim başıyla teşekkür etti. Bir sonraki sorusu bu olacaktı. "Bir de Charlie'nin odası... oraya...?"

"Elbette" dedi adam, başıyla onaylayarak, ama acı çektiği çok belliydi. "Sağdan dördüncü oda."

Kim, resimleri alıp uzaklaşmak üzere olan adama teşekkür etti. Arkasına döndü. "Pekâlâ, onu duydun Bryant. O matkap bir işe yaramaya başlasın."

Bryant "Eğer marangoz olmak isteseydim, olurdum biliyorsun değil mi?" diye sızlandı.

"Ben de öğretmen olmak isteseydim..." dedi Kim, yazı tahtalarından birini kapının arkasındaki duvara yerleştirmek üzere çekerken. Kapı aralığında duran birisi soruşturma notlarını göremesin diye burayı özellikle seçmişti.

Odanın içine göz gezdirip, "Hepsi bu kadar mı, her şeyi açtık mı?" diye sordu.

"Masanın altında bir kutu daha var" dedi Bryant, ikinci bir delik delerken.

Kim aşağıya uzanarak kutuyu çıkarttı. Kapağını açtı, içini kokladı. Kutunun içinde yeni bir kahve makinesi, bir sürü kupa ve dört paket Kolombiya Gold kahvesi vardı; Kim'in en sevdiği kahveydi."

"Bryant, benimle evlenip çocuklarımın babası olur musun?"

"Yapamam şef. Hanımım mutlu bir evliliğim olduğunu söylüyor."

Stacey ayağa kalkarak masanın kenarından baktı. "Ah nefis, biraz su getireyim."

Stacey odadan çıktı, Bryant Kim'e döndü. "İçgüdülerin ne alemde?"

Kim gülümsedi. Neredeyse üç yıldır birlikte çalışıyorlardı. Dolayısıyla Bryant Kim'in arkadaşı olarak tanımlayabi-

leceği tek kişiydi. "İçgüdülerim alışılmadık şekilde sessiz" dedi dürüstçe.

"Yakında çalkalanmaya başlarlar. Bu insanlar hakkında şimdiye kadarki izlenimlerin neler?"

Kim omzunu silkti. "Grup içerisinde ilginç bazı dinamikler var. Stephen biraz kabadayı bir tip ama şimdilik fazla bir inandırıcılığı yok."

"Tipik bir savcı" dedi Bryant.

"Robert oldukça iyi biri gibi görünüyor ama bence onda şu an göremediğimiz bir şeyler var. Elizabeth, Stephen'ın istekleri karşısında Uri Geller'in[1] en sevdiği kaşığı gibi bükülüyor, Karen ise hiç de hatırladığım gibi değil."

"Çocuk yurdundan mı tanışıyorsunuz?"

Kim başını evet anlamında salladı. "Ayrıca yedi numaralı koruyucu aileden."

Bryant matkabı bıraktı. "Tanrım, kaç tane koruyucu ailen vardı?"

Bryant'ın bu sözleri, bu dünyada Kim'e en yakın kişinin onun geçmişi hakkında ne kadar az şey bildiğini tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyordu. Ne kadar da mükemmeldi.

Tam o anda çalan cep telefonun zamanlaması da mükemmeldi. Hattın diğer ucunda kim olduğunu anlayana kadar.

"Stone" diye cevap verdi.

Woody'nin sesi kulaklarında yankılandı. "Ne halt yediğini sanıyorsun sen be?"

Kim "Anlamadım efendim" diye cevap verdi.

Bryant sessizce başını iki yana sallıyordu.

"Polis merkezinde sana saldırdığı için tutuklanan bir çocuk var. Bu doğru mu?"

"Evet, bana dokundu."

"Zekamla alay etme. Gerçeği anlat. Şimdi."

Kim iç geçirdi. Bu konuşmanın gerçekleşeceğini biliyordu ama en azından yarın yapacaklarını umut ediyordu.

1-*çev.n.* Psişik güçleri olduğunu iddia eden ve kaşıklar bükmesiyle ünlenen İsrailli şovmen.

"Brad kızları kaçıranlardan birini görmüş efendim. Sokaklarda güvende olduğunu düşünmüyorum."

"Bunu ona uygun bir biçimde anlattın mı?" diye sordu Woody. Öfkesi hat boyunca bir şekilde ilerleyip doğrudan Kim'in kulaklarına ulaşıyordu.

"Tabii ki."

"Ama buna rağmen onu merkezde tutarak güvenliğini sağlayabileceğini mi düşündün?"

"Durumun ciddiyetini anladığını sanmıyorum, ayrıca ona her şeyi de anlatamazdım."

"Öyle olsa bile Stone, bu genç adamı uydurma suçlamalarınla burada bir saniye daha tutmayı düşünmüyorum ve açılacak bütün davalardan sen sorumlusun. Polis ressamıyla işi biter bitmez Batı Midlands polisinin derin özürleriyle onu istediği yere bıraktıracağım."

Kim bir anlığına gözlerini kapattı. "Güvende olmadığını biliyoru..."

"Ayrıca böyle başka bir kurnazlık daha yaparsan, Baldwin'in seni soruşturmadan almasına gerek kalmayacak, çünkü bunu memnuniyetle ben kendim yapacağım."

Telefonun kapandığını duydu.

"Of" diye inledi Kim, telefonu masaya atarken.

"Bunun olacağını biliyor olmalıydın" dedi Bryant.

Kim omzunu silkti. Elbette biliyordu, ama yine de hoşuna gitmemişti.

"Lanet olsun şef" dedi Dawson, kapıyı açarken. "Sıcaklık şimdiden eksi iki dereceye düştü."

Kim adamın paltosunu çıkartmasını bekledi. Ona Inga'nın adresini araştırma görevi verilmişti, Elizabeth Hanson genel bir fikir verdikten sonra adresi bulmak o kadar da zor değildi.

Ne yazık ki Kim'in aileden öğrenebildiği tek şey buydu. İşverenleri çalışanlarının arkadaşları, erkek arkadaşı ya da

ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Inga anlatmışsa bile, onu dinlememişlerdi.

Stacey, dadıyla önceki olaydaki aileler arasında bir ilişki bulamamıştı, bu yüzden kadının iki olay arasındaki bağlantı olması ihtimali ortadan kalkmıştı.

"Evet?" diye sordu Kim.

"Evine bir canavar kamyon girmiş gibi. Hem de iki kere. Kapı açıktı, ben de doğal olarak içeride olup olmadığını öğrenmek zorundaydım. Onu arayan her kimse durumdan pek de hoşnut değilmiş. Her şey kırılıp dökülmüştü, demek istediğim gerçekten her şey: mobilyalar, süs eşyaları, fotoğraflar, tabaklar."

"Bir uyarı mı?"

"Ah evet, onu diğerlerinden önce bizim bulmamızı umut etse iyi eder."

"Ya bir uyarıydı ya kendisini kontrol edemeyen bir adamın işiydi" dedi Kim, çenesine hafifçe vurarak.

"Ya da her ikisi" dedi Dawson.

Kim başını evet anlamında salladı. "Komşular adamın bir eşkâlini verebildi mi?"

Dawson gözlerini devirdi. "Aşağı kattaki bunamış yaşlı adam bana son derece detaylı bir eşkâl verdi. Adamın bir elli yedi boylarında, siyah kıvırcık saçlı, gözlüklü olduğunu ve koyu mavi renk bir gömlek giydiğini söyledi."

"Ama?"

"Sonra ne istediğimi öğrenmek için oğlu dışarı çıktı ve bilin bakalım ne oldu? Evet bildiniz; oğlu bir elli yedi boyunda, siyah kıvırcık saçlı, mavi gömlekliydi ve..."

"Gözlük takıyordu" diye bitirdi Stacey.

Kim inledi. "Tamam Kev, birinci önceliğini Inga Bauer'e ver..."

Yüksek, tiz bir çığlık evin içinde yankılanırken sözleri birden yarım kaldı.

On Yedi

Symes gölgelerin içinde oturarak bekledi. Şu aptal kaltak Inga, ona söz verilen ödemenin ertelenmesine sebep olmuştu, ama onu bulacaktı ve bulduğunda da pişman edecekti. Kadın cezasını fazlasıyla çekecekti ama şimdi Symes'ın önüne beklenmedik bir ikramiye kazanma fırsatı çıkmıştı.

İnsanları korkuttuğunu biliyordu ve bunun her anından zevk alıyordu. İnsanlar onun önce boyunu ve kas kütlesini fark ediyordu. Sonra sıfıra vurulmuş kafası, ardından dövmeleri dikkatleri çekiyor ve kafalarında bir kanı oluşuyordu. Bu da muhtemelen oldukça doğru bir kanıydı.

Ama daha da fazlası vardı, Symes da bunu biliyordu. Gözlerindeki ifade ona bakan herkese kendisine kafa tutması için meydan okuyordu. Savaşmaya hazır olduğunu dünyaya bildiriyordu.

Şimdi bile bir grup adam biraz ilerisinde ayakta duruyordu; bir ellerinde sigara, diğer ellerinde büyük boy biralar vardı, ama içlerinden teki bile gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu.

Her zaman bu şekilde olmamıştı. Gerçek düşmanı onunla savaşmaya hazır olduğunda ölmüştü. Babası ona sadece çocukken vurmaya, tekme atmaya ve tükürmeye cesaret edebilmişti. Karısı kendisini terk ettiği için hissettiği tüm hüsranı doğrudan oğlunun tenine yöneltmişti. Keşke babası Symes'ın da sonunda annesinden nefret edeceğini bilebilseydi. Üzerinde anlaşabildikleri bir konuları olurdu.

Çocukken, acısının sadece başkalarına acı çektirerek azaldığını fark etmişti. Acı çektirmede daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen bir rahatlama, bir coşku

vardı. Bu güç onu başka bir yere götürüyordu. Cinselliğin ötesinde bir şeydi, saflığının neredeyse dinsel bir yanı vardı, tapılacak bir şeydi.

Gözünün kenarına ilişen bir hareketlilik dikkatini çekti. Gelen kişiyi baştan aşağı süzdü.

İbadet etme vakti gelmişti.

On Sekiz

"Yeni bir mesaj geldi amirim" dedi Helen, başını kapı aralığından uzatarak.

Kim Karen'ın çığlığından o kadarını tahmin etmişti, irtibat görevlisinin yanından hızla geçti.

Ebeveynlerin dördünü de oturma odasında buldu. Burası herkese konforlu geliyordu. İçerideki hareketlilik odanın havasıyla tamamen zıttı. Koridorun karşı tarafındaki salonun tersine burada bir şömine ile TV'nin etrafına dizilmiş yumuşak hatlı mobilyalarla kanepeler vardı ve her şey aydınlık bir bej rengiydi. Buranın bir ailenin geceleri bir araya gelip rahatlayacağı bir mekân olarak tasarlandığı belliydi. Ama şimdi Kim odanın gerilimden her an patlayabileceğini hissediyordu.

Stephen kanepenin arkasındaki alanı adımlıyordu. Robert pencerenin önünde durmuş elini ısırıyordu. Karen'la Elizabeth yan yana oturmuş, telefonlarına bakıyorlardı.

Stephen "Bu ne anlama geliyor be?" diye bağırdı. Kim elini Karen'a doğru uzattı, kadın da telefonu hemen ona verdi. Kim mesajın ilkinden farklı bir numaradan geldiğini hemen fark etti. Sonra Elizabeth'in telefonunu aldı, kelimeler bire bir aynıydı.

Kızınız şimdilik güvende. Oyun yarın başlayacak.

Stephen "Söyleyin bize dedektif, bu ne anlama geliyor?" dedi öfkeyle.

Kim başını iki yana salladı. Bu noktada neyle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Mesajın gönderilme amacını merak etmeden duramadı. Hiçbir şey talep edilmiyordu. Hiçbir şey söylenmiyordu. Ortalığı karıştırmak için gönderilmiş gibi duruyordu.

"Bunu öngörmüş müydünüz?" diye sordu Stephen. "Nasıl tepki vereceğiz? Onlara ne diyeceğiz?"

Kim sakince "Şu anda hiçbir şey söylemeyeceğiz Bay Hanson. Mesajda cevap vermemizi gerektiren bir şey yok." diye yanıtladı.

Adam kollarını yukarı kaldırdı. "Bu soruşturmayı gerçekten bu şekilde mi yürütmek niyetindesiniz dedektif? Mesajlara cevap vermeyerek?"

Kim korkudan kaynaklandığı çok belli olan bağırıp çağırmaya tepki vermemeye çalıştı ama adamın bütün öfkesini ona yönelteceği belli olmaya başlamıştı.

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Helen öne doğru çıktı.

"Mesajın ilk kısmına odaklanmaya çalışın" dedi ebeveynlere bakarak. "Kızlarınız güvende."

Kadınlar kanepenin ucuna ilişen nazik kadına baktılar. Elizabeth boşuna bir çabayla gözyaşlarını dindirmeye çalışırken Karen özgürce akmalarına izin verdi.

Helen devam etmek için Kim'e baktı, o da başıyla hafifçe onay verdi. Bu kendisinin beceri sahibi olduğu bir konu değildi.

"Bakın, şöyle düşünün. Bu insanlar her kimse, sizden bir şeyler istiyorlar. Kızlarınıza zarar vermenin onlara hiçbir faydası yok."

Bütün gözler Helen'e çevrilmişti. Samimi, rahatlatıcı sesi onları vaaz dinleyen bir cemaat gibi kendine çekmişti. Kadının almış olduğu ciddi danışmanlık eğitimi etkisini gösteriyordu.

Robert Karen'ın yanına oturarak nazikçe elini tuttu. Kadın içgüdüsel olarak ona doğru yaslandı. Herkes dikkatini Helen'e verirken gözyaşları azalmaya başladı.

Kim usulca oturma odasından çıkarak yemek odasına yöneldi. Kapıyı arkasından kapattı.

"Pekâlâ arkadaşlar, bu akşam yapacak bir işimiz kalmadı, bu yüzden evlerinize gitmenizi, yarın dinç bir şekilde burada olmanızı istiyorum. Sabah altıda başlıyoruz. Bu soruşturma sırasında sabahlamayacağımızın garantisini veremem, ama bu akşam çalışmıyoruz."

"Sen de eve gidiyor musun şef?" diye sordu Bryant.

Kim başını hayır anlamında salladı. Bu gece bu odada uyuyacaktı.

"O zaman biz neden kalmı..."

"Çünkü ben öyle diyorum Bryant." Ses tonu pazarlık etmeye açık kapı bırakmıyordu.

Dawson ile Stacey yavaşça eşyalarını toplayarak odadan çıktılar. Eve gitmek, uyumak ve tekrar geri gelmek için toplam yedi saatleri vardı.

Bryant oyalandı. "Peki ya Prens ne olacak?" diye sordu, bilgiç bilgiç sırıtarak.

Kim bir kaşını kaldırdı. Bryant Kim'in köpeği Barney'e bu ismi takmıştı. Köpeği böyle çağırıyordu, çünkü Kim ona adeta bir kraliyet ailesi mensubuymuş gibi davranıyordu.

"Dawn'ı önceden aramıştım. Bizim evde kalıyor."

Kim, Barney'i sahibi birkaç ay önce vahşi bir cinayete kurban gittikten sonra barınaktan sahiplenmişti. Köpek başkalarıyla kaynaşamıyor, kalabalıktan hoşlanmıyordu ve huylarının değişme ihtimali de pek yoktu. Kim'le birbirlerine mükemmel uyum sağlıyorlardı.

Barney'in hoşlandığı tek kişi tüylerinin kesildiği salondaki resepsiyon görevlisiydi. Tüylerini kesen adamdan tutkuyla nefret ediyordu ama on dokuz yaşındaki kızdan hoşlanıyordu. Ailesiyle birlikte yaşayan kız da Barney'e baktığı zamanlarda elde ettiği arada sırada gelen özgürlüğü seviyordu.

"Umarım kız gerekli bütün kontrollerden geçmiştir" dedi Bryant. "Muhtemelen güvenlik soruşturmasına tabi tutulmuş tanıdığım tek köpek bakıcısı o."

Kim cevap vermedi ama Bryant çok da abartmıyordu.

"Güle güle Bryant" dedi anlamlı anlamlı kapıya bakarak.

Bryant asker selamı vererek yanından ayrıldı.

Kim sırt çantasının içindekileri boşaltmaya başladı. Yedek kıyafetleri güzelce katlayarak rahat koltuğun altına yerleştirdi. Tuvalet malzemelerini yan tarafa istif etti ama motosiklet dergisini çantanın içinde bıraktı.

Kapıya nazikçe vuruldu. Gelen Helen'di.

"Hepsini yatmaya ikna ettim amirim. Ne kadar uyuyabilirler emin değilim ama bir iki saatliğine sızabilirlerse bile iyidir."

"Teşekkürler Helen. Şimdi evine git." Kim saatine baktı. "Dokuz gibi geri gelebilir misin?"

Helen başını iki yana salladı. "Hayır. Diğerleriyle aynı saatte geleceğim."

Kim gülümsedi. "Altı."

Kadın "Görüşmek üzere o zaman" dedi kapıdan geri çıkarken. Aniden kafası yeniden Kim'in görüş alanına girdi. "Biraz dinlenmeye çalışın amirim."

Kim başını tamam anlamında sallayarak yemek masasına oturdu.

Ön kapının kapandığını duydu. Helen hem onun için, hem de soruşturma için çok değerli olacaktı. Ekip ile aileler arasındaki köprüyü kuracaktı. Detaylara girmeden ebeveynleri rahatlatacak, Kim de serbest kalarak soruşturmaya odaklanacaktı.

Kim Helen'in işten yeteri kadar uzak kalmasını sağlamayı aklının bir köşesine yazdı. Aksi takdirde kadın üzüntü, korku ve beklenti hislerinin ağırlığı altında ezilecekti.

Muhtemelen keder hissinin de, dedi kafasının içindeki zayıf bir ses.

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırarak odadan çıktı. Yukarı çıkmak için merdivenlere yöneldiğinde Lucas başıyla ona doğru selam verdi.

Koridordan geçerken bir yerden konuşma, başka bir yerden de hafif bir ağlama sesinin geldiğini duyabiliyordu. Sağ taraftaki dördüncü kapıya yöneldi, sessizce içeri girdi. Işığın düğmesini bulmadan önce kapıyı kapattı.

Tek kişilik yatak sol duvara yaslanmıştı. İçinde beş oğlan çocuğu olan bir poster, üzerlerinde bir Disney filminin teması bulunan yatakla yastık örtüsüne bakıyordu. Yatağın üzerinde birisinin önceden oturmuş olduğu yerde hafif bir çöküntü vardı. Üzerinde maymun resmi bulunan bir pijama seti düzgünce katlanarak yastığın üzerine konulmuş, Charlie'nin dönmesini bekliyordu.

Kim poposunu Karen tarafından oluşturulduğunu sandığı çöküntüye yerleştirdi, küçük kızın yaşam alanına göz gezdirdi. Mobilyalar eskitme ahşap yüzeyli beyaz antikaydı. Bir kitaplıkta süs eşyaları, sevimli oyuncaklar ve birkaç kitap vardı. Köşede duran çekmeceli bir dolabın üzerine küçük bir televizyon konulmuştu. Elbise dolabına da parlak ışıklarla çevrelenmiş bir ayna yerleştirilmişti.

Baktığı her yerde Karen'ın küçük kızının karakterini görüyordu. Bilezikler, yüzükler ve renkli saç tokaları. Birkaç saç bandı, bütün kot pantolonlara uyacak çok renkli pantolon askıları.

Elbise dolabının önünde bir sürü spor ayakkabısı vardı: ışıklı bir çift, tekerlekli bir çift ve kombine yapmak için renkli bağcıklar.

Kim gece lambasını yaktı. Birden, yıldız sisteminin bir yansıması tavanda dönmeye başladı. Kim görüntüye gülümsedi. Işığı kapatmak için öne doğru uzandığında kolu yatağa dönük bir fotoğrafa çarptı.

Bu, basit bir gümüş çerçeveydi; içinde ıslak saçlarıyla kameraya gülümseyen iki kızla ilgili bir gazete kupürü vardı. Uzun yazının başlığında ulusal yarışmada çifte madalya kazanıldığını haber veriliyordu.

Charlie'nin uykuya dalmadan önce bu fotoğrafa bakmaktan hoşlandığı belliydi. Kim çerçeveyi yatağın yanındaki komodinin üzerine geri koyarken yatağın üzerindeki telefonu çalmaya başladı. Keskin ses içerideki huzuru bozmuştu, bu yüzden Kim bir an önce susturmak istedi.

Arayan tanımadığı bir cep telefonu numarasıydı.

"Stone" diye cevap verdi.

"Ben Batı Mercia'dan Dedektif Travis."

"Evet" dedi Kim, kaşlarını çatarak. Batı Midlands polis teşkilatında birlikte çalışırken bir zamanlar birbirlerine ilk isimleriyle sesleniyorlardı. Kim'in adamdan önce dedektif olduğu güne kadar böyle devam etmişti. Adam daha küçük, komşu bir polis teşkilatına transfer olmuş, düşmanlığını da yanında götürmüştü.

"Elimde bir ceset var" dedi Travis.

Kim adamın kendisine hiçbir zaman rütbesiyle hitap etmemiş olmasını eğlenceli buluyordu. "Ee?" diye sordu. Ondan ne bekliyordu, süslemeler hazırlayıp parti vermesi mi?"

"Tanıdığın birisi olabilir."

Saatlerdir peşini bırakmayan korku sonunda gelip midesine oturdu.

"Devam et" dedi duymak üzere olduğunu bildiği habere kendini hazırlayarak.

"Erkek, sarışın, yirmili yaşlarının başlarında ve cebinde senin kartvizitin var."

On Dokuz

Güvenlik şeridine geldiğinde Ninja'nın motoru stop etti. Kim kaskını çıkartarak gidona astı. Lyttelton Arms, Haley'deki Bromsgrove Yolu üzerinde yer alan bir gastro bardı. Batı Midlands ile Batı Mercia polis teşkilatlarının sınırına sadece üç kilometre uzaklıktaydı.

Bar, yol her iki tarafında yüksek çalılar olan tek şeride düşmeden önce yolun üzerinde bulunan son yapıydı. Bara on beş metre mesafede, Tim Kim'in yoluna çıkmış bekliyordu, geldiğini Ninja'nın sesinden anlamış olmalıydı. Araba trafiği dönel kavşakta kesilmişti, bu yüzden bütün sesler duyuluyordu.

Aralarındaki alanı sadece adamın el fenerinin ışığı aydınlatıyordu.

"Bu vakayı almam gerekiyor" dedi Kim, selamlaşma kısmını atlayarak. Üç yıldan uzun süredir birbirlerine nezaket göstermiyorlardı.

Adam başını iki yana sallayarak "Hiç şansın yok" dedi. "Buraya çok uzak olmayan bir yerde aynı şeyleri benim de sana söylediğimi hatırlıyorum, sen ise olay yerine ilk gelen sen olduğun için reddetmiştin."

Ah evet, Kim çok iyi hatırlıyordu. Crestwood soruşturmasını başlatan Teresa Wyatt'ın cesedinden bahsediyordu.

"Bunu kişiselleştirme Travis. Şimdi benden intikam almanın sırası değil" dedi etrafından geçmek için yana doğru adım atarken. Travis yolunu kapattı.

"Bu çocuk neden kartvizitini cebinde taşıyordu?"

"Onun adı Brad, kartvizitimi taşıyordu çünkü ona ben verdim" dedi ve sola doğru bir adım attı.

Adam tekrar önüne geçti.

"Senin sorunun ne be?" diye homurdandı Kim.

"Vakayı almıyorsun Stone."

"Tanrı aşkına, suç mahallini alıp da kaçacak halim yok ya. İzin ver de bir göz atayım."

Woody'nin nazik olması için verdiği talimat bir şekilde bilinçaltına işlemiş olmalıydı. Travis'e henüz tek bir kötü söz bile söylememişti.

"Beş dakika Stone. Sana benim suç mahallimde tam beş dakika vereceğim."

Kim başını iki yana sallayarak adamın yanından geçti. Ah, sövgü kelimeleri dilinin ucuna kadar gelmişti.

Adam onun hızına ayak uydurup yanında yürürken, "Bu çocuğu nereden tanıdığını hala merak ediyorum" dedi.

Üç el feneri yolunu aydınlatırken Kim, "Ben de sana söyleyerek sürprizi bozmak istemiyorum" dedi.

Ellerini gözlerine siper ederek yürümeye devam etti. Diğer iki el feneri de aşağıya, Bradley Evans'ın cesedine doğru tutulmuştu.

Kim kendisini bu genç adamın yüzündeki son ifadeye hazırlamak için birkaç saniye durdu. Yalnızca saatler önce atletik, neşeli bir genç adamdı, arkadaşlarıyla dışarıda eğlenmeye çıkmadan önce ona ve Bryant'a yardım ediyordu. Şimdi ise ölmüştü. İçini kaplayan ürpertinin havanın soğukluğuyla bir ilgisi yoktu.

Ölümünü engellemek için daha fazlasını yapabilirdi. Yapabilirdi, bunu biliyordu. Elinden ne gelirdi emin değildi ama bir şekilde daha fazlasının yapılabileceğini hissediyordu.

Sosyal tesisin anahtarları el fenerlerinin ışığında parladı. Ya cebinden düşmüşlerdi ya da onları Travis çıkartmıştı.

"Patoloji uzmanı daha gelmedi mi?" diye sordu.

"Geliyor, yolda" dedi Travis.

"Saat kaçta bulunmuş?"

"On ikiyi yirmi geçe" dedi Travis.

Saat sabahın birini geçiyordu ve patoloji uzmanı hala gelmemişti. Soruşturma yöneticisi kendisi olsaydı, bu aşamada gereksiz bir grup polis memuruyla boş boş durmazdı. Telefonu kulağına yapıştırır, patoloji uzmanını buraya hemen gelmezse cesedi kendisi kaldırmakla tehdit ederdi. Bu belirsiz kısa zaman sürecinde, ipuçları kaybediliyor, kanıtlar tahrip ediliyor, görgü tanıkları daha da uzaklaşıyor olabilirdi. Teknik elemanlar gelene kadar soruşturma durmuştu.

Ama bunun kendi suç mahalli olmadığını aklından çıkartmamalıydı.

Elini en yakındaki polis memuruna uzattı. "Alabilir miyim?"

Adam el fenerini verdi, Kim feneri yere doğru tuttu.

Tek şeritli yolun her iki yanında da biraz daha aşağıdan giden bir hendek uzanıyordu. Yoldaki asfalt yüzeyin bittiği yerden hendekteki çalı çitin altına kadar inen toprak başlıyordu.

Brad'in bedeni yerdeki yapraklarla kaplanmıştı, yan tarafı üzerinde yatıyordu. Fenerin ışığı karanlığın içinde neredeyse kaybolmuş siyahlar içindeki bedeni boyunca ilerledi, omuzlarına gelince durdu.

"Yüce İsa aşkına" diye fısıldadı Kim.

Adamın kafası şeklini yitirmişti. Normal bir kafatasının muntazam daireselliği kaybolmuştu. Kafasının yerine sönmüş bir futbol topu konulmuş gibiydi. Kim fenerle etrafı aydınlatınca genç adamın yolun etrafında kafasından tekmelenirken bıraktığı kan izlerini gördü.

Kafasının şimdi durduğu yerin altında kan ile beyin sıvısından bir gölcük oluşmuştu; açılan birçok yaradan sızmış olmalıydılar. Aynı kıyafetleri giyiyor olmasaydı Kim onu tanıyamazdı. Artık Brad'e benzemiyordu. Artık kimseye benzemiyordu.

Travis yanına gelerek, "Birisi bu çocuktan hiç hoşlanmıyormuş" dedi.

Kim cevap verme zahmetine girmedi. Bunu yapan kişi genç adamı tanımıyordu bile. Brad sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş ve birisinden yardım istemeye cüret etmişti.

Kim el fenerini sağ tarafındaki polis memuruna geri verdi. Göreceğini görmüştü.

Cesetten iki adım uzaklaştı, sonra yola doğru çıkmaya başladı.

Travis geriye doğru çekilirken, "Hayret Stone, benim saatime göre hala bir buçuk dakikan var" diyerek ona pis pis sırıttı.

Küçümseyici sözlerine cevap vererek enerji harcamaya değmezdi.

Travis bu vakada kendi kuyruğunu kovalamak zorunda kalacaktı. Adam hiçbir şey bulamayacaktı ama Kim uzaklaşırken sessizce yemin etti; Brad'in katiline yaptıklarını ödetecekti.

Ninja'ya yaklaşırken tanıdık bir arabanın farlarını söndürdüğünü görünce sesli sesli homurdandı.

Polis kordonuna Tracy Frost ile aynı anda vardı.

"Ne istiyorsun be?" diye sordu Kim, selamlaşma cümlesi olarak. Tracy söz konusu olduğunda Kim'in en iyi selamlaşması buydu. Woody'nin "kibar olması" için verdiği talimat herhalde bu kadar geniş kapsamlı olamazdı. Woody bile Kim'in sınırları olduğunu biliyordu.

Aslına bakılırsa muhabiri olay yerinde bu kadar çabuk görmek Kim'i şaşırtmamıştı. Bu kadının kulaklarına polis telsizlerini dinleyen bir aparat taktırdığından emindi.

"Sadece işimi yapıyorum dedektif" dedi Tracy, deri eldivenini çıkartırken.

Kim kadının arkasına baktı. "Evet, yürürken de arkanda sümük izleri bırakıyorsun."

Tracy bir kayıt cihazı çıkartarak düğmesine bastı. "Daha da önemlisi dedektif, sizin burada ne işiniz var? Burası Batı Mercia bölgesi."

Kim konuşmalarını duymamış gibi yapan polis memuruna yaklaştı.

"Bu kadının bariyeri geçmesine izin verme. Hatta gerekirse onu vur." Tracy'e dönerek cihaza baktı. "Umarım bunu kaydetmişsindir."

Kendisini bir adım geriden takip eden kadını arkasında bırakmayı hedefledi. Tanrım, kadın tam bir yüzsüzdü.

Tracy gülümseyerek, "Bana bir şeyler ver dedektif" dedi. Daha bu sabah Kim'in kadının kafasını duvara yapıştırarak onu tehdit ettiği düşünülürse bu isteği gerçekten de inanılmazdı.

Kim "Beni kışkırtma Tracy" dedi ve kaskı başına geçirdi. Ne yazık ki kask yanı başındaki sesin içeri girmesini engellemiyordu.

"Seninle diğer konu hakkında konuşmak istiyordum."

Kim döndü. "Dewain Wright isimli genç adamın ölümünü ve senin bu ölüme yapmış olduğun katkıdan bahsediyorsun sanırım."

"Evet, ondan" dedi Tracy, arabasına yaslanırken.

"O konuda söyleyecek bir şeyim kalmadı."

Tracy cilveli cilveli gülümsedi. "Yanıldığını anladığında kendini aptal gibi hissedeceksin."

"Senin hakkında yanılmıyorum Tracy. Nasıl birisi olduğunu ve nasıl çalıştığını çok iyi biliyorum."

Tracy omzunu silkti. "İstediğin gibi olsun, ama uyarmadı deme."

"Hı-hı, şimdi de ben seni uyarıyorum. Yolumdan çekil, yoksa..."

Tracy yana çekilerek geçmesine izin verdi. "Tamam, ama bunun beni son görüşün olduğunu sanma."

Ah, keşke tek bir dilek dileme şansı olsaydı.

Kim ayağını koltuğun üzerinden attı, Tracy'nin kordondaki görevliye yaklaşmasını bekledi. Kadın bu sefer Batı Mercia'nın sorunuydu.

Karanlık, dar yoldaki hareketliliğe bir kere daha baktı. Şimdi aklına başka bir düşünce gelmişti. Brad'e bunu yapan kişi Charlie ile Amy'nin yakınlarındaysa o zaman Tanrı hepsinin yardımcısı olsundu.

Yirmi

Kim kapının diğer tarafında oturmakta olan polis memurunun dikkatini çekebilmek için kapıya hafifçe vurdu.

Kapı açıldı, Kim birden adamın on iki saatten fazladır görevine ara vermediğini fark etti.

"Gidip kanepede biraz dinlen Lucas" dedi kaskını çıkartırken.

Adam başını iki yana salladı, ama gözleri kısılmış ve kızarmıştı.

Kim "Git hadi" diye ısrar etti. "Yerini alacak kişi sabah burada olacak."

Adam "Beni soruşturmadan almayın amirim" diye rica etti.

"Almayacağım, ama yirmi dört saat aralıksız çalışamazsın."

Adam başını tamam anlamında salladı, ayaklarının ucuna basarak koridordan geçip oturma odasına girdi.

Kim de parmak uçlarına basarak yürüdü. Pahalı karolarla döşenmiş zeminde bütün ayakkabılar fazla ses çıkartıyordu.

Mutfak kapısının önünden geçerken cebindeki anahtara uzandı. Karanlıkta bir gölge duruyordu, Kim'in kalbi bir an duracak gibi oldu.

"Tanrı aşkına Karen, yattığını sanıyordum."

"Neredeydin? Kapıya vurdum" dedi Karen, elindeki bardaktan bir yudum su alırken.

Kim ışığı açtı. "Bazen gece geç vakitte motorla gezintiye çıkıyorum. Zihnimi boşaltıyor."

Bu yalan değildi. Bunu sık sık yapıyordu. Ama bu gece yapmamıştı. Soruşturma odasının anahtarının güvenli bir şekilde cebinde duruyor olmasından memnundu.

"Başka bir soruşturma üzerinde mi çalışıyorsun, çünkü benim kızım en önemli..."

"Karen, başka bir soruşturma üzerinde çalışmıyorum. Charlie ile Amy'i eve getirene kadar bu benim tek soruşturmam olacak."

"Söz mü?"

Umutsuzca kendini bırakmamaya çalışan bir kadından ancak böylesine çocukça bir istek gelebilirdi.

"Söz" dedi Kim, sonra başını yana eğdi. "Aşağıda yalnız başına ne yapıyorsun?"

"Uyuyor gibi yapmaktan bıkkınlık geldi. Robert kıpırdanıyor, dönüp duruyor, koridorun aşağısından da Elizabeth'in ağladığını duyabiliyorum. Bir bardak su almak için aşağıya indim ve sadece... burada kaldım."

Cep telefonunun ekranına dokundu.

Kim kadının kaç yüzüncü keredir bu hareketi yaptığını merak etti.

"Ekrana bakıp duruyorum, hem çalmasını istiyorum hem de bundan korkuyorum."

Kim kahvaltı masasının diğer tarafına oturdu. Evin geri kalanı sessizlik içindeydi.

"Yeterince odaklanırsam zamanda geriye gidebileceğimi ve kızların sosyal tesise gitmelerini durdurabileceğimi düşünüp duruyorum."

Kim bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşündü. Kaçırma planlanmış, aileler seçilmişti, bu olay er ya da geç gerçekleşecekti.

"Bir an kızım birilerinin elinde olduğu için öfkeyle doluyorum, hemen sonra bebeğime karşılık hayatımı vermeyi teklif etmek istiyorum. İçimden bütün hayır kurumlarına

bağış yapmaya ve daha iyi bir insan olmaya söz verdim. Charlie'yi geri almak için veremeyeceğim şey yok. O benim her şeyim."

Karen arkasına uzandı. İki kızın çerçevelenmiş bir fotoğrafını telefonun yanına koydu.

"Bunu yan odaya götürmek ister misin, yüzlerini hatırlamak için?"

Kim başını hayır anlamında salladı. Hatırlatıcılara ihtiyacı yoktu ama bir an durup kızları detaylıca inceledi. Charlie'nin teni Amy'den daha fazla bronzlaşmıştı. Arkadaşından biraz daha uzundu ve şekle girmeyen, kıvır kıvır sarı saçları vardı. Dudaklarının üzerinde dondurmadan bir bıyık vardı. Gözleri delici maviydi.

Amy'nin saçları, dağınık püsküllerden oluşan koyu renk bir kask gibiydi. İkisi de kameraya bakıyordu, boyunlarını uzatmış, ellerini göğüslerine toplamış, yüzlerini buruşturmuşlardı.

Karen sarışın çocuğun hatlarına dokundu. "Firavun farelerini taklit ediyorlardı. Safari parkındaydık. Onları küçük yaratıklardan uzaklaştıramıyorduk. Eğlence trenlerine gitmek için bile ayrılmıyorlardı. Her birine isim vermek istiyorlardı ama hayvanlar yerinde durmuyordu."

Kim gözlerini kıvır kıvır saçlara dikerek, "Charlie nasıl bir çocuk?" diye sordu

Karen gülümsedi. "Kararlı onu tanımlamak için iyi bir kelime olur sanırım. Şu saçları görüyor musun, anaokulundan beri onlar yüzünden dışlandı. "Süpürge kafa" gibi hoş olmayan bir sürü lakap takıldı ama saçlarını kestirmeyi hatta uçlarını aldırmayı reddetti. Saçlarını seviyor, onun için önemli olan tek şey de bu.

"Beni yanlış anlama, şımarık değil. Robert ona düşkündür ama terbiye konusunda çok titizdir. Charlie'nin kendini ifade etmesine izin verir ama kötü ya da zarar verici davra-

nışlara müsamaha göstermez. Onu dünyada her şeyden çok seviyor. Onunla yerde yuvarlanmaktan ya da hayvan sesleri çıkararak bahçede onu kovalamaktan çok zevk alır."

Kim oturup kadını dinlerken halinden memnundu. Brad'in görüntüsü zihnindeyken gözüne uyku girmesi mümkün görünmüyordu.

"Çocukların var mı?" diye sordu Karen.

Kim başını hayır anlamında salladı.

Karen onun için üzülmüş gibiydi, Kim de onu düzeltmeyi tercih etmedi. Çocuk sahibi olmamak kendisi için bilinçli bir tercihti. Annesinin genleri kendisiyle birlikte sona erecekti.

"Çok şey kaçırıyorsun, Kim. Anne olana kadar sevginin ne olduğunu bilmiyorsun. Diğer bütün sevgi türleri onun yanında sönük kalıyor."

Evet, yine de soyumuzu devam ettirmeye değmez, diye düşündü Kim. Hiçbir şey söylemedi. Karen'ın tozpembe görüşleriyle pek uyuşmayan, zulüm görmüş ve ihmal edilmiş çocuklara ait yüzlerce vakadan bahsedebilirdi. Hatta ona kendi çocukluğundan bile bahsedebilirdi, ama yapmadı.

"Eskiden benden çok hoşlanmazdın değil mi?"

Kim konunun aniden değişmesine şaşırdı. Hoşlanmama kelimesi son derece hafif kalıyordu ama sadece başını evet anlamında salladı.

"Neden peki?"

"Bunu konuşmanın zamanı değ..."

"Lütfen Kim, bana başka bir şeylerden bahset. Kendi düşüncelerimden uzaklaşmam lazım. Zihnimde canlanan görüntüler beni delirtecek. Bana o zamanları nasıl hatırladığını anlat."

Senden daha net, diye düşündü Kim. O konulara girmenin bir anlamı yoktu. Olanlar geçmişte kalmıştı. Değiştirilemezdi.

Karen devam etti. "Yakın değildik biliyorum ama yine de hepimizin arasında bir bağ vardı. Kız kardeşler gibiydik. Birbirimize göz kulak oluyorduk."

"Gerçekten böyle mi hatırlıyorsun?"

Karen'in açık ve dürüst yüz ifadesi onun yerine cevap verdi.

Kim bunu daha önce de görmüştü. Bazı insanlar geçmişlerini yeniden yazıyordu. Gerçeklerden uzaklaşmak için kendilerine tamamen yeniden şekil veriyorlardı. Kim geçmişi kutulara yerleştirmeyi ve orada bırakmayı seçmişti.

"Karen, kız kardeş gibi değildik, birbirimize göz kulak filan da olmuyorduk."

"Zaman zaman biraz saldırgan davrandığımı biliyorum ama bu sadece..'

"Diğerlerinin sahip olduklarını elde etmek isteyen bencil bir kişiydin" dedi Kim dürüstçe.

Açıkçası Karen'ın hatıralarını memnuniyetle oldukları gibi, yani kadının kendi hayal gücünün eseri olarak bırakırdı, ama konuyu Karen açmıştı ve kötü huylara destek olmak Kim'in karakterinde yoktu.

O günler hepsi için zor geçmişti. Bazı çocuklar birleşmeyi, bir şeye ait olmayı, ailenin yerini alacak bir olgu oluşturmayı tercih etmişti. Kim böyle yapmamıştı. Kimseyle uzun süreli bir dostluk ya da kalıcı bir bağ kurmamıştı. Ama kabadayılardan da tutkuyla nefret etmişti.

Altı yaşından beri yolu Karen'la aralıklı olarak kesişmişti ve bu dönemler nadiren güzel geçmişti.

Ama son koruyucu aileye kadar birlikte pek vakit geçirmemişlerdi.

"Shafilea isimli ince yapılı Hintli kızı hatırlıyor musun?" diye sordu Kim.

Karen hafızasını yokladı. "Ah Tanrım evet, şu komik küçük kızdı değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam kocaman bir kafası vardı."

Evet, kızın kocaman bir kafası ve oldukça küçük bir vücudu vardı.

Kızın velayeti yırtık kot pantolon giydiği için kendisini aylarca aç bırakan ebeveynlerinden alınmıştı. Kim koruyucu anne babanın uygulamak zorunda oldukları sıkı diyet ve beslenme menüsünden sızlandıklarını işitmişti, bu diyet kızın kas kütlesini yavaşça güçlendirmek için gerekliydi.

Kim Shafilea'yla birkaç kez konuşmaya çalışmıştı ama haftada üç kere psikoloğa gitmek bile kızı ağzını açmaya ikna edememişti.

"Çaydan sonra içtiği o içecekleri hatırlıyor musun?"

Karen gülümsedi. "Evet, hepimiz neden onun milkshake içip de bizim içmediğimizi merak ederdik."

Kim Karen'ın olayları bu kadar çarpık hatırlaması karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Evin kelebeklerle ve perilerle dolu parıltılı bir masal şatosuna dönüştüğü o gün kendisi neredeydi acaba.

Gerçekte koruyucu ailenin evi iki sosyal konut dairesinin birleştirilmesinden oluşmuştu ve içinde IKEA mağazasından daha fazla ranza vardı.

"Onlar yetersiz beslenmiş bedenini güçlendirmek için formüle edilmiş protein içecekleriydi."

"Ah, bunu bilmiyor..."

"Kankanı içecekleri vermesi için kızın kafasını alafranga tuvalete sokarken yakalamıştım."

Karen kuşkuya kapılmış gibiydi, başını iki yana sallamaya başladı.

"Kız on yaşındaydı."

Karen dehşete düşmüş görünüyordu. Shafilea'nın o zamanlar kızının şu anki yaşından bir yaş büyük olduğunu fark etmişti.

"Hayır, yanlışın olmalı" dedi Karen. Ancak ses tonu haklılığından emin olmadığını gösteriyordu.

"Saçlarını pembe, parlak kurdelelerle örmüyordu" diye parladı Kim.

Karen eliyle ağzını kapattı. "Ah Tanrım. O sendin değil mi?"

Kim cevap vermedi.

"Elaine'i döven sendin. Bununla ilgili hiçbir şey söylemedi, sen de öyle, ama olayı hatırlıyorum. Şimdi düşünüyorum da, senden gerçekten nefret ediyordu."

Sonunda, diye düşündü Kim; olayları biraz net hatırlayabilmişti.

O gün yaptıklarından gurur duymuyordu ama bazen bir zorbayla aynı dili konuşmak zorunda kalırdınız.

Her ikisi de kendi hatırladıkları şekliyle geçmişi dosyalayıp kaldırırlarken aralarına bir sessizlik çöktü.

"Biliyor musun Kim, o zamanlar haklı olabilirdin ama şimdi tek umursadığım Charlie'yi yeniden görmek."

Kim başıyla anladığını belirtirken Karen esnemesini bastırmak için ağzını kapattı.

Kim saatine baktı. "Saat neredeyse üç olmuş. Gidip birkaç saat uyumaya çalış, tamam mı?"

Karen başını tamam anlamında salladı, sonra telefonuna bir kere daha dokundu.

Kim öne doğru eğildi, elini Karen'in elinin üzerine koydu. Korku dolu gözler ona yalvararak bakıyordu.

Birkaç saniye birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Küçük kızını evine geri getireceğim."

Karen başını sallayarak cevap olarak Kim'in elini sıktı. Bir kere daha esneyerek mutfaktan çıktı.

Şartlar ne olursa olsun, vücut dinlenme talep ediyordu; her ne kadar stres, enerji, korku ve endişe ile geciktirilebilse de, yorgunluk sonunda gelip çatıyordu.

Kim hala bekliyordu.

Soruşturma odasına gitme vakti gelmişti. Uzandı ve fotoğrafı aldı.

Yirmi Bir

Kim eski filtreyi çöp kutusuna attı. Islak kahve pat diye kutunun dibine düştü. Makineye yeni, beyaz bir üçgen filtre yerleştirdi, üzerine dört cömert ölçü kahve ekledi, sonra şans getirmesi için bir ölçü daha ilave etti.

Masaya oturarak beklemeye başladı, gözleri duvardaki fotoğrafa kaydı.

Kızların saflığına hayran olmuştu. İkisi de kameraya gülümsüyordu, sonsuza kadar sürecek neşeyi yakalamış bir kareydi. İki genç ruh etraflarına örülen dünyada, aileleri, arkadaşları ve masumiyetleriyle güvendeydiler.

Kim kendi çocukluğunda fotoğrafı çekilebilecek böyle bir an olup olmadığını merak etti.

On ila on üç yaşları arasında fotoğraf makinesi bir gülümseme yakalayabilirdi. Bir yanında Erica diğer yanında Keith varken, dört numaralı koruyucu ailede kendini güvende hissetmişti. Ama o zamanlar bile gözleri, içindeki kederi yansıtıyordu. Çiftin sevecenliği Kim'in geçmişindeki izleri silememişti.

Ne zaman Keith ile Erica aklına gelse, düşünceleri Mikey'ye kayıyordu. Zihnindeki "kayıplar" olarak işaretlenmiş olan kutu, hepsine ait hatıraları barındırıyordu.

Gözlerini bir saniyeliğine kapattı. Erica gibi bir anneleri olsaydı acaba hayatları ne kadar farklı olurdu?

Kim düşünceleri hızla zihninden uzaklaştırdı. Zihninin derinliklerini karıştırmak, mayınların üzerinden atlanılan bir bilgisayar oyunu oynamak gibiydi. Orada fazla kalırsa paramparça olabilirdi.

Karen'ın sözlerinin sinirlerini bozduğunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Karen'ın anne sevgisi tanımı kendi

deneyimlerinden çok farklıydı. Kadının bahsettiği, herkesi sarmalayan bu sevgi onun için bir anlam ifade etmiyordu. Elinde karşılaştırma yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden kadının düşüncelerini kavrayamıyordu. Annesiyle arasında sihirli bir bağ kurulmamıştı. Kim o dönemde kendisini ve Mikey'i hayatta tutmaya çalışmakla meşguldü.

Karen'la yaptığı sohbet onu geçmişe sürüklemişti ve geçmişi şimdi onunla birlikteydi. Yanındaydı. Odanın içindeydi.

Sandalyeyi geriye doğru iterek kapıyı açtı. Yavaşça koridorda ilerledi.

"Her şey yolunda mı amirim?" dedi köşeden birisi.

"Uyuduğunu sanıyordum" dedi Kim, kapının yanındaki pozisyonunu alan Lucas'a.

"Birkaç saat dinlendim. Yerime birisi gelene kadar idare ederim" diye cevap verdi genç polis memuru.

Kim başını tamam anlamında sallayarak ağır meşe kapıyı açtı. Dondurucu soğuk içeri girdi, Kim'in çıplak tenine çarptı. Kim dışarı çıkarak soğuk havayı memnuniyetle karşıladı.

Ellerini ceplerine soktu, yüzünü soğuk rüzgâra verdi. Rüzgâr başının etrafında girdap oluşturup kulaklarını uyuşturduktan sonra bir ağaca çarptı, o da hareketi iletince bütün kozalaklı ağaç dizisi sağa doğru eğildi.

Kim yan yana dizili ağaçların oluşturduğu bahçe sınırına doğru yürürken ellerini ceplerinde daha da derine soktu. Rüzgâr aniden durdu. Duyulan tek ses rüzgârın düşürdüğü ve buzun kırılgan hale getirdiği ince dallara bastığında çıkan sesti.

Ani bir rüzgar çöp kapağını kaldırıp fırlattıktan sonra dindiğinde Kim arkasını dönüp oraya baktı.

Tekrar yürümeye başladı ama kulağına bir hışırtı sesi geldi. Hiçbir bitki ya da ağaç hareket etmiyordu.

Bedeni anında tepki verdi, duyuları alarma geçti. Sesi tekrar duymak için bedenindeki bütün kasları dondurdu.

Sessizlik.

Garaj yolunun sonundaki sokak lambalarının ışığı ona kadar gelmiyordu. Evin ön tarafındaki tek ışık koridordaydı, o da Lucas'ın kapattığı ağır meşe kapının arkasında kalmıştı.

Hafif bir koku burun deliklerine ulaştı. Çok hafif bir petunya kokusuydu, ama etrafta açan hiçbir çiçek yoktu.

Başını yavaşça hışırtının geldiği yöne çevirdi. Ağaçlardan oluşan sınır boyunca sert bir rüzgâr esti, ağaçların arasındaki çalı çitin diğer tarafında bir silueti açığa çıkarttı.

Siluet yavaşça sola doğru hareket ederken koku güçlendi. İkisi şimdi aynı hizadaydı ama aralarında çalı çit vardı.

Kim gürültüyle atan kalbinin sesini kulaklarında duyuyordu. Yardım istemek için eve gidecek olursa dışarıda gölgelerin içinde gizlenen ve kendilerini izleyen kişinin kim olduğunu asla öğrenemeyecekti.

Bahçe sınırının ortasına kadar gelmişti. Çalı çit boyunca hızla koşup diğer tarafa dolansa bile fazla vakit kaybedecekti.

Kim bir saniye daha hareketsiz durdu sonra kolunu kuvvetlice çalı çitin içinden öbür tarafa uzattı.

Eline iri dokunmuş, kalın bir kumaş geldi. Rüzgâr dindi, bu sayede birinin hızlıca nefes aldığını duydu. Ardından da bir gülme sesi geldi.

"Kimsin be...?" dedi Kim, çalı çitin arasından paltoyu çekerken.

Kim ağaçtan sarkan örümcek ağlarını yüzünden temizlemeye çalışan kişiyi kavrayan elini biraz gevşetti.

"Yeniden eski numaralarına döndün Stone. Sır mı saklıyorsun?"

Kim'in kalbi göğsünde hızla atmaya başladı.

Tracy Frost paltosunun yakasından yakalamış Kim'in ellerine vurup duruyordu ama Kim yakasını bırakmadı. Bu işin sonu kötü bitecekti.

"Burada ne yapıyorsun be?" diye sinirlendi Kim, ama cevabı zaten biliyordu ve bu kendisi için hiç de iyi değildi.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim" dedi Tracy, başını yana eğerek.

"Aradaki fark, sana cevap vermeyeceğim ve bunu iyi biliyorsun."

Kim'in zihni hızla çalışıyordu. Bu kadına hiçbir taviz vermeyecekti.

"Burada önemli bir şeyler olduğunu biliyo..."

"Evet, bunu yarın *Dudley Star*'da çekinmeden yayınla" dedi Kim, geri adım atmayarak. "Bu arada beni takip etmekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?"

"Harika bir haber olacaksın ama."

"Suç mahallinden buraya kadar beni takip ettin değil mi?

Tracy omzunu silkti ama kendinden son derece memnun görünüyordu.

"Ne istiyorsun be?" diye sordu Kim. Sabrı hızla tükeniyordu. Sabahın dördünde dondurucu soğukta birisiyle konuşmak zaten yeterince kötüydü ama bu aşağılık kadına hiç tahammül edemiyordu.

"Bir kaçırılma olayı yaşandığını tahmin ediyorum" dedi Tracy, yüzünde bir gülümsemeyle.

Kim tiksinme hissinin bütün vücuduna yayıldığını hissetti. Ancak bu kadın müsveddesi bu cümleyi yüzünde bir gülümsemeyle söyleyebilirdi.

"Aferin sana" dedi Kim, arkasına dönerek.

Kalbi deli gibi atıyordu. Bir sorunu olduğunu biliyordu.

"Yayın yasağı, teşkilat içinde konuşma yasağı. Bana işi tekrar berbat etmekten korktuğunuzu gösteriyor."

"O konuya girmeyelim Tracy."

"Ha, hala benim yaptığımı düşünüyorsun değil mi?"

Kim dişlerini gıcırdattı. "Senin yaptığını biliyorum. Dewain Wright'ın hikâyesini sen haber yaptın, bu da çocuğun hayatına mal oldu."

Tracy başını iki yana salladı. "Ben değildim" dedi aynı şeyi tekrar etmekten bıkmış bir ses tonuyla.

Kim de duymaktan bir o kadar bıkmıştı, kadına da hala inanmıyordu.

"Hayır, buna senin gerçeği gizlemen sebep oldu, bunu sen de biliyorsun."

Kim geri döndü. "Tracy, defol gi..."

"Neler döndüğünü öğreneceğim Stone. Öğrendiğimde de..."

"Lanet kendine saklayacaksın, seni kalpsiz kaltak, çünkü eğer yapmazsan buna pişman olacaksın."

Tracy meydan okurcasına öne doğru çıktı. "Peki ya yapmazsam?"

"O zaman ben de kendi hikâyemi sızdırırım. İnsanların senin içmekten hoşlandığını bilmek isteyeceğine eminim. Demek istediğim, içmeyi gerçekten seviyorsun ve o gece o kadar sarhoştun ki fotoğraflarını çektiği için bir adamı darp ettin, seni tutuklanmaktan kurtaran tek şey benim polis memurlarımdan birisinin orada olmasıydı. Dawson'un seni alkollüyken taşkınlık çıkarmaktan, kamu düzenini bozmakla ilgili birkaç suçtan ve cinsel saldırıda bulunmaktan tutuklaması gerekirdi."

Tracy geriye doğru bir adım attı.

"Gerçekten de öğrenemeyeceğimi mi düşündün? Dawson bir baş belası olabilir ama aynı zamanda son derece sadıktır. İtiş kakış sırasında ellerinin Dawson'un pantolonundan aşağıya indiğini biliyorum. Bir adliye muhabiri için mükemmel bir manşet olurdu, değil mi? Editörün bunu haber yapmaya bayılırdı. İşten çıkarılma belgeni imzaladıktan hemen sonra."

Tracy onu blöf yapmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. İçlerinden yalnızca biri bu tehdidin işe yaramasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yayın yasağı uygulanıyor olsa da, Tracy çok konuşuyordu ve onun şüphelerini sesli olarak dile getirmemesi bile Kim'in işine gelirdi.

"Birkaç gün. Birkaç gün bekleyeceğim" dedi Tracy, tamamen geri çekilerek. "Sonra da araştırmaya başlayacağım."

Kim rahatlamanın bütün bedenine yayıldığını hissetti. İhtiyaç duyduğu son şey Tracy'nin şu anda soruşturmayı kurcalamasıydı.

Tracy üç metre uzaklaşmışken geriye doğru döndü.

"Ne düşündüğünü biliyorum Stone ve bir kere daha söylemeyeceğim. Ama yanlış giden şey için hemen beni suçlamak yerine, olayların gerçekleşme sıralarını kontrol et, bak bakalım ne bulacaksın."

Kim'in cevabı arkasını dönüp eve girmek oldu. Hiçbir şeyi kontrol etmesine gerek yoktu. Tracy Frost, Dewain Wright'ın ölümünden sorumluydu ve söylenebilecek tek şey buydu. Tracy'nin Kim'in kabahati olduğunu iddia etmesi suçu kendi üzerinden atma çabasından başka bir şey değildi.

Kahretsin, kayıtları kontrol edecek ve haklı olduğunu kesin olarak ispatlayacaktı.

Yirmi İki

Charlie Timmins sırtını duvara yaslamış şekilde oturuyordu. Sırtını yasladığı yer kötü kokulu, soğuk ve ıslak çamurumsu maddeyle kaplı olmadığını keşfettiği çok az alandan biriydi.

Bacaklarının üst kısmına kramp giriyordu ama hareket etmemek için çaba sarf etti. Bu, babasıyla donup kalma oyununu oynamaya benziyordu, ama o oyunda annesi müziği durdurduğunda Charlie ile babası dayanabildikleri kadar hareketsiz duruyorlardı.

Charlie bu oyuna bayılıyordu ama hareketsiz kalmaya odaklandığında her bir parçasının hareket etmek istediğini fark etmişti. Aniden her tarafını görünmez minik kaşıntılar kaplıyordu, o da zihnini başka yere vermek için etrafındaki bir şey üzerine yoğunlaşıyordu.

Elleri sonunda kucağında uykuya dalan başın saçlarını dalgın dalgın okşarken yapmaya çalıştığı da buydu.

Charlie'nin gündüz mü yoksa gece mi olduğu ya da kötü kokulu karanlığın içinde ne kadar süre geçirdikleri konusunda hiçbir fikri yoktu.

Polis memuru, annesinin arabasının bozulduğunu ve yerine onu gönderdiğini söylemişti. Babası yabancılarla asla konuşmaması gerektiğini söylemişti ama o bir polis memuruydu.

Babasını düşünmek boğazının düğümlenmesine neden oldu. Alışkanlıkla gözyaşlarını tuttu. Kendisi üzülürse Amy daha da çok korkacaktı. Sonra Amy'nin yüz ifadesi donacak ve kızın nefes alıp verişi tuhaflaşacaktı. Charlie şimdiye kadar iki kere oyun oynayarak kızı yatıştırmayı başarmıştı.

Gözyaşlarını bastırdı. Ağlamanın şimdiye kadar bir faydası olmamıştı. Annesiyle babası gelmemişlerdi. İlk başta onlara kızmıştı ama yavaş yavaş nerede olduğunu bilmediklerini anlamaya başlamıştı.

Bilselerdi geleceklerini biliyordu.

Tüm bedeninden bir ürperti geçti ama nedeni içerinin soğukluğu değildi. Bu, babasının onu buz pateni kaymaya götürdüğünde hissettiğinden farklı bir duyguydu. O gün, dişleri birbirine vurmuş, teni çok üşümüştü. Ama buzdan uzaklaştıktan bir dakika sonra titremesi geçmişti.

Korkuyu midesinin derinliklerine doğru bastırdı, kendisine korkmadığını telkin etmeye çalıştı. Başlarına gelenleri düşünmeye çalışmak titremesini engelledi.

Odada çift kişilik bir şilteyle bir kova vardı. Charlie kovanın ne için olduğunu Amy'den sadece birkaç saniye önce anlamıştı. Tavandan bir ampül sarkıyor, odanın içine sağlıksız sarı bir ışık veriyordu.

Bildikleri üzerine odaklanmaya çalıştı. İki adam vardı. Odaya girmemişlerdi ama iki kişi olduklarını biliyordu çünkü ayak sesleri farklıydı. Ona ve Amy'e iki kere yemek verilmişti; birisi yemekleri kapının hemen iç tarafına bırakmış, diğeri de ayağıyla yerde itmişti.

Her iki yemek de aynıydı: Plastik ambalaj içinde bir sandviç, bir paket patates cipsi ve bir karton kutu meyve suyu.

Son yemekleri, bir önceki sefer yemekleri yerde iten adam tarafından getirilmişti. Charlie sesleri dinlemek için Amy'yi sustururken merdivenlerdeki ayak seslerinin hemen ardından odalarının kapıları açıldı. Kapı kapandı, ayak sesleri uzaklaştı. Uzak olmayan bir yerde başka bir kapı açılıp kapandı. Sonra ayak sesleri bir kere daha kapılarının önünden geçerek yeniden yukarıya yöneldi.

Çok yorgun olmadığında bunun üzerinde daha fazla düşünecekti. Belki kafasını arkaya yaslayıp biraz uyuyabilirdi.

Amy'nin derin nefes alıp veriş sesleri onu rahatlatıyordu. Amy uyuyorken, kalçasına batan şilte yayına aldırmamayı başarabilirse, belki de kendisi de bir dakikalığına uykuya dalabilirdi.

Başını arkadaki pürtüklü, soğuk duvara yasladı. Pürüzlü tuğlanın başına batması bile ağırlaşan göz kapaklarının kapanmasını engelleyemedi. Ağır bir karanlığın üzerine indiğini hissetti. Hoşuna gitmişti. Karanlığın peşinden gitmek istedi. Güvenli görünüyordu, belki de uyandığında annesi ve...

"İçerde nasılsınız küçük kızlar" dedi bir ses kapının öbür tarafından.

Charlie ayağa fırladı. Yorgunluktan uyuyakalmış, bu yüzden öğrenmeye çalıştığı uyarı seslerini kaçırmıştı.

"Charl... neler olu...?" Charlie'nin ani hareketiyle uyanan Amy başını kaldırdı.

Charlie "Şışşş..." diye onu susturdu.

"Bu gece meşguldüm küçük kızlar. Sosyal tesisteki Brad'i tanıyor musunuz?"

Amy Charlie'nin elini kavrayarak sıkıca tuttu. Ses neredeyse nazikti. Yumuşaktı ama içten değildi. Hoştu ama dostça değildi.

"Brad de kim?" diye fısıldadı Amy.

"Bazen resepsiyonda verdiğimiz paraları alıyordu" diye fısıldadı Charlie. Bir keresinde de Amy'nin ayak başparmağına yara bandı yapıştırmıştı.

"Cevap verin kızlar" diye bağırdı adam.

"E-evet" diye bağırdı Charlie, Amy kendisine sokulurken.

"Bugün onunla tanıştım ve küçük bir oyun oynadık. Oyun oynamaya bayılırım."

Amy derin bir nefes alarak Charlie'ye baktı. Charlie bakışlarını kapıya dikmeye devam ederken gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti.

"Oynadığımız oyun, patlamadan önce kafasını kaç kere tekmeleyebileceğimi görmekti. Burnunun botumun altında ezilmesi çok komikti. Onu yeniden tekmeledim ve gözü yuvasından çıkıverdi."

"Charl..." Amy fısıldadı. "Onu sustu..."

"Ellerinle kulaklarını kapat" dedi Charlie. Kendisi de aynı şeyi yapacaktı.

"Yapamam" dedi Amy, Charlie'nin elini bırakmak istemeyerek.

"Buraya gel" dedi Charlie, kenetlenmiş ellerini sanki bir kulaklığı paylaşır gibi yukarıya her ikisinin başlarının arasına kaldırdı. "Şimdi şöyle yap" dedi ve serbest elini yukarı kaldırarak diğer kulağını kapattı.

"Durmam için... bebek gibi ağlayarak yalvardı... tekrar tekmeledim. Ragbi oyunundaki gibi... iyi bir tekme... kafası... boynundan kopabilirdi..."

Adamın sesinin boğuk gelmesine rağmen Charlie sözcüklerin çoğunu hala duyabiliyordu, bu da zihninde korkunç bir görüntü oluşması için yeterliydi.

Gözlerini sımsıkı kapatarak kelimeleri ve görüntüleri dışarıda tutmaya çalıştı.

"...patladı ve kulaklarından... kan fışkırdı... dişleri... yere saçıldı."

Amy hafifçe inledi, Charlie onu biraz daha kendine doğru çekti.

"...beyni... üzerine... aktı..."

"Charl..." dedi Amy fısıltıyla.

Charlie'nin adamın konuşmasını durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Gözlerini daha da sıkı kapattı, tüm yüzünü buruşturarak adamın söylediklerini duymamaya çalıştı.

"... hoşuma gitti kızlar. Her saniyesine... bayıldım. Parayla... ilgilenmiyorum... acı çektirmek. Çok... acı veririm, benim küçük güzellerim."

Charlie hala sadece parça parça duyuyordu ama bu bile midesini kaldırmaya yetmişti. Ama son cümlede bütün kelimeleri duydu.

"Ve sizinle de bir oyun oynamak için sabırsızlanıyorum."

Yirmi Üç

Ekibinin ilk üyesi geldiğinde Kim yemek masasında zaten dik bir şekilde oturuyordu. Bu sabahki bilgilendirme toplantısı hızlı olacaktı ve Kim'in keyfi pek yerinde değildi. Gece geç vakitte gelen ziyaretçilerden hoşlanmıyordu, yalancılardan ise özellikle tiksiniyordu. Tracy'de bu özelliklerin her ikisi de vardı.

"Günaydın şef" dedi Bryant, paltosunu çıkartırken. Serbest kıyafet uygulaması terk edilmişti. Pazartesiydi, soruşturmanın ilk tam günüydü ve Bryant da bir dedektifti. Bu durum, siyah takım elbise ile beyaz gömlek giymek ve kravat takmak anlamına geliyordu. Bunların ilk ikisi pazarlık edilemezdi ama üçüncüsünde arada sırada bir parça esneklik gösteriyordu. Bryant'a göre sivil kıyafetler giyilecek talimatı Cuma günü herkes istediği kıyafeti giyebilir anlamına gelmiyordu. Daha kırk yedi yaşında olmasına rağmen fazla gelenekçiydi.

"Kahve hazır" dedi Kim.

Bryant bir kupa alarak kahve koydu. "Helen oldukça erkenci, di mi?"

Kim başını evet anlamında salladı. Aile irtibat görevlisi saat tam beş kırk beşte ön kapıyı çalmıştı.

"Kapıda dünden beri aynı çocuk mu duruyor?"

"Evet" dedi Kim. "İkinci bir polis memuru gelip gündüz vardiyasını devralacak, sonra Lucas gece geri gelecek."

"Woody ile konuştun mu?"

"Kısa mesaj gönderdim."

Bryant kahvesini iki eliyle tutarak duvardaki fotoğrafa baktı. "Güzel kızlar" dedi. "Charlie'nin saçları da yakıyor."

Kim gülümserken Dawson ile Stacey birlikte içeri girdiler.

Kim Dawson'un ofisten uzakta çalışmalarını fırsat bilerek G-Star kot pantolon ile üzerinde üniversite logosu bulunan uzun kollu bir tişört giydiğini hemen fark etti.

"Evden aceleyle mi çıktın Kev?" diye sordu, adamın alt yarısına anlamlı anlamlı bakarak. Ekibinde Kim'i biraz sinir eden tek kişi oydu.

"Hayır şef, ben sadece..."

Kim gözlerini ona dikerek sert sert baktı.

Dawson beş saniye boyunca Kim'in gözlerine baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı.

"Seni bir daha uyarmak zorunda kalmayacağımı umuyorum. Şimdi, tahtaya geç."

Stacey masanın başına oturdu, elektronik cihazlarını çalıştırdı.

"Pekala, tahtanın üst kısmına 'Charlie ve Amy' yaz. Sol tarafa kaçırılma tarihini ve saatini yazmanı istiyorum. Sonraki sütunda iki mesajının kelimesi kelimesine yazılmasını istiyorum. İkinci tahtada araştırmanın başlıklarının yer almasını istiyorum.

Kim yavaşladı. Dawson ona yetişmek için elinden geleni yapıyordu ama hala daha ikinci mesajın içeriğini yazıyordu.

Araştırmanın birinci başlığı güvenlik kameraları. Karşısına Inga yaz. İkincisi, mesajların gönderildiği telefon numaraları. Üçüncüsü önceki soruşturmanın dosyaları, dördüncüsü ise aile bireylerinin vereceği olası düşmanlara ait liste. Savcı olduğu için Stephen'ınki uzun ve muhtemelen konuyla en alakalı liste olacaktır. Ardından Elizabeth'den isimler gelirse onlara bakacağız, sonra da Robert'ın listesine.

Kim Dawson'un yetişmesi için bekledi.

"Son başlık sadece 'AB' baş harflerinden oluşacak. Bu başlığı çok dikkatlice ele almalıyız. Aile bireylerini araştırmak onlarla aramızın açılmasına neden olacaktır, bu yüzden onları araştırdığımızı bilmemelerini tercih ederim." Stacey'e

döndü. "Arkadaşlarını, tanıdıklarını, akrabalarını ve mali durumlarını araştırmanı istiyorum."

"Ama bilmemeleri gerekiyorsa, nasıl..."

Kim Dawson'u sözünü kesti. "Burada Helen devreye girecek. Şüphe uyandırmadan bazı isimleri ve detay bilgileri öğrenecek."

"Ama şef?"

"Evet Kev?" dedi Kim, bütün dikkatini ona vererek.

"Ya suçun işlenme yöntemi geçen seferle aynıysa? Ya kaçıranlar aynı kişilerse? Bütün bunlar vakit kaybı olmaz mı?"

"Biliyor musun Kev, bunu keşke ben de düşünebilseydim. Ya da tahtadakileri sil, ben de kızları kaçıranlarla bir daha konuştuğumda bu işi onların yapıp yapmadığını sorayım. Arkadaşlar herkes oturup arkasına yaslansın, adamların aramasını bekleyeceğiz."

Kim adama biraz ters davrandığını biliyordu ama bazı günler Dawson'un tavrı onu sinir ediyordu.

"Kev, kızları kaçıranlar aynı kişiler olsa bile, bu iki ailenin seçilmesinin bir sebebi var, bu yüzden arada bir bağlantı olmalı."

Adam başını sallayarak anladığını belirtti.

"Bu yüzden, senden çıkıp Inga'nın izini sürmeni istiyorum. Komşularla, arkadaşlarıyla, kadının nerede olduğuna dair bir ipucu verebilecek herkesle konuş. İşin içinde olduğunu biliyoruz, kızların günlük rutininin detaylarını bu şekilde öğrendiler. Kadının korktuğunu ve kaçmaya karar verdiğini de biliyoruz. Önceliğimiz bu kadın."

"Anlaşıldı" dedi Dawson.

"Pekâlâ. Stace, cep telefonu numaralarından ne elde edebiliriz?"

Stacey'nin yüzü asıldı. "Fazla bir şey elde edemeyiz."

Kim de tam olarak bundan korkuyordu. Stacey'nin açıklama yapmasını bekledi.

"Kısa mesajlardan telefonların hangi şebeklere bağlandığını anlayamıyoruz. Adamda sisteme kayıtlı olmayan bir sürü kullan-at telefon olduğuna bahse girerim. Umduğumuz kadar zeki birisiyse de bütün telefonlar zaten farklı şebekelerdendir. Bu da hizmet sağlayıcılara başvurmamızı neredeyse imkânsız hale getirir."

"Cep numaralarını takip edemez miyiz?" diye sordu Dawson.

Bir dedektif için çok fazla televizyon izliyordu.

Stacey başını hayır anlamında salladı. "Cep telefonu konumlandırma, telekomünikasyon şirketlerinin bir cep telefonunun yerini yaklaşık olarak belirlemek için kullandığı bir teknoloji."

Kendi kahve kupasını Bryant'ın kupasının otuz santim uzağına koydu, kalemini de aralarına yerleştirdi.

"Bu yöntem güç seviyelerinin ölçümlenmesine ve anten yerleşimlerine dayanıyor, çünkü açık bir cep telefonu sürekli en yakın baz istasyonuyla kablosuz iletişim kurar. Gelişmiş sistemler kullanılarak cep telefonlarının bulunduğu sektör belirlenir, sonra da baz istasyonuna uzaklığı yaklaşık olarak tahmin edilir. Bu uzaklık bazen kentsel alanlarda elli metreye kadar inebiliyor."

"Kuşkusuz bu iyi bir başlama noktası, değil mi?" diye sordu Dawson.

Stacey kupaları yemek masasının kenarlarına taşıdı, kalemi olduğu yerde bıraktı. "Kırsal alanda baz istasyonları arasında kilometrelerce mesafe olabilir, bu yüzden bir kulenin sinyal yakalaması telefonun konumunu tespit etmek açısından pek fayda sağlamayabilir."

"Ama telefon numaralarını biliyoruz" dedi Dawson.

Stacey gözlerini devirerek Kim'e döndü. "Şef?"

"Çünkü telefonlar kapalı olacaktır Kev. Telefonlar açık değilse hiçbir izleme teknolojisi işe yaramayacaktır."

"Kapalı olduklarını kesin olarak biliyor mu...?"

"İkisini de dün gece kontrol ettim" dedi Kim. "Kapalılar, hatta belki de çoktan kırılıp bir yerlere atılmışlardır."

Bryant cep telefonu kulesi yapılan kupasından bir yudum aldı. Dawson ikna olmamıştı. İnatçılığının çok faydalı olduğu zamanlar da olmuştu ama bazen yanlış konularda inat ediyordu. "Ama bir makale okumuştum; orada bir cep telefonunun iç mikrofonuna erişim sağlayıp konuşmanın dinlenilmesinden bahsediyordu."

"Hı hı, öyle bir mahkeme emrini imzalayacak birini bulmak istiyorsan sana iyi şanslar" dedi Stacey. "Ama muhtemelen onun da bir faydası olmaz. Bahse girerim telefonların bataryalarını bile çıkartmışlardır."

"Ama hiçbir şey yapamaz mıyız?"

Stacey iç geçirdi. "Ah Kev, acil durumlarda telefonların konum bilgilerine erişim izni alabiliriz ama bizimle her iletişim kurduklarında adamın farklı bir telefon kullanacağı çok belli, ayrıca telefonun hala açık olması lazım. Yapabileceğim tek şey dört ana telekomünikasyon şirketine elektronik postayla telefon numaralarını göndererek bir araştırma yapmalarını istemek; ama günler hatta haftalar sürecek bir işlemden ve her bir şirketin göndereceği binlerce sterlinlik faturadan bahsediyoruz."

Stacey onay almak için Kim'e baktı.

Kim tereddüt etmedi. "Yine de yap, hiç belli olmaz. Bu soruşturmada her türlü şansa ihtiyacımız var."

Oda sessizliğe gömüldü, Kim yan taraftaki mutfaktaki etkinliği duyabiliyordu.

Sandalyesini geriye itti.

"Pekâlâ, meşgul olmadığımız tüm süreyi eski soruşturma dosyalarını okuyarak geçireceğiz. Şans yüzümüze gülebilir, gözden kaçırılmış bir şey bulabiliriz."

Kendisiyle Bryant'a henüz bir görev vermemişti.

Kim'in içinde dışarı göreve gideceklerine dair bir his vardı.

Yirmi Dört

Inga kaldırıma çıkarken yükseltilmiş tablaya takılarak tökezledi.

Oyun parkından fark edilmeden çıkmayı başarmıştı. Ahşap kalede soğuk ve rahatsız bir gece geçirmişti ama birkaç saatliğine de olsa kendini güvende hissetmişti. Şartlar derin bir uykuya dalmasını engellemişti ama bedeni ara ara kestirme yapmıştı, hafif uykusu sadece devriye gezen güvenlik aracının farlarının gidip gelen ışıklarıyla kesintiye uğramıştı.

Ne kadar acımasızca kullanıldığını ambulans yolculuğu sırasında fark etmişti. Hareketsiz yatıp sağlık durumu hakkında samimi endişeler gösteren yabancıların seslerini dinlerken, onları kandırırken. Akan gözyaşları kapalı göz kapaklarını acıtmıştı, kendisini hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Belki sadece bir kere dışında.

Düşüncelerine tamamen zıt bir şey yapmaya nasıl beceriyle kandırıldığına yeniden hayret etti. Kendine güvensizliğinin ve fantezilerinin manipüle edilmesi kolay olmuştu. Hiç zorluk çıkarmamıştı.

Inga'nın bütün zayıflıkları kendisine karşı kullanılmıştı. Arzuladığı şey kendisine verilmişti ama kendisi onlara çok daha fazlasını vermişti. Onlara Amy'yi vermişti.

Yürümek ayak başparmaklarının yeniden his kazanmasını sağladı. Sıcaklık ayaklarının her tarafına yayılırken parmakları acı içinde karıncalandı.

Birkaç saat dinlendiği için şimdi zihni daha açıktı. Birinci önceliği kıyafetlerini değiştirmekti. Hala olay sırasında üzerinde olan kıyafetleri giyiyordu, bu da kendisini arayan birilerinin onu hemen fark etmelerine neden olacaktı.

Küçük apartman dairesiyle arasında altı buçuk kilometre vardı. Arka ve ara sokaklardan yürüyebilir, gidip kıyafetlerini değiştirebilirdi.

Bu fikir bir plana dönüşürken adımları hızlandı. Üzerini değişip pasaportunu almasına yetecek kadar bir süre için dairesine girebilirse, havaalanına gidebilir, biraz para çekebilir ve bir uçağa binebilirdi.

Evet, bankamatik kartını kullandığında izini belli etmiş olacaktı ama o zamana kadar kalabalık bir havaalanı terminalinde güvende olurdu. Orada onu kimse tanımazdı. Almanya'ya iner inmez de polisi arayıp bildiklerini anlatırdı.

Cradley Heath otobüs durağına yaklaşırken cüzdanına baktı. Planıyla ilgili daha fazla umutlanırken, kalan parasını otobüse binerek harcamaya karar verdi.

Duraktan kalkmakta olan otobüsün önüne atladı. Acı bir fren yaparak aracı durduran şoför ona ters ters baktı.

Inga otobüse atladı, yeni bir haftaya başlayan çalışan güruhun perişanlığına karışmaktan memnundu. Ah, keşke sorunları onlarınkiler gibi olsaydı.

On iki dakika sonra otobüsten inerek kendi sokağına paralel uzanan Dover sokağına yöneldi. Sokağın başındaki köşeyi dönerse birilerinin etrafta dolanıp dolanmadığını kolayca anlayabilecekti.

Kime bakacağını biliyordu, o adam da kolay kolay gözden kaçırılacak birisi değildi. Köşede durdu, gözleri her yeri araştırdı. Hiçbir şey görmedi. Öne doğru birkaç adım attı, ilerledikçe her binayı kontrol etti.

Haftalık çöpün toplanmasının ardından bahçeye çekilmekte olan tekerlekli büyük çöp konteynerinin çıkardığı sesle irkildi ama Viktorya dönemi mimarisini taşıyan evine güvenle varmayı başardı.

Ön kapıyı açmaya çalışırken anahtarlar birbirlerine çarparak çıngırdadılar. Anahtarları iki kere elinden düşürünce

kendi sakarlığına küfretti. En sonunda kapıyı arkasından kapatarak sırtını kapıya yasladı.

Eve dönmenin tanıdık sıcaklığını hissetti. Normal yaşamın sıradanlığı ve sıkıcılığı birden gözünde tüttü.

Günlük yaşam o kadar gerisinde kalmıştı ki her gün işten eve gelip patronları, kalabalık otobüsler ya da market alışverişinin ne kadar pahalıya geldiği hakkında kendi kendine sızlandığı günleri hatırlayamıyordu.

Anahtarı apartman kapısının kilidine yerleştirdi ama kapı açılıverdi. Kapı içerideki kıyımı yavaşça gözler önüne sererken kalbi deli gibi atmaya başladı.

Sahip olduğu bütün mobilyalar param parça edilmişti. Kıyafetleri etrafa saçılmıştı, kapı aralığından yırtıldıklarını ve kesildiklerini görebiliyordu. Keskin bir çamaşır suyu kokusu havaya yayılmıştı.

Gözlerinin önündeki yıkıma baktı ve Symes'in evini kırıp dökerken gülümsediğini hayal etti.

Evinin tamamen mahvedilmesi bir uyarıydı, Inga da bu uyarıyı açık ve net bir şekilde almıştı.

Topukları üzerinde döndü ve kaçtı.

Yirmi Beş

Kim içeri girdiğinde Karen mutfakta yalnızdı. Kadın temizlik yapmayı bırakarak döndü, ona belli belirsiz gülümsedi. Kim dün takılan mücevherlerin çıkartılmış, yerlerine de başka bir şey takılmamış olduğunu fark etti. Kadının yüzünde makyaj da yoktu.

"Günaydın Kim, umarım dün gece..."

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" diye sordu Kim.

Karen tezgâhı silerken duraksadı.

"Her şey yolunda mı, bir haber mi var?"

Kim başını hayır anlamında sallayarak çift kanatlı cam kapıya yöneldi. Karen ellerini sildi, çamaşır odasından siyah bir şal aldı. Kim'e de kırmızı bir tane uzattı.

"Ben iyiyim" dedi Kim.

Saat neredeyse dokuz olmuştu ve sıcaklık bir dereceye ulaşmıştı. Karen mutfak kapısını kapattı, şala sıkıca sarındı. "Neler olu..."

"Bana Robert'tan bahset" dedi Kim, arka kapıdan uzaklaşırken. Karen onu takip etti, şaşırmış görünüyordu.

"Gerçekten harika bir adam. İlk tanıştığımda pek böyle düşünmemiştim ama eşim bir şey istediğinde ısrarcı oluyor."

Kim başıyla onayladı. Bu, gerçeği söylemek için Karen'in tek şansıydı.

"Lüks arabalar kiralayan bir acentede gece vardiyasında çalışıyordum. Birkaç haftada bir hafta sonu için araba kiralamaya geliyordu. Farklı arabalar sürmeyi seviyordu ama sadece kendi zevki için bütün filoya sahip olmak ona anlamsız geliyordu.

"Birkaç kısa sohbetimiz olmuştu. Ben yirmi iki yaşındaydım o ise kırk bir. Beşinci gelişinde bana kocaman bir çiçek

buketi getirdi. Önce almayı reddettim, sonra bana ne dedi biliyor musun?"

Kim başını iki yana salladı.

Karen gülümsedi. "Aramızdaki yaş farkına rağmen, lütfen ilgimin sebebinin senden faydalanmak olduğunu düşünme. Kötü niyetleri olan yaşlı bir adam değilim; Eşim olmasını istediğim kadına kur yapıyorum."

"Çok hoş" dedi Kim.

"Zekiceydi. Bütün hafta sonu söylediği şeyi düşünüp durdum, bu yüzden de onu düşünüp durdum."

"Bir sonraki sefer ona haddini bildirmeye karar verdim ama sonra onu neredeyse bir ay boyunca görmedim. Gelmesini istediğimi fark ettim.

"Geldiğinde smokin giyiyordu. O kadar yakışıklı ve hoş görünüyordu ki ona ağzının payını veremedim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı, elimizdeki en pahalı arabayı istedi. En pahalı arabamız üstü açılır bir Bentley'di. Ona günün anlamını sordum, o da bana çok önemli bir ilk buluşmaya gideceğini söyledi. Bizim ilk buluşmamıza."

Romantik bir komedi filminden alınmış bir hamle olabilir ama işe yaramıştı, Robert da son derece kibar bir adam gibi görünüyordu.

"Tam bir yıl sonra evlendik. Harikaydı."

Sohbet Kim'in istediği kadar hızlı gelişmiyordu. Kestirmeden gitmeyi tercih etti.

"Robert Charlie'nin kendi çocuğu olmadığını biliyor mu?"

Bu peri masalının bir yerlerinde aldatma yaşanmıştı ve Kim masalın sansürlenmiş halini dinlemeye artık tahammül edemiyordu.

Karen'in bulutların üzerinde, hayal âleminde dolaşan başı yeri indi, sertçe ona döndü. "Bunu nasıl anla...?"

"Çünkü fotoğrafı inceledim, kızının yüz hatları kocanınkilere hiç benzemiyor, özellikle de dudakları."

Hıçkırıklar başladığında Karen iki büklüm oldu. Kim ileriye doğru bakmaya devam etti.

"Ah Tanrım Kim, sonunda birisine anlattığım için o kadar rahatla..."

"Bende teselli bulmaya çalışma. Rahip, merhametli birisi ya da psikolog değilim. Ben bir polis memuruyum ve kesin olarak bilmem gerek tek bir şey var."

"Babası Lee" diye mırıldandı kadın, yere bakarak.

Kim başını tamam anlamında salladı. Kendisi de öyle düşünmüştü. Dudaklardan anlamıştı. Lee, kötü, saldırgan bir pislik için oldukça kadınsı bir ağız yapısına sahipti.

"Sadece bir kere oldu, yemin ederim. Kimseye..."

"Karen, umurumda değil. Beni asıl kızdıran şey gerçeği bana hemen anlatmanın ne kadar önemli olduğunu düşünmemiş olman. Her bilgi parçasının hayati önem taşıdığını anlamıyor musun? Bu tür bir detayı saklamanın kızını geri getirmemde bana yardımcı olacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Karen'ın elleri boğazına gitti. "Ah Kim, çok üzgü..."

"Çocuğu olduğunu biliyor mu?"

Karen'ın yüzünün rengi birden attı. "Onun yaptığı düşünmüyo..."

"Düşünmemeyi göze alamam Karen. O olmadığından emin olmak zorundayım."

Karen hararetli bir şekilde başını iki yana salladı. "Charlie'nin kızı olduğunu bilmiyor. Sonrasında onu bir daha hiç görmedim. Onu kızımın babası olarak bile düşünmüyorum. Benim için babası hep..."

"Robert'a söyleyecek misin?" diye sordu Kim, manalı manalı. Dikkatleri dağıtacak ailevi bir sorunun yaşanmak üzere olup olmadığını bilmek zorundaydı.

Karen dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrım, hayır. Ona şimdi söyleyemem, sen de söyleyemezsin."

Kim'in Robert'a gerçeği söylemek gibi bir niyeti yoktu. Bu onu ilgilendirmiyordu ama Charlie'nin gerçek babasının suça karışmış olma ihtimalini araştırmak zorundaydı.

Karen'ın tüm gerçekleri açıklamayı neden istemediğini anlayabiliyordu. Paranın kaynağı Robert'dı ve kendisinden olmayan bir çocuk için kim mahvolmayı düşünürdü ki?

Karen ona doğru bir adım attı. "Bak, Kim, gerçekten sadece bir gecelik..."

Kim arkasını dönerek uzaklaştı. Eski bir deyiş vardı: İyi bir şey söyleyemiyorsan, çok yanlış bir şeyler söylemeden çekip git. Ya da buna benzer bir şeydi. Hiç dikkatini vermediği için kelimelerin tam olarak doğru olduğundan emin değildi.

Kişisel olarak, aldatmanın her çeşidinden nefret ediyordu ama duygusal bir ilişkideki aldatmanın bağışlanamaz olduğunu düşünüyordu. İlişki bittiyse, sonlandırır ve yoluna devam ederdin ama sevdiğin birisinin kendisini aptal gibi hissetmesine neden olmazdın.

Soruşturma odasına girdi, ellerini birbirine sürttü. "Stacey, Lee Darby adında birini bulmaya çalış. Sistemimizde vardır, yerini bulmak çok zor olmayacaktır."

"Anlaşıldı patron" dedi Stacey.

"Hmm... Şef, neşelenmeye hazırsan, Woody telefonda" dedi Bryant. "Ona uğramamızı istiyor."

Harika, diye düşündü Kim, montuna uzanırken.

Günü iyi başlamamıştı ve içinde bir his işlerin daha da kötüye gideceğini söylüyordu.

Yirmi Altı

Bryant, Halesowen civarında şehir merkezi trafiğinde arabayı sürerken Kim "Ne istiyor olabilir be?" diye homurdandı.

"Ne üzerinde çalıştığımızı biliyor ve bizi lanet olası bir görüşmeye çağırıyor."

"O zaman önemli olmalı" dedi Bryant ama Kim karşılık verecek bir havada değildi.

Bryant otoparka park etti. Kim emniyet kemerini çözmeye çoktan başlamıştı.

"Burada bekle ve arabayı çalışır durumda tut. Uzun kalmayacağım." Kim koşarak binaya girdi, merdivenlerden çıktı. Kapıya vurdu, bir saniye bekledikten sonra içeri girdi. Woody yalnızdı.

"Efendim, beni mi çağırdınız?"

Kapının hemen önünde ayakta durdu.

"Stone, otur" dedi Woody, gözlüklerini çıkartırken.

"Aslında fazla vaktim yo..."

"Otur dedim."

Kim üç adım öne gelerek oturdu.

"Ne aşamadayız?"

Onu ilerleme raporu almak için çağırmış olması mümkün değildi. Bunu telefonda da yapabilirdi. Ama Kim tepki vermedi.

"Ekip Timmins'lere yerleşti. Hanson'lar da orada kalıyor. Dün gece oyunun bugün başlayacağını söyleyen ikinci bir mesaj aldılar. Helen göreve başladı, ayrıca sosyal tesisteki kamera görüntülerini izledik. Kızları kaçıran adam polis memuru kılığına girmiş ve eminim ki biliyorsunuzdur Bradley Evans öldü."

Woody'nin sağ eli tutmakta olduğu kalemi sıkıca kavradı. "Elimizden başka ne gelirdi ki Stone?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

Kim adamın haklı olduğunu biliyordu ama Brad yine de ölmüştü. "Bilmiyorum. Sadece onu bir şekilde korumak istemiştim efendim. Bizim işimiz bu."

"Kendine özgü bir şekilde elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştığını biliyorum ama Bay Evans'ın ölümünden yalnızca kafasını yolun etrafında tekmeleyen kişi sorumlu. Bizim Charlie ile Amy'e odaklanmaya devam etmemiz gerekiyor."

Kalemi bırakarak stres topuna uzandı. Ah kahretsin.

"Stone, şunu unutmamalısın ki söylemek üzere olduğum şey pazarlığa tabi değil. İstediğin kadar bağırıp çağırabilir ve tepinebilirsin ama bunlar hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"İyi bir haber mi vereceksiniz, o halde?"

"Bu vakada iki önemli uzman sana yardım edecek. Biri bugün, diğeri ise yarın geliyor."

"Dickens'ın bir romanında karakterlerin ortaya çıkması gibi" dedi Kim.

"Birincisi bir davranış bilimleri uzmanı..."

"Bir profil uzmanı mı, efendim?"

"Hayır, bir davranış bilimci."

Aynı şey, diye düşündü Kim. Profillerle ilgili kendi görüşleri vardı ve bunları "davranış bilimleri uzmanıyla" paylaşmaktan mutluluk duyacaktı.

"İki kısa mesajın ardından uzmanın söyleyeceklerini can kulağıyla dinleyeceğim."

"İkincisi bir arabulucu..."

Kim'in başı öne düştü. "Bu bir tür şaka mı?"

"...ki daha iyi bir iletişim sağlandığında faydalı olabilir."

"Ben arabuluculuk yapabilirim. Şuna ne dersiniz, piç kurularını yakalar yakalamaz şartlı salıvermeden yararlanmadan ömür boyu hapis yatmaları ve içerideki kaslı tiplerle aralarından su sızmaması için arabuluculuk yapacağım."

"Arabulucu benim fikrimdi Stone."

"Ah... Peki neden, efendim?"

"Becerilerin başka alanlarda gelişmiş diyelim."

Kim adamın kararına saygı duydu.

Bir kaşını yukarı kaldırdı. "Bir anlaşma yapabilir miyiz? Ben arabulucuyu alayım, palavracı sizde kalsın."

Woody'nin dudakları neredeyse yukarı kıvrılıp gülümseme şeklini alıyordu.

"Ayrıca hem kibarlığını hem de profesyonelliğini sürekli olarak koruyacağına güvenim tam."

Woody stres topunu masaya geri koydu.

Kim mücadelelerini zekice yürütmeyi öğrenmişti. "Elbette. Beni biliyorsunuz."

Adamın soğuk yüz ifadesi her şeyi açıklıyordu.

Kim derin bir iç çekti. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, sanırım gününü yeterince aydınlattım."

"Evet efendim" dedi daha fazla konuşursa söyleyebileceklerinden çekinerek.

Ofisten çıkıp merdivenleri hızla indi. İki saniye duraksayarak ani bir karar verdi. Kendi ofisine uğramak beş dakikadan fazla vaktini almazdı.

Kim bir dosyayı arka koltuğa atarken Bryant "Hepimize zam mı yapıyorlar?" diye sordu.

"Hayır, daha da iyisi. Bir profil uzmanıyla bir arabulucu geliyor."

"Peki ya bir şamdancı?"

"Şimdi değil ama ileride kim bilir."

Bryant kıkırdadı. "Hmm... bunun tam olarak amacı ne?"

"Yüksek makamların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak. Bu soruşturma felaketle sonuçlanırsa beni yalnız bırakacak ve mevcut bütün kaynaklara sahip olduğumu söyleyecekler."

"Ama felaketle sonuçlanmayacak, değil mi şef?"

"Bundan emin olabilirsin."

Bryant gülümsedi. "Featherstone'a mı sürüyorum?"

Lee Darby'nin yerini Stacey bulduğunda Timmins'lerin garaj yolundan daha yeni ayrılmışlardı. Adam halihazırda hapishanede ikamet ediyordu.

"Ah, evet" dedi Kim. Bu iple çektiği bir görüşme değildi.

Yirmi Yedi

Karen düzenli yaptığı bir işi normal bir şekilde devam ettirebilme becerisine şaşırmıştı. Bir parçası normal hayatına devam ederse Charlie'nin eve geri dönüvereceğini düşüyordu. Bunun nasıl olacağı önemli değildi. Karen çocuğunun alıkonulduğunu biliyordu, birden öylece ortaya çıkmayacaktı ama gündelik işleri bitirirse bu sanki mümkünmüş gibi geliyordu.

Birkaç dakikada bir özlemle ön kapıya bakıyor ve dışarı kaçmayı arzuluyordu. Bağırmak, haykırmak ve kızını aramak istiyordu. Charlie'nin onu duyup ortaya çıkacağından emindi. Mesajlarının bir tür şaka olduğunu ve iki kızın en başından beri güvende olduklarını keşfedecekti.

Boş hayaller yerini gerçeklere bırakırken Karen gözlerini kırparak gözyaşlarını bastırdı. Kurduğu hayal birkaç saniye boyunca onu inanılmaz mutlu etmişti ama sürekli olarak gerçeklere geri dönüyordu. Yirmi dört saat geçmişti ve çocuğu hala eve dönmemişti.

Öğle yemeğini hazırlayıp pişirmek onu kendi zihniyle ve sürekli yüzeye çıkmaya çalışan bir düşünceyle uğraşmaktan kurtarmıştı. Bu düşünceyi aklına getiremezdi; *getirmeyecekti.* Bunu yaparsa mahvolurdu. Charlie yaşıyordu. Bunu biliyordu.

Karen tabakları yıkayarak kendini meşgul etti. Dört tabağa da neredeyse hiç dokunulmamıştı ama sorun değildi. Amaç yemeği hazırlamaktı, yemek değildi.

Bulaşık makinesini pas geçerek lavaboyu sıcak suyla doldurdu. Temizlik işinin dakikalar içinde bitmesini istemiyordu. Kendisini saatlerce meşgul etmesini istiyordu. Charlie'nin eve döndüğü ana kadar meşgul etmesini.

Kendisinin bildiği, Robert'ın ise bilmediği şey yüzünden her geçen an kocasının yüzüne bakmak daha zor geliyordu. Kim tarafından azarlanmış gibi hissetse de Karen dedektifin haklı olduğunu biliyordu. Kızının güvenliğini sağlamaya bir faydası olacağını düşünse, çatılara çıkıp gerçeği herkese haykırırdı. Ama gerçeğin olanlarla bir ilgisi yoktu. Olamazdı.

Mutfağa giren Elizabeth "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Reddetme isteği Karen'in dilinin ucundaydı; işi paylaşırsa daha kısa sürede bitecek, bir kere daha kendi düşünceleriyle baş başa kalacaktı. Ama arkadaşının yüzüne bakınca fikrini değiştirdi.

En azından kendi evinde kalıyor olma lüksüne sahipti. Yemek pişirebiliyor, temizlik yapabiliyor ve genellikle kendisini meşgul edebiliyordu.

"Şu kurulama bezini al" dedi Karen. "Oğlanlar ne yapıyor?" diye sordu. Oğlan olacak yaşı çoktan geçmişlerdi, ama ikisi de kocalarından çoğul olarak böyle bahsediyordu.

"İkisi de diz üstü bilgisayarlarıyla meşgul. Robert elektronik postalarını okuyor gibi yapıyor ama on dakikadır tek bir tuşa basmadı."

"Stephen?"

"Birkaç telefon görüşmesi yaptı. Görünüşe göre bazı şeyler ertelenemiyor. Onun suçu değil. Onun işi benimki kadar kolaylıkla başkalarına aktarılamıyor" dedi Elizabeth, rahatsız olmuş bir tavırla.

"Gerçekten mi?" diye sordu Karen.

"Evet, ben kocam kadar vazgeçilmez birisi değilim. Hasta olduğumda sorgu dosyaları en yakındaki avukat yardımcısına gidiyor. Stephen için aynı şey geçerli değil. Ağır bir besin zehirlenmesi bile soruların gelmesini engellemeye yetmiyor."

Karen Elizabeth'in sesindeki kızgınlık belirtisini duymamış gibi yaptı. Arkadaşının Stephen'la hukuk fakültesinde tanıştığını biliyordu, ikisi de avukat unvanlarını almaya çalışırken ilişkileri bozulmaya başlamış, Elizabeth sevgilisine destek olmak için kariyerini dondurmuştu. Planları ana hatlarıyla Stephen işini sağlamlaştırınca Elizabeth'in öğrenimine kaldığı yerden devam etmesiydi. Sonra Amy sürpriz bir şekilde ortaya çıkmış, ardından da Nicholas gelmişti.

Karen bir kız hatta bir oğlan çocuğu daha istiyordu. Bir gün Robert'ın çocuğunu taşıyacağından umudunu kesmemişti. Hiç doğum kontrol yöntemi kullanmamış, Robert da erkekliğini sorgulama ihtiyacı hissetmemişti. Adam Charlie'nin babası olduğunu düşünüyordu.

Karen, Elizabeth'in kariyerini dondurmak zorunda kaldığı için çocuklarını suçlamadığını biliyordu. O mükemmel bir anneydi ama kocasına hissettiği ve toprağa gömdüğü düşmanlık ayrı bir hikâyeydi.

Kızlarının çocuk yuvasında karşılaşmalarıyla başlayan tanışıklıkları çocuklarının birbirilerine düşkünlükleriyle paralel olarak derin bir dostluğa dönüşmüştü.

İkisinin de seksenlerin müziğine ve Çin yemeklerine sevgi duyması birçok ilginç Cuma akşamının temelini hazırlamıştı. Kocaları arasındaki ilişki yakın sayılmazdı, ama geçiniyor ve eşleriyle çocuklarının hatırına birlikte vakit geçirmeye katlanıyorlardı.

Stephen, Elizabeth ve Robert işverenlerine, meslektaşlarına ve arkadaşlarına, işe, toplantılara ve sosyal etkinliklere niye katılamadıklarını açıklamak için sayısız telefon görüşmesi yapmıştı. Telefonları sürekli mesaj ulaştı bildirimleri, gelen cevaplar ve geçmiş olsun dilekleriyle çınlamıştı.

Karen kimseyi aramamıştı. Çok sınırlı bir çevresi vardı. Bunu da hiç sorun etmiyordu. Elizabeth bu kadar büyük bir evde bir yardımcı olmamasına hayret ediyordu, Robert

yardımcı tutmayı çok kere teklif ettiyse de Karen hep reddetmişti.

"Nicholas'ı kontrol ettin mi?"

Elizabeth başını evet anlamında salladı. "Muhteşem zaman geçiriyor. Uzun konuşamadım. Kendimi zor tuttum."

Karen, Elizabeth'in duygularını anlıyordu. İçinden bir ses ne kadar çok insan bilirse o kadar iyi olacak diyordu. İnsanlar biraz cesaretlendirilebilirdi. Birileri çocuklarını geri almalarını sağlayacak bir şeylerle ortaya çıkabilirdi.

"Sence bu yayın yasağına razı olarak doğru şeyi mi yapıyoruz? Demek istediğim, belki de insanları işin içine dâhil etmeliyiz" dedi Elizabeth, Karen'in düşüncelerini sesli ifade ederek.

Karen'ın bir parçası olanları dünyaya haykırmak istiyordu. Yüzlerce insanın dışarı çıkıp kızları aramasını istiyordu. Böyle yapmanın kızını geri getireceğini kalbinde hissetseydi bir an bile tereddüt etmezdi.

Ama aileden, arkadaşlardan ve iş arkadaşlarından birçok kişinin iyi niyetli klişe cümleler sarf ederek evine girip çıkmasından daha kötü bir şey düşünemiyordu. Charlie hala kayıpken insanlara şirin ve kibar davranmak zorunda kalmanın baskısına dayanamazdı. Kızı eve döndüğünde bir parti düzenleyecekti, o zaman bütün herkes gelebilirdi.

Karen yemek takımının üzerine odaklanarak bütün yüzeyleri üç kere temizledi.

"Biliyor musun Kaz" dedi Elizabeth, sesi titreyerek "kızlarımız her neredelerse, her şeyden çok onların bir arada olmalarını umut ediyorum."

Karen duyguların boğazında düğümlendiğini hissetti. O kadar çok ağlamıştı ki artık daha fazla ağlayamayacağını hissettiği anlar oluyordu.

Ama arkadaşının gözlerinden akan yaşları görünce akacak gözyaşının hep var olacağını anladı.

Birbirlerine sarıldılar ve ancak kendilerinin anlayabileceği acıyı paylaşarak sanki hayatları buna bağlıymışçasına ağladılar.

Karen arkadaşının omzuna doğru fısıldadı. "Ben de aynı şeyi umuyorum."

Bir an sonra Elizabeth uzaklaşarak gözlerini kuruladı. "Ona güveniyor musun?" diye sordu.

Elizabeth'in Kim'den bahsettiğini anlayan Karen tereddüt etmeden başını evet anlamında salladı.

Çocukluk yılları boyunca yolları birkaç kere kesişmişti. Başlangıçta, kızın siyah saçları ve kara gözü ve kaşı Karen'ın ilgisini çekmişti. Dış görünüşünde egzotik bir şeyler vardı.

Kim hep yalnız birisiydi, bu da onu çok daha ilginç kılıyordu. Karen, Kim'in tek bir arkadaşı bile olduğunu hatırlamıyordu. Kız yakın ilişkiler kurmaya çalışmıyor, kendisiyle arkadaşlık kurmaya çalışanların bütün çabalarını da karşılıksız bırakıyordu. Hayatını kolaylaştırmak için bir şeylere ait ya da bağlı olmak istemiyordu. Sadece hayatta kalmak istiyordu.

Elaine, Karen'ın en yakın arkadaşıydı ve Kim'den tutkuyla nefret ediyordu. Onu gruplarına dâhil etmeye çalışmış ama başarısız olmuştu. Sonrasında, sert bakışlar atarak ve ara sıra itip kakarak Kim'i manipüle etmeye çalışmıştı.

Karen, Elaine'in acımasız bir oyun olan Gölgeler oynadığı günü hatırladı. Bütün günü Kim'i iki adım gerisinden takip ederek onun bütün hareketlerini taklit ederek geçirmişti. Diğer çocukların çoğu da bunun harika bir oyun olduğunu düşünmüştü. Çay vaktine gelindiğinde soytarılık yapan kitle, çocuk yurdundaki neredeyse herkesi kapsayacak kadar genişlemişti.

Karen da iş olsun diye oyuna katılmıştı. Elaine'den korktuğu için değildi ama sanki hareketleri aptal yirmi kız tarafından taklit edilmiyormuşçasına kendi işiyle ilgilenen Kim'in sağlam soğukkanlılığından büyülendiği içindi.

Kim yatma vaktine kadar beklemişti. Herkesin önünde soyunmuş, dişlerini fırçalamış, yüzünü yıkamış ve arkasından yapılan şakalara aldırış etmemişti.

Diş fırçasını yerine koyduktan sonra Elaine'e dönmüş, nazikçe gülümsemişti ve "Ah, özür dilerim Elaine, orada olduğunu görmedim" demişti. Kim banyodan çıkarken grup sessizliğe gömülmüştü. Kim durmuş, sonra arkasına dönmüştü.

"Sana hiç aldırış etmeyen birisiyle bu kadar fazla ilgilenmen biraz üzücü değil mi?"

Kim beş saniye bekledikten sonra sessiz kızlardan oluşan kalabalığı iterek kendisine yol açmış ve doğrudan yatağına gitmişti.

Kim on üç yaşındaydı ve Karen'ın tanıdığı, Elaine'den korkmayan tek kişiydi.

"Ona hayatımı emanet edecek kadar güveniyorum" dedi Karen, dürüstçe.

Ama bunları söylerken, Karen dedektife emanet ettiği hayatın kendi hayatı olmadığını fark etti.

Yirmi Sekiz

"Pekâlâ, aklından neler geçiyor şef?" diye sordu Bryant, Dudley'in içinden geçerlerken.

"Hiçbir şey. İyiyim."

"Hayır, değilsin. Arabayı benim kullanmama izin verdin, bunu sadece düşünmeye ihtiyaç duyduğunda yaparsın."

"Yok bir şey... Ben hallederim."

"Bundan kuşkum yok ama benimle fikir jimnastiği yaparsan belki daha hızlı bir şekilde halledebilirsin."

"Bunun yardımı olur mu?" diye sordu Kim.

"Tam olarak değil. Seni tanıyorum, bu yüzden hiçbir şekilde faydalı bir tavsiyede bulunmayacağıma kesinlikle söz veriyorum. Sadece sorunun ne olduğunu sesli ifade et."

"Dewain Wright'ın ölmesinin sebebi Tracy Frost değilmiş" dedi Kim ve aslında bunu söylediği için biraz rahatladığını hissetti.

"Dün gece eve geldi, ki bu tamamen farklı bir sorun, ve Dewain'in ölümüne neden olmadığı konusunda ısrar etti, bu yüzden merkezden dosyayı alıp daha yakından inceledim."

"Ama haberi o sızdırdı bu yüzden nasıl..."

"Zamanlama tutmuyor. Biz... ben onun suçlu olduğunu farz ettim çünkü her şey çok hızlı gelişti. Beni yanlış anlama, kadın haberi yaptı, ama Dewain ilk gazete raflardaki yerine almadan on dakika önce ölmüştü."

"Kahretsin, o zaman Dewain'in hala hayatta olduğunu Lyron'a başka birisi söyledi."

Kim başını evet anlamında sallayarak pencereden dışarı baktı.

"Birmingham New yolu üzerindeki sayısız trafik ışığında sürekli durarak ilerlemek Kim'i rahatsız etmeye başlamıştı. Bryant'ın tek yapması gereken ışıklardan birinde sarıda geçmekti, böylece kalan ışıklara takılmadan geçip gidebilirlerdi.

"O çocuğun ölümü seni gerçekten etkiledi değil mi?" diye sordu Bryant.

Kim Bryant'a bakmadı. Evet, Dewain Wright'ın ölümü onu etkilemişti çünkü karşılaştığı en cesur genç adamlardan biriydi. Çeteden ayrılmaya çalışmakla hayatını tehlikeye attığını biliyordu ama yine de yapmaya çalışmıştı.

"Peki ama ne yapacaksın?" diye sordu Bryant. "İşleri yarım bırakmaktan hoşlanmazsın, bu soruşturma da..."

"Başka bir soruşturma üzerinde çalıştığımı düşünemiyorum bile. Sadece Karen'a söz verdiğim için de değil. Charlie ile Amy'ye ve onları evlerine geri getirmeye odaklanmam gerek."

Bryant başıyla anladığını ifade etti. "Yani, o konu üzerinde çalışamazsın."

"Bunu biliyorum, ama birisinin çocuğun hala hayatta olduğu bilgisini sızdırdığı, bu yüzden de ölümüne sebep olduğu gerçeğini öylesine göz ardı edemem. Dewain bundan daha iyisini hak ediyor."

"Tanrı korusun, soruşturmalarında çözüme ulaştırılmamış hiçbir ayrıntı bırakamazsın" dedi Bryant. "Ama ofiste gerçekten de çok yoğunsun."

Kim ona yan yan baktı. "Söylediğim her şeyi tekrar etmen için sana fazladan para mı ödüyorlar?"

"Yok, canım istediği için yapıyorum."

"Ahh" dedi Kim, jeton en sonunda düşerken. "Ne düşündüğünü anladım ve bu fikir hoşuma gitti."

"Hiçbir şey düşündüğüm yok. Sadece dinliyorum, tıpkı söylediğim gibi."

Kim artık ne yapacağını tam olarak biliyordu, geri döndüklerinde bu konuyla ilgilenecekti.

Hapishane arazisine park ederlerken Bryant'a döndü. "Her zamanki gibi Bryant, hiçbir işe yaramadığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen şef."

***

Uzaktan, HMP Featherstone'un kalın tuğla bariyerler içine inşa edilmiş kapısının küçüklüğü Kim'e karikatürleri anımsatıyordu. Sanki tesise bir giriş yapılması gerektiği sonradan akıllara gelmiş gibiydi.

Kim mimarın binayı yüksek ve sağlam inşa ettiğini, sonra bakıp, ah kahretsin, insanların içeri girmesi gerektiğini unutmuşum dediğini hayal etmek hoşuna gidiyordu.

Wolverhampton'daki Featherstone hiçbir zaman örnek teşkil eden bir hapishane olmamıştı. Yeni binyılın başlangıcını mahkûmların yüzde otuz dördünün uyuşturucu kullandıklarını itiraf ettikleri bir anketle kutlamışlardı. İtiraf etmeyenler göz önüne alındığında bu orana en az üçte bir daha eklenebilirdi. 2007 yılında mahkûmlara yapılan tahlillerde eroin gibi uyuşturucu maddelere rastlanma oranı Birleşik Krallık'taki bütün hapishaneler arasında en yüksek oran çıkmıştı.

Son yıllarda pırıl pırıl üç yeni bloğun eklenmesiyle Featherstone süper hapishane sınıfına girmişti; C kategorisindeki mahkûm kapasitesi neredeyse iki katına çıkartılmıştı.

Minicik kapısının arka tarafında kıyafet balosuna gelmiş gibi duran üniformalı bir memur tarafından karşılandılar. Kim genç kızın yirmi bir yaşından büyük olmadığını tahmin ediyordu. Genç kız ince yapılı ve masum yüzlüydü.

Kim dış görünüşün aldatıcı olabileceğini biliyordu ama yine de genel bir fikir veriyordu. Bu kızın bütün tutukluların yanlış anlaşılmış iyi insanlar olduklarını, onlara saygılı davranırsa topluma faydalı olacakları gibi yanlış bir fikre kapılmaması için Tanrıya dua etti.

Böyle değillerdi, böyle olmayacaklardı.

Genç kız Bryant'ın gösterdiği kimliği dikkatlice inceledi.

Başını iki yana salladı "Bugün Pazartesi, ziyaret yok."

Kim haftanın hangi gününde olduklarını hatırlattığı için minnettar olmuştu. Bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama neyse ki Bryant daha hızlı davrandı. "Önceden arayıp yetkililerle konuşmuş..."

"Her şey yolunda mı Daisy?" diye sordu bir adam, hapishanenin geri kalanına giden kapının aralığından.

Bryant hemen kimliğini gösterdi. "İznimiz var. Aramak isterseniz..."

"Bilgim var" dedi adam, kabaca.

Bryant devam etti. "Hapishanenizdeki mahkûmlardan biriyle konuşmamız gerekiyor. Oldukça önemli."

Kim adamın ellili yaşlarının başlarında olduğunu tahmin etti. Beyaz gömleği ütülüydü ve yakası açıktı, boğazındaki ciddi tıraş kızarıklıkları belli oluyordu.

Adam metal detektörünü göstererek "İçinden geçin" dedi. İkisi de ceplerini boşaltarak anahtarları, telefonları ve bozuk paraları tepsiye koydular. Kim sorunsuz geçti ama Bryant'ın iç cebinde unutulmuş bir kalem makinenin ötmesine neden oldu.

"Lee Darby'i görmemiz gerekiyor" dedi Kim, eşyalarına uzanırken.

"Eşyalarınızı burada bırakmak zorundasınız" dedi memur, tepsiyi Daisy'e verirken.

Kim tepsinin masanın altında kaybolmasını izledi. İtiraz etti. "Memur..." İsim kartına daha yakından baktı. "... Burton. Eşyalarımı..."

"Anahtarlar, telefonlar ve kimlik kartlarıyla bu noktadan geçemezsiniz."

"Kibar davran şef" dedi Bryant, öksürür gibi yaparak. Gönülsüzce, Kim bunun kendisinin değil Bryant'ın uzmanlık alanı olduğunu kabul ederek derin bir iç çekti.

Adam masaya uzanarak onlara iki tane ziyaretçi kartı verdi.

"Son olarak, üzerinizde sivri bir şey var mı?"

Bryant öne çıktı. "Onun dilini çıkartabilir misiniz?"

"Ziyaret sebebiniz?" diye sordu Burton, Bryant'ın esprisine aldırış etmeden.

"Gizli" diye cevap verdi Kim.

Burton tam beş saniye boyunca onu süzdü.

Kim gözlerini kırpmadı. Adam arkasına döndü.

"Sizi ziyaretçi odasına götüreyim."

"Onun yanına gitmeyi tercih ederiz" dedi Kim.

Memur Burton yürümeyi kesti. "Bu pek alışıldık bir şey değil."

"Biliyorum" dedi Kim. Bu, planlanmış bir ziyaret gibi gözükmemeliydi. Kim'in tek amacı Lee Darby'nin kendi kızının kaçırılmasına karışıp karışmadığını ortaya çıkartmaktı. Önce Charlie'nin kendi kızı olduğunu bilip bilmediğini öğrenmek zorundaydı. "Ama bunu yapmamız gerekiyor ve ne kadar acil olduğunu yeterince vurgulayamam bile."

Kim ilerlemeye başladı.

Memur Burton ona yetişti. Saatine baktı, sonra bir an düşündü.

"Spor merkezinde basketbol oynuyordur. Orada başka birçok mahkûm daha olacaktır."

"Bryant için endişe etme" dedi Kim.

"Ben onu korurum."

"Dedektif, güvenliğinizden ben sorumluyum."

Kim "Tamam, memur bey" diye taviz verdi. "Sizden uzaklaşmayacağıma söz veriyorum. Tamam mı?"

Planı işe yararsa uzaklaşmasına gerek kalmayacaktı.

Adam bir an düşündü, sonra başıyla kabul ettiğini belirtti.

Koridorda yürürlerken, "Peki, nasıl birisi?" diye sordu Bryant. Birbirlerinin tıpa tıp aynısı koridorların her bir bölümü kilitlenip açılan kapılarla diğerlerinden ayrılıyordu.

Bu binada bir yerlerde küçük bir ekip her bir mahkûmla ilgili istihbaratları tutuyordu. Kimlerle konuştuklarını, kimlerle konuşmadıklarını, kimlerin birbirlerine düşman olduklarını ve daha da önemlisi kimlerin arkadaş olduklarını biliyorlardı.

"Hevesli diye tabir ettiğimiz mahkûmlardan biri" dedi Burton.

"Ne diye tabir ettiğiniz?" diye sordu Kim.

Onları kişilik türlerine göre sınıflandırıyoruz. Bizim Lee konumunun üzerindekilere katılmak istiyor."

"Nasıl yani?" diye sordu Bryant.

"Diğer her yerde olduğu gibi hapishanede de bir hiyerarşi, bir kast sistemi var. En alt tabaka sayıları en fazla olan adi suçlulardan oluşuyor: mağazalardan hırsızlık, araba çalma ve bunun gibi suçlardan içeri giren mahkûmlar. Bunlar her seferinde göreceli olarak kısa bir süreliğine bizimle birliktedir. Birbirleriyle dayanışma eğilimi gösterirler ve hapishane siyasetinden uzak dururlar. Bunun asıl sebebi burada uzun kalmamaları.

"Bir üst tabakada ortalama bir süre yatan azılı hırsızlar ve adam yaralamaktan yatan mahkûmlar var. Bizim oğlan büyük oğlanlarla takılmaya çalışıyor. Aralarında geçen konuşmalar uzun olarak tanımlanamaz. Muhtemelen diğer mahkûmların ona defolup gitmesini söyledikten sonra konuşma bitiyor."

"Popüler olduğu söylenemez o zaman?"

Burton omzunu silkti. "En zorlu adamların gözüne girmeye çalışmayı keserse belki olabilir. Hanımı tartaklamak asla böyle bir şey için yeterli olmaz. Özellikle de onun için."

"Neden peki?"

"Çünkü kadın mahkemede tanıklık ederek adamın canına okudu, yani kadını bile ondan korkmuyor. Hiyerarşide sübyancılar kadar altta değil, ama onların çok üzerinde de değil.

"Yine de denemeye devam mı ediyor?"

Burton başını evet anlamında salladı. "Ona meşguliyet sağlıyor."

"Başka bir sorun yaşadı mı?" diye sordu Kim.

"Birkaç kavgaya karıştı ama ciddi bir şey yok. Cezasına birkaç ay daha ekledi. Şartlı salıverme talebine ilk ret cevabını bu yılın sonunda alacak. Burton tuşlara basarak onları içinde spor merkezinin kapısı bulunan bir giriş holüne soktu. Kim hapishanenin badminton, açık havada oynanan kuka oyunu ve futbol dâhil birçok spor etkinliği imkanı sunduğunu biliyordu. Featherstone'daki mahkûmların her gün yaklaşık on saat hücrelerinin dışında vakit geçirme sürelerinin olduğunu da biliyordu. Ah, dünyayı kendisi yönetecekti ki.

Burton ona döndü. "Hmm... sizin hiç görünmeyip konuşmayı meslektaşınızın yapmasının bir yolu..."

"Bryant gidip şuradaki kısa boylu adamla konuş. Onu tanıyormuş gibi davran" dedi Kim, başını kapı aralığından uzatırken.

Bryant ona tuhaf bir bakış attı ama söylediğini yaptı.

Kim içeri girerek belirli bir yere bakmadan duvara yaslandı. Burton derin bir çekti ama yanında durdu.

Mahkûmlar için yeni bir kadının kokusu narkotik köpekler için kokain kokusu gibiydi. Kim, sanki hepsi kendisine doğru koşacak ve uyuşturucu bulmuş köpekler gibi yanında yere oturacaklar diye düşündü. Beklediği gibi, içerideki bütün gözler ona döndü.

Adamların onun polis memuru olduğunu anlaması yaklaşık dört saniye sürdü, bu da ilgilerini söndürdü. Birisi dışında hepsinin.

Kim doğrudan bakmadı ama gözünün ucuyla adamın başını yana eğerek yavaşça kendisine doğru geldiğini gördü. Görünüşe göre Kim'i etkilemek için en iyi gangster yürüyü-

şü sergiliyordu. Hafifçe yükseliyor, sonra bacağını sürüklüyordu. Kim'in günlerdir gördüğü en komik şeydi.

Burton ona biraz daha yaklaştı.

Lee ellerini kaldırdı. "Sorun yok ahbap. Bu kaltağı tanıyorum."

"Hey, konuşmana dikkat..."

"Kim?" dedi en sonunda Kim'in önünde dikilerek. "Sensin değil mi, Kim Stone?"

Kim bakışlarını adama yöneltti. Hala boş boş bakıyordu.

"Benim... Lee... Lee Darby. Birlikte büyüdük. Arkadaştık."

Tanrım, çürük dişlerle dolu ağzından çıkan saçmalığa gerçekten de inanıyor gibiydi. Kim olayları biraz daha farklı hatırlıyordu.

Kim başını yana eğerek kaşlarını çattı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ah, o zaman adamın oyununu biraz daha devam ettirecekti.

"Aa, evet, seni hatırlıyorum. Goodhampton'da beraberdik."

Adam yayvan yayvan sırıttı. Bunun çirkin suratına bir faydası olmadı. "İşte bu. Evet, senin bir aynasız olduğunu duymuştum ama dürüst olmam gerekirse pek de inanmamıştım."

Kim bu konuşmayı nerede yaptıklarını yeni fark ediyormuşçasına etrafına bakındı.

"Buraya nasıl düştün? Her şeyi yoluna koyduğunu düşünmüştüm" dedi lafı uzatmadan.

"Sadece ufak bir yanlış anlama. Sizin tayfa sürekli yanlış herifi yakalıyor. Asla hiçbir şey yapmadım. Sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

Ahh, yani kız arkadaşını yoğun bakıma sokan yumruğun kendisinden çıkmış olması bir tür hataydı. Onun için ne büyük bir şanssızlıktı.

"Peki, doğru zamanda doğru yerde olduğunda ne yapıyorsun?"

"Biraz alım, biraz satım."

Kim başıyla anladığını belirtti. Adama inananlar çıkarsa gelip Kim'i görebilirlerdi. Londra'da satmak istediği güzel bir köprüsü vardı.

"Eş, çocuklar?"

Adam başını hayır anlamında salladı. "I-ıh, çünkü küçük pisliklere katlanamıyorum. Kanını emmekten başka bir işe yaramıyorlar. Özgürüm ve kafama göre takılıyorum."

Kim'e göz kırptı, Kim'in safrası boğazına yükseldi. Ağzını kapatarak öksürdü. Bu, işinin bittiğini Bryant'a gösterme işaretiydi.

Sonunda maskesini indirdi, hissettiği bütün iğrenme gözlerine yansıdı.

"Lee, yıllar içinde kesinlikle hiçbir gelişme göstermemişsin. Belki olmayı beklediğin yerde değilsin ama benim tam da olmanı beklediğim yerdesin."

Bryant yanına yaklaştı. Kim arkasını dönerek uzaklaştı. Adamın kendisini kandırmaya çalıştığına dair hiçbir belirti saptamamıştı. İki çocuğun kaçırılması kadar karmaşık bir eyleme karışmış olsaydı çok daha kibirli bir havası olurdu. Zekâsından kibirlice gurur duyar, haz alırdı.

Kim adamın Charlie'nin varlığından haberdar olmadığından emindi. Çocuklardan bahsederken surat ifadesi hiç hüzünlenmemişti.

Evet, bunu kolay yoldan yapabilir, adamı doğrudan sorgulayabilirdi ama böyle yapması onu bir kızı olduğu gerçeğine uyandırabilirdi. Bu, Lee'nin bu aşamada hiç kuşkusuz faydalanmaya çalışacağı bir gerçek olurdu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Kim Karen'ın ailesi etrafına inşa ettiği kırılgan bariyerin korunmasını umursamıyordu. Bu, kadının eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacağı bir yalanlar ağıydı.

Bunu Charlie için yapmıştı. Çocuğun Lee Darby gibi bir babaya ihtiyacı yoktu. Onun Robert'ı vardı. Şimdilik.

"Nereye gidiyoruz şef?" diye sordu Bryant, açık havaya çıktıklarında.

"Eve dönüyoruz" dedi Kim.

Çıkmaz sokakta duvara tosladıktan sonra o dosyalarda lanet olası bir şeyler bulmayı umut ediyordu.

Yirmi Dokuz

"Kev, bir şey bulabildin mi?" diye sordu Kim. Dawson davranış bilimci gelmeden önce bilgilendirme toplantısı yapmak için eve çağrılmıştı.

Adamın düş kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Aşağı katta oturan yeni kankama göre, Inga aylardır apartman dairesine birisini getirmemiş. Komşuların hiçbirisi onunla fazla konuşmuyormuş ve hepsi onu sadece tek başına gördüklerini doğruladılar."

"Yerel dükkanlara fotoğrafını gösterdim. Kuaföre kuru saç kesimi yaptırmak için birkaç kere gitmiş, Çin restoranından birkaç kere paket servis almış ama hiç sohbet etmemiş. Haneye tecavüz vakası için Brierley Hill'den gelen bir ekiple karşılaştım ama onlar da neden bir şikâyette bulunulmadığını merak ediyorlardı."

Teşkilat içinde bilgi saklamak en az basının gözlerini bağlamak kadar zordu.

Bu kızın izini sürmek imkânsız gibiydi. Inga'nın iyiliği için Kim kızları kaçıranların onun izini sürerken aynı şekilde zorlanmış olmalarını umut ediyordu. Kadının ambulanstan kaçmasının tek açıklaması korkmuş olmasıydı. Korkusunu içinde biriktirmişti. Kim ambulanstan kaçmanın planın bir parçası olduğunu hiç sanmıyordu. Inga'nın alınacağı ya da daha sonra kendisinin ayrılacağı vakte kadar hastanede beklemesi daha mantıklıydı ama hastanenin dışında olay çıkartmış olması, Kim'e Inga'nın korktuğu için kaçtığını söylüyordu.

"Stace?" diye sordu, başını çevirerek.

"Telekomünikasyon şirketlerine yalvaran elektronik postalar gönderdim. Durumu anladıklarını bildirdiler ve neza-

ket gösterip bize daha az güldüler. Geçen seferki vakadaki ailelerden birinin muhtemel adresini buldum ama diğer aileye ulaşmak biraz daha zor. Muhtemelen adreslerini ve soy isimlerini değiştirmişler.

"Ebeveynlerin vermiş olduğu muhtemel zanlılar listelerinde adi suçtan sabıka kaydı olan birisi var ama Robert ona iş verdiğinde bundan haberi olduğunu teyit etti. Stephen'ın listesindeki isimlerin çoğu hariç diğerleri temiz. Sıradaki işim onları incelemek olacak."

"Kullanılan iki cep telefonuyla ilgili işe yarar bir şey çıktı mı?"

"Farklı operatörlerden alınmış kontör yüklü hatlar. Her ikisi de Manchester'da kopyalanmış bir kredi kartıyla alınmış ve Ealing'deki bir posta kutusuna teslim edilmiş."

"Bu yaklaşık olarak..."

"On bir ay önce olmuş patron" diye açıkladı Stacey.

"Kahretsin" diye homurdandı Kim. Buradan işe yarar bir ipucu elde etmeleri zaten düşük bir ihtimaldi ama o kadar uzun süre önce bir posta kutusu kiralayan birisini kimse hatırlamayacaktı.

"Bu iki kızı kaçırmayı ne kadar uzun zamandır planladıklarını gösteriyor" dedi Bryant.

"Bu iki kızı değil" dedi Kim. "Ne kadar uzun zamandır ortada bir plan olduğunu ama kimi kaçıracaklarının tam olarak belli olmadığını gösteriyor. Bu ailelerin birisiyle ya da her ikisiyle aralarında bir bağlantı olmalı. Kızları kaçıranların ilgisini çeken bir şeyler olmalı."

"Pekâlâ, herkes bir dosya yığını alsın" dedi en yakındaki kutudan bir tutam kâğıt çıkartırken. "Önceki olayda neden o kızların seçildiğine dair bir ipucu var mı bilmek istiyorum."

Herkes başını tamam anlamında sallayarak eski soruşturma notlarının bir kısmına uzandı.

"Hey şef, bu doktorun senin profilini çıkarmaya çalıştığını hayal etsene" dedi Dawson, gülümseyerek.

Bryant kahkahayla güldü. "Bunun için ona büyük sempati duyar hatta evimi bile verebilirim."

"Maaşına haklı bir zam da alabilir" diye ekledi Dawson.

Kim ikisine de gülümsedi.

"Kahretsin Dawson, şef gülümsüyor" dedi Bryant. "O halde bu bana çenemi kapattırır."

"İşte bu güzel bir fikir" dedi Kim.

Kendi dosya yığınına göz gezdirmeye başladı. Dosyalarda görgü tanığı ifadeleri telefon görüşmelerinin kayıtlarıyla, kızların çeşitli yerlerde görüldüğüne dair ihbarları içeren polis raporlarıyla ve yardım hattına yapılan aramaların kayıtlarıyla karışmıştı.

"Ah kahretsin" diye inledi Kim, aklına bir fotoğraf gelmişti. Hızla odadan çıkarak iki dakika sonra Charlie'nin yatağının yanındaki çerçevelenmiş fotoğrafla geri döndü.

"Yüzme yarışması" dedi kupürü çerçeveden çıkartırken.

Kim yazılanları hızlıca okudu, her cümlede yüreği daha da ezildi. Bitirdiğinde kupürü masanın üzerine koyarak Bryant'a doğru itti.

"Kızların birbirinin en yakın arkadaşı olduğundan sıkça bahsediliyor. Amy'nin 'Saygıdeğer savcı' babası ile birlikte 'yerel işletme sahibi' Robert Timmins'in söylediklerine de yer verilmiş."

Kim masada dolaşmakta olan yazının açığa vurduğu bilgilere hayret etti. Kızlar tutkulu yüzücülerdi ve her ikisinin ebeveynleri de varlıklıydı. Zanlılar hiç yardım almasalar bile kızların izini Old Hill sosyal tesisine kadar fazla vakit harcamadan sürebilir, madalyalarını tutarak çektirdikleri güzel fotoğraf sayesinde ikisini orada kolaylıkla bulabilirlerdi.

Bryant bir ıslık çaldı. "Neredeyse her şeyi gözler önüne seren tamamen masum bir yazı." Sayfanın üst kısmına yakından baktı. "Üstelik Haziranda yayınlanmış."

Evet, Kim de hesaplamıştı. Eğer kızların seçilmesine bu fotoğraf yol açtıysa, plan yapmaları dokuz ay sürmüştü.

"İyi ama bu bize neyi ifade ediyor şef?" diye sordu Dawson. "Düşmanlarla ya da aile bireyleriyle artık ilgilenmiyor muyuz? Bu bilgi araştırmamızı daralttı mı?"

"Hayır Kev, aksine daha da genişletti."

Kim artık ailelerin tanıdığı birilerinin işin içinde olduğu varsayımıyla hareket edemezdi.

O senaryoda en azından iz sürülecek bir başlama noktası vardı ve bir başlama noktası varsa Kim onu er ya da geç bulurdu. Ama artık kızların rastgele seçildikleri ve buna gazetede çıkan bir yazının sebep olduğu gerçeğiyle de yüzleşmek zorundaydı.

Kızları kaçıran kişilerin ailelerle bir bağlantısı olma ihtimali azalırken Kim bir önceki kaçırmayı gerçekleştiren çeteyle karşı karşıya olduklarını umut etmek zorundaydı. Her bir cümle, bilgi, temas veya tanıklar hakkında önceden tutulan her not, bir yerlerde kazara Kim için bir bilgi kırıntısı bırakmışlardır umuduyla yeniden incelenmek zorundaydı.

"Tamam, herkes soruşturma notlarına geri dönsün" diye talimat verdi Kim. Araştırmayı derinleştirmenin vakti gelmişti.

Otuz

Will üç numaralı cep telefonunun şarjını kontrol etti. İlk iki telefon kapatılmış ve masanın sol köşesine konulmuştu. Bir cevap gelmesini beklemiyordu. Henüz. Cevap daha sonra, bir sonraki mesajı gönderdikten sonra gelecekti.

Kalan telefonları üst kenarları aynı hizada olacak şekilde dizdi. Her bir telefonun yanındaki telefonla arasında beş santimlik bir boşluk vardı.

Ekipmanın düzen içinde olduğundan tatmin olduktan sonra metne geri döndü. Bu mesajı yüz kere okumuştu ama mükemmel olması gerekiyordu. Geçen sefer üslup üzerinde yeteri kadar zaman harcamamıştı. Zihninde yeteri kadar tadını çıkartamamıştı.

Geçen sefer birçok hata yaşanmıştı. Her şeyi tek başına yapabileceğini düşünmüştü ama bu sefer iki farklı biçimde yardım alıyordu. Birincisi hiç beklenmedik birisiydi ve Will'e kendisi yaklaşmıştı. İkincisini Will davet etmişti.

Symes'i çocuklarını kaçıracağı çiftleri seçmeden önce bulmuştu ve ilk görüşmelerinde onun aradığı adam olduğunu anlamıştı. Sürecin gerekli evreleri vardı, Symes'a da en sonda ihtiyaç duyacaktı. Adamın soğuk acımasızlığı Will'e işin kendi kısmından keyif alma serbestliği sağlıyordu.

Kısa mesajı tekrar okudu. Bu sefer her bir kelimenin maksimum etkiyi yaratmasını istiyordu. Ama asıl istediği şey mesaj okunurken orada olmaktı.

İçinde neredeyse nefesini kesen bir heyecan vardı, bu heyecanı Noel'den önceki gecelerde hiçbir zaman hissedememişti. Yedi çocuğun ortancası olarak, fazla beklentiye girme şansı olmamıştı. Noel'le ilgili en eski hatırası yorgun annesinin ona bir alışveriş kataloğuyla birlikte verdiği talimattı.

İsminin baş harflerini on sterlinin altında bir şeyin yanına koy, demişti. Will söyleneni yapmış, annesi de ağır kataloğu sıradaki çocuğa aktarmıştı.

Sonra okulun ilk günü diğer bütün çocuklar Noel Babanın getirdiği bütün hediyeleri saymışlardı. İçindeki kıskançlığın büyüdüğünü hissetmişti. Sadece hediyelerden dolayı değildi, büyülü bir efsaneye inandıkları içindi. Karşısına çıkan her çocuğa Noel Babanın gerçek olmadığını, kocaman bir yalan olduğunu açıklamıştı. Çocuklar kız erkek fark etmeksizin ağlamış, itiraz etmiş, tartışmış, en sonunda kabul etmiş ve sonra biraz daha ağlamışlardı. O ise gülmüştü, çünkü fark yaratmıştı.

Ebeveynleri hiçbir şeye inanmıyordu. Yastığın altına koyulan bir diş ertesi sabah hala orada duruyor olurdu. Paskalya yumurtaları süpermarketten geliyordu; üç tanesi bir sterlindi.

Para istiyordu. Onların parasını istiyordu. Her şeye sahip insanlardan bir şeyler almak istiyordu.

Will yaşamlarını paramparça ettiğinde ailelerin yüzlerindeki ifadeyi hayalinde canlandırmaya çalıştı. Ah, kendi gözleriyle görebilmeyi ne kadar isterdi, ama yapamazdı. Burada oturup hayal etmekle yetinmek zorundaydı.

Ailelerin hayatlarını sonsuza kadar değiştirecek mesajı göndermesine sadece bir saat kalmıştı.

Düşünceleri iş arkadaşına kaydı. Görevi tamamlayarak şimdiye kadar geri gelmiş olmasını bekliyordu. Inga'nın kaderiyle ilgili başka bir seçenek kalmamıştı. Kadın aptalca hareket etmişti ve bedelini ödemesi gerekiyordu. Hayatta kalamayacak kadar çok şey biliyordu. Sinirlerine yenik düşmüş aptal bir kaltaktı, Will onun korkularına hiç üzülmüyordu. Kadının duyguları başlangıçta çok işe yaramıştı ama şimdi kadın tüm projenin raydan çıkmasına neden olabilirdi.

Ölmesi gerekiyordu, hem de kısa süre içinde. Ayrıca Symes'ın işini hiç aceleye getirmeden bitirmesini umuyordu.

Otuz Bir

"Bu kayıtları kim tasnif etmişse dışarı çıkartılıp bir güzel pataklanmalı."

"Sızlanmayı kes Kev, incelemeye devam et" dedi Kim sinirlenerek. Ama onunla tamamen aynı fikirdeydi. Soruşturmanın ilk tam günü sona ermek üzereydi. Charlie ile Amy neredeyse otuz altı saattir kayıptı ve hiçbir ilerleme kaydedememiş gibi hissediyorlardı.

Daha da endişe verici olan önceki soruşturmanın dosyalamada ortaya konulan özensizlikle aynı seviyede bir özensizlikle yürütülmüş olması ihtimaliydi. Kim bu soruşturmanın neden son derece kötü sonuçlandığını anlıyordu.

"Sence kızlardan neden sadece biri geri geldi?" diye sordu Bryant.

"Bilmiyorum, ama bahse girerim ki cevap burada bir yerlerde."

Kapıya hafifçe vuruldu. Helen başını içeri uzattı ama sınırı geçmedi.

"Amirim, Doktor Lowe diye biri sizinle görüşmek istiyor."

Kim sandalyesini geriye itti, mutfaktan yayılan lezzetli kokuların içinden geçerek ön kapıya yöneldi. Önünde duran kişi ince ve uzundu; boru etek, yüksek topuklar ve özel dikim bir ceket giyiyordu. Kadının kısa kesilmiş kestane rengi saçları önde küt bir perçemle birleşiyordu.

Kadın soğuk mavi gözlerine ulaşmayan yapay bir gülümsemeyle ona döndü.

"Doktor Alison Lowe" dedi nazikçe.

"Sanırım beni bekliyordunuz."

"Profil uzmanısınız, değil mi?" diye açıklık getirdi Kim. Beyaz önlük veya ameliyat önlüğü giymeyen insanlar için "doktor" terimini kullanmakta zorlanıyordu.

"Davranış bilimci denilmesini tercih ediyorum" dedi Lowe, sesinde hafif bir sabırsızlık belirtisiyle.

"Tabii ki" diye cevap verdi Kim, gülümseyerek.

Woody geçici görevlendirilen uzmanlara kibar davranması gerektiğini açıkça belirtmişti ama kibar bir ifade yüzünde çok da doğal durmuyordu.

Kim elini uzattı. Alison şaşırmış görünüyordu. Belki Kim çok aceleci davranmıştı. Dürüst olmak gerekirse, Kim yabancılarla fiziksel temas kurmaktan nefret ediyordu, tabii onları yere devirmiyorsa.

Avuçları kısa bir süre birbirine dokunurken Kim, "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

"Soruşturma yöneticisi siz misiniz?"

Kim kıdemli baş dedektif denilmesini tercih ediyordu ama üzerinde durmadı.

Kadının kıyafetini inceleyerek gülümsedi. "Doğrudan buraya geldiğiniz için teşekkür ederim ama bir otelde oda tutup, yerleşip geri gelmek ist..."

"Zaten öyle yaptım, memur hanım."

"Ah, sorun yok o zaman" dedi Kim, akşamın altı buçuğunda kim böyle giyinir diye merak ederek. "Beni takip edin, sizi ekiple tanıştırayım. Hepsi de sizinle tanışmak için can atıyor."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Kim biraz abartmış olabileceğini fark etti. Ama doğal mizacıyla kendisini kadına sevdirme ihtimalinin pek olmadığını hissediyordu.

"Arkadaşlar, bu Doktor Alison Lowe, danışman davranış bilimcimiz." Doktor Lowe parmak uçlarına basarak masanın başına geldi.

Herkese eşit olarak gülümseyerek mükemmel bir konuşma sesiyle, "Lütfen, bana Alison deyin" dedi. Evrak çantasını yemek masasının üzerinde koydu, devirdiği bir kahve kupasını Stacey tam zamanında yakaladı.

"Bu özgeçmişim, size yeterliliklerim hakkında bir parça genel bilgi verme amacıyla sadece."

Özgeçmişini masadakilere dağıttı.

Kim özgeçmişe göz atınca Alison'un on iki yaşında tıp fakültesini bitiren o çocuk dehalardan birisi olup olmadığını merak etti. Kadının bir sosyoloji diploması, bir psikoloji diploması ve adının önünde etkileyici miktarda büyük harf vardı.

Kim'in açıkça göremediği şey çalışma hayatında neler yaptığına dair bilgilerdi.

"Pekâlâ, sormak istediğiniz bir şey varsa, lütfen çekinmeyin."

Bryant öksürdü. "Geçmişte çalıştığınız vakalar hakkında bize biraz fikir verebilir misiniz?"

Bryant Kim'in ne düşündüğü anlayıp sonra da aynı soruyu ondan inanılmaz derecede daha iyi ifade etme konusunda beceri sahibiydi.

Alison bu soruyu bekliyormuş gibi Bryant'a gülümsedi.

"Edinburgh'daki üç kişinin öldürüldüğü cinayet soruşturmasıyla Hertfordshire'daki seri tecavüzcü vakasına yardımcı oldum."

Kim kadının "yardımcı olma" ile tam olarak neyi kastettiğinden emin değildi ama mülakat yapmak onun işi değildi, bu yüzden üzerinde durmamayı tercih etti. Woody'nin Alison'un muhakemesine güvendiği belliydi, Kim de patronun muhakemesine güveniyordu.

Kim, "Pekâlâ, nereden başlamak istiyorsunuz?" diye sordu.

Alison rahat sandalyeden uzaklaşarak masaya oturdu. "Soruşturmayla ilgili şimdiye kadar yapılan çalışmaların bir özetini almak istiyorum. Anladığım kadarıyla geçen sene de benzer bir olay yaşanmış."

"Bu doğru" diye teyit etti Kim.

"O soruşturmanın dosyalarını da alabilirsem."

Kim dosya yığınını işaret etti. "Lütfen, çekinmeyin."

Alison masaya baktı. "Sanırım sistemli bir dosyalama yapılmamış."

Kapıya vurulması Kim'in cevap vermesini engelledi. En yakında olan Dawson bakmak için ayağa kalktı.

Kim sandalyesinde geriye yaslanınca kapıda Karen'ı gördü.

Karen Dawson'u görmezden gelerek Kim'e baktı. "Vaktiniz varsa akşam yemeği hazır."

Üç ekip üyesi de istekli bir şekilde Kim'e baktı.

"Tamam, gidin" dedi Kim, gözlerini devirerek. Karen'la konuşması gerektiğini aklının bir kenarına not etti. Soruşturma ekibini doyurmak kadının işi değildi, yemek yapmanın ona bir amaç kazandırdığını anlayabiliyor olsa da bu durum sona ermek zorundaydı. Birlikte yemek yemek, akşam yemeğinde ailenin masada bir araya gelerek günün nasıl geçtiği hakkında sohbet etmesi gibi bir yakınlık doğuruyordu. Ekibin rehavete kapılıp ailelerle soruşturma hakkında konuşması riskini göze alamazdı.

Kim, Alison'a "Siz de çekinmeyin" dedi.

"Ben zaten yedim, teşekkür ederim. Çalışmaya başlamayı tercih ederim."

Kim kapı kapanana kadar bekledi. "Pekâlâ, dokuz yaşındaki iki kız çocuğu yerel spor tesisinden kaçırıldı. Onları alacak olan annenin vaktinde tesise gitmesini engellemek için arabasını bozmuşlar. Kızları kaçıranların ilki polis memuru kıyafeti giyiyormuş ve dün gece öldürülen tesis çalışanlarından birisiyle arasında bir konuşma geçmiş.

"Kısa mesajlarla iletişim kurmayı tercih ediyorlar. Şimdiye kadar iki mesaj alındı. Mesajların içerikleri tahtada yazıyor.

"Kızlar birbirlerinin en yakın arkadaşı ve ikisi de birkaç ay önce bir gazete haberine çıkmışlar, ikisinin de babalarının kariyerlerinden bahsedilmiş. Ayrıca soracağınızdan emin olduğum ilk soruya cevap vermek gerekirse şimdiye kadar bir fidye talebi gelmedi."

Alison gözlerini tahtaya dikerek çenesini ovdu.

Kim şimdiye kadar edindikleri bilgileri ana hatlarıyla anlatırken bu bilgilerin ne kadar da az olduğunu fark etti.

Devam etti. "Bu noktada iki ailenin olası düşmanlarını içeren listeler üzerinde çalışıyoruz ama kızların bu haber nedeniyle seçilmiş olabileceğini de düşünmek zorundayız."

"Hımm... o son mesaj biraz endişe verici."

Kim başıyla aynı fikirde olduğunu belirtti. "Evet, görünüşe göre bir psikopatla karşı karşıyayız."

Otuz İki

Symes ikinci birayı da mideye yuvarladı ama bu da moralini düzeltmekte hiçbir işe yaramadı. Bütün gün şu orospuyu arayıp durmuş ama hiçbir duyum alamamıştı.

Elini kaldırarak büyük boy bir bira daha istedi. Yapacak işi olmasa kafayı çekerdi ama öfkesini dindirmek istiyordu. En azından birazını.

Daha en başta kadının bu işe dâhil edilmesine karşı çıkmıştı. Aptal kadına ihtiyaçları yoktu ve haklı çıkmıştı. Ama kahrolası Will kadının ekibe dahil olması için ısrar etmişti.

Aklına gelen bir düşünce kısa bir süreliğine keyfini yerine getirdi. Cebini yokladı. Kadın pasaportu olmadan hiçbir yere gidemeyecekti.

Kadının evinde bıraktığı zararın bir kısmı onu yakınlarda tutacak belgeyi bulma çabasının bir yan ürünüydü. Kalanı, yakaladığında ona neler yapacağı hakkında kadına bir fikir vermek içindi. Yapacaktı da.

Will onun zekâsını ciddi şekilde hafife alıyordu. Eğer göründüğü kadar aptal olsaydı askeri görevle iki kere Afganistan'ın Helmend şehrine gidip geri dönemezdi.

Symes Inga'yı önce araştırmıştı. Karakteri gereği yaşayan bütün canlılara duyduğu güvensizlik, muhatap olduğu kişiyi tanımasını zorunlu kılıyordu.

Kadının kahve içmek, saçını yaptırmak ve alışveriş yapmak için nereye gittiğini biliyordu. Onun hakkında her şeyi biliyordu. İnsanlar aşırı baskı altında kaldıklarında doğalarının onlara kendilerini güvende hissettikleri yerlere geri dönmelerini emrettiğini de biliyordu.

Uzakta olamazdı. Neredeyse otuz saattir hayatta kalmaya çalışıyordu ve zamanı azalıyordu.

Ama, diye düşündü, geri dönmek ve kahrolası Will'e kadını henüz bulamadığını söylemek zorundaydı. Arkasını dönüp gözlerini pek kıymetli ekranlarına dikmeden önce adamın yüzünün alacağı ifadeyi gözünde canlandırabiliyordu. Biliyordum diyen bir ifade olacaktı, biraz da iğrenme ve tiksinme içerecekti. Symes da bir dakika boyunca adamın suratını yumruklayarak kafasının arka tarafına geçirme isteği duyacaktı; ama yapamazdı. Birbirlerine ihtiyaçları vardı; şimdilik.

Will çocukken bile sürekli hastalanarak ve alerji olarak sıkıntı çıkartıyordu. Symes bir kavgada kendisine karşı koyan Will'in abisi ile arkadaş olmuştu. Larry'nin çok sert bir yapısı vardı ve küçük bok çuvalını eğlence olsun diye dövüyordu. Symes da birkaç kere bu eğlenceye katılmaya davet edilmiş, aptal çocuk itiraz etmeden dayak yemişti.

Ergenliğinin sonlarında Larry çalıntı eşya satmaktan hapse girmişti. Birisi onu ispiyonlayarak hapse göndermişti, Symes bu kişinin kim olduğu tahmin edebiliyordu.

Arkadaşı üç yıllık cezanın ikinci haftasında bir cezaevi ayaklanması sırasında bıçaklanmıştı. Will cenazeye katılmamıştı bile. Kahrolası aile ilişkileri. Symes aşağılık babası kendisi on iki yaşındayken öldüğü için mutluydu. Tek üzüntüsü onu kendisinin öldürememiş olmasıydı.

On bir ay önce Will'e Gornal'daki bir barda rastladığında adamın dostane ve cömert tavırlarına şaşırmıştı. Birkaç hafta sonra yeniden görüşmüşler ve Will ilginç bir şeyler üzerinde çalıştığını çıtlatmıştı. Symes'ın antenleri bunun oldukça büyük bir şey olduğunu algılamıştı.

İş arkadaşı birlikte çalışması pek kolay birisi değildi. Alaycı bir gülümseme suratında kalıcı hale gelmişti, sürekli küçümseyen tavırlarını düşünmek bile Symes'ın kanını beynine sıçratıyordu.

Neler olacağını biliyordu. Geri dönmeden önce sakinleşmezse Will'e vurmaktan başka şansı kalmayacaktı. Sis gele-

cek ve yaptıklarını ancak daha sonra hatırlayacaktı.

Deneyimlerine göre bedenindeki gerginliği sadece iki şey gideriyordu. İkisini birden gerçekleştirmenin bir yolunu düşünürken üçüncü büyük boy birayı yuvarladı.

Bardan çıktı, Tesco Express'e park ettiği arabasına yöneldi. Yüzünde bir gülümsemeyle Stourbridge'e doğru sürdü.

Ana caddeye park ederek birkaç hafta önce birkaç ahbabıyla geldiği bara girdi. Geçen sefer kendisine iş atanlar olmuş, o aldırış etmemişti ama şimdi etrafı tarıyordu.

Bara oturarak bir viski sipariş etti. Karşısındaki adamın gözlerinde bir tanıma belirtisi gördü.

"Merhaba koca oğlan. Nasıl gidiyor?"

Ses nazik ve yumuşaktı, işçilerin gittiği bir barda biraz göze tuhaf gelen Stuart isimli bir adamdan geliyordu.

"İyiyim ahbap, sen nasılsın?"

"Seni gördüm daha iyi oldum."

"Mola verecek misin?"

Stuart saatine baktı. "İstersen şimdi verebilirim."

Symes gülümsedi. "Evet, isterim. Arka tarafta görüşürüz."

Bardan çıkarak binanın yan tarafına yöneldi.

Karanlık dar bir ara sokak binayı bitişikteki balık satıcılarından ayırıyordu. Duvara yaslanarak beklemeye başladı.

Sol tarafındaki ağır metal kapı açıldı, Stuart cilveli bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

Symes, tişört ve pantolondan oluşan üniforması baştan ayağa siyah olan adama yakışıklı denebileceğini düşündü. Neredeyse güzeldi.

Stuart adamın önünde durdu, alanın darlığı yüzünden birbirlerine yakın durmak zorunda kalmışlardı.

"Pekâlâ koca oğlan, ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu Stuart, parmağı Symes'ın kolunda gezinirken.

Symes adamın elini iterek uzaklaştırdı ve fermuarını indirdi.

"Aman tanrım" diye fısıldadı Stuart, aralarındaki boşlukta aşağıya doğru bakarken. Eli aşağıya uzandı, ereksiyon olmuş aletini sıvazladı.

Symes sağ elini Stuart'ın omzuna koydu, adamı yere doğru itti. Kendi kendine gülümsedi. Hiç kimse bu işi bir i*** kadar iyi yapamazdı. Aşağıya bakmadı ama Stuart'ın aynı zamanda kendini tatmin etmekte olduğunu hissediyordu. Aşağıya bakmaya cesaret edemedi. Aletinin ucunda başka bir adam olduğunu görmek midesini bulandıracaktı.

İçindeki ateş büyürken diğer her şey uzaklaştı. Önemli olan tek şey varacağı yere ulaşmasıydı. Alnında ter damlacıkları birikmeye başladı. Yaklaştığını hissedebiliyordu. Oraya doğru hızlandı, sadece o çizgiyi geçmeye odaklanmıştı.

Plastiğin içine boşalırken gürledi.

Etkisi hemen kendini gösterdi. Gerginlik seviyesi delik bir kovanın içindeki su seviyesi gibi azalıyordu ama tamamen geçmemişti.

"Hey, adamım, biraz bekleyebilird..."

Stuart'ın sözleri Symes'ın kafasına attığı yumrukla yarıda kesildi. Genç adam yan tarafına doğru düştü.

Symes hızla fermuarını çekti, sonra Stuart'ın sırtına tekme attı.

Stuart acı içinde bağırdı.

"Ne bekliyordun ulan ***?" diye sordu Symes. "Siz kahrolası nonoşlar hepiniz aynısınız." Genç adamın midesine tekme attı. "Kahrolası *** iğrençsin."

Stuart yerde yuvarlandı, inliyordu, elleriyle midesini kavramıştı.

Symes görüntüden tiksindi. Mide bulantısı ağzına kadar geldi, bu öfkesini daha da arttırdı. Stuart'ın baldırının arkasına sert bir tekme attı.

"Sen kahrolası bir yüz karasısın. Biraz önce yaptığın şeyin kahrolası bir günah olduğunu bilmiyor musun?

Symes yeniden tekme attı.

Stuart inledi, uzaklaşmak için ara sokağın aşağısına doğru yuvarlandı.

Symes onu takip etti.

"Lütfen... yeter..." diye yalvardı Stuart.

Symes onu yeniden tekmeledi. "Seni kahrolası sefilliğinden kurtarmam gerek."

"Lütfen... yapma..."

Symes bir ayağını kıvranmakta olan Stuart'ın üzerinden atarak ayaklarını adamın üst gövdesinin iki yanına yerleştirdi. Aşağıya, dehşete düşmüş yüze doğru baktı.

"Tamam, üzgün olduğunu söyler söylemez seni rahat bırakacağım."

"N... ne..."

Symes sağ ayağıyla genç adamı kaburgalarından dürttü.

"Üzgün olduğunu söyle dedim. Ahlaksız, pis bir... olduğun için özür dile ve beni biraz önce yapmak zorunda bıraktığın şey için üzgün olduğunu söyle." Genç adamı yeniden dürttü. "Söyle ulan kahrolası."

Symes, verdiği talimatı kelimesi kelimesine tekrar eden çocuğun gözünden bir damla yaşın aktığını gördü.

Gülümsedi, tatmin olmuştu. Çocuk hareketlerinin sorumluluğunu üstlenmişti, bu yüzden yaşamasına izin verecekti. Kendisi ise bütün sorumluluğu üzerinden atmış ve artık arınmıştı.

Kıyafetlerini düzelterek ara sokaktan çıktı. Artık geri dönmeye hazırdı.

Otuz Üç

Kim üzerinde "Üçüncü telefon mesajının içeriği" yazan bir kapak sayfasıyla karşılaştığında durdu.

İkinci sayfa yoktu.

Etrafa yayılmış kâğıt yığınlarına bakındı. Gözünün önüne samanlıktaki bir toplu iğne resmi geldi. Bakışları masasının diğer ucundaki Alison'a gitti. Kadın yarım bir tebessümle ona bakıyordu.

Kim aynı yüz ifadesini takınmaya çalıştı ama lunapark-taki komik aynalardaki çarpıtılmış görüntülere benzediğini hissetti.

"Neden bana karşı kibar olmaya çalışıyorsun?" diye sordu Alison, şaşkın şaşkın.

"Hiçbir şey olmaya çalışmıyorum" diye yalan söyledi Kim.

"Evet çalışıyorsun ve şimdi de yalan söylüyorsun." Alison'un kaşları birbirine yaklaştı. "Sadece nedenini anlamıyorum."

"Neden numara yaptığımı düşünüyorsun?" diye sordu Kim.

"Ben bir davranış bilimciyim, dedektif. Yapay tavırları bir kilometre uzaktan fark edebilirim. Bu yüzden tekrar soruyorum, neden böyle davranıyorsun?"

Kim kadınla tanıştığından beri ilk kez hissettiklerini yansıtan, gerçek bir yüz ifadesi sergiledi. "Patronumun bana söylediğine göre, birlikte çalışması kolay birisi değilim."

Alison rahatlamış görünüyordu. "Aaaah, o zaman sorun sadece benden hoşlanmaman değil. Genel olarak insanların çoğundan hoşlanmıyorsun."

Kim kadının algı yeteneğine hayran olmuştu. "Onun gibi bir şey, ama madem bu konu hakkında iki çift laf ediyoruz,

yalan söylemeyeceğim. Profil çıkarma olayı genel olarak midemi bulandırıyor."

Alison Kim'in kullandığı terimi düzeltmedi. "Suçluların psikolojileri üzerinden tespit edilmesine yardım etmenin polis teşkilatına bir faydası olmadığını düşünüyorsun?"

"Suçlu profillerinin uzuvların ölçülerek çıkarıldığı dönemlerin çok da eski olmadığını biliyorum. Tecavüzcülerin kısa elleri, dar alınları vardı, saçları da açık renkliydi. Hırsızların kafatası anomalileri vardı, saçları da sıktı."

Alison gülümsedi. "O noktadan biraz aşama kaydettiğimizi düşünüyorum. Bugün bilimsel olarak geliştirilmiş birçok köklü profil kullanılıyor: Myers-Briggs, Guilford-Zimmerman, Edwards kişilik profil ölçekleri gibi.

Kim elinde tuttuğu kâğıdı masaya bıraktı. Alison'un söylediği bütün testleri biliyordu.

"Bunların hepsi de deneğin test sorularını doğru bir şekilde cevaplamasına bel bağlıyor. Bu da suçlunun tamamen dürüst ve kendini tanıyan birisi olmasını gerektiriyor. Bu birinci aksaklık.

"İkincisi ise sadece yakalanan suçlulara soru sorabiliyorsunuz, bu yüzden yakayı kurtaran diğer herkesi kaçırıyorsunuz. Veriler eksik."

"Ne demek istediğini anlıyorum..."

"Üçüncü sorun verilerin çok eski olması. Zaten gerçekleşmiş olaylara dayanarak ne gerçekleşeceğini tahmin ediyorsunuz. "Bu tür bir kişi bu şekilde tepki verecektir," gibi. Sistemleriniz insanları tahmin edilebilir makinelere indirgiyor ama gerçekte insanlar tahmin edilemezler."

"Ama insanlar genellikle tutarlı hareket ederler. Kişilik özellikleri kalıplaşır."

"İnsanlar stres altındayken farklı davranırlar. İnsanlar tercihlerde bulunurlar ve bu tercihler tahmin edilemezler."

Alison oturduğu yerde ağırlığını öne doğru verdi. "Ama davranış profillerinin karşılaştırılması davranış kalıplarının bir karşılaştırılmasıdır ve davranış kalıpları önemlidir."

Kim konuşmak için ağzını açtı ama Bryant kapıdan kafasını uzattı.

"Taze kahve?"

"Bryant, güzel bir fincan çay istiyorum."

Adamın gözleri büyüdü. "Şef, sen asla çay içmezsin ki."

Kim Alison'a döndü. "Anlatmak istediğim de bu. Genellikle çay içmiyor olmam arada bir değişiklik yapmak istemeyeceğim anlamına gelmez."

"Ama çoğunlukla kahve içiyorsun. Davranışların kalıplaşmasının bir sebebi var."

"Kaideyi bozmayan istisnalar da her zaman olacaktır" diye karşılık verdi Kim. "Her bir vaka ve suçlu benzersizdir, bu yüzden başkalarının geçmişe ait eylemleriyle tahmin edilemezler."

"Yani, davranış analizinde hiçbir fayda görmüyor musun?"

Kim bir an için düşündü. "İyi bir soruşturmanın gözlem, sonuç çıkarma ve bilginin bir karışımı olduğuna yürekten inanıyorum."

"Ah, Sherlock Holmes yaklaşımı."

"Pek sayılmaz, çünkü Holmes gerçek değildi. Ama emin olduğum bazı şeyler var. Hiçbir suçlu kendisini tetikleyecek bir şey olmadan harekete geçmez. Farklı suçlular tamamen farklı sebeplerden dolayı benzer davranışlar sergilerler. İnsan davranışları sadece ve sadece çevresel ve biyolojik faktörlere bağlı olarak gelişir.

"Açık konuşmak gerekirse, kızları kaçıran adamımızın annesine freudyen bir düşkünlük hissedip hissetmediği ya da boş vakitlerinde örgü ören anti sosyal bir münzevi olup olmadığı umurumda değil, çünkü bana adresini veremediğin sürece bunların pek bir faydası yok."

Alison yüksek sesle gülerek onu şaşırttı. "Durup bir nefes alacak mısın?"

Kim belki de kadına biraz fazla yüklenmişti. Kadının meslek seçimini küçümsemek istememişti.

"Bak, şüphelilerin sergiledikleri eylemlere dayanarak çıkaracağın davranış tahminleriyle ilgili bütün yardımlarını takdirle karşılayacağız."

"Elbette dedektif."

Kim onu baştan ayağa süzdü. "Ayrıca Tanrı aşkına, yarın daha uygun bir kıyafetle gel. Bu kadar ciddi bir görünüm aile bireylerini tedirgin ediyor. Lanet olası bir cenaze levazımatçısına benziyorsun." Kadını inceledi. "Bu kadar resmi giyinmeye ne gerek var ayrıca? Seksenlerden kalmış gibisin."

"Bir kadın olarak ciddiye alınmak için mücadele etmek zorundayım. Giyim tarzım saygı görmemi ve önemsenmemi sağlıyor."

Kim bir ekibin saygısının giyim tarzıyla kazanılmadığını biliyordu. Sağlam kararlar vererek kazanılıyordu.

"İçin rahat olsun Doktor, ekibim seni kadın olduğun için önemsememezlik etmeyecek. Bunu saçma sapan konuştuğun için yapacak."

Kadın ona soğuk bir bakış attı.

"Aslında bu bir şakaydı."

"Ah, anladım, Birmingham şakası."

"Ah hayır, hayır, hayır ve bu şekilde konuşursan seni öldürürler. Black Country kesinlikle Birmingham değildir."

Ve bu bir şaka değildi. "Dedektif, bence..."

Alison'un sözleri oturma odasından gelen bir çığlıkla kesildi. Kim kapıya doğru koştu, kâğıt yığınlarının üzerinden geçti ve hızla koridoru geçti.

"Kısa mesaj" dedi Dawson, Karen'ın telefonunu uzatırken. Kim ailelerden bir sonraki mesajı okumamalarını istemişti ama Elizabeth'in telefonu Stephen'ın avucundaydı; adam telefonu sımsıkı kavramıştı.

Kim elini ona doğru uzattı. "Bay Hanson, telefonu..."

"Okuyacağım dedektif" dedi başparmağını ekranda kaydırırken.

Kim ona doğru bir adım attı. "Bay Hanson, lütfen telefonu bana..."

Adam bir adım uzaklaştı. "O benim çocuğum, senin değil" diye ısrar etti. Elizabeth'in telefonunda mesajı açarken iki anne kanepede birbirlerini sokuldular. Birbirlerinin ellerini sıkıca tuttular.

Kim'in ekibi, Alison da dâhil olmak üzere, odaya dağılmıştı. Kim mesajın içeriğinin ne olduğunu kendisi bilmeden önce Stephen'ın mesajı okumamasını tercih ederdi ama adamın malını zorla elinden alamazdı.

Adam okumaya başladı, her kelimede yüzü biraz daha soldu.

> Kızınızı ne kadar seviyorsunuz? Sevginizi sterlin cinsinden ölçün. Sağlıklı rekabet insanın içindeki cevheri ortaya çıkartır. En yüksek teklifi veren çift kızlarını tekrar görecek. Kaybeden çift göremeyecek. Kurallar bunlar ve değişmeyecekler. Sizinle temasa geçeceğim. Şundan emin olabilirsiniz. Çocuklardan biri ölecek.

Odada çığlıklardan ve nefes verme seslerinden oluşan bir karmaşa koptu. Kim bakışlarını perişan haldeki annelere çevirdi, iki kadının ellerinin birbirinden ayrıldığını gördü.

Otuz Dört

Kim aile irtibat görevlisine döndü. "Helen, konuşabilir miyiz?" Hızlı adımlarla odayı terk etti, koridordan geçti ve ön kapıdan dışarı çıktı. Garaj yolunda on metre ilerledi. Bu özel bir konuşma olacaktı.

Helen ona yetişti. "Amirim?"

Kim ona döndü. "Geçen sefer de böyle olmuştu, değil mi? Ailelerin birbirine düşürülmesi? Bana bundan bahsetmek hiç aklına gelmedi mi?"

Kim ceplerinde yumruklarını sıkıyordu.

"Aynısı olacağını bilmiyordum. Bilmiyordum... ben sadece..." Kadın sersemlemiş görünüyordu ama Kim umursamadı.

"Soruşturma dosyalarında bununla ilgili hiçbir şey yok. Üçüncü mesajın dökümü çıkarılmamış."

Helen acı çekiyor gibiydi.

"Dinle, bana karşı dürüst olmaya başlasan iyi edersin yoksa Tanrı şahidim olsun seni..."

"Mesaj dökümü dosyalarda yok" dedi kadın, en sonunda.

Kim yumruklarını sıkmayı bıraktı. "Neden peki?"

"Üçüncü mesajı sadece birkaçımız biliyorduk. Gizli tutacağımıza yemin etmiştik. Sadece bir çocuğun geri döneceğini bildiğimiz ortaya çıkarsa bu hiç de iyi görünmezdi, ayrıca adamları yakalayacak gibi de değildik. Sadece tek bir çocuk geri dönecekti ve soruşturmamız hiçbir ilerleme kaydetmemişti."

"Kamuoyunun bundan nasıl haberi olmadı?"

"Bunu gerçekten mi soruyorsunuz amirim? Bazı bilgilerin açığa çıkmasının kamu yararına olmadığı soruşturmalarda siz de çalışmış olmalısınız."

Kim köpürdü. "Burada kamu yararından bahsetmiyoruz, kahrolası bir soruşturma için çok önem arz eden bir bilgiden bahsediyoruz."

"Kıdemli soruşturma yöneticisi de hala benim patronum oluyor amirim" diye cevap verdi Helen.

Kim elini saçlarına götürdü. "Tanrım, bu iş giderek karışıyor. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Helen başını hayır anlamında salladı.

Kim'in iki seçeneği vardı. Helen'i soruşturmadan alabilirdi ya da ondan faydalanmaya çalışmaya devam edebilirdi.

"Amirim, gerçekten üzgünüm. Size söylemem gerekirdi. Basında çıkanlar yeterince kötüydü ama bu bir gerekçe değil. Sizi bu ihtimale karşı uyarmam gerekirdi."

"Evet, uyarman gerekirdi" dedi Kim öfkeyle.

Helen bir tutam saçı kulağının arkasına attı. Parmakları titriyordu.

"Kalmana izin verirsem benden hiçbir şey saklamadığından emin olmak zorundayım. Tek önceliğin o kızları evlerine geri getirmeye yardım etmek olmalı."

"Amirim, sizi temin ederim ki öyle olaca..."

"İçeri dön Helen. Ve... biraz çay yap." Helen başını tamam anlamında sallayarak hızla eve geri döndü.

Kim bir süre daha yürüdü, öfkesini içeri taşımak istemiyordu. Önceki soruşturmada işlerin kaç şekilde berbat edildiğini saymak istese el ve ayak parmakları yetmeyeceği için bir uzva daha ihtiyacı olacaktı. Ama bu başarısızlıklar şimdi Charlie ile Amy'i etkiliyordu, Kim de bundan hiç hoşlanmamıştı.

Woody'ye belgelerin eksik olduğu bilgisini yarın verecekti. Bu, patronunun ilgilenmesi gereken bir sorundu.

Kim'in ilgilendiği tek şey o iki küçük kızın güvenli bir şekilde evlerine dönmesiydi.

Otuz Beş

Kim yeniden soruşturma odasına girdi. İçeride kasvetli bir hava vardı. "Pekâlâ millet, telefon görüşmelerinizi yapın. Bütün gece buradayız."

"Çoktan yapıldı şef" dedi Bryant.

Dawson ile Stacey başlarını evet anlamında salladılar. Tanrım, ekibi onu çok iyi tanıyordu. Soruşturmanın ilk tam günü gözlerinin önünde uzayıp gidiyordu ama Kim bunun kızların evlerinden uzakta geçirmek zorunda kaldıkları ikinci gece olduğunu aklından çıkartamıyordu. Soruşturmanın gerilimi sanki Pazartesi gecesi değilmiş de haftanın ilerleyen gecelerinden birisiymiş gibi hissetmelerine neden oluyordu.

"Önceliğimiz bu dosyalardan mümkün olan her şeyi öğrenmek. Eksikler var ama büyük ihtimalle geçen seferki olayı gerçekleştiren ekiple karşı karşıya olduğumuzu artık anladığımızdan, dosyalardan elde edeceğimiz her şeyin faydası olacaktır."

Kim saatine baktı. Neredeyse dokuz olmuştu. "Alison, dilediğin zaman gidebilirsin, sabah seni gelişmelerden haberdar ederiz."

"Benim de gözlerim var dedektif. Ben de okuyabilirim."

Kim tartışmaya girmeyecekti.

"Pekâlâ, rahat koltukta sırayla birkaç saat dinleneceğiz. İkinci önceliğimiz kahve makinesini dolu tutmak."

"Evet şef" dedi Bryant.

Kim ayağa kalkarak, "Tamam o zaman, ben ailelerle konuşacağım" dedi.

Karen başını eşinin göğsüne gömmüştü. Robert kadının saçlarını okşuyordu.

Elizabeth tekli koltukların birine oturmuştu, Stephen da koltuğun kolundaydı. Elizabeth gözlerini uzaklara dikmişti. Stephen'ın öfkeli olduğu belliydi.

Kim odaya girerken Helen ok gibi fırlayarak mutfağa geçti. Çiftler daha önce birbirlerinden hiç bu kadar ayrı durmamışlardı, Kim iki kadının ele ele tutuşma görüntüsünü hatırlamaya çalıştı. Diğer tekli koltuğa oturarak hepsini karşısına aldı.

"Arkadaşlar, bu gelişme sizin için olduğu kadar benim için de şok oldu ama..."

"Aynı durum geçen sefer de mi yaşanmış?" diye sordu Stephen.

"Önceki soruşturmanın detaylarını sizinle paylaşa..."

"Sadece bir çocuk geri döndüğüne göre bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Bay Hanson konuşmamız gereken..."

"Gerekli olan şey bu soruşturmayı yetkin birisinin yönetmesi."

Üç çift göz adama döndü. Adam ellerini açtı. "Ne var? Sadece hepimizin aklında olanları söylüyorum."

Karen konuşmak için ağzını açtı ama Robert daha hızlı davrandı. Sesi sakin ama kararlıydı.

"Stephen, bir daha asla benim adıma konuşmaya kalkma. Kıdemli Baş Dedektif, ben kesinlikle böyle düşünmüyorum."

Karen başıyla aynı fikirde olduğunu belirtti. "Lütfen devam edin dedektif" dedi Elizabeth.

"Teşekkür ederim. Gazete kupürü faydalı oldu ama hayatınızdaki birinin bu işe karışmış olma ihtimalini hala göz ardı edemiyorum. Lütfen bahsetmemiş olduğunuz başka birisi olup olmadığını düşünmeye çalışın. Konuyla ilgisi olmadığını düşünseniz bile, lütfen beni bilgilendirin."

Kim odadan çıkarken bir anlığına durarak geri döndü. "Sizden mesajlara cevap verme girişiminde bulunmamanızı

istemek zorundayım. Bunun zor olacağını biliyorum ama bir seçim yapılmasını istemiyoruz. Tamam mı?"

Gelen karşılıklar istediği kadar güçlü değildi. Karen'a döndü. "Bu gece tüm ekip burada olacak ama elimizden geldiğince sessiz olacağız."

Kim yeniden soruşturma odasına yöneldi. Karşı saldırıya geçmenin vakti gelmişti.

Otuz Altı

Geçici soruşturma odası hala gelen mesajın yarattığı dehşetin sersemletici sessizliğini taşıyordu. Ama buna çok fazla takılamazlardı. Kim buraya geliş amaçlarına yeniden odaklanmalarını sağlamak zorundaydı.

"Tamam, bunun bizi felce uğratmasına izin veremeyiz. Kızları kaçıranlar iğrenç bir oyun oynuyor olabilirler ama biz oynamıyoruz. Hiçbir şey değişmedi millet. O küçük kızların ikisini de evlerine getirmek istiyoruz."

"Ama bu çok korkunç patron" diye fısıldadı Stacey.

Bryant kederli görünüyordu. "Teklifte bulunmak bile diğer çocuğun ölümüne sebep olabilir."

Kim başını evet anlamında salladı. Bu düşünce mide bulandırıcıydı ama bir o kadar da doğruydu. "Tek bir mesajın yarattığı etkiye bakın. Aileler arasındaki birlik yıkıldı. Şimdi herkes tek başına. Böl ve işgal et. Ailelerin bir ekip olarak birlikte çalışma olasılığı ortadan kaldırıldı. Kendinizi onların yerine koyun. Başka birisinin çocuğu için gerçekten de kendi çocuğunuz için duyduğunuz kadar endişe duyabilir misiniz?"

"Hayal bile edemi..." Zihninde nasıl davranmak istediği ile nasıl davranacağı arasında fikir ayrılığı oluşurken Bryant'ın sözleri yarım kaldı.

"Ebeveynler muhtemelen kızları kaçıranlarla temas kuracaklar, biliyorsun" dedi Alison, sakince.

Kim başıyla aynı fikirde olduğunu ifade etti. İlk önce hangi çiftin çözüleceğini merak ediyordu.

"Şef, kızların ölmüş olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmak..."

"Bryant, bunu aklına bile getirme. Göz önünde bulunduracağım tek olasılık Charlie ile Amy'nin eve dönecekleri. Sağ olarak."

Bu soruşturmayı başka bir anlayışla yürütmeye niyeti yoktu.

Cep telefonunu çıkartarak şimdiye kadar kullanılan üç cep telefonunun numaralarını girdi. Artık Kim'in numarasını biliyor olacaklardı, bu onun için sorun teşkil etmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Bryant.

"Dostumuza küçük bir mesaj gönderiyorum."

"Kullan at cep telefonlarını kontrol edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Kontrol edecek" dedi Alison. "Oyun artık başladı. Yüz yüze görüşme olmadığından bir doyum hissedemiyor. Bu yüzden bütün methedilmelerden istifade etmek isteyecektir. Basında haber çıkmadığı için bu duygularını tatmin etme imkanları son derece kısıtlı."

Stacey Alison'a döndü. "Kendisinin olayı bir şekilde basına sızdırma ihtimali var mı? Bu şekilde bir takdir edilme arzuluyorsa, haberi sızdırması an meselesi olabilir mi?"

Alison bir an düşündükten sonra başını hayır anlamında salladı. "Sanmıyorum. Plana sadık kalmak birinci önceliği olacaktır. Saygı görme ihtiyacı daha sonra gelecektir. Bu olay, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, haberlere çıkacak ve çok ses getirecek. Adamımız kontrollü ve sabırlı olduğunu zaten gösterdi. Bekleyebilir."

Alison konuşurken Kim başını kaldırmadı. Numaraları KN1, KN2 ve KN3 olarak kaydetti.

Oda sessizliğe gömüldü. Tek ses her tuşa bastığında telefonundan çıkan hafif bip sesiydi. Parmağı gönder tuşuna bastı.

Üç çift göz Kim'e çevrilirken, "Ona ne sordun şef?" diye sordu Bryant.

"Aşağılık heriften kızların hayatta olduklarına dair kanıt istedim."

Otuz Yedi

Charlie Amy'nin kâkülünden çıkardığı tel tokayı kemiriyordu.

Soluna baktığında Amy'nin elinin koluna doğru gittiğini fark etti.

"Kaşınmayı bırak Ames" diye fısıldadı.

O adam dün gece kendilerini ziyaret ettiğinden beri sadece fısıltıyla konuşuyorlardı. Charlie sebebinden emin değildi ama böylesi daha doğru geliyordu.

"Bırakamıyorum" diye soludu Amy, ama elini dizinin altına koydu.

Charlie kızın kendini tutamadığını biliyordu. Amy endişelendiğinde hep böyle yapıyordu. Charlie onun kollarını kaşıdığını ilk kez altı yaşındalarken bir heceleme testinden önce görmüştü.

"Ne yapmaya çalıştığını hala anlamıyorum" diye fısıldadı Amy yanı başında.

Sonunda, saç tokasının plastik kaplaması Charlie'nin ağzına düştü, ince, keskin bir metal parçası açığı çıktı.

Charlie duvara giderek sırt çantasını kenara çekti. Metalin ucunu tuğlaya sürttü. Birkaç hamleden sonra bir çizik belirmeye başladı.

Arkadaşına döndü. "Adam son geldiğinde çöpün bir kısmını aldı. Kaç tane sandviç yediğimizi saymaya çalışıyordum. Ne kadar süredir bu bodrumda olduğumuzu hesaplamamıza yardımcı olabilir."

Amy yeniden kaşındı. Bu kaşınma epey uzun sürdü.

"Amy, hangi sandviçleri yediğimizi hatırlamanı istiyorum. Hafızan gerçekten iyi. Yediklerimizi bana söyleyebilir misin?"

Parmaklarıyla saymaya başlayan Amy'nin eli başka bir meşguliyet bulmuştu. "Bir peynirli sandviç, bir jambonlu sandviç ve bir peynirli daha." Bir an durdu. Evet, hepsi kuru ve tatsız tutsuz olsalar da Charlie de hatırlıyordu. "Ah... ve ilk sandviç yumurtalıydı. Kokusunu hatırlıyor musun?" Amy'nin burnu kırışırken Charlie gülümsedi. Yemişlerdi çünkü açlıktan ölüyorlardı. Charlie o sandviçi unutmuştu.

"İyi hatırladın Ames. Yani, bize dört yemek vermişler, belki günde iki defa" dedi duvara çizikler atarak. "Sanırım şimdi Pazartesi gecesi çünkü..."

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyan Charlie cümlenin yarısında durdu. Son bayat sandviçin üzerinden uzun süre geçmemişti. Adam onlara yeniden yemek vermek için gelmiyordu.

"Merhaba güzel kızlar. Beni özlediniz mi?"

Charlie Amy'yi kendisine doğru çekti. Birbirleri etrafında koruyucu bir bariyer oluşturmaya çalışırlarken elleri ve ayakları iç içe geçti.

"Sorun yok Ames, sadece dinlememeye çalış" diye fısıldadı.

Kendi sesinin titrediğini duyabiliyordu, midesi de yeniden bulanmaya başlamıştı.

"Bugün bir adamı aletimi emmeye zorladım. Siz kızlar bunun ne kadar iğrenç bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

Charlie bunun ne olduğunu bilmiyordu ama kulağa pek hoş gelmiyordu. Amy'nin bedeni yanı başında titremeye başladı.

"Sonra da suratına yumruk attım. Nedenini söyleyeyim mi? Çünkü sabırsızlanmaya başladım. Asıl zarar vermek istediklerim sizlersiniz."

Amy'nin ağlaması Charlie'nin kapatmaya çalıştığı kulaklarına ulaştı.

Charlie kanının tüm bedenine yayıldığını ve nabzının damarlarında zonkladığını hissedebiliyordu.

Adam kapının diğer tarafındayken, konuşuyorken sorun yoktu. Güvendeydiler.

Ama sonra anahtar kilidin içinde dönmeye başladı.

Kapı açılırken adamın güldüğünü duydu; onlara yukarıdan gülümseyen adam bir dev gibi kapı aralığında duruyordu.

Bakışları ikisi arasında gidip gelirken gözlerinde zalimce bir parıltı vardı. Ardından söyledikleri Charlie'nin kanını dondurdu.

"Küçük kızlar, kıyafetlerinizi çıkarma vakti geldi."

Otuz Sekiz

Kim üçüncü dosya yığınını kenara itti. Güzel bir amaç uğruna ölen bir ağaçtan elde edilen bütün bu sayfalarda Kim'e faydalı olacak hiçbir şey yoktu.

Soruşturmanın stratejisini, ardından çerçevesini, daha sonra ana hatlarını ve hedeflerini okumuştu. Bütün bunlar bir soruşturmanın hemen başlarında ortaya konulan önceliklerdi.

Bulamadığı şeyler vitrin mankeninin üzerine giydirilen kıyafetlerdi. Gerçekleştirilen fiziksel eylemlerdi. Soruşturma tutanaklarında, detaylı görüşme notlarında, faaliyet kayıtlarında, hatta olayların birbirine bağlanma mantığında ciddi eksiklikler vardı.

Saat neredeyse on iki olmuştu ve son bir saattir ekibiyle tek bir kelime etmemişti. Odadaki bütün dosyalar açılmış, dikkatlice incelenmişti. Biri dışında. Dewain Wright dosyası.

Sandalyesini masadan geriye doğru itti, dört yorgun başın kendisine dönmesine neden oldu.

"Pekala, Bryant, Stace, birkaç saat dinlenin. Nöbetleşe çalışacağız."

Stacey başını tamam anlamında sallayarak köşedeki rahat koltuğa kıvrıldı. Bryant onun kalktığı sandalyeyi kendisine doğru çekti, ayaklarını üzerine koydu. Kollarını göğsünde birleştirdi, başını yana doğru bıraktı. Alison sadece bir saat önce oteline geri dönmeye ikna edilmişti.

Dawson onlara imrenerek baktı, sonra başıyla kapıyı işaret etti. "Şef, biraz dışarı çıkmam..."

"Kev, okulda değiliz. İzin istemene gerek yok."

Kendisini yukarı iterek ayakları üzerinde doğrulup esne di. Kürek kemiklerinin arasında bir şey kütürdeyip gevşedi.

Yollar bu kadar buzlu olmasaydı Ninja'ya atlayıp zihnini boşaltmak için hız yapardı.

Gecenin bu saatleri bunun gibi bir soruşturmada Kim'in düşmanıydı. Genelde işi zarar görme ihtimalleri kalmamış cesetlerleydi. Cesetler artık tehlikede olmazlardı. Charlie ile Amy ise hala yaşıyordu, bunu biliyordu. Onları canlı tutmak da onun göreviydi.

Kim gün içinde gelen mesajdan sonra yukarıdaki yatak odalarında gizli gizli neler konuşulduğunu merak ediyordu.

Kapı yavaşça açılmaya başladığında Dawson'u görmeyi bekledi, ama onun yerinde açıklıktan Helen kafasını uzattı.

"Çıktığımı haber vermek istedim."

Kahretsin, Kim onun hala evde olduğunu unutmuştu. "Helen, sen daha..."

Sözleri ön kapıya nazik ama kararlı bir şekilde vurulmasıyla kesildi.

Kim yeniden koridora gerileyen Helen'e kaşlarını çattı. Ayağa kalkarak kadını takip etti. Lucas kapıda ayakta durmuş onay için Kim'e bakıyordu.

Kim başıyla onaylayarak yaklaştı. Helen bir adım arkasındaydı. Kapı açılırken Kim bakışlarını indirdi, gözleri yere kadar inen bir palto giymiş şişman bir kadının üzerinde durdu. Paltosu kadının boyunu daha da kısa gösteriyordu. Boynuna kalın, yün bir şal sarmıştı. Kırmızı örme bir şapkanın altındaki sıcak katmanların içinden yuvarlak, buruşuk bir yüz çıkıyordu.

Bu kadın adresi şaşırmış olmalıydı.

Endişeli görünen kadın "Sen bir polis memuru musun?" diye sordu. Belki de endişeli değildi.

Kim başını hafifçe evet anlamında salladı.

Sanki vakit gece yarısını geçmemiş gibi kadın tokalaşmak için elini uzattı. Kim uzatılan ele aldırış etmeyerek kollarını kavuşturdu.

Kadın elini geri çekti. "Adım Eloise Austen. Bildiğim şeyler var." Bazı şeyler biliyorum.

"Neyle ilgili?" diye sinirlendi Kim.

Olay kamuoyuna duyurulmamıştı. Evin dışında olayı bilen insanların sayısı bir elinin parmaklarını geçmezdi. Bir parmak da boşta kalırdı.

"Kı... kızlar... kaçırıl..."

"Dinle" dedi Kim, öne çıkarak. "Bu bilgiyi nasıl edindiğini ya da kim olduğu bilmi..."

Helen arkasından, "Ben onun kim olduğunu biliyorum" dedi.

Kim irtibat görevlisine baktı.

Helen'in yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı, sanki yenmeyecek bir şeyler yemiş ama görgüsü ağzındakileri tükürmesini engelliyormuş gibiydi.

"Kültür merkezinde ayda bir gösteri yapıyor. O bir psişik."

"Dalga geçiyor olmalısın."

Helen başını hayır anlamında salladı. "Geçen sefer de gelip eve girmeyi başardı. Birçok şey söyleyerek ebeveynlerin travma geçirmesine..."

"Hayır, dinlemek zorundasınız" dedi kadın, bakışları ikisi arasında gidip gelirken. "Bildiğim şeyler var. Kızlar... kızlar... hayattalar ama yerin altındalar. Üşüyorlar... korkmuşlar..."

"Ah Tanrım" dedi Kim, başını iki yana sallayarak. "Bana bilmediğim bir şeyler söyle." Kim kızların korkularını midesinde her dakika hissediyordu. Kim'in kızların korkularını midesinde hissetmeden geçirdiği bir dakika bile yoktu.

"Sırlar, yalanlar, kandırma ve 278 sayısı var. 278 sayısını aklınızdan çıkarmayın. Ayrıca daha işi bitmedi" dedi kadın, aceleyle.

Kim kaşlarını çattı. "İşi bitmedi mi?"

"Geçen seferkiyle. Planları var... acı... öfke..."

"Hadi Elosie" dedi Helen, nazikçe kadını arkasına döndürürken. "Evine gitme vaktin geldi."

Helen kadını yan yan kapıya doğru götürürken Eloise başını arkaya çevirdi. Kim'le göz teması kurmaya çalıştı.

"Lütfen... beni dinlemek zorundası..."

"Hayır, zorunda filan değilim" dedi Kim, dönüp uzaklaşırken. Kaçıklarla ve çatlaklarla uğraşamazdı.

"O biliyor, Kim. Onu kurtaramazdın, bunu biliyor..."

Kim'in başı hızla geriye döndü. Tekrar kadının yanına geldi.

"Ne dedin sen? Kim neyi biliyor?"

Eloise hızla gözlerini kırptı. "Denediğini biliyor ve seni çok sev..."

"Helen, bu kadını gözümün önünden çek" diye bağırdı Kim.

"Yakından bak, Dedektif, birisi..."

"Hadi Eloise, yatma vaktin çoktan geçti" Helen kadını kolundan tutarak sakinleştirmeye çalıştı.

Kim dönüp uzaklaştı ama arkasından gelen sesleri hala duyabiliyordu; kadın mavi bir kapıyla ilgili bir şeyler söylüyordu ama Kim kadının ağzından çıkan tek bir kelimeyi daha duymak istemiyordu.

Uzun adımlarla eve girdi, kapıyı arkasından kapattı.

Stephen Hanson merdivenlerin ortasından homurdandı, "O da kimdi öyle?"

Harika, Kim'in uğraşamayacağı birisi daha.

"Endişelenmeniz gereken birisi değil" dedi Kim, kapıdan uzaklaşırken.

"Bildiği şeyler olduğunu söyledi" dedi Stephen, Kim'in arkasına doğru bakmaya çalışırken ama kapı kapanmıştı, Lucas da gelip Kim'in yanında durdu. Bay Hanson hiçbir yere gitmiyordu.

"Lütfen yatağınıza geri dönün Bay Hanson."

"Peki, yatağımda ne yapacağım?" diye sinirlendi adam. "Yukarıda birilerinin uyuduğunu düşünmüyorsun herhalde."

Stephen'ın sesi yükselmişti, Kim uyumayı başarmış birisi varsa da muhtemelen artık uyumuyordur diye düşündü.

"Bay Hanson" dedi adamın da aynı şeyi yapacağını umuduyla sesini fısıltı seviyesine düşürerek. "Lütfen yukarı çıkın ve bu soruşturmayı yürütmeyi bana bırakın."

Stephen gözlerinde soğuk ve inatçı bir ifadeyle yeniden eve giren Helen'i izledi. "Sadece yürütebildiğiniz sürece, Dedektif."

Kim derin bir nefes aldı, yaşlı kadının bu bilgileri nasıl öğrenmiş olabileceğini merak ederek mutfağa yöneldi. Sabah Woody'ye onun tarafında birisinin bilgi sızdırdığını bildirecekti.

"Seni unuttuğum için kusura bakma Helen. Evine gittiğini sanmıştım" dedi Kim, su ısıtıcısını doldururken. Hazır kahve şimdilik işini görürdü.

Helen kahvaltı masasına oturdu ve ellerini ovuşturdu."

"En sonunda yatmaya gitmelerinin ardından biraz etrafı topladım. Gitmek yerine birazdan kanepede şekerleme yapacağım."

Kim mutfak dolabından ikinci bir kupa çıkarttı. "Süt ve şeker?"

"İkisi de" dedi Helen.

"Mesajdan sonra durumları nasıldı?" diye sordu Kim.

Bu seviyedeki korku ve çaresizlik duygularının etrafında çalışıp kendini kaptırmamak özel birisi olmayı gerektiriyordu. Aile irtibat görevlilerinin kendi duygularını işin içine katmadan ailelere destek, güç ve cesaret vermeleri, aynı zamanda da soruşturmaya faydalı olabilecek bir şeyler yakalamak için serinkanlılıklarını korumaları gerekiyordu.

"Mesajdan sonra çiftler çok az konuştular. Çay kupalarıyla ilgili tuhaf bir sohbetti ama daha çok Amerikan güreşinde iki takımın kendi köşelerine çekilmelerini izlemeye benziyordu."

"Peki ya psişik kadın?" diye sordu Kim.

"Dosyalarda bir yerlerde geçtiğini biliyorum. O raporu ben kendim yazdım. Demek istediğim, o kadar uzun bir belge değildi ama belki önceden bahsetmiş olmam gerek..."

Kim elini kaldırdı. Geçen soruşturmanın bütün hatalarından Helen'i sorumlu tutamayacağını fark etmişti. Kadın o soruşturmada kritik bir rol oynamıştı ve bu rol dış soruşturma yapmayı ya da soruşturma notlarının bütünlüğünü sağlamayı içermiyordu.

"Bir psişiğin yaptığı ziyaretten muhtemelen ben de bahsetmezdim" dedi Kim, kadını rahatlatarak. Bir kaçığın ipe sapa gelmez sözlerine çok az polis memuru değer verirdi.

"Geçen sefer onu dinleyen çıktı mı?"

"Pek sayılmaz. Kesin bir şeyler söylemedi ama aileleri üzmeyi epey başardı. Sürekli Bayan Cotton'un elini tutarak üzgün olduğunu söyledi."

Kim kaşlarını çattı. "Çocuğu geri dönmeyen annenin mi?"

Helen başını evet anlamında sallayarak ürperdi. "Korkunçtu."

"Doğaüstü güçlere inanmıyor musun?"

"Savunmasız insanların ihtiyaçlarından fayda sağlayan hiç kimseden hoşlanmıyorum. Kadının gösterisi ölmüş akrabalar üzerine odaklanıyor."

"Yani, o bir medyum mu?"

"Görünüşe göre, bir tinselci" Helen kendi kendine gülümsedi. "Ama doğaüstü güçlerle ilgili sorunuza cevap vermem gerekirse. Hayır, inanmıyorum. Ben 1910'daki grevcilerden birisi olan büyükannem tarafından yetiştirildim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Kim.

O zamanlar Cradley Heath kadın zincir yapıcıların ülkedeki en yoksul insanlar arasında oldukları, saat başına bir somun ekmek ücretinden daha az kazandıkları iyi biliniyordu.

Ağustos 1910'da bir grup kadın akla hayale gelmeyeni gerçekleştirerek greve gittiler. Eylem uluslararası ilgiyi şehrin üzerine çekti.

On hafta süren protestolar kayıtlara geçen ilk asgari ücretin verilmesiyle sonuçlandı.

"O dönemde yaşayan insanlar gözleriyle görmedikleri hiçbir şeye inanmazlardı. Büyükannem için de durum böyleydi. Dayakla terbiye etme ki çocuğun sağlıklı olsun." Helen artık gülümsemiyordu. "Siz inançlı bir çocuk olarak mı yetiştirildiniz?" diye sordu.

Kim başını hayır anlamında salladı. Neredeyse hiç yetiştirilmemişti.

"Peki ya ebeveynleriniz?" diye sordu Helen.

"Öldüler" diye yalan söyledi Kim. Babası her kimse ölmüş olabilirdi, bilmiyordu, ama diğer ebeveyni, ne yazık ki hala hayattaydı. Annesi akıl sağlığı yerinde olmayanlar için güvenilir bir psikiyatrik bakım ünitesi olan Grantley Bakımevinde kalıyordu.

Konuyu geçmişten uzaklaştırıp yeniden şimdiki zamana getirmek isteyen Kim kahveden bir yudum aldı.

"Çocukların var mı?" diye sordu Helen'e.

Helen başını pişman bir şekilde iki yana salladı.

"Hep istedim. Ama hiç vakit ayırıp da yapamadım. İşime âşıktım, son derece de başarılıydım. Her fırsatta çocuk yapmaktansa terfi etmeyi tercih ettim. Kıdemli Baş Dedektif oldum, biliyor muydunuz?"

Kim şaşkınlığı gizledi.

"Ama dört yıl önceki büyük yeniden yapılandırmayla bana bir seçenek sunuldu." Ellerini imalı bir şekilde açtı. "Hala ödemem gereken bir ev kredim, faturalarım vardı ve onları paylaşabileceğim kimsem yoktu, bu yüzden aslında ortada bir seçenek filan yoktu. Gerekli eğitimi aldım, üzerine de kendim danışmanlık ve psikoloji dersleri ekledim. Eğer insanlara yardım edeceksem, nasıl hissettiklerini daha da önemlisi nasıl tepki vereceklerini anlamam gerekiyordu." Özür dilercesine gülümsedi. "Özür dilerim, çok fazla zamanınızı alıyo..."

"Lütfen devam et" dedi Kim. Çalışma hayatını başkalarının ıstıraplarını içine çekerek geçiren kadın yalnızlık çekiyordu.

"Yılların geçip gittiğini fark edemiyorsunuz. Erkekler için daha kolay. Bir aileye sahip olmaları kariyerlerinde ilerlemelerine engel teşkil etmiyor. Teşkilat her ne kadar eşitlikten bahsetse de aile biz kadınlar için engel teşkil ediyor. Aylarca süren doğum izni de tuzu biberi oluyor. Aslında beni böyle bir seçim yapmak zorunda bırakacak birisi de çıkmadı." Omzunu silkti. "O kadar özel birisi. Şimdi ise..."

"Pişmanlık duyuyor musun?" diye sordu Kim.

Helen bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Hayır, onlar benim tercihlerimdi ve tercihlerimin arkasında duruyorum." Gülümsedi. "Bu muhtemelen benim son büyük soruşturmam. A19 yönetmeliğiyle emekli ediliyorum."

Kim, emniyet teşkilatına emniyet müdürü rütbesinin altındaki memurları otuz yıl hizmet süresinin ardından emekliliğe zorlama yetkisi veren tartışmalı düzenlemeyi biliyordu. Bu, tasarruf zamanlarında çıkartılmış bir düzenlemeydi ve 2010 yılından beri "kamu verimliliğini" sağlamak için kullanılmaktaydı.

Pek çok polis memuru yıllarca hizmet ettikten sonra elli beş yaşında emekli olmaya hazır oluyordu. Bazıları ise olmuyordu.

"İtiraz ettin mi?" diye sordu Kim.

Helen omzunu silkti. "Kabul edilmedi." Kupasını bitirdi. "Bunu da söyledikten sonra biraz uyuyacağım."

Kim kahve makinesine su koymadan önce yardımları için ona yeniden teşekkür etti. Kendisi yakın bir gelecekte uyuyacakmış gibi görünmüyordu.

Otuz Dokuz

Kim soruşturma odasına geri dönerek kapıyı kapattı. Stacey'nin göz kapakları hızlı göz hareketleriyle titreşti, köşeden gelen hafif horlama sesi Bryant'ın derin uykuda olduğunu gösteriyordu.

Dawson gözlerini ovuşturarak sayfayı çevirdi.

Kim bir dakika boyunca onu izledi ve sonra kararını verdi. "Kev, dosyayı bir saniyeliğine kapat" diyerek ayağa kalktı.

Adamın yüzünden bir teslim olma ifadesi geçti. Belli ki neyi yanlış yapmış olabileceğine dair beyninde araştırma yapamayacak kadar yorgundu.

Kim dosyayı masada ikisinin arasına koydu.

"Rahatla Kev. Sadece bir konu hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Endişesi gözle görülür şekilde azalan Dawson gözlerinin ucuyla dosyaya baktı.

Kim "Dewain Wright soruşturmasıyla ilgili" dedi.

Dawson'un gözleri hafifçe kısıldı, kenarlarındaki ince çizgiler belli belirsiz ortaya çıktı. "Bu soruşturmayı bitirdiğimizi düşünmüş..."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama görünüşe göre bir konuda yanılmışım."

Dawson öne doğru eğildi. Soruşturmayla ilgili kendisine açıklama yapılmasına gerek yoktu.

Soruşturma sadece birkaç gün önce bitmişti.

Çetelerle alakalı çözmeleri gereken ilk ölüm bu değildi, sonuncu da olmayacaktı.

Birmingham, Londra, Manchester ve Liverpool ile birlikte ciddi çete sorunları yaşayan ilk dört şehir arasındaydı. Londra'nın ve Manschester'ın bazı bölgelerinde çeteler

Amerika'daki Crips ile Bloods çetelerinin[1] kültürlerini oldukları yerlere taşıyorlardı.

Bölgedeki göze çarpan çeteler Brummagem Boys, The Burger Bar Boys ve The Johnsons'lardan oluşuyordu. Bir süre önce televizyondaki bir belgesel programı The Burger Bar Boys ve The Johnsons arasındaki şiddetli kan davasının bitip ateşkes ilan edildiğine şahitlik etmişti. O tarihten beri belirli bölgelerde şiddet suçları önemli ölçüde azalmıştı.

The Hollytree Hoods ırkçı bir grup değildi. Bölgesel bir gruptu. The Brummagem Boys çetesi The Johsons ya da The Burger Bar Boys kadar büyük olmasa da yine de yaklaşık dört bin sakini barındıran sosyal konut bölgesinde bütün fuhuş ve uyuşturucu faaliyetlerini kontrol ediyordu.

"O çocuktan etkilendin, değil mi?" diye sordu Dawson.

Kim en sonunda Cumartesi günü sabah saat on bir gibi çocuğun yatağının başından ayrılmış, çocuk da öğle vakti öldürülmüştü. Çete lideri Lyron arabanın içerisinde maskesini çıkartırken hastanenin güvenlik kamerasına yakalanınca iki saat sonra tutuklanmıştı. Çete doğrudan otopark bariyerine yöneltilmiş olan kamerayı hesaba katmamıştı.

Kim başını evet anlamında salladı. "Dosyayı aç, ilk iki raporu kontrol et."

Dawson iki raporu çıkartarak okudu. İlki *Dudley Star* gazetesi editörünün yeminli beyanıydı; Tracy Frost'un yaptığı haberin kayda alındığı, onaylandığı ve baskıya gönderildiği saatleri teyit ediyordu. İkincisi Dewain Wright'ın ölüm raporuydu. Dawson bir rapordan diğerine, sonra tekrar Kim'e baktı. Durumu kavradığı yüz ifadesinden belli oluyordu. "O değilmiş. Tracy Frost değilmiş. Gazete raflarda yerini aldığında Dewain çoktan ölmüş."

Kim başını evet anlamında salladı. "Aslına bakılırsa Dewain'in hayatta olduğunu haber yapmış, ama çete zaten biliyormuş."

1 *çev.n.* ABD'nin Los Angeles şehrinde kurulmuş, genellikle birbirleriyle rekabet eden siyahi Amerikalı çeteleri.

Annesi olmayan ve üç kız kardeşi bulunan Dewain, The Hollytree çetesi tarafından sıklıkla kullanılan baştan çıkarma tekniğine kurban gitmişti.

Sürekli partiler düzenliyor, konutlardaki on iki on üç yaşlarındaki küçük çocukları davet ediyorlardı. Para, seks, heyecan vaat ediyorlardı. Bir yetişkinin isteyebileceği her şeyi.

Partiler işe yaramazsa başka yöntemler vardı. Sık kullanılan bir yöntem de çocukları onları düşmanlara karşı koruyan bir kulüp ya da arkadaş grubu olduklarına inandırmaktı. Annesi ve babası çalıştığı için sürekli evde yalnız kalan çocukları belirliyor, onlara aileleri tarafından sevilmediklerini söylüyorlardı.

Başka çocuklar da mecbur bırakılarak çeteye başlatılmıştı. Çete onlara bir iyilik yapıyordu; bir faturayı ödüyor, birisini dövüyor ve sonra geri ödeme olarak sadakat göstermelerini istiyordu.

Tabii ki, istediklerini elde etmek için fiziksel şiddet uyguluyor ya da aile üyelerine zarar vermekle de tehdit ediyorlardı.

Bir çeteye katılmak işin kolay kısmıydı. Çıkmak ise o kadar da kolay değildi.

Dawson ellerini saçlarında gezdirdi. "Kahretsin."

"Pekâlâ Kev, bu ne anlama geliyor?"

"Çeteye haber veren kişinin hala dışarıda bir yerlerde olduğu anlamına geliyor. Tanrı aşkına şef, bunun kim olduğunu öğrenmeliyiz. O çocuk öldü."

Kim gülümsedi. Genç dedektiften duymayı umut ettiği cevap tam olarak buydu. Bilmeleri gerektiği, çözmeleri gerektiği, sonuçlandırmaları gerektiği.

"O zaman olayı çöz Kev. Kimin haber verdiğini öğren."

Dawson şaşırdı. "Şaka mı ediyorsun? Bunu bana mı veriyorsun?"

Kim başını evet anlamında salladı. "Dosyayı al. Dışardaki işlerle sen ilgileneceksin. Bak bakalım seyahatlerinde ne bulabileceksin. Sana karışmayacağım ama sadece beni gelişmelerden haberdar etmeni istiyorum."

Dawson sırtını dikleştirdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım şef."

Kim başıyla kapıyı işaret etti. "Oturma odasında boş bir kanepe var. Git biraz dinlen."

Dawson kendisine söylenileni yaptı ama dosyayı da yanına aldı. Kim'in bakışları Charlie ile Amy'nin resmine gitti.

Yorgun gözleri fotoğrafta iki farklı yüzün belirdiğini görüyor gibiydi. Farklı iki çocuk; bir kızla bir oğlan; Charlie ile Amy'den çok daha küçük iki çocuk.

Görüşü bulanıklaştı, gözlerini kırparak görüntüyü uzaklaştırdı. O kızları evlerine geri getirmek zorundaydı.

Her ikisini birden.

Kırk

"Pekala, arkadaşlar, bunun uyuduğunuz en iyi uyku olmadığını biliyorum ama Alison bizleri biraz aydınlatmadan önce bilgileri güncelleyelim. Önce ben başlayayım" dedi Kim, odanın içine göz gezdirirken.

Hepsi yüzlerini yıkayıp kendilerine çeki düzen vermişti, hazır ve uyanıktılar. Neredeyse. Ama soruşturmanın ikinci tüm günüydü ve yeni enerji gerekiyordu.

"Dün gece geç saatlerde bir ziyaretçimiz vardı, Eloise Hunter adında bir kadın. Medyum ya da kahin ya da öyle bir şey olduğunu iddia ediyor. Stace, biraz araştırma yapmanı istiyorum çünkü bu kadın geçen soruşturmada da ortaya çıkmış."

"Sohbetiniz iyi geçti mi?" diye sordu Bryant.

"Pek sayılmaz" dedi Kim.

Bryant homurdandı. "Eğer o kadar iyi bir medyumsa, böyle olacağını görmüş olması gerekirdi."

Kim ona aldırış etmedi. "Stace, sende bir şey var mı?"

"Ailelerin geçmişlerinde göze çarpan bir şey yok patron. Karen birkaç yıl boyunca gözlerden uzak kalmış ama polis kaydı yok. Hala üzerinde çalışıyorum ama Hanson'ların hesaplarında Kev'in cüzdanından bile az para var.

"Araştırmaya devam et" diye talimat verdi Kim. "Başka bir şey?"

"Telekomünikasyon şirketlerinden hala bir şey yok ama geri dönmeyen kızın adresini buldum. Diğer kızın adresini bulmak biraz daha zor olacak."

"Muhtemelen evden taşındılar ve isimlerini değiştirdiler ama üzerinde çalışmaya devam et. Kev, sen ne ile meşgul olacağını biliyorsun."

"Anlaşıldı şef" dedi Dawson.

"Affedersiniz amirim" dedi Helen kapı aralığından. Kapıda Matt Ward diye birisi var. Onu beklediğinizi söylüyor."

"Onu buraya yönlendir Helen. Teşekkürler."

Kim kapının kapanmasını bekledi. "Ah süper, ikinci uzmanımız da bize yardımcı olmak üzere burada." Alison'a bir bakış attı. "Üzerine alınma."

Böylece evde yaşayanların toplam sayısı dört ebeveyn, dört dedektif, iki uzman, bir kapı bekçisi ve bir aile irtibat görevline çıkmıştı. Ev büyük ve komşulara uzak olduğu için Kim minnettardı. New Street tren istasyonunun iş çıkış saatini anımsatan bir hareketliliği, üç odalı yarı müstakil bir evde gizlemek zor olurdu.

Kapıda beliren adam asık suratlıydı, gülümsemiyordu. Üzerinde düz siyah bir pantolon, açık mavi renk bir gömlek vardı. Kim, gri atkıyı boynundan çıkartan adamın yaka düğmesinin açık olduğunu fark etti. Ağır siyah palto çoktan çıkartılmıştı.

Adamın otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti, ama çatık kaşları onu perişan bir on yıl daha yaşlı gösteriyordu.

Kim eliyle içeri girmesini işaret ederek kendisini ve ekibini tanıttı. "Bu da Davranış Bilimci Alison Lowe."

Matt yavaş yavaş odaya girerken belirli birisini gözetmeksizin başıyla kısa kısa selam verdi.

Kim oturarak yemek masasının karşı tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

Adam yere saçılmış evrak yığınlarının arasından geçti, dinlenmekte olan bir atlet gibi kolayca hareket ediyordu. Saçları siyahtı ama şakakları hafifçe grileşmeye başlamıştı. Görünür yerlerdeki teni bronzlaşarak canlı kızıl kahve rengini almıştı.

"Matt Ward, eğitimli arabulucu, on dört saatlik bir uçuştan yeni indim. Elimizde ne var?"

Adamın kabalığı karşısında Kim'in bir kaşı yukarı kalktı. Ağzını açtı, neler çıkabileceğini kendisi de bilmiyordu, ama Stacey çabucak ayağa kalktı.

"Kahve alır mısın Matt?"

Stacey'a doğru dönen adamın yüz ifadesi değişti. Kim bunu bir tebessüm olarak tanımlayamazdı ama belki belli belirsiz bir kaş çatışı denebilirdi.

"Duble viski yoksa kahve de olur."

Matt tekrar Kim'e doğru dönerken Bryant öksürdü.

Kim doğrudan konuya girme yaklaşımını takdir ediyordu ama bir parça görgünün bir zararı olmazdı.

Olayları kısa bilgilerle özetledi, konuşmasını üçüncü mesajın alındığını ve kızların hayatta olduklarına dair kanıt talep ettiğini söyleyerek bitirdi.

Matt mesajın silinebilir tahtadaki çıktısını okumak üzere ayağa kalktı, mesaj daha kısa olan diğer iki mesajın altına asılmıştı.

"Hımmm..." dedi ve tekrar yerine otururdu.

Kızların fotoğrafına daha göz atmamıştı.

"Bunun gibi bir soruşturmayla daha önce hiç karşılaşmış mıydınız?" diye sordu Kim.

Adam başını hayır anlamında salladı. "İşe yarar bir şey bulduğumda bunu söylerim. O zamana kadar kızları kaçıranlarla bir daha temas kurmamanızı talep edeceğim. Bu artık benim görevim."

Kim itiraz etmek üzere ağzını açtı ama fikrini değiştirdi. Tartışma bu kızları geri getirmeyecekti.

İyi bir ilk izlenim bırakmak için tek bir şans olduğunu söyleyen özdeyiş ancak bu kadar doğru çıkabilirdi. Bu adam açıkça kaba, kibirli ve çekilmez birisiydi, Kim onun hakkındaki fikirlerinin değişebileceğinden kuşkuluydu.

"Pekala Alison, sıra sende" dedi masanın öbür tarafına bir bakış atarak. Davranış bilimci ayağa kalktı, silinebilir tahta-

nın ayaklarını kendisine göre ayarladı. Kim gözünün ucuyla ekibe son katılan üyeye baktı, adam bakışlarını Kim'in başının üzerinde bir yerlere dikmişti.

Woody'i arayıp böylesine soğuk ve duygusuz bir hediye gönderdiği için ona teşekkür etmeyi gerçekten unutmaması gerekiyordu.

Bryant ona doğru eğildi. "Sanki aynaya bakıyormuşsun gibi, değil mi?" diye fısıldadı.

"Bryant, kahrolası çeneni kapamanı tavsiye ediyorum yoksa..."

"Bana zarar veremezsin. Tanıklar var" diye sırıttı Bryant, işitme mesafesinden çıkarken.

Bu söyledikleri için onu memnuniyetle öldürüp, cezasını çekebilirdi.

Kırk Bir

Alison elinde keçeli bir kalemle kâğıt yazı tahtasının yanında ayakta durdu. Bir konferans salonunda ya da sınıfta kullanılması daha uygun olan, sunum yapar gibi bir ses tonuyla sordu, "Dikkatinizi bana verebilir misiniz?"

Kim etrafına bakındı. Hayır, burası kesinlikle hala bir yemek odasıydı.

"Pekâlâ, önce birkaç temel bilgi vereyim. Size birilerinin saç rengini ya da ayakkabı numarasını söylemeyeceğim ve aramızda kuşku duyanlar olsa da geçmiş davranışlar gelecekte gerçekleşecek eylemlerin hala en iyi göstergeleridir."

Kim Alison'un "kuşku duyanlar" derken doğrudan kendisine baktığına yemin edebilirdi.

"Bu yüzden, karakter özelliklerini tanımlayarak bir kişilik türü oluşturup, oradan da kişinin profilini çıkartabiliriz. Mesaj gönderen kişiyi Bir Numaralı Şüpheli olarak adlandıracağım ve ilk önce ondan bahsedeceğim."

"Ehem" dedi Kim, notlarına bakarak. "Önce Inga'dan bahsedebilir miyiz? Suça iştirak edenler içinde bir tek onun kimliğini biliyoruz, bu yüzden onu daha iyi anlamak faydalı olabilir."

Kim Alison'un gözlerinden hafif bir rahatsızlık belirtisinin geçtiğini fark etti. Ama Inga ellerindeki kimliği belirli tek ipucuydu.

Alison bir an düşündü, sonra konuşurken kalemi avuç içine hafifçe vurmaya başladı. Düşünürken bu hareketi yaptığı çok belliydi.

"Çocuklarla, özellikle de tek bir çocukla ilgilenen bakıcılar genellikle kendilerini annenin yerine koydukları bir anne-çocuk ilişkisi geliştirirler. Çocuk birçok 'ilki' yaşarken

yanında onlar vardır diyebiliriz. Bu, sözde bir annelik bağı oluşturur."

"Inga'nın işine Hanson ailesi son vermedi, iki ay önce kendi isteğiyle ayrıldı, bu yüzden Amy'ye iyi davrandığı ve ona iyi baktığı sonucunu çıkartabiliriz. Kızları kaçıranlardan birisi tarafından bu bağa aykırı bir şey yapmaya ikna edildi."

"Para için mi?" diye sordu Dawson.

Alison başını hayır anlamında salladı. "Inga'nın para verilerek ayartılması mümkün görünmüyor. Bir çocuğun yaşamını tehlikeye atmadan para kazanmanın başka yöntemleri de var."

"Aşk mı?" diye sordu Kim.

Alison başını evet anlamında salladı. "Büyük ihtimalle. Çocuk sevgisi rekabet etmesi güç bir duygudur, parayla satın alınamaz ve..."

"Ama başka bir sevgi çocuk sevgisine baskın gelebilir mi?" diye sordu Kim.

"Evet" diye cevap verdi Alison. "Inga'nın kızları kaçıranlardan birisi tarafından baştan çıkartılmış, sevgi ve şefkat yağmuruna tutulmuş, kendisini özel, beğenilmiş hissettirilmiş olması da bir ihtimal. Böyle bir sevgiye karşı koymak güçtür. Amy hep başka birisinin çocuğu olarak kalacaktı. Hep bir adım uzakta olacaktı."

Kim bloknotuna bir not düştü. Çocuk sevgisine baskın gelecek sevgi teorisi ona mantıklı gelmişti ama kızları kaçıranlardan hangisinin bunu yapabilecek içtenliğe sahip olduğundan emin değildi.

"Devam et Alison" diye talimat verdi. İlginç biçimde, davranış bilimci ona üzerinde düşünülmesi gereken bir ipucu vermişti.

Alison büyük boy eskiz defterinin kapağını arkaya attı. Sayfanın tepesinde "Bir Numaralı Şüpheli" yazıyordu, altın-

da madde işaretleri vardı. Alison keçeli kalemi kullanarak maddeleri tek tek işaret etti.

"Kızları kaçıranların iki kişi oldukları çok açık. Bir Numaralı Şüpheli, mesajları yazan kişi, zekâsını zaten sergiledi. Büyük ihtimalle soğuk ve aşırı titiz birisi. Bir plana bağlı kalması bize hiçbir şeyin kontrolünden çıkmasını istemediğini gösteriyor. Kısa mesajlar sanki önceden planlanmış gibi saat başlarında geliyor. İki küçük kızı esir tutuyor ama hala bir strateji izleyebiliyor ve acele etmiyor. Başkaları işleri hızlandırmak isteyebilirdi. Mesajları gönderen kişi istemiyor. Mesajları en fazla etkiyi gösterecekleri zamanlarda gönderiyor."

"Oldukça iyi eğitim almış, bunu saklamaya da çalışmıyor. Mesajlarda bile doğru gramer ve noktalama işaretleri kullanıyor."

"Oyun oynamaktan zevk alıyor. Mesajı gönderirken mesajın okunduğu anı hayal ediyor. Kontrolün kendisinde olmasının verdiği heyecandan zevk alıyor."

"Değişkenliklere tahammülü oldukça sınırlı, ayrıca baskı altındayken karakterine aykırı hareketlerde bulunabiliyor."

"Inga'nın plana uymamasına nasıl tepki verirdi?" diye sordu Kim.

Alison sözünü kestiği için ona kaşlarını çattı ama Kim bakışlarını kaçırmadı.

"Onun öldürülmesini, susturulmasını, gözünün önünden kaldırılmasını isteyecektir, bu sayede başarısızlığı düşünmek zorunda kalmayacaktır ama bunu kesinlikle kendisi yapmayacaktır."

Kim başıyla anladığını belirtip, devam etmesine izin verdi. "Eğer polis tarafından tanınıyorsa muhtemelen parayla ilgili suçlardan dolayıdır: zimmetine para geçirme ya da nitelikli dolandırıcılık gibi; zekâsını test eden ama aynı zamanda sonunda bir hedefi, bir ödülü olan bir suçtan dolayı.

"Genellikle şiddete meyilli değil, bu da beni İki Numaralı Şüpheliye getiriyor."

"Bekle" diye araya girdi Kim. "Neden şiddete meyilli değil? Plan değişirse karakterine aykırı hareket edebileceğini söylememiş miydin?"

Alison cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Genellikle dedim: ilk başvurduğu davranış biçiminin şiddet olmadığı anlamına geliyor bu."

Kim konuyu üsteledi. "Ama şiddet uygulayabilir değil mi? Kimsenin karşımızdaki kişiler hakkında yanlış fikirler edinmesini istemiyorum."

Alison'un bakışları odanın içinde gezinmedi, doğrudan Kim'e yöneldi. "Pekâlâ, sözlerimi başka bir şekilde ifade edip İki Numaralı Şüpheli kadar şiddete meyilli olmadığını söyleyeyim."

Kim başıyla memnuniyetini belirtti.

Alison sayfayı çevirerek işaret etti.

"İşbirlikçiyle ilgili elimizdeki sınırlı bilgilere dayanarak adamın iş arkadaşının tam zıttı olduğunu söyleyebiliriz. Bradley Evans'ın kafasındaki yaralanma seviyesi ile Inga'nın evinin fotoğrafları aşırı şiddet uygulamaktan zevk alan bir adamı işaret ediyor. Bradley Evans vakasında tek amaç öldürmek olsaydı..."

"Brad" diye araya girdi Kim. "Lütfen ondan Brad diye bahset." Adamın yaka kartı böyle çağırılmayı tercih ettiğini gösteriyordu.

"Tamam, şiddet uygulamanın tek amacı öldürmek olsaydı, adamın kafasını bir futbol topuymuş gibi tekmelemek yerine bunu çok daha hızlı şekillerde yapılabilirdi. Bu kadar şiddet adamımızın kendi zevkini tatmin etmesi içindi. Daha yüksek risk içeriyordu ama aynı zamanda alınan zevk de artıyordu. Olay gereğinden daha fazla ses çıkarmış olmalı. Brad Evans çok fazla bağırmış olma..."

"Geçelim artık lütfen" dedi Kim, sertçe.

Bryant'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. İçlerinden kimsenin bu sahneyi zihninde canlandırmasına gerek yoktu.

"Aynı şekilde Inga'nın evindeki her şeyi tahrip etmesine de aslında gerek yoktu. Mobilyaları parça parça etti, birilerinin duymasını önemsemedi. Kimsenin kendisini durduramayacağından emindi, muhtemelen hayatını da bu şekilde yaşıyor.

"Bu noktada öfkesinin neden kaynaklandığını söylemem mümkün değil ama sebep sadece Inga'nın plana sadık kalmaması değil."

"Bir Numaralı Şüpheliyle pazarlık etme şansımız nedir?" diye sordu Kim.

"Pazarlık zorlu olacaktır. Onu telefonda konuşmaya ikna etmeniz pek mümkün görünmüyor, kısa mesajların çok iyi ifade edilmesi gerekiyor, bu sayede adama kontrolü kaybetmediğini hissettirmeniz ya da..."

"Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim, gözlemlerini kesinlikle dikkate alacağım."

Matt cümlesini nazikçe başını sallayarak profesyonelce ve ustalıkla ifade etmişti ama Kim adamın işini Alison'un tavsiyesine kulak asmadan kendi bildiği şekilde yapacağını tahmin ediyordu.

Kim kendi notlarına baktı. Atladığı fazla bir şey yoktu.

Ayağa kalktı. "Başka bir şey daha var" dedi. Alison ona tahammül etmeye çalışan bir gülümsemeyle baktı.

Kim devam etti. "Birleştirici nerede?"

"Anlayamadım dedektif."

"Birleştirici mi şef?" diye sordu Bryant arkadan.

Kim kâğıt yazı tahtasına gitti, birinci sayfayı yırtarak koparttı. Sayfayı ikinci sayfanın yanına getirdi.

Matt onu ilgiyle izliyordu.

"Burada birbirine zıt iki karakter var. İdare kimde? Ne kadar küçük olursa olun her ekibin bir lideri vardır. Bu ikisinin de lider olabileceğinden emin değilim. Karakterleri aşırı uçlarda. Birisi şiddete meyilliyken diğeri değil. Birisi sistemliyken diğer risk almayı seviyor.

"Gözünüzde bir tahterevalli canlandırın. Oturaklar iki uçta yer alır ama dayanak noktası ortadadır. Her bir ucun çok yukarı çıkmasını ya da çok aşağı inmesini engeller. Bu iki kişiliğin, üçüncü baskın bir güç, bir otorite olmadan birlikte olabileceğini düşünmüyorum."

Alison başını iki yana salladı. "İplerin mesajları gönderen kişinin elinde olduğunun ve İki Numaralı Şüphelinin yardım etmesi için parayla tutulduğunun apaçık ortada olduğunu düşünüyorum. Belirgin bir hiyerarşi söz konusu."

Omzunu silkti, bakışları odanın içinde gezindi.

"Atladığın nokta İki Numaralı Şüphelinin kiralık katil olmaması" dedi Kim. "Brad Evans'ı bulmayı başardı, daha önce hiç tanışmadığı bir adamın kimliğini saptadı, fark edilmeden onu öldürdü. Evet, şiddete meyilli ve potansiyel olarak tahmin edilemez ama bir beyni var ve kolayca kontrol edilemeyecek birisi."

Kim yazı tahtasındaki sayfayı arkaya çevirdi. Sayfa boştu.

Parmağıyla hafifçe vurdu. "Bence buraya bir başlık atmanız gerek. Üç Numaralı Şüpheli olarak."

Kırk İki

Elizabeth saçını atkuyruğu yaptı. Duşta şöyle bir ıslanıp çıkmıştı.

Her bir aktivite zihnini sadece bir ya da iki dakikalığına dağıtabiliyordu. Zihnindeki görüntülerin bir süreliğine donacağı bir uykunun konforuna hasret kalmıştı.

Dün geceden önce de bir başkasının evinde yaşamak yeteri kadar rahatsız ediciydi ama o son mesajdan sonra kesinlikle dayanılmaz olmuştu.

O mesaj geldiğinden beri Stephen'la konuşmaya çalışıyordu. Konuşmaları ve seçeneklerini tartışmaları gerekiyordu. Bir plan yapmaları gerekiyordu.

Kocasını bulmaya çalışarak gece yarısına kadar evin içinde dolanıp durmuştu ama Stephen bu koca evde bir şekilde onu atlatmayı başarmıştı.

Bütün ailesi ortadan kaybolmuş gibi hissediyordu. Güzel kızı korkmuş halde Tanrı bilir neredeydi. Oğlu yanında değildi, şimdi de kocası ondan kaçıyordu. Çocuklarının yaşamları için artık rekabet etmekte olduğu en iyi arkadaşının evinde kalıyordu.

Elizabeth'in kontrol edilemez gülme isteği duyduğu anlar oluyordu. İçine düştükleri durum o kadar saçmaydı ki bir an için kendini bir tür kâbusun içinde sıkışıp kaldığına ve biraz sonra evinde uyanıp kızına, oğluna ve normal yaşantısına kavuşacağına inandırıyordu.

Sonra yaşadıklarının bir kâbusla ilgisi olmadığını fark ediyordu. Bu onun hayatıydı, daha önceki yaşamını artık gözünde canlandıramıyordu.

Merdivenlerden indi, yemek odasının hemen dışında her zaman yaptığı gibi durdu. Şimdiye kadar hiçbir şey duyamamıştı ama denemekten de bir şey kaybetmemişti.

Tabakların kaldırılma sesi ona Karen'ın mutfakta olduğunu söylüyordu. Yaşadıkları bu korku nedeniyle daha dün geri dönülemez bir şekilde birbirlerine bağlanmışlardı; sadece diğer annenin idrak edebileceği duyguları deneyimlemişlerdi. Destek ve anlayış için birbirlerine yönelmişlerdi, şimdi ise birbirlerine hiçbir şekilde bakamıyorlardı.

Elizabeth arkadaşıyla artık nasıl konuşacağını bilmiyordu. İğrenç, şeytani bir oyunda birbirleriyle rekabet ediyorlardı.

Şimdi kocasına her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Kapıya yönelmeden önce derin bir nefes aldı. Karen lavabonun başında duruyordu.

"Stephen'ı gör...?"

Karen'ın telefonundan bir çınlama sesi geldi. İkisi birden telefona baktı. Elizabeth ileri atılarak telefonu iki eliyle kapma isteği duydu.

Karen telefonu kaldırdı, gözleri ekranda ilerlerken Elizabeth nefesini tuttu.

Mesajı yüksek sesle yeniden okurken Karen'ın kaşları çatıldı.

Gönderdiğim hediyeleri bulmak için etrafı iyice arayın.
Her tarafa bakarken çocuğunuz gözünüzde canlansın.

Karen bir cevap alabilmek için ona baktı. "Neden bahsedi..."

Kiminle konuştuğunu fark etmişçesine konuşmayı kesti.

Karen telefonuyla odadan dışarı fırladı, Elizabeth'i zihnine dolan soru yağmuruyla uyuşmuş bir halde bırakmıştı.

Mesaj ne anlama geliyordu?

Elizabeth kendi cep telefonunu çıkarttı. Yanıp sönen bir ışık yoktu, küçük zarf simgesi yoktu, bir mesaj gelmediği çok açıktı.

Mesaj neden sadece Karen'a gönderilmişti? Ayrıca kocası hangi cehennemdeydi?

Kırk Üç

Kim, Karen'ı yavaş yavaş ilerleterek nazikçe odadan çıkarttıktan sonra, "Burada, evde bir şeyler var" dedi. "Bir Numaralı Şüpheli kelimeleri gelişi güzel kullanmıyor. 'Gönderdim' demiş, yani burada bir yerlerde bir şeyler var demektir."

Karen telefonunu almıştı ama okuduğu kelimeler Kim'in beynine işlenmişti.

Masanın başında ayakta dikildi. "Dışarıda olmalı. İçlerinden birinin evin içine bir şey sokması mümkün değil." Gözleri odanın içinde gezindi. "Bryant, Kev, Stacey, benimle gelin. Alison, Helen'in ebeveynleri evin içinde tutmasına yardım et." Bakışları yeni gelen adamın üzerinde durdu. "Bay Ward, lütfen buraya göz kulak olun. Hiç kimse bu odaya girmeyecek."

Adam başını sallayarak anladığını belirtti; Kim odadan çıktı, sağa döndü, çamaşır odasından geçerek arka bahçeye çıktı.

Sabahın erken sisi insanın içine hızlıca işleyen sefil bir yağmur çiselemesine dönüşmüştü.

Araştırılacak alan bir futbol sahası büyüklüğündeydi. Kim alanı dört köşesinden girilecek şekilde bölerse daha etkili bir şekilde araştırabilirlerdi.

Geniş çimenlik alan ağaç kabukları kaplı kahverengi bir patikayla iki eşit parçaya ayrılmıştı. Çim alanlardan birinde bir salıncak seti ile kum havuzu bulunuyordu. Diğer çim alanda ise şifalı bitkilerin yetiştirildiği bir bahçe vardı.

Bahçenin çevresi boyunca yaşlı ve budaklı meşe ağaçları sıralanıyordu. Onların önünde bahçe aletlerinin konulduğu çeşitli depolama bidonları vardı. Sağ tarafta süs amaçlı taş

döşeli küçük bir bahçenin önünde bir oyun evi bulunuyordu.

Evin tüm cephelerine çakıl serilmiş, etrafa çöp kutuları ve saklama kutuları yerleştirilmişti.

Kim gözlerinin etrafındaki yağmuru sildi. "Pekâlâ Stace, evin sol tarafını al. Kev, sağ tarafı al. Bryant, bahçenin sağ tarafını al, ben de solunu alacağım."

Hepsi kendi alanlarına doğru dağıldılar, ilerlerken zemini araştırıyorlardı. Kim bir şey bulamadı, ince yağmur damlaları giderek büyüyüp hızlanırken depolama kutularına ulaştı.

Stacey ağaçların arasından "Şef, bir palto buldum" diye bağırdı

Kim "Evin köşesine, ebeveynlerin göremeyeceği bir yere bırak" diye talimat verdi. "Daha fazlası olacak."

Hiç birisi sokak kıyafeti giymiyordu ve yağmur hepsinin kemiklerine kadar işliyordu.

İlk depolama bidonunun kapağını açtı, içinde bir çim biçme makinesi ile ot biçme makinesi vardı. Her iki aleti de dışarı çıkarttıktan sonra başka bir şey olmadığını belirledi.

Diz seviyesindeki ikinci bidon, daha fazla bahçe aleti bulunduruyor gibiydi. Kapağı açtı, bir yaprak üfleyicisini yukarıya kaldırdı.

"Burada bir pantolon buldum" diye bağırdı Dawson yan taraftan.

"Ben de" diye seslendi Kim, aletin altındaki taytı çekerken.

Bryant elinde her ikisinin de Amy'e ait olduklarını bildikleri bir tişörtle koşarak yanlarına geldi. Adamın açık mavi gömleği yağmurdan kararmış ve artık tenine yapışmıştı.

"Şef..."

"Biliyorum Bryant."

Her ikisinin de zihninde aynı resim oluşmaya başladı.

"Oyun evinde bir kazak" dedi Stacey, evin köşesine doğru koşarken.

İkinci bir mont Dawson'la birlikte gelirken hepsi kıyafet yığınına baktılar.

"Bu evden hiç kimseye görünmeden ya da hiç kimse tarafından duyulmadan kahrolası bir saklambaç oyunu hazırlamayı nasıl başardılar be?" diye sordu Kim, etrafına bakınırken.

Bir cevap gelmedi.

Kim kıyafetleri saydı, güvenlik kamerasında gördüğü görüntülere göre zihninde her bir kızın üzerine giydirdi. Mide bulandırıcı bir fikir aklına gelirken bahçeyi inceledi.

"Taş döşeli bahçeyi kontrol eden oldu mu?" diye sordu Kim, birisinin evet demesi için dua ederek.

"Ben ederim patron" dedi Dawson ve hızla oraya doğru koştu.

"Üzerlerinde gördüğümüz her şey burada" diye gözlemde bulundu Bryant, eliyle gözlerindeki yağmuru silerken.

Kim cevap vermedi. Dawson'un omuzlarının çöktüğünü izlemekle meşguldü. Adamın bakışları tuğlaların üzerinde kilitlenirken sırtı gerilmişti. Üçü ayakta durarak meslektaşlarının gelmesini beklediler.

Öfke içinde kabarmaya başlarken Kim "Kahretsin" dedi. Dawson'un ne bulduğunu biliyordu.

Dawson yavaş adımlarla onların durduğu yere geri gelerek ellerini açtı. Avuçlarında iki adet külot vardı.

Gönderilen mesajın anlamını tam olarak kavrarken kıyafetlere bakakaldılar.

Charlie ile Amy artık tamamen çıplaktı.

Kırk Dört

Inga kendini mağlup olmuş hissediyordu. Her yeri ağrıyordu. Bedenini sadece üzerindeki kirin bir arada tuttuğundan emindi.

En son ne zaman duş aldığını hatırlayamıyordu. Umumi tuvaletlerde hızlıca elini yüzünü yıkadığında içeride daha fazla kirlendiğini hissediyordu.

Pazar gününden önceki normal hayatına dair bir şeyleri hatırlamak mücadele gerektirmeye başlamıştı. Günlerden Salı olduğunu da birisi söylerken duyduğu için biliyordu.

Bir gün, ki bu günün dün olduğundan neredeyse emindi, kilometrelerce yürümüştü, sadece bir büfeden ucuz bir kupa çay almak için durmuş, oturup dinlenmek için kendisine izin vermişti. Inga görüntüsünün bugün bu küçük lükse bile engel olacağını biliyordu. Geçici bir çözüm olarak parmaklarını tarak olarak kullanmaya çalışmasına rağmen saçları keçeleşmişti. Yüzünde sadece suyla yıkayarak çıkmayacak kir izleri vardı. Sarı kot pantolonu son seyahatinin izleriyle lekelenmişti.

Yoğun bir ağlama isteğine kapıldı, ama gözyaşları gelmiyordu.

Nereye baksa Symes'ı görüyordu; daha kısa, daha şişman, daha uzun... ama yanından geçip gidene kadar bütün erkekler oydu.

Planı bozduğu için kendisini asla affetmeyeceklerdi. Hastaneye yatırılması ve "kocasının" kendisini almaya gelmesini beklemesi gerekiyordu. Daha sonra değiş tokuş yapılana kadar kızlara bakmak üzere güvenli eve götürülecekti. Ama yapamamıştı. Amy, Inga'nın hem kendisini ve hem de Charlie'yi çok korkutan olaylara karıştığını anlayacaktı. Amy ne-

ler olduğunu çözemese bile Charlie çözecekti. Sonra Inga da Amy'nin rahatlama ve mutluluk duygularının inanamama ve güvensizlik duygularına dönüşmesini izlemek zorunda kalacaktı. Çocuğun sonsuza kadar kendisinden nefret edeceğini biliyordu.

Inga bütün yaşamını son birkaç gün içinde yaşamış gibi hissediyordu. Korku duymadan yaşadığı tek bir an bile yoktu. Titremeden tek bir hareket bile yapamıyordu.

Kaçmayı bırakırsa neler olacağı konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Symes ile sadece bir kez karşılaşmıştı, ama bu bile ona yetmişti. Adamın tavırlarında Inga'ya robotu hatırlatan bir mekaniklik vardı.

Inga'nın bilmediği bir şeyi biliyormuşçasına ona içten değil düşmanca gülümsemişti. Inga, gözleri kafenin içinde gezinen adamın masanın altında parmaklarını birer birer kütürdettiğini duymuştu.

Tanıştıkları andan itibaren o ellerin boğazına sarılmayı istediklerini hissediyordu. Ancak Inga işlerine yaradığı sürece eller bağlanmıştı. Ama artık işlerine yaramıyordu. Şimdi onlar için bir tehdit, yarım kalmış bir iş haline gelmiş, bütün güvencesini de yitirmişti.

Symes onu yakalayacak olursa, ölüm memnuniyetle karşılayacağı bir hediye olurdu. Bu adam ona merhamet gösterecek birisi değildi. Ona işkence edecekti, Inga'nın güvenmiş olduğu kişi de yardım etmek için hiçbir şey yapmayacaktı.

Uzun senelerdir tek başınaydı ama kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Bedeni yıpranmıştı, zihinsel olarak da dağılıyordu. Inga ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kırk Beş

Will sağa sola yumruk atma isteği duyuyordu. Kendisini bildi bileli, beyninde kurgulu düzen bozulduğunda şiddetli bilinç kayıpları yaşamaya meyilliydi.

İşler plana uygun şekilde gittiğinde zihni sakin, soğukkanlı kalıyordu. Arka planda yumuşak bir ritim vardı ama beklenmedik bir olay kafasının içindeki orkestrayı serbest bırakıyordu. Enstrümanlar ahenksiz çalıyor, yaylar acı verici tiz sesler çıkartıyor, kaçıp kurtulamadığı bir gürültü karmaşası çıkıyordu.

Sandalyesini geriye doğru itti. Metal ayakların taş zeminde sürtünürken çıkarttığı ses Will'i tam merkezine bir bıçak saplanmış gibi rahatsız etti. Odayı bir ucundan diğerine adımladı.

Her yön on adımdı. Odayı dört kere gidip geldiğinde gürültü azalmaya başladı. Altı kere daha gidip gelirse bilinçli zihni ile gürültü arasına daha da mesafe koyacaktı.

Başka insanların işe karışmasına asla razı olmamalıydı. Ne yapması gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyordu. Tek başına hep daha iyi çalışmıştı.

Aileleri seçen oydu, ailelerin işlerini araştıran oydu. Doğru adayları yani birbirleriyle yarıştırılacak ve sonra paramparça edilecek zengin aileleri bulmanın kaç hafta sürdüğünü insanlar fark edemiyor muydu?

İlk seferinde de başarılı olması gerekiyordu. Tamamen kendi kontrolünün dışında bir olay yaşanmasaydı olacaktı da.

Symes'ın ekibe katılmasını kendisi tercih etmişti. Adamın yeteneğine ihtiyacı olduğunu biliyordu ama başka yardımları da kabul etmişti, şimdi ise bunun acısını çekiyordu.

Stresinin kaynağı kontrolün tamamen kendisinde olmamasıydı ve bu sinirine dokunmaya başlamıştı. İşin içine çok fazla insan karışmıştı.

Ortanca çocuk olarak, kardeşlerinin doğal gruplaşmalarında hep dışarıda kalmıştı. En büyükler ve en küçükler arasında bir bariyer olmuştu, bunun neticesinde de hiçbir yere ait olamamıştı. Sürekli dalga geçilmiş ve fiziksel şiddete maruz kalmıştı. Bunlara katlanmıştı çünkü başvuracağı hiç kimse yoktu. Annesi "çocuktur, yaramazlık yapar" demişti.

Avuntuyu intikamını planlamakta bulmuştu. Kendisine en korkunç işkenceleri yapan abisi Larry'nin keşfetmiş olduğu gibi Will bu şekilde rahatlamış, kendisini serbest bırakmıştı.

O ve Symes itiraf etmekten hoşlanmadığı kadar birbirlerine benziyorlardı. Annesinin zalim ve duygusuz bir adama bırakıp gittiği Symes'in çocukluğunda asker babası tarafından dövüldüğünü biliyordu.

Etrafı erkek kardeşleriyle sarılmış olmasına rağmen, o da kendini Symes kadar yalnız hissetmişti. İkisi de kurtuluşu intikam almakta bulmuştu; kendisi psikolojik işkence uygulayarak, Symes ise başkalarına fiziksel acı çektirerek.

Symes'dan hoşlanmıyordu, ama onu anlıyordu.

Beş adım sonra, bedenindeki gerginlik azalmaya başladı. Kıyafetler tam olarak olmaları gereken yere gönderilmişti. Planın bir parçasıydı bu ve mükemmel bir şekilde uygulanmıştı. Küçük kızlarının çıplak olduklarını zihinlerinde canlandırmak zorunda kalan aileler bir an önce harekete geçecek ve banka hesaplarını boşaltacaklardı.

Ama kaltağın teki kızların hayatta olduğuna dair kanıt talep ediyordu. Mesajı göz ardı etmeye karar vermişti. Ebeveynlerden gelmeyen bir mesaja cevap vermeyi hiç düşünmemişlerdi.

Planları bu şekildeydi.

Şimdi ise planı değiştirmek zorundaydı. Çünkü Patron böyle söylemişti.

Kırk Altı

"Navigasyon cihazı 2 kilometre uzaklıkta olduğumuzu söylüyor şef" dedi Bryant, Kim'in yanında.

Kim sola doğru keskin bir dönüş yaptı ve konut sitesinin içinden geçti. Mesafeyi neredeyse yarıya indiren kestirme bir yoldu bu.

Bryant navigasyon cihazını yüzüne yaklaştırarak cihaza konuştu. "Sakın alınma, o kimseyi dinlemez."

Kim ona aldırış etmedi.

Kim küçük bir trafik adasına yaklaşırken, "Peki, hayatta olduklarına dair kanıt derken bunu mu kastediyordun şef?" diye sordu Bryant. Etrafından dolaşmaları mümkün değildi.

"Hayır, bunu en başından planlanmışlardı, ayrıca kızların hayatta olduğunu da kanıtlamıyor" dedi doğrudan adanın üzerinden geçerken. "Bu ebeveynleri harekete geçirmek içindi. Ebeveynlerin çıkıp aramasını istedi. Kıyafetleri bulmasını istedi. Kızları çıplak hayal etmelerini istedi."

"Ama bu biraz ters tepti. Ayrıca neden ebeveynlerden sadece birine mesaj gönderdi ki?"

"Oyun oynuyor Bryant. Bir Numaralı Şüphelimiz sürecin psikolojik unsurundan zevk alıyor. Bu iğrenç oyunun her anının acı çektirmesini istiyor."

"Ah, ama seni pek hesaba katmamış değil mi?"

Kim öyle olduğunu umuyordu. Kıyafetler bir torbaya tıkıştırılarak Dawson tarafından çabucak adli tıbba götürülmüştü. Bir şeylerin bulunması ihtimali çok düşüktü, ama bulunsa bile mahkemede kullanılma umudu yoktu. Kıyafetler toprağın, otların ve kim bilir başka nelerin içinde yuvarlanmışlardı.

Kim'in dış vicdanı olarak görev yapan Bryant "Sence onlara gerçeği söylemeli miydin?" diye sordu.

Ebeveynlere ilk defa yalan söylemişti ve bunun sonuncu olmasını umuyordu, ama Barney'in bir sonraki yemeği üzerine bahse giremezdi.

Onlara sadece paltoları bulduklarını söylemişti ve bu bile yeterince sarsıcı olmuştu. Geri kalanı bilmelerine gerek yoktu.

Stephen emin olmak için Amy'nin paltosunu teşhis etme konusunda ısrar etmeye çalışmıştı. Ama Dawson çoktan gitmişti. Kim Stephen'a güvenlik kamerası görüntülerinden doğrulama yapabildiğini açıklamıştı.

"Elimize ne geçecek?" diye sordu Kim. "Zihinlerinde oluşan resimler şu an bile yeterince korkunç."

Kim aradığı kapı numarasını tespit edince daha fazla açıklama yapmaktan kurtuldu. Arabayı hızlıca park ederek kapıya vurdu.

Zaman kapıyı açan kadına nazik davranmamıştı.

Kim, Jenny Cotton'un otuz altı yaşında olduğunu biliyordu ama hayatının ilk otuz beş yılı son bir yıldan kuşkusuz daha nazik geçmişti.

Açık kahverengi saçlar dağınık bir atkuyruğu ile toplanmış, şakaklarda erken grileşen saçlar ortaya çıkmıştı. Aşağıya dönük ağzın etrafında belli belirsiz çizgiler fark ediliyordu.

"Dedektifler Stone ve Bryant, Bayan Cotton. Biraz konuşabilir miyiz?"

Yorgun gözlerde bir umut ışığı belirdi.

Kim başını iki yana salladı. Boş yere bir umut vermemek için hemen "Suzie ile ilgili bir haber yok" dedi.

Suzie Cotton soruşturması kız evine getirilene kadar açık kalmaya devam edecekti.

Bayan Cotton yana çekilerek içeri girmelerine izin verdi.

Kim içeride ilerleyerek genişliği evin genişliği kadar olan küçük bir açık mutfağa geçti. Kim anında içeride hiçbir yaşam belirtisi olmadığını gördü. Oda karakterden ya da kişilikten yoksundu.

Temizdi, işlevseldi ve gri taşlarla kaplı küçük bir bahçeye bakıyordu. Hiçbir ağaç, çiçek ya da saksı yoktu.

Duraklatılmış bir yaşama denk gelmişlerdi.

Jenny Cotton kapı aralığında durdu. Giydiği açık renk kot pantolon 36 beden vücudunda bol duruyordu. Gri uzun kollu tişörtün yakası sarkmıştı, omuz dikişleri üst kolunun ortalarında duruyordu. Ayaklarına sandalet geçirmişti.

Kim Jenny'nin giyinmeyi becermiş olmasının bile başlı başına bir başarı olduğunu hissetti. Birden ziyaretin bu kadar soğuk olmasından nefret etti. Kadına kendi kızının bulunmayışıyla ilgili söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, yine de bilgi almak istiyordu; bu, kadını hayatının en dehşetli dönemini hatırlamaya zorlayacağı anlamına gelse bile.

Ama şu anda elinde iki kayıp kız vardı ve önceliği de buydu. Her gün sevdiği işi yapıyordu ama bazı günler işini o kadar da çok sevmiyordu.

"Bayan Cotton, bunun zor olabileceğini anlıyorum ama geçen sene olanlarla ilgili bazı sorular sormamız..."

Zeki gözler Kim'in içini deldi. "Neden?"

"Bayan Cotton, bunu size söyleye..."

Kadın "Tabii ki bana hiçbir şey söyleyemezsiniz" diye söylendi kızgın kızgın. "Bilmeye hakkım yok, değil mi?"

Kim bir an sessiz kaldı. Bu kadın öfkelenmekte haklıydı. Çocuğu eve dönmemişti. Kim devam eden soruşturmanın hiçbir detayını paylaşamazdı ama karşısındaki üzgün, umutsuz gözlerin içine baktığında Jenny Cotton'un anlayacağını umut etti.

Kadın derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapatıp dudaklarını büzdü.

Anlamıştı.

"Bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz ama lütfen anlı yormuş gibi yapmayın. Çünkü anlayamazsınız."

Kim yumuşak bir sesle "Haklısınız, anlayamam" diye kabul etti. "Ama ilk günden başlayarak bize kendi deneyimlerinizi ayrıntılarıyla anlatabilirseniz minnettar olacağım."

Jenny Cotton yuvarlak ahşap bir masaya otururken başıyla onların da aynı şeyi yapmasını işaret etti.

"Hangi gün ne olduğunu hatırlamamı beklemeyin çünkü hatırlayamıyorum. Artık her şey hareket, hareketsizlik ve gözyaşından ibaret bir bulanıklığa büründü.

"Kesin olarak bildiğim tek şey iki kızın Pazartesi sabah kaybolduğu ve Emily'nin Çarşamba öğleden sonra bulunduğu. Tanrım, iki günden çok daha uzun sürmüş gibi geliyor."

Kim bu kadını yapmaya zorladığı şeyin her anından nefret ediyordu ama eğer geçen seferki çeteye karşı mücadele veriyorsa alacağı bilgiler paha biçilemez olacaktı. İlk kaçırma girişimini araştırmak çok önemli ipuçları sunabilirdi. Suç işleme tarzı zaman içinde gelişiyordu. Unsurlar mükemmelleştiriliyor, dersler çıkartılıyordu. Kaçıranların ilk girişimde yapmış oldukları hataları tespit etmek soruşturmaya ışık tutabilirdi.

"Suzie evimizle okul arasında bir mağazadan kaçırıldı. Emily evine elli metre mesafeden kaçırıldı. Saat on birde cep telefonuma bir mesaj geldi, aynı şekilde Julia da bir mesaj aldı."

"Kızların nasıl seçildiğiyle ilgili bir fikriniz var mı?"

Kadın başını evet anlamında salladı. "Korunmaya Muhtaç Çocuklar için birlikte radyoda program yapmışlardı. Araba yıkayarak beş yüz sterlinden fazla para toplamışlardı. Programda kocamın da bahsi geçmişti. Kocamın bir limuzin kiralama şirketi vardı, aslında bildiğim kadarıyla hala var."

Üzgün üzgün gülümsedi. "Tüm bunlar başka bir yaşamdaydı. Geçmişte kalmış bir yaşam gibi geliyor. Julia'nın kocası Alan'ın emlak zinciri vardı. Adil bir mücadele değildi.

"Hemen polisi aradım, her ikimizi de benim evimde sorguladılar. Hepimiz çok iyi arkadaştık, birbirimize çok yakındık. Neredeyse bütün hafta sonlarını birlikte geçirirdik; tatillere birlikte çıkardık.

"Julia ile ben can havliyle birbirimize tutunduk. Ta ki üçüncü mesaj gelene kadar."

"Kızları kaçıranlarla temas kurmamanız gerektiği öğütlenmiş miydi?" diye sordu Kim.

"Evet?"

"Peki temas kurdunuz mu?"

"Dedektif, eğer çocuğunuz olsaydı bu soruyu sorma gereği bile duymazdınız. Elbette temas kurduk."

"Birdenbire, baktığınız her yerde insanların özel konuşmalarını gizlemeye çalıştığını görüyordunuz. Polisler bile köşelerde fısıldaşıyordu."

"Süre ne zaman bitiyordu?" diye sordu Kim.

"Çarşamba günü öğleden sonra."

Kim, bunun kaçırılmadan sadece kırk sekiz saat sonrasına denk geldiğini fark etti. Aynı zaman sürecinin dolmasına bir saatleri vardı.

"Ne yaptınız?"

"Bir teklif gönderdik. Bir araya getirebildiğimiz her şeyi koyduk: tasarruflar, evin üzerine aldığımız ikinci ipotekler, aileden gelen yardımlar. Diğerlerinin daha yüksek teklifte bulunduğunu söyleyen hızlı bir cevap geldi.

"Çarşamba sabahına kadar teklifler gitti geldi. Asla bir araya getirmemiz mümkün olmayan miktarları teklif ediyorduk ama çocuğunuzun yaşamı için bir açık arttırmaya girdiğinizde başka seçeneğiniz olmuyor."

Kim ağırlığını öne doğru verdi. Bu olayda onu tiksindiren bir zalimlik vardı. Normal bir fidye isteme olayında her türlü duygu işin içine girerdi ama bu değiş tokuş stratejisi ebeveynlere bir kontrol unsuru sunuyordu: eğer yeteri kadar para toparlayabilirlerse sonucu etkileyebiliyorlardı. Eğer toparlayamazlarsa..."

"Suzie eve gelmediğinde yıkıldım. Her şeyi kaybettim. Kocama bakamıyordum çünkü tek düşünebildiğim daha iyi bir işi olsaydı kızımı geri alabileceğimizdi."

Kim kadının konuşmasına izin verdi. Elinden en fazla bu geliyordu.

"İnsanlar farklı hızlarda yas tutuyorlar. Olaydan sonra Pete'in kahkaha atmasını ilk duyduğumda ona karşı son hislerim de öldü. Bedenin tepki gösterdiğini ve savunma mekanizmalarının devreye girdiğini biliyorum, ama bende bunlar olmadı."

Kim kadının hala beklediğini düşünüyordu. Bu kadın zamanın içinde var olan bir gölgeydi. İlerlemenin bir yolunu bulamamıştı ama etrafındakiler bulmuştu.

Birden Kim'in aklına bir fikir geldi. "Bayan Cotton, cep telefonu hala sizde mi?"

Jenny Cotton sandalyesini geriye itti, çaydanlığa yürüdü. "Hayır dedektif, adamlarınız delil olarak aldılar."

Kim Bryant'a baktı. Adam not aldı. Telefonlar hala delil arşivindeyse kullanabilecekleri bir şeyler olabilirdi.

Bayan Cotton pencereden dışarı baktı; su çaydanlığın emziğinden dışarı taşıyordu.

"Eskiden tatillerle ve ikinci bir çocuk yapmakla ilgili hayaller kurardım." Duraksadı, eli akan musluğun üzerinde havada duruyordu. "Şimdi ise hayalini kurduğum tek şey kızımı gömebilmek."

Döndü, sert bakışlarını Kim'e dikti. "Bana bu konuda yardım edebilir misiniz Kıdemli Baş Dedektif?"

Kim gözlerini kaçırmadı ama bir şey de söylemedi. Tutabileceğini düşünmediği sözler vermeyecekti.

"Bayan Cotton, Emily'nin erken bırakılmasına sizce ne yol açmıştı?"

"Sebebinin son derece açık olduğunu düşünüyorum. Julia ve Alan fidyeyi ödediler."

Kırk Yedi

Arabaya varmadan Kim'in parmağı arama tuşuna bastı. "Stace, Billingham ailesinin yerini tespit etme üzerinde daha fazla çalış. Düşündüğümüzden çok daha önemli olabilirler."

"Araştırmaya başladım zaten şef" diye cevap verdi Stacey. "Ama bu aile bulunmak istemiyor."

Kim şaşırmamıştı. "Araştırmaya devam et Stace. Emin değiliz ama fidyeyi ödemiş olabilirler."

Telefonun diğer ucundaki kadının derin bir nefes aldığını duydu.

"Dosyalarda buna işaret edecek hiçbir şey..."

"Dosyalarda neredeyse hiçbir şeyi işaret edecek bir şey yok Stace."

"İlgileniyorum şef."

Kim aramayı sonlandırdı. "Şimdiye kadar çetenin olay basında çıktığı için paniğe kapıldığını farz ettik. Ailelerden birinin ödeme yaptığını hiç düşünmedik."

Bryant başıyla onayladı. "Eğer ödedilerse o zaman kızları kaçıranlarla başka temaslar da kurmuşlardır: bir talimat, parayı bırakacakları yer, bir şeyler."

Düşünce çok korkunç olsa da, Kim'in diğer ailenin eylemlerinin Suzie Cotton'un ölümüne yol açmış olabileceğini de göz önünde bulundurması gerekiyordu.

Kırk Sekiz

Symes gülümsedi. Bugün moralini hiçbir şey bozamayacaktı. Çok yakında sonuçlandıracağı yarım kalan iş konusunda elinde bir ipucu vardı.

Evet, etrafı araştırıp durabilir, Inga'yı bulmaya çalışabilir, onun her adımını tekrarlayarak anlamsızca enerji harcayabilirdi. Ya da olduğu yerde kalmaya devam edip onun kendisine gelmesini bekleyebilirdi. Gelecekti de.

Aptal kaltak neredeyse kırk sekiz saattir kaçıyordu. Yorgun, kirli ve kahrolası aklını kaybedecek kadar korkmuş olmalıydı.

Tehlikeden kaçmak için sürekli hareket etmekten bedeni bitap düşecekti. Zihni mantıklı düşünme yeteneğini kaybedecekti. Kendini koruma arzusu azalacaktı.

Onu yakalamak için korkuyu anlamak gerekiyordu.

Afganistan'da iki kere görev yaptıktan sonra, Symes tercihlerin derin korku tarafından harekete geçirildiğini biliyordu. Günlük yaşamda var olan bir korku değildi bu. Sadece hayatınız için korku duyduğunuzda ortaya çıkıyordu.

Bungee jumping yapmadan önce korku, heyecan ve adrenalinle karışmış bir şekilde bedende aniden ortaya çıkardı. Ama gerçek korku başka hiçbir duyguya yer bırakmazdı. Deriden içeri girer, kemiklere ulaşıncaya kadar gizli gizli ilerlerdi.

Sizin bir parçanız haline gelmezdi. Siz haline *gelirdi*. Her bir nefes, her bir bakış, her bir hareket korkuyla dolardı, ne kadar nefes egzersizi yapılırsa yapılsın ortadan kaybolmazdı.

Orduda bu seviyede bir korkunun her gün yaşanması normal karşılanırdı ama Symes bilinçaltını kandırmayı tercih etmişti. Her günü hayatta kalmaya çalışarak geçirmek

yerine, her sabah bir dakikasını ölmeye hazırlanarak geçirmişti.

Yaptığı görevlerde, her gün kendisini bunun öleceği gün olduğuna inandırmıştı. Her sabah kendi ölümünü zihninde canlandırmış, her akşam da dişlerini fırçaladığı için minnet duymuştu.

Inga hem ondan hem de polisten korkuyorsa, önemli olan kimden daha az korktuğuydu. Symes da bu sorunun cevabını çoktan bulmuştu.

Gülümseyerek parmaklarını çıtlattı.

Kırk Dokuz

Inga yavaş yavaş ilerleyerek kendisine şans diledi. İçindeki korku bedenini kemiriyordu. Baktığı her yerde sanki insanlar gözlerini ona dikmişti. Gördüğü her erkek ya Will ya da Symes'tı. Bütün gölgeler onu korkutmak için stratejik olarak yerleştirilmişti.

Bütün dünya etrafını sarmıştı. Çevresinde doğru açılardan ve tehlikeli şekillerden bir yığın vardı, her an üzerine atlamak için hazır bekliyordu.

Son birkaç gün bir ömür kadar uzun gelmişti. Öncesindeki haftaları, ayları ve yılları hatırlayamıyordu. Varlığındaki bütün hücrelerin korkuyla ezilmediği bir zaman dönemini hatırlayamıyordu.

Kötülük her yerdeydi.

Kırk sekiz saattir kaçıyor olsa da kendini en çok bu son birkaç anda tehlike altında hissetmişti.

Hedefine otuz metreden daha yakındı. Görebiliyordu. Kendisiyle akıl sağlığı arasında sadece artan bir öğle vakti kalabalığı, ışıklı bir yaya geçidi ve işlek ara yollar kalmıştı.

Telaşlı kalabalığın kendisini dürterek ve iterek yolun karşısına geçirmesine izin verdi.

Yirmi metre kalmıştı; ortadan kaybolacağı korkusuyla gözlerini binadan ayırmıyordu.

Onlara her şeyi anlatacaktı. Ne yaptığını anlatarak başlayacak, sonra onları kızlara götürecekti. Kızlar çay vaktinde güvenli bir şekilde evlerinde olacaktı; ailelerine geri dönecekler, kendisi de cezasını memnuniyetle çekecekti.

Dokuz metre kala yüksek bir kaldırım taşına takılarak tökezledi. Dengesini korumayı başardı. Arkasında birkaç

erkek kıs kıs güldü. Inga umursamadı. Altı metre kalmıştı, sonra onlarla birlikte gülecekti.

Polis nezaretinin güvenliği onu çağırıyordu. Cezası her neyse kabul etmeye hazırdı. Hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı.

Girişe bir buçuk metre kala bedeni gevşemeye başladı.

Ensesinden yakalayan el sert ve güçlüydü.

Onu neredeyse dokunma mesafesine geldiği polis merkezinin kapısından çevirdi.

"İyi denemeydi seni küçük kaltak, ama buraya kadar."

Inga adamın kendisini sımsıkı tutarak taşıdığını hissetti. Ayakları neredeyse yere değmiyordu.

"Tek bir ses çıkartırsan boğazını hemen burada keserim."

Kaslı kolun omuzlarına indiğini hisseden Inga konuşamadı. Çığlık atmaya çalıştı ama ağzının içi kupkuruydu.

Symes, sersemlediği için ses çıkaramamasından faydalanarak onu polis merkezinin arkasındaki bir ara sokağa götürdü.

Inga kurtuluşa o kadar yaklaşmıştı ki.

Dışarıdan bakanlar için adam ona aşkla sarılmış gibiydi. Ama Inga'nın omzundaki kemikleri ezen parmakların gücünü hissedemiyor, ayaklarının neredeyse yere değmediğini göremiyorlardı.

Ana caddenin gürültüsünü artık duyamıyordu.

"Sadece gidip küçük bir sohbet edeceğiz; kafanı toparlamanı sağlayacağız."

"Hayır, hayır" diye ağladı Inga, ayaklarını yere basmaya çalışırken.

Kalan son enerjisini kullanarak kollarını sağa sola savurdu. Symes ensesini bırakıp boynunu sıkmaya başladı. Acı geçtiği yerleri yakarak kafasının içine ilerledi. Adamın bir hareketle boynunu kırabileceğini biliyordu.

"Lütfen... canımı... yakm..."

"Bunu yaptığın şeyi yapmadan önce düşünecektin."

Inga yalvarmayı gurur edecek birisi değildi. Yaşamak için şimdi tek şansı buydu.

"Symes, özür dilerim. Kaçmamalıydım... ben sadece... korktum..."

Symes panelvanın kapısını açarken kıkırdadı. "Asıl korkuyu daha yaşamadın."

Kapıyı çarparak kapattı, sonra koşarak diğer tarafa geçti.

Bir düğmeye basarak her iki kapıyı da kilitledi.

Inga ağlama dürtüsüyle mücadele etti. Aniden, kalan zamanı çok kıymetli hale gelmişti. Öleceğini biliyordu, şimdi önemli olan sadece tek bir şey vardı.

"Kızlar?"

Symes ona doğru döndü. Gözleri heyecanla parlıyordu, dudakları beklentiyle şekillenmişti. Bakışları neredeyse transa girmiş gibiydi.

Bedeninin her bir santimi keyif içindeydi, onun canını almayı bekliyordu.

Inga "Kı-kızlar" diye kekeledi.

Symes başını arkaya atarak güldü. "Senin yüzünden öldüler."

Elli

Dawson arabayı geniş bir alana yayılmış sitenin girişini belirleyen bir dizi dükkânın önüne park ederken Hollytree'ye ürkütücü bir sessizlik hâkimdi.

Dükkânların oluşturduğu sınır geçildiği anda konutlara "girildiği" herkes tarafından bilinirdi. Sanki başka bir ülkeye giriliyormuş gibiydi, ama güvenli bir şekilde geçiş yapmayı sağlayan şeyler bir pasaporta sahip olmak değil, antisosyal davranışlar göstererek toplum düzenini bozmaktan ceza almak, hapis yatmış olmak ya da yasa dışı madde bulundurmaktı.

Black Country'deki belediyeye ait diğer birçok sosyal konut sitesi Hollytree sayesinde daha temiz, daha sağlıklı ve daha mutluydu.

Her mahalle, sorunlu bir aile tahliye ettirildiğinde rahat bir nefes alıyordu, ama bu aileler bir yere gitmek zorundaydı ve bütün bu aileleri bir araya getirmek hiçbir zaman iyi bir fikir olmamıştı. Sonuç hiçbir idari otoriteye bağlı olmayan ve çeteler tarafından yönetilen bir mahalle oluyordu.

Dawson, Dewain Wright'ın dükkânların üzerindeki bir apartman dairesinde yaşamış olmasının ironik olduğunu düşündü. Sosyal konutların kenarında. Çıkışa en yakın yerde. Zavallı çocuğun yapmaya çalıştığı şey buydu.

Çete kültürü Dawson için yeni değildi. Bu kültürü itiraf etmek isteyeceğinden daha iyi anlıyordu, ama Hollytree'deki seviye onu aşıyordu.

Çocukken aşırı kiloluydu. Bu durumun altında hormon dengesizliği ya da gizli bir rahatsızlık gibi bir sebep yatmıyordu. Fazla kiloları, çalışan bekâr annesinin kızartma yapmanın kolaylığına biraz fazla kaçmasının sonucuydu.

On beş yaşına geldiğinde Dawson bir gruba, herhangi bir gruba ait olmak için her şeyi yapabilirdi. Neredeyse bunu başaracaktı da.

Ergenliğindeki bir günü hatırladıkça hala yanakları utanç içinde kızarıyordu, daima da kızaracaktı. Ama o günü asla unutmayacaktı.

On altı yaşına bastığında bir spor merkezine kayıt yaptırdı, bütün yiyeceklerini kendisi hazırladı ve tükettiği doymuş yağ miktarına dikkat etmeye başladı. Eski günlerine asla geri dönmeyecekti.

Dawson arka taraftaki merdiven boşluğundan binaya girdi. Evler apartman daireleri olarak geçiyor olsalar da iki katlıydı.

Her bir hanenin terası metal bir korkulukla ayrılmıştı ve kiralanan garajlardan oluşan bir labirente bakıyordu; bu garajların çok azı araba koymak için kullanılıyordu.

İki paslı mangal ve birbirleriyle uyumsuz bir yığın bahçe sandalyesi atılmış dış alanı geçti. Atılmış bir bebek arabası kapının sağ tarafında duruyordu.

Kapıya iki kere vurdu, buz desenli camın arkasında anında birisinin belirdiğini gördü.

Kapı Dawson'un ergenliğin sonlarında olduğunu tahmin ettiği bir kız tarafından açıldı. Fotoğraflardan Dewain'in ablası Shona'ya baktığını anladı. Kızın saçları, kaşlarını çatarak Dawson'a bakan çekici bir yüzün etrafında sıkı, parlak bukleler halinde dökülüyordu.

Kız, Dawson'un oraya hoş gelmediğine karar verdiğini açıkça belli ederek "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Kıdemli Dedektif Dawson" dedi ve kimliğini gösterdi.

Kız gözlerini Dawson'un suratından hiç ayırmadı. Dawson, Hollytree'de dolaşan sahte polis kimliklerini görmüştü, bunların çoğu kendi kimliğinden daha gerçek duruyordu.

"Babanla konuşabilir miyim?"

"Ne hakkında?" diye sordu.

"Erkek kardeşinle ilgili" dedi Dawson, sabırla. Kızın tavırları ne kadar sinir bozucu olsa da bu aile bir ferdini kaybetmişti, polis teşkilatı da bu olayı engellemede başarısız olmuştu. "Bazı gelişmeler var."

"Ne yani, kardeşim artık ölü değil mi?"

"Baban evde mi Shona?" diye sordu Dawson, sertçe.

"Bekle, bir bakayım" dedi kız, kapıyı Dawson'un yüzüne kapatarak.

Bu daireler iki yatak odası, bir salon, bir mutfak ve tuvaletten oluşuyordu. Dawson kızın babasının evde olup olmadığını zaten bildiğini düşünüyordu.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Dawson, Vin Wright'ın yüzüne baktı. Adamın yüz ifadesi ne dostane ne de düşmancaydı. Sadece kararlıydı.

"Ne istiyorsun evlat?"

"Evlat" diye çağırılmak Dawson'u sinir etmişti. Kendi babası bile ona böyle seslenmemişti; kendini keşfetmeye İskoç dağlarına gittiği o gece bile. Dawson bildiği kadarıyla hala kendini aramaya devam ediyordu.

Ama hoşlanmamasının tek sebebi bu değildi. O bir polis memuruydu, cinayet masasının bir üyesiydi ve bu adamın oğlu filan da değildi.

"Bay Wright, Dewain'le ilgili bir gelişme hakkında sizi bilgilendirmem gerekiyor. İçeri girebilir miyim?"

Vin Wright bir adım geri çekilmeden önce tereddüt etti.

Dawson, içeride Bayan Wright olmadığını biliyordu, kadın dördüncü çocuğunun doğumundaki komplikasyonlar sırasında öldüğünden beri on iki yıldır da durum böyleydi.

Dar ve uzunlamasına mutfağa girdi. İçeride Shona kavanozları ve paketleri dolaba yerleştirmekle meşguldü. Yan tarafta bir rulo plastik yemek poşeti duruyordu. Dawson adamın küçük iki kızının paketlenmiş öğle yemeklerinin döküntülerini temizliyor olduğunu tahmin etti.

Çaydanlığın önünde kapaklarında mezar taşları ve çiçekler olan çeşitli dergiler vardı. Bu adam oğlunun defnini planlıyordu.

Vin kapı aralığında durarak konuşmayı dar bir alanla sınırlandırdı. Dawson burada uzun kalmayacağını anladı.

Bu çok da sorun değildi, çünkü bu adamın acısını gerektiğinden bir an bile fazla uzatmak istemiyordu.

"Bay Wright, oğlunuzun hala hayatta olduğu bilgisini gazete muhabiri sızdırmadı."

Mutfak evyesine gürültüyle düşen bir tabak hem Dawson'un hem de Vin'in Shona'ya doğru bakmasına neden oldu. Kız onlara dönmedi, elinden kayan cisme bakmaya devam etti.

Vin'in bakışları birkaç saniye kızının üzerinde durduktan sonra tekrar Dawson'a döndü.

"Anlamıyorum. Açıkça belliydi ki..."

"Zamanlama uymuyor. Dewain öldüğünde gazetelerin baskıdan daha yeni çıktığını teyit ettik. Her şey çok hızlı gelişti, biz zannettik ki..."

Sözlerine bir parça özür karıştığını fark eden Dawson cümlesini tamamlamadı.

Vin de duymuştu. Bakışlarında suçlama yoktu, sadece derin bir üzüntü vardı. "Hepimiz öyle zannettik evlat."

"Bu, bilgiyi başka birisinin sızdırdığı anlamına geliyor."

Vin başıyla anladığını işaret etti. O kadarını zaten çözmüştü.

"Size sormam gerekiyor, Dewain'in hala hayatta olduğunu aile fertleri dışında kim biliyordu?"

Vin kafasının üzerindeki kısa, sırım gibi saçları ovuşturdu. "Bilmiyorum, her şey çok bulanık. Geçen hafta bu zamanlar oğlum... Her şey çok çabuk gelişti. İşteyken bir telefon geldi. Çocukları aradım ve..."

"Lauren" dedi Shona, usulca.

Dawson bekledi. Kız en sonunda onlara döndü.

"Lauren'i aradık. O Dewain'ın kız arkadaşı... arkadaşıydı. Ona bir mesaj bıraktım ama beni geri aramadı." Babasına baktı. "Hatırlıyor musun baba, hastaneye de hiç gelmedi?"

Dawson midesinin heyecandan kıpır kıpır olduğunu hissetti. Polis sadece Dewain'in birinci derece akrabalarına telefon etmişti. Dawson onlara talimat verildiğini biliyordu, durumu stabil hale gelene kadar çocuğun hala hayatta olduğunu kimseye söylemeyeceklerdi.

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor...?"

"Bir kâğıda yazayım" dedi Shona, salondan neredeyse koşarak çıkarken.

Dawson Vin'e döndü, adamın bakışları odadan çıkan en büyük kızını takip ediyordu.

"Dewain öldükten sonra çete sizi bir daha rahatsız etti mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Sizin adamlar Lyron'u cinayetten tutukladığından beri liderliği Kai aldı. Lyron kadar kötü birisi değil. Bizi rahat bırakmaları için talimat aldıklarını düşünüyorum."

Dawson nedense bundan şüpheliydi. Aileden birinin çetenin elleriyle öldürülmesi üç kızını güvende tutmayacaktı.

Çeteler bu şekilde çalışmazdı. Vin Wright, Hollytree konutlarından kurtuldukları ana kadar kızlarını kollayacaktı.

Shona mutfağa döndü, Dawson'un eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. "Burada yaşıyor."

"Teşekkür ederim, bunun çok..."

Sözleri kulaklarında çınlayan cep telefonunun sesiyle yarım kaldı.

"Özür dilerim" dedi Dawson arkasını dönüp uzaklaşırken.

Arayan polis merkeziydi.

"Nihayet bir dedektif bulabildim" dedi telefonun diğer ucundaki ses. "Patronunuza ya da Kıdemli Dedektif Bryant'a ulaşamadım. Bu yüzden, size iletmek zorundayım."

Dawson dört kişilik ekibin hiyerarşisinde üçüncü sırada olduğunu biliyordu, ama bunun hatırlatılmasından nefret ediyordu.

"Bir saniye" dedi avuç içiyle mikrofonun üzerini kapatırken. Vin Wright'a döndü. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, sizinle temasta olacağıma söz veriyorum."

Vin başını üzgün bir şekilde tamam anlamında sallayarak Dawson'un dışarı çıkması için kapıyı açtı.

Dawson bahçe molozlarının etrafından dolaşırken kontrol merkezine "Ne oldu?" diye sordu.

Telefondaki ses son altı yıldır duymak için yanıp tutuştuğu sözleri söylerken olduğu yerde kalakaldı.

"Bir ceset bulundu, patronunuza ulaşana kadar sorumluluk sizde görünüyor."

Sonunda, kısa süreliğine de olsa, Soruşturma Yöneticisi olmuştu.

Elli Bir

"Söyle Kev" dedi Kim, telefona cevap verirken.

"Patron, yirmili yaşlarının ortalarında bir kadına ait cesedin iki metre uzağındayım, bunun bizim aradığımız kız olup olmadığını bil..."

"Pantolonu ne renk?"

"Hmm... sarı."

"Bu o" diye homurdandı Kim, gözlerini kapatarak.

Dawson'un detayları aktarmasını dinledi.

"Geliyoruz" dedikten sonra telefonu kapattı.

Bryant'a döndü. "Çok geç kaldık."

Güvenlik kamerasında gördüklerinden sonra, Kim kadına karşı öyle ya da böyle kişisel hiçbir şey hissetmiyordu. Yine de Inga ellerindeki tek sağlam ipucuydu.

Her iki kızı, özellikle de Amy'yi tanıyordu. Ama Inga onlara olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti. Şimdi yaptıklarını hayatıyla ödemişti ama Kim kadının tanık kürsüsünde kıvrandığını görmeyi tercih etse de ölümü karşısında üzüntü hissedemiyordu."

"Belki de başka bir seçeneği yoktu şef" dedi Bryant.

Kim Bryant'ın hayırsever ruh halini takdir ediyordu ama onunla aynı fikirde değildi.

"Her zaman kahrolası başka bir seçenek vardır. O çocuklara yabancı birisi değildi ama yine de onları kaçırdı."

"Ama bir şey kaçmasına sebep oldu. Belki vicdanı..."

"Bryant büyü artık" diye sinirlendi. Adamın iyimserliği bazen onu sinir ediyordu. "Vicdanı yüzünden olsaydı, plana uymaya devam eder ve eline geçen ilk fırsatta kızları kurtarırdı. Yaptığı şey kendini korumak içindi. Korkmuştu."

"Şimdi öldü artık" dedi Bryant, sanki bu bir anlam ifade ediyormuş, sanki temiz bir defter açılmış gibi. Kim için böyle değildi. Çünkü Amy ile Charlie en iyimser ihtimalle korkunç bir sıkıntıyla, en kötümser ihtimalle de korkunç bir ölümle karşı karşıya kalmışlardı.

"Bryant bana bir iyilik yap ve sadece arabayı sür."

Hayır, gözlerinde bu kadın için dökecek yaş yoktu.

Elli İki

Kim güvenlik şeridinin üzerinden atladı, rozetini gösterdi ve suç mahalline girdi. Dar ara sokak Brierley Hill High Sokağının köşesinde bir süpermarketle bir hırdavat dükkânının arasında yer alıyordu.

Dawson yolunu kapattı. Yüzünün rengi gitmişti.

"Patron, içerisi çok kötü."

"Ben büyük bir kızım Kev" diye sinirlendi Kim ve adamı iterek yanından geçti.

"Ah dedektif, ben de sizin yumuşak, sevecen sesinizi duyduğumu düşünmüştüm."

Keats, boyu Kim'in sadece omzuna gelen bir patologdu. Başındaki bütün kıllar düzgün bir bıyık ve sivri sakal oluşturacak şekilde yüzünün alt yarısına düşmüş gibiydi.

Kim adamın uzattığı, kendi taktıklarına eş mavi lateks eldivenleri aldı.

"Keats, havamda değilim dediğimde bana güven."

"Ah canım, yoksa Bryant..."

"Keats, tecrübelerime dayanarak söylüyorum" dedi Bryant, Kim'in yanında belirirken. "Gerçekten havasında değil."

Kim çoktan önündeki manzarayı incelemeye başlamıştı. Daha iyi görebilmek için adli fotoğrafçının yanından dolandı.

Ceset imkânsız bir açıyla yerleştirilmiş gibiydi.

Kim'e cinayet çözme temalı otel tatillerinde kurbanları tanımlamak için kullanılan beyaz plastik insan figürlerini anımsattı.

Sağ el başın üzerindeydi ama bileği yanlış tarafa dönmüştü. Sol el üst gövdenin yanında uzanıyordu. Omuz çok daha alçaktaydı ve elinin içi yukarıya bakıyordu.

Inga'nın yüzü kabarmış ve şişmişti. Sol göz yanağının ve alnının şişen derisiyle tamamen kapanmıştı. Sağ göz yukarıya, gökyüzüne doğru bakıyordu. Yüzünün ortasından yanağının altına doğru şerit halinde kan akıyordu.

Kim orada bir yerlerde kırılmış bir burun olduğunu tahmin etti.

Kadın tüy döken bir köpekmiş gibi sarı saç kümeleri etrafa saçılmıştı.

"Dedektif" dedi Keats, cesedin ayak tarafında yanına gelmesini işaret ederek.

Fotoğrafçı, kadının yüzünün fotoğraflarını yakından çekmek için diz çökerken Kim yolundan çekildi.

"Yüzeysel incelememe göre çoklu kemik kırıkları var. En az dört tane olduğunu söyleyebilirim."

"Bütün uzuvları mı?" diye sordu Kim.

Adam başını evet anlamında sallayarak sağ bacağı işaret etti. Ayak bileği tam yüz seksen derece dönmüştü.

Kim bir adım yaklaştı, burundan akan kanın bittiği bölgeye dikkatle baktı. Kadının boğazında bir kulağından diğerine uzanan ince bir çizgi vardı. Yaranın kalınlığından bir tür bahçe sicimi kullanıldığını tahmin etti.

Kim suçun gerçekte işlendiği yere bakmadığını hemen anlamıştı. Inga'ya işkence edilmişti. Attığı çığlıklar birilerinin dikkatini çekebilirdi. Burası cesedin bir araçtan sürüklenip atıldığı yerdi.

"Ölüm sebebi?" diye sordu Kim.

Keats omzunu silkti. "Onu detaylı bir inceleme için laboratuvara götürene kadar söylemek zor ama bunu görmeyi isteyebileceğini düşündüm."

Keats cesedin yanı sıra iki adım ilerledi. Kadının boynunu kapatan paltonun yakasını nazikçe kaldırdı.

"Aman Tanrım" dedi Kim, başını iki yana sallayarak.

Öne doğru gelerek saydı. Kadının boynunda yedi ya da sekiz yüzük izi vardı.

Bryant yanında belirdi, Kim'in bakışlarını takip etti. "Mücadele mi etmiş şef?"

Kim başını hayır anlamında salladı. İzler mücadele izleri olamayacak kadar belirgindi. Mücadele izleri kadın kıvranacağı için derinin içine daha az işlerdi.

Dawson cesedin diğer tarafında belirdi.

"Ne düşünüyorsun Kev" diye sordu Kim.

Dawson yüzüklere, sonra da cesedin geri kalanına baktı. "Ona işkence etmiş patron. Bilincini kaybetme noktasına gelene kadar boğazını sıkmış, sonra da döverek tekrar hayata döndürmüş."

Kim başıyla aynı fikirde olduğunu belirtti. "Ölmeden önce her bir yaralanmayı hissetmiş olmalı."

"Canavar piç kurusu" diye söylendi Bryant uzaklaşmadan önce.

Kim aynı fikirdeydi ama bu, duygularını işin içine katmadan incelediği bir suç mahalliydi. Inga kendi tercihlerini yapmıştı. Masum çocukların kaçırılmasına ortak olmuştu. Evet, acınacak haldeki bu beden korku duymuştu ama şimdi kendisi korkudan kurtulmuştu. İki küçük kız ise korkmaya devam ediyordu. Kim devam ettiklerini umuyordu.

Dışarıda bir yerlerdeydiler; şaşkın, korkmuş ve yalnızdılar. Evde ise dört ebeveyn çocukların yaşamı üzerine zalimce bir açık arttırma oyunu oynamaya zorlandıktan sonra akıl sağlıklarını korumaya çalışıyorlardı. Bu kadın da bütün bunların gerçekleşmesinde önemli bir rol oynamıştı.

Kim cesede son kez baktı, onu fotoğraflar için ayrılmış hafızasına kaydetti. Bakışları ters dönmüş olan ayak bileğine geldiğinde durdu. Sarı kot pantolonun paçası diğer bacaktan iki santim yukarıdaydı.

Eğilerek paçayı dikkatlice biraz daha yukarı itti. Siyah mürekkepten bir dövme vardı. Kot kumaşını biraz daha itti.

Ortasından çizgi geçen bir dikdörtgen gördü. Çizginin her iki yanında da bir nokta vardı.

Kim fotoğrafçıya işaret etti. "Bunu yakından çek" dedi ayağa kalkarken.

"Acemice kendi kendine yapılan bir çalışma" diye gözlemde bulundu Keats.

Kim başını evet anlamında sallarken Bryant eğilerek bir göz attı.

"Haber veren kimmiş?" diye sordu Kim.

Dawson arkadan "Bara atıştırmalık teslimatı yapan adam" diye seslendi. "Bir sonraki teslimata gitmeden önce işemek için buraya girmiş. Kusması biraz sonra biter çünkü içinde artık bir şey kalmış olamaz."

"Ve?"

"Zamanla ilgili öğrenebildiğim; barın sahibi saat on bir civarında çöp kovasını boşaltmış, kızımız o zaman burada değilmiş."

"Her zaman yaptığın gibi ölüm saatini öğrenmek için beni rahatsız etmeyecek misin?"

"Biraz önce verilen iki saatlik zaman diliminden daha iyi bir tahminin varsa, çekinmeden söyle."

"İki saatlik dilimin sonlarında diyebilirim" dedi Keats.

Kim başını tamam anlamında sallarken arka cebindeki telefonu titredi.

Arayan bildiği bir numaraydı.

"Stone" diye cevap verdi.

"O mu?"

Woody'nin sosyal becerileri artık Kim'inkilere uyum sağlamış gibiydi.

"Evet efendim o."

"Yani ölü sayısı iki mi oldu Stone?"

Kim Inga'nın cesedini çevreleyen insan grubundan yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

"Onu bulmaya çalışıyorduk, şeyden beri..."

"Ama bulamadınız değil mi, Stone? Bu görevi kime ver miştin?"

Kim, Dawson'un Inga'yı bulmak için bir insanın yapabileceği her şeyi yaptığını biliyordu. Böyle bir şey olmayacaktı. Woody Dawson'u aslanların önüne atmayacaktı.

"Efendim, Inga ne bize ne de kızları kaçıranlara yakalanmak istemedi. Kaçırma olayına karıştı, bu yüzden kimin öleceğine karar vermek zorunda kalsam onun cesedini Charlie'nin ya da Amy'nin cesedine her zaman tercih ederim."

Kim karşı tarafın nefes alma sesini duydu. "Stone, soruşturmanın o kısmından kim sorumluydu?"

Tanrım, adamın inadı inattı. Bir isim istediği belliydi.

"Bendim, efendim. Soruşturma Yöneticisi benim ve çıkıp dışarıda Inga'yı ben arıyordum."

Adamın stres topunu sol eline aldığını hissedebiliyordu.

"Elbette sendin."

Kim kesilen hata homurdandı. Tekrar Inga'nın cesedine doğru yürüdü.

Keats konuşmanın bir kısmını duymuştu. "Bu kızı mı arıyordunuz?" diye sordu.

Kim başını evet anlamında salladı. "Yeni soruşturma."

Keats daha fazla açıklama yapmasını bekledi.

Kim cesede son bir kez bakarken başka bir şey söylemedi. Bu kadar vahşice bir saldırı normalde çılgınca bir öfkeyi, katilin ellerinden boşalan kontrol edilemez bir hiddeti gerektirirdi ama Kim'in içinde bunun eğlenmek için yapıldığına dair yadsınamaz bir his vardı.

Arabaya dönmeye başladılar.

"Ah Bryant, lütfen bana yukarıdaki arabanın bir Audi olmadığını söyle."

"Evet, av köpeği burada."

Kim'in aklına köpeklerle ilgili çok sayıda yorum geldi ama ağzını sımsıkı kapalı tuttu.

"Sakın düşünme bile" dedi Kim, Tracy yaklaşırken elini havaya kaldırarak.

"Sabrımın bir sınırı var Dedektif" dedi Tracy, uzun sarı saçlarını savururken.

"Benim de Tracy ve sen benimkini çok fazla zorluyorsun."

"Senin tehdidin de üzerimde ancak sınırlı bir süre etkili oluyor" diye uyardı kadın.

"Tehditlerimden hangisi?" diye sordu Kim, dürüstçe. Omzunu silkti. "Önemli değil. Tehdit edecek başka bir şey bulabileceğimden eminim."

Tracy arabaya kadar bütün yol boyunca arkalarında yürüdü. "Diğer polis memurlarının basınla daha fazla işbirliği yaptığını biliyorsun değil mi. Faydamız dokunabilir, anlarsın ya."

Ah bu Kim'in görmezden gelemeyeceği kadar iyi bir espriydi. "Hemen şimdi bana basının faydalı bir üyesini getir de onunla sohbet edeyim, ama burada sadece sen olduğun için almayayım, teşekkürler."

"O iki kız ne kadar zamandır kayıp?" diye sordu Tracy.

Kim tek bir hareketle dönerek doğrudan Tracy'nin kişisel alanına girdi.

Bryant "Şef..." diye uyardı.

Kim ona aldırış etmedi. "Bu soruyu başka birisine daha sorarsan sana yemin ediyorum bu olay kişisel bir hal alacak. Senin çeneni kapatmak işimi kaybetmeye değer."

Kim Tracy'e hiçbir şekilde dokunmamaya dikkat etti ama kadın Charlie ile Amy'nin güvenliklerini tehlikeye atacak bir şey yapacak olursa ona bir daha rahat yüzü göstermeyecekti.

Kadının yanından uzaklaşarak arabaya yöneldi.

"Şef, sen biraz..."

"Bryant, benimle ya soruşturma hakkında konuş ya da hiç konuşma." Davranışlarının değerlendirilmesini dinleyecek durumda değildi.

Bryant derin bir iç çekti, arkaya güvenlik kordonuna doğru baktı.

"Eğer bu adam bizim kızların yakınlarındaysa..."

"Pekâlâ, en iyisi sen hiç konuşma" diye parladı Kim, arabaya binerken.

Resimler çoktan kafasının içindeydi.

Elli Üç

"Charl" dedi Amy, kızın yanı başında. "Titrediğini hissedebiliyorum."

Charlie bedenine istemsiz hareketlerini bırakmasını söylemeye çalışıyordu çaresizce. Bu hareketlerin sebebinin soğuk mu yoksa korku mu olduğunu artık anlayamıyordu. Bildiği tek şey dişlerinin sürekli birbirine çarptığı, bunu engellemek için ise yapabileceği hiçbir şeyin olmadığıydı.

"İyiyim Ames, sadece biraz üşüdüm" dedi kalçasının çıplak teni Amy'nin çıplak tenine değene kadar yana kaydı.

Dün gece giydiği, üzerine sıkıca yapışan ıslak mayosu Charlie'yi kemiklerine kadar üşüterek üzerinde kurumuştu. Amy'nin havlusu daha küçüktü, onu altlarına sermişlerdi ama soğuk, şilteden ve kumaştan geçip yukarı yolunu buluyordu. Kendi havlusuna bir pelerini paylaşır gibi sarınmışlardı. Amy bir köşesinden o bir köşesinden tutuyordu.

Kilidin içinde dönen anahtarın sesiyle irkildi. Uyarı işaretlerini duymamıştı. Etrafında olup bitenlere dikkatini giderek daha az veriyordu. Amy'nin elini sıkıca tutarak duvarın içine doğru gerilemeye çalıştı. Amy gözlerini kapıya dikti.

Adam açık kapı aralığından içeri adımını attı.

Charlie elini siper ederek gözlerini kapı aralığının arkasından gelen parlak ışıktan korudu. Yine büyük adam gelmişti. Elbiselerini alan adam.

Amy daha da sokuldu. "Charl, bu adam ne..."

"Şşş..." dedi Charlie.

Adamın bir eli arkasındaydı. İki bacağı açık ayakta duruyordu.

Sol elini öne uzattı. Elinde siyah beyaz minik bir kedi yavrusu vardı. Gözleri uykulu hayvan uysal uysal duruyordu.

Charlie'nin ilk tepkisi şefkat duymak oldu. Bakışları gözlerini açan ve etrafına bakmaya çalışan tüy yumağına kilitlendi.

Midesinde tuhaf bir his belirdi.

Charlie yukarıya doğru baktı, adamın sadece üst kısmını görebiliyordu. Adamın gözlerinin kenarları kırışmıştı. Gülümsüyordu ama Charlie bir içtenlik sezmedi. Gözleri kedi yavrusunun üzerinde bile değildi; onların üzerindeydi.

Midesindeki korku artmaya devam etti. Diş hekimine gitmeden önce de böyle hissetmişti. Kalbinin göğüs kafesinde attığını duyabiliyordu. Atlayıp kedi yavrusunu adamın ellerinden kapmak istiyordu ama ayaklarından başparmaklarına kadar tüm vücudu titriyordu.

Derin derin yutkundu, bedeninin istemsiz hareketlerini kontrol etmeye çalışıyordu. Ağzının içi kurumuştu.

Dehşete düştüğü için kelimeleri boğazına düğümlenmişti. Adamın sağ elini kaldırmasını ve kedi yavrusunun boynunun etrafına yerleştirmesini izledi.

Adam tek bir hareketle boynu yüz seksen derece çevirdi.

Amy ile birlikte çığlık attılar.

Elli Dört

Kim ses kaydını ikinci kere dinledi. Odadaki bütün hareketlilik durmuştu. Bütün gözler telefona bakıyordu. Çığlığı dinlemek onu dehşete düşürmüştü, kusacak gibi oldu. Telefonu masanın öbür tarafına fırlatarak hızla odadan dışarı çıktı.

Yirmi adım sonra gecenin soğukluğu onu çarptı. Yumrukları yanlarında sıkılı halde havuzun etrafını adımladı. Kendi kafasını yumruklamak istiyordu. Kızların hayatta olduklarına dair kanıt istemesi bir tür acı çekmelerine yol açmıştı, ayrıca böyle bir istekte bulunmak onun işi de değildi. Bu çocukları koruyor olması gerekiyordu. Şimdiye kadar onları evlerine geri getirmesi gerekiyordu. Onlar daha çocuktu; korkmuşlardı, çıplaktılar ve şimdi acı çekiyorlardı.

"Lanet olsun böyle şeye" diye homurdandı, tekme savurarak.

"Adil bir mücadele değil. Ağaçlar sana hiçbir şey yapmadı."

Kim arkasına döndüğünde Matt Ward'ı evin yan tarafına yaslanırken buldu.

"Ne istiyorsun?"

Adam omzunu silkti. "Sadece somurttuğunu görmek istedim. Daha iyilerini gördüm."

"Hüsrana uğradığımı ekibime göstermemeye çalışıyorum. Moralleri bozuyor."

"Ah, onların şu an içeride konfeti patlattıklarını mı düşünüyorsun? Senin hissettiklerinin aynısını onlar da hissetti."

"Hatırlattığın için teşekkürler."

"Tek fark, onlar şımarık bir çocuk gibi koşarak odadan kaçıp gitmediler. Ekibini desteklemek için ne kadar da mükemmel bir yöntem, Kıdemli Baş Dedektif. Hala içeride telefona bakıyorlar."

Kim adama hiddetlendi. Öfkesinin her bir zerresi adama yönelmişti. "Benim ya da ekibim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden defol git."

Adamın yüz ifadesi değişmedi. "Sorunun ne?"

Kim adamın cevabındaki duygusuzluğa şaşırmıştı. "Biraz önceki çığlıkları duymadın mı, seni kalpsiz aşağılı..."

"Duydum. Sonra da tekrar dinledim."

"Yani hayatta olduklarına dair kanıt istediğim için zarar gördüklerini biliyorsun."

Adam gözlerini devirdi. "Ah, topla kendini. Seni kendisini başkaları uğruna feda eden birisi olarak düşünmemiştim. Tabii ki hayatta olduklarına dair kanıt istedin, daha önce burada olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. İnsanların kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak karakterimde yok bu yüzden kendine acımayı bırak da dinle, kızlar zarar görmüyorlardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çığlıklar acı değil korku çığlıklarıydı. Arada fark var."

"Nereden biliyorsun?"

Matt tereddüt etmedi. "Bana güven, biliyorum."

Adam kendini iterek duvardan uzaklaşırken Kim kuşkulu görünüyordu.

"Ama en önemli şeyi unutuyorsun."

Kim bunun ne olduğunu sorma zahmetine girmedi çünkü adam nasıl olsa söyleyecekti.

"Artık hayatta olduklarını biliyorsun. İkisinin de."

Arkasını dönerek eve doğru yürüdü; Kim adamın gitmesini izledi.

Ondan hoşlanmadığına çoktan karar vermişti. Adamın duygusuz tavırları Kim'in sinirlerini bozuyordu. Konuşmaları sırasında adamın yüz ifadesi bir kere bile değişmemişti.

Ondan hoşlanmıyordu, ona güvenmiyordu ama ne var ki haklı olmasını umut ediyordu.

Elli Beş

Jenny Cotton mikrodalgada pişen lazanyadan arta kalanları sıyırarak çöp kutusuna attı. İstemsizce tabağı lavaboya götürdü ve hemen duruladı. Yüzünde üzgün bir gülümseme belirdi. Bulaşıkları yıkamasa da olurdu, buna artık gerek yoktu. Ama eli yine de kurulama bezine gitti.

Bu davranışı geçen on üç ayı simgeliyordu. Hiçbir şeyin fazla bir anlamı yoktu, ama bedeni yine de işlevlerini yerine getiriyordu.

Her gün bedenini hareket etmeye zorlamıştı. Her sabah umutlanmaya çalışmıştı. Belki bugün demişti kendi kendine, uzuvlarına talimatlar vermesi için zihnini kandırarak.

Oturma odasına girdi, yemeğini yerken kucağında durmakta olan dergileri düzenledi. İzlenmeyen televizyonu kapattı. Haftalardır çalmamış olan cep telefonunu aldı. Yanında başka bir telefon daha vardı. Kızıyla arasında son bir bağlantı olarak tuttuğu telefon. Kıdemli baş dedektife artık kendisinde olmadığını söylediği telefon.

Elbette polisler o zamanlar telefonu almak istemiş, kaybolduğunu iddia ettiğinde aksini kanıtlayamayıp düşman kesilmişlerdi. Jenny bahçe duvarı üzerindeki kuş evinde bulunamayacağını bilmenin verdiği güvenle evi araştırmalarına izin vermişti.

Mesajlar hala oradaydı, onları sık sık okuyor, hala ipuçları bulmaya çalışıyordu, ama kelimeler hiç değişmemişti, Suzie de hala eve dönmemişti.

Artık daha fazla numara yapmasına gerek kalmamasının getirdiği bir rahatlama vardı. Her sabah kendisini yataktan dışarı sürüklemesine ve dünyanın geri kalanına katılmasına gerek kalmamıştı. Bedenine kıyafetler giydirmesine ve

saçını taramasına gerek kalmamıştı. Devam etmesine gerek kalmamıştı.

Çünkü artık kesin olarak biliyordu.

Polisin ziyareti en kötü korkularının gerçekleştiğini teyit etmişti. Tekrar olmuştu. Bunu kadının gözlerinde görmüştü. Aynı kişiler başka iki kızı kaçırdılarsa gerçek tam karşısında duruyordu.

Suzie asla eve gelmeyecekti.

Merdivenleri yavaşça çıktı, evin içindeki tek ses ayak sesleriydi. Bu sefer Jenny için mahzuru yoktu. Etrafını saran huzur bedenini doldurmuştu. Kabullenmişti. Sona gelmişti.

Bu son anlardan bir şey çıkarmaya çalışmadı. Bu son zaman kırıntılarından zevk almaya çalışma isteği duymadı. Zevk her şeyin bitecek olmasında yatıyordu.

Giysilerini çıkarttı, katlayarak yatağın üzerine koydu. Durdu. Açıklama mektubu yazmalı mıydı? Kime? Onu tanıyan hiç kimse şaşırmayacaktı. Arkadaşlarının ve ailesinin endişeleri, suçluluk ve sorumluluk duygularından kaynaklanan arada sırada telefonla aramaya dönüşmüştü. Hayatına devam etmesi için ısrar etmiş, teşvik etmiş, itelemişlerdi, Jenny bunu yapamadığında da hayatlarına devam etmişlerdi.

Jenny bir şeyden kaçmadığını, bir şeye doğru koştuğunu anlayacaklarını umuyordu. Kalbinde kalan son umut da artık gitmişti.

Kendini küvetin içindeki suya bırakarak gözlerini kapattı. Bir anlık kuşku tereddüt etmesine yol açtı. Ya öbür dünyada Suzie'yi bulamazsa? Ya eylemleri onu karanlık bir yere götürür, sonsuza kadar kızını aramaya boyun eğmek zorunda kalırsa?

Korkusu, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde geçerken başını iki yana salladı. Bunun için daha yüce bir varlığa inanıyor olması gerekiyordu. Ama inanmıyordu. Artık inancı kalmamıştı.

Tıraş bıçağını alarak bileğinin üzerinde tuttu. Yana doğru değil aşağıya doğru kesmesi gerektiğini biliyordu. Kızına doğru çekildiğini hissederken dudaklarında bir gülümse belirmeye başladı.

Bıçak aşağıya doğru inmeye başlarken "Geliyorum Suzie, geliyorum" diye fısıldadı.

Sonra telefon çaldı.

Diğer telefon.

Elli Altı

"Tamam çocuklar, evlere gitme vakti geldi."

Birkaç itiraz iniltisi duyuldu ama Kim elini kaldırarak onları susturdu. "Hayır, hepinizin dinlenmesi gerek. Sabaha bir öncelikler listesi hazır edeceğim ve hepinizi saat altıda tekrar burada göreceğim."

Birer birer yemek odasından çıkmaya başladılar.

"Siz de Bay Ward" dedi Kim, arabulucunun eğilmiş başına doğru.

"Evet, sadece şunu bitiriyorum" dedi adam, bakışlarını kaldırmadan.

Oda boşaldığında Kim adamın yanından geçerek sandalyeleri masaya itti, dosyaları kapattı. Sandalyenin altından seyahat çantasını çıkarttı.

"Ehem, okuduğunuz şey her neyse bitirdiğinizden eminim, bu yüzden..."

"Evet, ben gitmiyorum. Sadece ekibinin önünde seninle tartışmak istemedim."

Kim uzunca bir nefes verdi. "Bunu şimdi yapmak zorunda mıyız? İstediğin kavga etmekse..."

"Hayır, sadece işimi yapmaya çalışıyorum."

Kim yumruğunu masaya vurdu. Matt hala bakmıyordu.

"Bu ekibin kıdemli üyesi olarak sana emrediyorum..."

"Ah, aslında ilk sorunun burada" dedi en sonunda Kim'e bakarak. "Ben bu ekibin bir parçası değilim. Hatta emniyet teşkilatı için bile çalışmıyorum, bu yüzden '*patronum seni patronuna şikâyet eder*' olayına hiç girme, çünkü şu an zaten patronuma bakıyorsun."

Kim yüzünün öfkeden kızarmaya başladığını hissetti. "Kendi mücadelemi kendim veririm, teşekkürler, ayrıca bu

odaya Batı Midlands Polisi el koydu, bu yüzden ekibimin bir üyesi olmasan da lütfen buradan..."

"Beni fiziksel güç kullanarak mı çıkartacaksın?" diye sordu, Kim'in bütün gün gördüğü ilk tebessüm belirtisiyle.

"Eğer zorunda kalırsam" diye cevap verdi Kim.

Çalışma masasına dönüştürülen masanın iki tarafından birbirlerine dik dik baktılar.

Kim geri adım atmayacaktı.

Matt ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, sana inanıyorum." Ayağa kalktı, dikkatlice okumakta olduğu üç dosyayı bir araya getirdi.

"Pekala, mutfağa geçeceğim ama o kızlar güvenli bir şekilde evlerine dönmeden bu evden ayrılmıyorum."

Kim başını tamam anlamında sallayarak kollarını indirdi. Mükemmel, kurabiye yiyip birbirlerinin tırnaklarına oje de sürebilirlerdi.

Matt tanıdığı en sinir bozucu adam çıkmıştı. Adamın sadece inatçılığı kibrine baskın geliyordu, bu da tamamen duygusuz birisi olmasının yanında bir hiç kalıyordu.

Matt kapıda durdu, geriye doğru döndü. "İşlerin her zaman kendi tarzında yapılmasına mı alışıksın dedektif?"

Kim düşündü, sonra başını evet anlamında salladı. "Oldukça."

"Belki de artık bu alışkanlığı bırakmanın zamanı gelmiştir."

"Bay Ward, burada oturup fikirlerinizin benim için ne kadar değerli olduğu hakkında sizinle sohbet etmek isterdim ama şu an yatak odama dönüşen bu odayı terk etmenizi nazikçe rica edebilir miyim?"

"Elbette" dedi adam kapı aralığından çıkarken.

Kim'in çenesindeki gerginlik geçmeye başladı.

Kapıya nazikçe vuruldu.

"Hala ne istiyorsun be ada..."

"Amirim, sadece artık çıkacağımı haber verecektim."

Kim anında kendini kötü hissetti. Helen'i hep unutuyordu.

"Kusura bakma, bugün seninle ilgilenemedim."

"Rapor edilecek çok az şey oldu amirim. İki çift de hala mesafeli davranıyor, ama öyle yapmıyorlarmış gibi görünmeye çalışıyorlar."

Kim başını tamam anlamında salladı. Ailelerin dostluklarındaki çatlak onun sorunu değildi.

"Sence çiftlerden biri çoktan temasa geçti mi?"

Helen başını hayır anlamında salladı. "Daha değil. Hepsi hala sizin sihirli bir şekilde bu kızları geri getireceğinizi umut ediyor."

Evet, kendisi de aynı şeyi umut ediyordu.

Kim başını yana eğdi. "Geçen sefer fidyenin ödenip ödenmediğini hakkında bilgin var mı?

Helen başını iki yana salladı. "Ödendiğini sanmıyorum. Her iki aile de kızları kaçıranlarla temas kurmuştu ve teklifler gidip geliyordu ama paranın el değiştirdiğini düşünmüyorum. Emily bulunduğunda bütün ebeveynler büyük şaşkınlık geçirmişti."

Kim de bundan şüpheleniyordu. İkinci aileden kesin doğrulama almak istiyordu ama içgüdüleri temasın başka bir sebepten dolayı sona erdiğini söylüyordu.

"Jenny Cotton diğer ailenin ödeme yaptığından emin" dedi Kim.

Bunun sebebini anlayabiliyordu. Onların kızları hayatta kalmış, kendi kızı ise kalmamıştı.

Helen ikna olmamıştı. "Öyle olsa bilirdim. Tavırlarında belirgin bir değişiklik olurdu. Böyle bir umudu başkalarına belli etmeden saklayamazsınız."

Kim sandalyesinde döndü. "Sadece bir çocuğun serbest bırakılmasına neyin yol açtığını düşünüyorsun?"

Kadın konuşmadan önce kısa bir süre tereddüt etti. "Kıdemli soruşturma yöneticisi düşünmüştü ki..."

"Helen" dedi Kim, gözlerini kısarak. "Kıdemli soruşturma yöneticisinin ne düşündüğünü sormuyorum. O adam bana kadın olduğumu söylese tuvalete koşup kontrol ederim. Senin ne düşündüğünü soruyorum."

"Bence kızları kaçıranların tarafında bir şey yanlış gitti. Evde yaşanan bir şey mi sebep oldu diye beynimi patlattım durdum ama hiçbir şey olmamıştı."

"Tamam, teşekkürler Helen. Yarın daha fazla bilgi alışverişinde bulunuruz. Biraz dinlen."

On altı saatlik çalışma günleri mavi gözlerin altında kendini belli ediyordu.

"Dinleneceğim amirim. Siz de biraz dinlenin" dedi kadın odadan çıkarken.

"Hey Helen, sadece meraktan soruyorum, sence ilk hangi aile çözülecek?"

Helen yeniden görüş alanına girdi. "Elizabeth ile Stephen" dedi tereddüt etmeden.

Kim neden bu fikre kapıldığını açıklamasını istemedi.

Buna gerek yoktu. Kendi içgüdüleri de aynı şeyi söylüyordu.

Kim eliyle gitmesini işaret etti. "Sabah görüşü..."

Cep telefonu çalmaya başlayınca kelimeleri yarım kaldı.

Helen kapı aralığından kımıldamadı.

"Kıdemli Baş Dedektif Stone."

Kulaklarına hiçbir ses gelmedi. Eliyle Helen'e gitmesini işaret etti.

"Alo, kimsiniz?" dedi.

Hiçbir ses yoktu.

Tanrım, telefon şakalarından nefret ediyordu. "Zamanını geçirecek daha iyi bir şeyin yoksa o telefonu al da..."

"Dedektif" dedi Kim'e tanıdık gelen zayıf bir ses, ama kim olduğunu tam olarak çıkartamamıştı.

"Kimsiniz?" diye sordu Kim, gözlerini kısarak.

"Ben... Ben Jenny Cotton. Ben... ımm... bence..."

Kim çoktan ayağa fırlamıştı. "Bayan Cotton, bir gelişme mi oldu?"

"Telefon, diğer telefon... bir mesaj geldi..."

"Bayan Cotton, hiçbir şey yapmayın" dedi Kim. "Hemen oraya geliyorum."

Elli Yedi

Elizabeth bitkin düşmüş bir halde yatağın kenarına oturdu.

Boynundan ayak başparmağına kadar günün gerginliğini taşıyordu. Duyguları sanki araba yarışındalarmış gibi patinaj yapıyor ve birbirleriyle çarpışıyordu.

Çocuklarını derinden özlüyordu. Amy'nin sıcak yumuşaklığının, Nicholas'ın arsız haylazlığının hasretini çekiyordu. Her iki çocuğu da elinden alınmış gibi hissediyordu.

Stephen bitişik banyodan odaya girdi. Elbiselerini valizinin hemen yanındaki sandalyenin üzerine koydu.

Elizabeth yatağın etrafından dolaşarak adamın kot pantolonunu eline aldı.

"En azından bunu konuşmalıyız" dedi sakince.

Stephen saatiyle oynadı ama bir şey söylemedi.

Elizabeth açık mavi gömleğe uzandı. "Stephen, bu olay hiç yaşanmamış gibi davranamayız. Yirmi dört saat boyunca kaçındık ama bunu konuşmak zorundayız."

Katlamak için gömleği bedenine yasladı. Kelimeler tek tek ağzından çıkarken birden nasıl bir ihanet içinde olduğunu fark etti.

Stephen iç geçirdi. "Onların evlerinde yaşamamızı, yemeklerini yememizi, yataklarında yatmamızı ve sonra kızlarını öldürmek için ne kadar ödeyebileceğimizi konuşmamızı mı istiyorsun?"

"Mesajı okudun. Ya onların çocuğu ya da bizim çocuğumuz."

Charlie'yi dört yaşından beri tanıyor ve yeğeniymiş gibi seviyordu, ama kızının yeri farklıydı. Charlie'ye duyduğu sevgisi bir kademe daha düşüktü.

Kendi çocuğu daha az tutkulu bir yaradılıştaydı. Amy'nin tatlılığı sakin ve telaşsızdı. Yaptıkları her şeyde Charlie'nin liderlik etmesine izin veriyordu, ikisinin bir arada olması onu yeteri kadar mutlu ediyordu.

Her neredeyseler, Elizabeth kızların hala bir arada olmaları için dua etti. İkisi arasında Charlie'nin daha güçlü olduğunu itiraf edecek kadar dürüsttü. Daha geçen hafta oyun sahasında daha büyük bir erkek çocuk Amy'e çarparak kızın yere uçmasına sebep olmuştu. Elizabeth hemen Amy'nin dirseğindeki küçük kesikle ilgilenmişti ama Charlie'nin daha sonra ne yaptığını göremeyecek kadar meşgul değildi.

Kız, oğlanın kaydırağın tepesine çıkıp ayakta durmasını bekledi. Çocuk Tarzan gibi göğsünü yumrukladı, Charlie ise bütün gücüyle ileri atılarak çocuğu baş aşağı kaydıraktan aşağı yuvarladı. Sonra "üzgünüm" diye bağırdı.

Tanrı kendisini bağışlasın, Elizabeth biraz sonra söylemek zorunda olduğu şeylere rağmen Chalie'nin her zaman yaptığı gibi Amy'i koruyor olduğunu umuyordu.

"En azından konuşmamız gerekiyor Stephen" diye fısıldadı, ağzından çıkan her bir heceden nefret ederek.

Bir çocuğun, kendi çocuğunun, serbest bırakılmasını sağlamak için başka bir çocuğun kaderini belirlemekten bahsediyordu.

Ama başka seçeneği yoktu.

"Ne kadar teklif edebileceğimizi bilmem gerekiyor."

İşte, boğazına düğümlenen kelimeler en sonunda serbest kalmıştı. Onları asla geri alamayacağını biliyordu.

"Bunu ciddi olarak düşünüyor olamazsın. Bunu onlara gerçekten yapacak mısın?"

"Amy'yi geri almak için sen yapmaz mıydın?"

Stephen'ın başka bir çocuğun hayatından daha fazla endişe duyması onu sinir ediyordu. Kocasını seviyordu ama hatalarını da görüyordu. Neden şimdiye kadar bir teklif göndermemişlerdi?

Elizabeth kocasına saldırıya geçti. "Kızımızın ölmesine izin vermeye hazır mısın?"

Stephen yutkunarak gözlerini kaçırdı.

Elizabeth gömleği yere attı, kocasına doğru yürüdü.

"Koridorun diğer tarafında şu an onlarında aynı konuşmayı yapmadığını mı sanıyorsun?"

Stephen başını ellerinin arasına aldı.

Elizabeth birden kendisini yalnız hissetti. Bir ekip olmaları gerekiyordu. İkisinin de kızlarının hayatı için savaşıyor olması gerekiyordu. Ama kocası ringi çoktan terk etmişti.

Kocasının başının üstüne doğru küçümseyerek konuştu. "Robert muhtemelen banka müdürünü, muhasebecisini ve aklına gelen diğer herkesi aramıştır. Kim bilir, belki bir teklif bile yapmıştır."

Stephen kendini yukarı iterek yataktan kalktı ve uzaklaştı.

Elizabeth onu takip etti. "Stephen, senin sorunun ne? Çocuğumuzu kurtarmaya çalışmalıyız."

Stephen öfkesini ona yöneltti. "Başka birinin çocuğunu öldürerek mi?"

Elizabeth geriye doğru bir adım attı. Kelimeler oradaydı ama adamın gözlerinde hiçbir duygu ifadesi yoktu.

"Stephen, anlamıyoru... Yani, ne..."

Adam tekrar yüzünü çevirdi. "Sadece yapmak zorunda olduğumuz şeyi içime sindiremiyorum. Bu barbarlık."

Ses tonunda bir derinliğin olmaması kelimeleriyle çelişiyordu.

"Ne kadar Stephen?" diye sordu. "Kızımızın hayatta kalmasını sağlamak için ne kadar para toparlayabiliriz?"

Stephen'ın kaçmaya çalışması işe yaramayacaktı.

Adam yeniden yatağa oturdu. Gözleri odanın içinde gezindi, sinirlendiğinde hep böyle yapardı.

"Stephen, bana cevap ver. Amy'nin hayatı senin için ne kadar ediyor?"

Adamın gözleri öfkeyle parladı. Güzel, Elizabeth kocasından gerçek bir duygusal tepki görmek istiyordu.

"Bilmiyorum. Karışık işler."

"Hayır, değil. Mal varlığımızı biliyorsun."

"Elizabeth, geç oldu" dedi eşinin bakışlarından kaçınarak.

"Hadi ama Stephen. Tasarruf hesabımız var."

Adam "Liz, yapma lütfen. Mali konulardan anlamıyorsun" diye parladı.

Elizabeth biraz daha yaklaştı. "Beni küçük görme. Evin üzerine ne kadar çabuk ikinci bir ipotek alabiliriz?"

"Liz, yapma. Bu çılgınlık."

"Arabaları ve mücevherleri de satarsak elimize yaklaşık..."

"Liz, senden son kez yaptığın şeyi kesmeni istiyorum."

Elizabeth dondu kaldı, kocasının ona doğru dürüst tek bir cevap bile vermediğini fark etmişti.

Pencerenin önünde dikilen kocasının omuzlarının gerginlikten gerildiğini görebiliyordu. Üstüne gitmemek en mantıklısıydı.

Ama yapamadı.

Önüne dikilerek kendisine bakmaya zorladı. Adamın gözleri öfke doluydu.

"Söylesene Stephen, çocuğumuza ne değer biçiyorsun?"

Elizabeth kocasının gözlerindeki kontrolün bir an için kaybolduğunu gördü, ardından da ağzının üzerine yumruğu yedi.

Elli Sekiz

Pedmore'dan Netherton'a sekiz kilometrelik motosiklet yolculuğu buzlanmalar yüzünden endişe verici geçmişti. Birçok kere arka teker neredeyse Kim'in kontrolünden çıkacak şekilde zik zak çizmişti ama telefon geldikten tam dokuz dakika sonra Kim kontağı kapattı. İletişim bilgilerini Jenny Cotton'a vermiş olsa da kadının kendisini arayacağını hiç düşünmemişti.

Kadın kapı aralığında onu bekliyordu, beyaz bir bornoz giymişti, eliyle telefonu sıkıca kavramıştı. Yüzündeki donmuş ifadenin havanın soğukluğuyla bir ilgisi yoktu.

Kim kaskını çıkarttı, kadını içeri yönlendirerek kapıyı arkasından kapattı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim... Başka ne yapabilirdim bilmiyordum..."

"Sorun değil" dedi Kim. "Doğru olanı yaptınız." Telefonun hala Jenny'de olmasına şaşırmadı. Dürüst olmak gerekirse, kadının yerinde olsaydı kendisi de vermezdi.

Jenny robot gibiydi, yaşadığı sarsıntı hareketlerini uyuşturmuştu. Yemek masasındaki sandalyelerden birine çarptı.

Kim uzanarak kadını tuttu, oturmaya zorladı. Kendisinin de sıcak, şekerli bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı ama karşısındaki kadının buna daha çok ihtiyacı vardı. Mutfağa girdi, su ısıtıcısını doldurdu. Birkaç denemeden sonra kupaların, kahvenin, tatlandırıcının ve sütün yerini buldu.

"Çok yaklaşmıştım" diye fısıldadı kadın su ısıtıcısı kapanırken.

Kim ona döndü.

Kadın gözlerini elindeki telefona dikmişti, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Neye?" diye sordu Kim, ama içgüdüleri cevabı Jenny'den önce verdi.

"Huzura" dedi kadın, bakışlarını kaldırırken.

Kim kahve kupalarını masaya koyarak sandalyelerden birine oturdu. "Bu çözüm değil" dedi yumuşak bir tonla.

"Sorunun ne olduğunu artık bilmediğinizde çözüm oluyor."

Kim söyleyenin Albert Einstein olduğunu sandığı sözleri düşündü: "Ancak başkaları için yaşanan bir hayat, yaşamaya değer bir hayattır."

Bu sözün canlı örneği karşısında oturuyordu. Bu zavallı, mağlup olmuş kadın çocuğu olmadan var olmaya çalışmış ama hiçbir yöne ilerleyememişti.

Kim uzanarak kadının eline nazikçe dokundu.

"Mesajı okudun mu?"

Kadın başını evet anlamında sallayarak telefonu göğsüne yapıştırdı.

Kim elini uzattı. "Alabilir miyim?"

Kadın isteksizce elini uzattı. Kim telefonu kadının sıkıca kavrayan elinden çekip aldı, en son mesajı açtı.

Mesaj daha önce kullanılan bir numaradan gelmemişti. Soruşturma odasındaki tahtaya her bir mesajın üzerine numaraları da yazdırmıştı. Mesajların metinleri ve numaralar hafızasına kazınmıştı.

Mesaj kısa ve basitti.

Tekrar oynamak istiyor musun?

Kim gözlerini kapattı. En kötü ihtimalle en zalimce şakalardan birisiyle, hala yas tutmakta olan bir kadından para sızdırma girişimiyle karşı karşıyaydılar. En iyi ihtimalle, alay edercesine bu kadından çocuğunun cesedini alabilmesi için pazarlık etmesi isteniyordu.

Eloise'in Timmins'lerin bahçesinden yaka paça çıkarılma görüntüsü gözünün önüne geldi. Kadın kızları kaçıran adamın diğerleriyle işinin bitmediğini söylemişti. Kastettiği şey bu muydu? Kim bu düşünceyi aynı hızla zihninden uzaklaştırdı. Bütün kaçıklar zaman zaman şanslı tahminlerde bulunurdu. Kendisi bir polis memuruydu ve gerçeklerle ilgileniyordu.

Ayağa kalktı, sandalyeyi masanın altına itti. "Bu telefonu almama izin vermenizi istemek zorundayım."

Jenny Cotton dehşete düşmüş gibiydi. Gözleri hızla telefona gitti, Kim kadının telefonu kaparak beşiğinde sallamak istediğini hissedebiliyordu.

Kadın sağ eliyle sol elinin parmaklarını ovuşturdu. "Kızımın cesedini eve getirebilmenizin bir ihtimali, en ufak bir ihtimali var mı?"

Kim tutamayacağını hissettiği sözleri vermekten nefret ediyordu ama sınıra bu kadar yaklaşmış kadının yüzüne bir bakış atınca içi sızladı, boğazı düğümlendi.

"Eğer ellerindeyse, onu bulacağım."

Elli Dokuz

Kim düştüğü ikilemden bir çıkış yolu olmadığını fark etti. Üşümüştü, kahve demliği boştu ve düşünmesi gereken çok şey vardı. Su alması gerekiyordu, mutfakta ise aşağılık bir herif vardı.

Adamla yeniden kavga etme fikri cazip gelmiyordu, ama kahvesiz yaşamak gibi bir seçeneği yoktu, özellikle de gece yarısından sonra. Birçok şeyin yokluğunda yaşamına devam edebilirdi: aşk olmadan, evet; seks olmadan, genellikle; yemek olmadan; sıklıkla; ama kahve olmadan, asla.

Kahve demliğini hışımla aldı, hızlı adımlarla soruşturma odasından çıktı. Canı cehenneme, kimseden korkusu yoktu.

Yüzünde kararlı bir ifadeyle mutfağa girdi ama sonra durdu.

Matt başını ellerinin arasına almıştı, nefes alışverişi derin ve düzenliydi.

Kim lavaboya yönelirken ayaklarının ucuna bastı. Musluğu çok az açtı, su akmaya başlarken demliği altına tuttu.

"Düşünceli davrandığın içine teşekkürler ama uyumuyordum."

Kim içten içe inledi. Arkasına döndü. "Gerçekten mi, horultun farklı söylüyordu."

"Bilinçaltı dinlenirken zihnin uyanık kaldığı derin zihin meditasyonu sanatını uyguluyordum. Zor insanlarla uğraşırken özellikle faydası oluyor."

"Evet, kendinle yaşamak oldukça travmatik olmalı."

"Ah, güzel cevaptı dedektif."

Kim mutfaktan çıkmak üzere kapıya yöneldi.

Matt "Geçen seferki vakada arabuluculuktan sorumlu hıyarın arka bahçeye çıkartılıp vurulması lazım" diye seslendi arkasından.

Kim tekrar mutfağa adım attı. "Neden?"

"Çünkü olayı borsa simsarı gibi ele almış. Strateji yok, sadece pozisyon alma ve rol yapma var."

Kim içeriye doğru iki adım daha attı. "Devam et."

Matt iç geçirerek burun kemiğini ovdu.

"Birkaç yıl önce Bolivya'da bir kaplan vardı."

"Bir kaplan mı?"

"Özür dilerim. Kaplan bir adam kaçırma türüdür, kaçırılan kişiyi seven birisini ya da bir aile bireyini bir şeyi yapmaya ikna etmek üzere gerçekleştirilir."

Kim oturdu.

"Beş yaşındaki bir erkek çocuk, yargıç olan babası çocuğu kaçıranın erkek kardeşini hapishaneden serbest bıraksın diye kaçırılmıştı. Erkek kardeş siyasi bir eylemciydi ve on yedi kişinin bir şehir otobüsünde katledilmesinden sorumluydu. Bu, paraya karşı hayat değil, hayata karşı hayat değiş tokuşuydu.

"İmkânsız bir istekti bu, açıkçası hâkimin de talebi yerine getirme konusunda elinden bir şey gelmiyordu."

"Ne oldu?"

"Çocuğun cesedi iki gün sonra bir dere yatağında bulundu; arabulucu sürece hiç saygı göstermeden hareket ederse olacak olan budur. Eğer süratli bir olayla karşı karşıyaysak..."

"Süratli mi?" diye sordu Kim. Daha önce duyduğu bir terim değildi.

"Ailenin kolayca ödeyebileceği küçük bir fidyenin talep edildiği durum. Paranın ödeneceği, çocuğun serbest bırakılacağı en başından bilinir, sadece masrafların pazarlığı yapılır."

"Bu çetelerin yakalandığı oluyor mu?"

Matt başını iki yana salladı. "Nadiren. Yaptıkları işe uyum sağlamışlar. Ayrıca arabuluculuğu doğru şekilde yaptığınız sürece herkes kazanıyor."

Kim adamın sesinde ilgisini çeken bir şey duydu.

"Hiç ters gittiği oluyor mu?"

Adam ayağa kalkarak lavaboya döndü. "Zaman zaman."

Kim Matt'in ilk kez bir duygu belirtisi sergilediğine tanık oldu ama bu soruşturmada bir şeyler onu şaşırtıyordu.

"Bize bir fidye talebi gelmedi, peki o zaman arabuluculuğa nasıl başlayabilirsin?"

Adam elinde bir bardak suyla geri döndü.

"Bu vakada para için pazarlık yapmıyorum. Kimin ne kadar ödeyeceği umurumda değil. Yaşam için pazarlık yapıyorum. Mesajın sadece bir hayatın kurtulacağını söylemesine rağmen. İki kızı da istiyorum" dedi.

"Bununla daha önce karşılaştın mı?" diye sordu Kim. "Açık artırma durumuyla?"

Adam başını iki yana salladı. "Hayır, iki kişinin daha doğrusu iki erkek kardeşin kaçırıldığı bir vakam oldu, ama doğrudan bir fidye talebiydi."

Kim bu habere sevinmemişti. "Peki, nasıl bir strateji izlemeyi..."

"Yapmam gereken ilk şey beklentilerini saptamak. Fidye olarak talep edilen belirli bir meblağ yok ama elde etmeyi umdukları bir rakam mutlaka olmalı. Ayrıca tercih ettikleri bir aile var mı anlamaya çalışacağım. Hanson ailesiyle daha fazla ilgileniyor, Timmins'leri de fiyatı arttırmak için kullanıyor olabilirler, ya da tam tersi. Aldığım her cevap bana bir şeyler anlatacak, atılacak bir sonraki adımın yönünü belirlememe yardımcı olacak."

"Yani, bu değişken bir plan mı?"

"Bazı tepkiler alana kadar öyle olmak zorunda."

"Vay canına, neredeyse gülümsüyordun" diye gözlemde bulundu Kim. "Dikkatli ol, sınırlı bir seviyede de olsa duyguların olduğunu düşünmeme sebep olacaksın."

Adamın yüzü ifadesiz konumuna geri döndü. "Ne düşündüğün benim için hiçbir anlam ifade etmediği için uykularım kaçmayacak ama belirttiğin konuyla ilgili şunu söyleyebilirim, duygularım o kızların ölmesine sebep olabilir."

"Ara sıra gülümsesen de işini hala yapabilirsin, değil mi?" diye sordu Kim.

"Belki de, ama iyi bir ruh hali içindeysem o zaman vermemem gereken bir tavizde bulunabilirim, çünkü güneş parlıyordur ya da dışarıda iyi bir gece geçirmişimdir. Aynı şekilde, olumsuz bir havamdaysam, çünkü sen etraftasın diyelim, bu durum gereksiz ya da mantıksız bir davranışı tetikleyebilir. Sinirli arabulucuların daha rekabetçi stratejiler izleyip daha az işbirliği yaptıkları bir gerçek." İki kaşını birden kaldırdı. "Bu yüzden, lütfen yoluma çıkma."

Kim ayağa kalktı. "Bana güven, bu sorun olmayacak." Kapıya doğru gitti. "Ah, gerginliğini arttıracak ama Jenny Cotton, kendisi geçen sefer kaçırılan kızlardan birinin..."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi adam, kısaca.

"Yeniden oynamak isteyip istemediğini soran bir kısa mesaj aldı."

Adam sandalyesinde dikleşerek çenesini ovuşturdu. "Şaka ediyor olmalısın?"

Kim başını hayır anlamında salladı. "Telefon bende."

"O çocuğun hala hayatta olduğunu cidden düşünmüyorsun ya?"

Kim derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. Midesindeki hala geçmek bilmeyen rahatsızlık, adamlarla temasa geçmenin hayatta olan iki kızı bulmalarına yardım edebileceğini bilmekten kaynaklanıyordu. Bir ailenin yaşadığı ölümü ve kederi kullanarak diğer iki kızı kurtarmaya çalışıyordu.

"Cevap vermen gerekiyor" dedi Matt.

Kim karşılık vermek için ağzını açtı.

"Sadece evet de, ne cevap gelecek gör."

Kim de böyle yapmayı planlıyordu.

Kahve demliğiyle mutfaktan çıkmak üzereyken kapıda durdu.

"Peki, sadece merakımdan soruyorum, ilk hamlen ne olacak?"

"Yatak odama girdiğinde ben de tam onun üzerinde çalışıyordum."

"Ben her zaman müsaitim. İki çocuğun kayıp olmasının seni aceleye getirmesini hiç istemem."

"Dedektif, işimi hiçbir zaman aceleye getirmediğimden emin olabilirsin. Ama sadece merakımdan soruyorum, çete lideriyle telefon görüşmesi yapabilseydin, *senin* başlangıç teklifin ne olurdu?"

Kim sadece çok kısa bir an düşündü.

"Kızları zarar vermeden şimdi getir, yaşamana izin vereyim."

Adam tam on saniye boyunca gözlerini ona dikti, Kim de gözlerini kırpmadan bakışlarını kaçırmadı.

"Evet, beni buraya neden gönderdiklerini şimdi anlayabiliyorum."

Altmış

"Charl, midem bulanıyor..." dedi Amy, midesini kavrayarak.

Charlie ne demek istediğini anladı. Önceden yedikleri sandviç ılıktı ve kötü kokuyordu. İkisi de hepsini yememişti, ikisi de adamın kapıyı kapamadan önce boynundan tutarak salladığı cansız kedi yavrusunun görüntüsü yüzünden kendisini çok kötü hissediyordu.

Gözlerini her kapattığında kendisine bakan o güzel siyah beyaz suratı görüyordu. Çok uykulu, çok ılık, çok güvenmiş.

Charlie'nin canı birden yahni çekti. Annesi eskiden pişiriyordu, Charlie her seferinde beğenmediğini söylüyordu. Bu yemek et suyuna sebze ve et parçalarının konulması, annesinin frenk arpası ya da onun gibi bir şeyler olduğunu söylediği küçük beyaz fasulye tanelerinin eklenmesiyle yapılıyordu. Kış mevsiminin bitişine sürekli sevinmesinin bir sebebi de buydu. Artık yahni pişmiyordu.

Ama şimdi düşüncesi bile gözlerini yaşlarla dolduruyordu.

"Be-bence üç gü-gündür bu-buradayız" dedi Charlie, duvardaki kazıma izlerini sayarken. "Yani, bence bugün Sa-Salı..."

"Charl, yine kekeliyorsun" dedi Amy, elini Charlie'nin koluna koyarken.

"So-soğuktan, Ames" dedi Charlie.

Amy havlunun kendi kısmını alarak Charlie'nin etrafına sardı, sonra ellerini kızın kollarında aşağı yukarı hızla hareket ettirdi.

Bu basit hareket gözlerini sürekli dolduran yaşları harekete geçirdi.

"Ko-korkuyorum, Ames" dedi havlunun kenarını kulla narak yüzünü silerken.

"Ben de, Charl, ama sana hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Charlie yanaklarından aşağıya yuvarlanan yaşlara engel olamadı.

Ağlama hıçkırıkları midesinde başladı, sonra yukarı bo ğazına çıktı. Arkadaşı için güçlü kalmaya çalışmıştı, şimdi ise onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Amy ovalayarak onun bacaklarını biraz daha ısıttı. "İyi olacağız, Charl. Birlikte olduğumuz sürece. Ebeveynlerimiz şu an dışarıda bizi arıyorlar. Bizi bulacaklar, biliyorum bu lacaklar."

Charlie ağlayarak "Ha-havlunun al-altına ge-geri girme lisin" dedi.

Amy üzerinde bir tür örtü olmadan uzun süre duramaz dı. Mayoları soğuk ve nemli odaya karşı bir savunma sağla mıyordu.

Amy yanına sıkıştı, havlunun altında birbirlerine sarıl dılar.

"Bizi bulacaklarını dü-düşünüyor musun Ames?"

Amy kıkırdadı, bu ses Charlie'nin göz yaşlarının sonun cusunu kuruttu.

"Great Yarmouth'a gittiğimiz zamanı hatırlamıyor mu sun?"

Charlie bir dakika düşündü.

Amy onu dürttü. "O palyaçoyu görmüş ve onu takip et miştik çünkü elinde Olaf balonları vardı, sonra da nerede olduğumuzu bilememiştik. Ebeveynlerimizi arayarak uzun süre etrafta dolaşmış, sonra oturup bizi bulmalarını bekle miştik. Panayır bitiyordu ve hava kararmaya başlamıştı ama bizi bulmuşlardı."

Charlie bunun aynı şey olmadığını biliyordu. "A-ama o zaman nerede olduğumuzu biliyorlardı. Bi-bizi nerede bulacaklarını biliyorlardı."

Amy omzunu silkti. "Ama bizi bulana kadar eve gitmemişlerdi" dedi.

Charlie, Amy'nin rolleri değiştiklerini ve şimdi güçlü olanın kendisi olduğunu fark edip etmediğini merak etti.

Cevap vermek için ağzını açtı ama tanıdık ayak seslerini duydu.

"Charl... hayır... yine olmasın..."

"İyi akşamlar küçük kızlar" dedi adam.

Anahtarın kapıda dönme sesini dinlerken ikisi de konuşmadı.

"Bugün arkadaşlarınızdan birini gördüm. İkiniz de Inga'yı hatırlıyor musunuz?"

Amy'nin bedeni kasıldı, başını kapıya doğru evet anlamında salladı.

"Ceva..."

"Evet" diye bağırdı Charlie. Zavallı kedi yavrusuna ne yaptığını gördükten sonra adamı kızdırmak istemiyordu.

Amy'nin eli havlunun kendi tarafını bıraktı, koluna yöneldi. Charlie elini uzatarak kızın kaşımasını engelledi.

"Kulaklarını kapat" diye fısıldadı ama Amy başını hayır anlamında sallayarak gözlerini kapıya dikti.

"Peki küçük kızlar, öldüğünü bilmek hoşunuza gidecek..."

Amy'nin acı içinde ağlaması sözlerini yarıda kesti. Charlie adamın kapının diğer tarafında gülümsediğini hayal edebiliyordu.

"Ames, dinleme" dedi Charlie yeniden. Ellerini Amy'nin kulaklarına götürdü ama Amy onları iterek uzaklaştırdı.

"Evet, geberdi ama ona Brad'den daha fazla acı çektirdim. Canını çok fena yaktım küçük kızlar, en sonunda da boynunu kırdım."

Amy başını hayır anlamında sallamaya başladı.

"Ona kemerle her vurduğumda ağladı, yalvardı ve çığlık attı. Acınacak haldeydi ama neden ölmek zorunda olduğunu biliyorsunuz değil mi küçük kızlar?"

İkisi de sessizdi, sadece Amy'nin tırnaklarıyla kolunu kaşıma sesi geliyordu.

"Ölmek zorundaydı çünkü bizi hayal kırıklığına uğrattı. Görüyorsunuz ya o da işin içindeydi. İkinizi kaçırmamız da bize yardım etti. Sizinle ilgili her şeyi, nerede olacağınızı bize söyledi. Bunu yaptı çünkü sizi hiç umursamıyordu."

Loş ışıkta bile Charlie Amy'nin yanaklarındaki bütün rengin gittiğini görebiliyordu. Boştaki eli midesini ovarken büyümüş gözleri kapıya bakmaya devam ediyordu.

"Yalan söylüyor Ames. Dinleme" dedi Charlie. Beş yaşından beri Inga'yı tanıyordu, adamın söylediklerine inanmak istemiyordu. Ama kendisi ve Amy hakkında başka nasıl bilgi sahibi olabilirlerdi?

"Onu öldürmeden önce bana ne dedi biliyor musunuz peki? İkinizi de hiç sevmediğini, ölmenizi umduğunu söyledi."

Tam o anda Amy kustu.

Altmış Bir

Soruşturma odasına ekiple birlikte soğuk bir hava dalgası da girmişti. Gece boyu hafif hafif yağan kar donarak ince ve tırtıklı bir battaniye oluşturmuştu.

Bryant, Kim'in yanından geçerken yüksek sesle "Hava sıcaklıkları acısını şimdi çıkartıyor" dedi. Mevsim normallerinin üzerinde sıcak geçen Şubat ayının bedelini şimdi ödüyorlardı.

"Kahvenizi alın da başlayalım" dedi Kim, paltolar köşedeki rahat koltuğa bırakılırken.

Stacey kahve makinesinin yanında ayakta durdu. "Matt, sen de kahve..."

"Ben iyiyim, teşekkürler Stacey" dedi Matt, Kim onun odaya girmesine izin verdiğinden beri on beş dakikadır yudumlamakta olduğu kupayı başıyla işaret ederek. İçeri girdiğinden beri Kim'le bir kere bile konuşmamışlardı.

Ekibi masanın etrafında yerlerini alırken Kim, "Pekâlâ, millet; yeni bir gün, yeni bir enerji" dedi. Çarşamba gününe gelmişlerdi, kaçırmanın gerçekleştiği Pazar gününden bu yana geçen sürenin giderek açıldığının herkesin hatırında olduğundan emindi.

"Stace, seninle başlayalım."

Stacey ağzını açtı ama yemek odasının kapısı açılmaya başladığında durdu. Kim hemen ayağa kalktı. Onun izni olmadan kimse bu odaya giremezdi.

Polis şefi Woodward'ın bir seksenlik cüssesi kapı aralığında duruyordu. Korkudan kaskatı kesilen Kim masadan destek almak için elini aşağıya indirdi.

Lütfen Tanrım, kızların cesetlerini bulmuş olmasınlar.

"Sadece bilgilendirme toplantısı için buradayım Stone. Devam edin."

Rahatlaması Kim'in neredeyse iki büklüm sandalyeye yığılmasına neden oluyordu ama patronunu Matt ve Ali son ile tanıştırırken ayakta kalmayı başardı. İkisi de Woodward'ın elini sıkarak başlarıyla selam verdi.

Woody odanın köşesine çekildi, sırtını kapıya yasladı. Bedeni dimdikti, kollarını göğsünde kavuşturarak açık mavi renk tişörtündeki spor kulübü amblemini kapattı. Neyse ki üniformayla gelmemişti. Woody'nin üzerindeki günlük kıyafetler gözlerine tuhaf görünse de, adamın şu an içinde bulunduğu ortama uymuşlardı. Kim'in adamın merkeze gitmeden önce eve uğrayıp üzerini değiştireceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Kim ona arkasını döndü, başıyla Stacey'e başlamasını işaret etti.

"Diğer ailenin adresini buldum şef. Kolay olmadı."

"Bryant'ın telefonuna gönder" dedi Kim.

Stacey devam etti. "Telekomünikasyon şirketlerinden hala bir şey gelmedi. Birisi elektronik postalarımı artık engelleyeceğini bile söyledi, bu yüzden bize bir şey verecekleri düşünmüyorum. Psişikle ilgili fazla bir şey bulamadım. Birkaç kötü yorum var ama hey Rolling Stones için bile kötü yorumlar yapılıyor. Yerel halk, Kültür Merkezindeki gösterilerine bayılıyor ama onun dışında para getiren başka bir tezgâh bulamadım: Amazon'da kitabı yok, sesli kitapları, CD'leri hiçbir şeyi yok. Giriş ücreti olarak beş sterlin alıyor, bunun da yarısını Kraliyet Hayvanlara Zulüm Edilmesini Önleme Derneğine bağışlıyor. Facebook, Twitter ya da sonrasında çıkan başka bir program kullanmıyor. Kötü niyetli olduğunu gösteren hiçbir şey bulama..."

Cep telefonu titreyen Kim, "Bekle" dedi. Kendisi de güne çok erken başladığı görünen Keats'den bir elektronik posta

gelmişti. Inga'nın suç mahallini daha dün ziyaret ettiklerine inanmak güçtü.

"Kev, otopsi saat dokuzda."

Dawson başını sallayarak anladığını belirtti. Otopsiye o katılacaktı.

"Başka bir şey var mı Stace?"

Stacey başını hayır anlamında salladı.

Elektronik postaya suç mahalli fotoğrafları eklenmişti. İlk fotoğrafı açarak telefonu Alison'a verdi. "Dövmeli fotoğrafa gelene kadar kaydır." Dövmenin ne anlama geldiğini odada birileri biliyor olmalıydı.

Kim dikkatini yeniden ekibine çevirdi. "Dün gece Jenny Cotton aradı. Ona da bir mesaj gelmiş."

Odanın içinde bir şaşkınlık dalgası yayıldı.

"Başka bir mesaj daha gelmesi ihtimaline karşı telefon Bay Ward'da. Mesaj kısa ve açık; kadına tekrar oynamak isteyip istemediğini soruyor."

"Tanrım, bu zalimce" dedi Bryant, başını iki yana sallayarak.

"Bu bir eşek şakası mı?" diye sordu Dawson.

Kim omzunu silkti. "Anlamanın bir yolu yok. Mesaj bu numaraların birinden gelmedi ama adam her seferinde farklı bir numara kullandığından bu pek de bir anlam ifade etmiyor."

Stacey öne doğru eğildi. "Karşımızdakilerin aynı kişiler olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kim iç geçirdi. "Kadın sadece tekrar çalacağını umut ederek on üç ay boyunca o telefonu saklamış. Mesajın tam da bizim iki kızın kaybolmasıyla aynı zamanda gelmiş olması tesadüf değil. Gelişigüzel bir eşek şakası yapılmış olması da şüpheli. Charlie ile Amy'nin başına gelenleri kimse bilmiyor."

Dawson'la göz göze geldi. "Şef, hala hayatta olduğunu mu düşünüyoru..."

"Hayır Kev, düşünmüyoruz. Suzie Cotton hala bu oyunun içindeyse umut edebileceğimiz en iyi şey onu geri almak."

Oda sessizleşti. Ne demek istediğini herkes biliyordu. Jenny Cotton bununla bile huzura kavuşmuş olacaktı.

"Korkunç" dedi Alison, telefonu Kim'e geri verirken. Kim başıyla aynı fikirde olduğunu belirtti. "Bence bunun İki Nu maralı Şüphelinin işi olduğunu farz etmemiz yanlış olmaz. Daha başka düşünceleriniz var mı?" diye sordu davranış bi limciye.

"Eğer bu kişi polis tarafından biliniyorsa sebebi vahşi, şid det içeren suçlar işlemiş olmasıdır. Mezbahada hayvanları öldüren birisi ya da öldürmeyle bir şekilde bağlantılı bir meslekten birisi olabilir. Eskiden orduda çalışmış birisine bakıyor bile olabilirsiniz."

"Bir asker mi?" diye sordu Bryant.

"Devam et" diye cesaretlendirdi Kim.

Alison başıyla onayladı. "Can almayı engelleyecek et menleri ortadan kaldırmak için askerler düşmana karşı nef retle dolduruldu. Sahibinden nefret ettiğiniz bir yaşamı yok etmeniz daha kolay olur."

"Öfke ve saldırganlık askeri yaşamın temelleridir. Yaşamı nı bağışlamanız için yalvaran bir düşman bir anlık tereddüt yaşanmasına yol açabilir ki bu da onun bir silahı ele geçirip bütün bir mangayı öldürmesi için yeterli bir süredir."

"Bütün bu yapılanlar asker topluma geri salınana kadar son derece zekicedir. Aşılanan zihniyet geçici bir durum değildir. İnanç silsilesi değişikliğe uğramıştır. Ancak birden, düşman nerededir? Askere kim yol gösterecektir? Açık tek bir hedef için bir araya gelmiş ekibin geri kalanı nerededir?"

"Toplum o zaman askere yapmış oldukları şeyin yanlış ol duğunu söyler. Şiddet yanlıştır, öldürmek yanlıştır."

"Bu kişinin 'normal' bir toplumda var olmasını istemediğiniz için zihnini birdenbire temizleyemezsiniz. Nefret çekip gitmez. Sadece artık yöneleceği açık bir hedefi yoktur."

Kim'in bakışları odanın içinde gezindi. Alison bu sefer dikkatlerini çekmeyi başarmıştı.

"Varsayıma devam et" dedi Kim. Hem Brad'in hem de Inga'nın cesetlerinin kanıtladığı üzere bu adam öldürmekten zevk alıyordu. Bunu da bir yerlerde öğrenmişti.

"Eğer İki Numaralı Şüpheli orduda görev yapmışsa kendisini orada rahat hissetmiştir, bu yüzden kendi isteğiyle ayrılmış olamaz."

"Kahrolası bir makineyle karşı karşıyayız" dedi Dawson.

Alison omzunu silkti. "Tam olarak değil. Zayıf noktaları olacaktır ama bunlar derinde gömülü ve sadece kendi duygularıyla ilişkili olacaktır. Sivil topluma geri döndüğünde, bu kişi artık yabancı bölgededir. Muhtemelen aklı karışacak, sersemleyecek ve kendisini terk edilmiş hissedecektir. Ne yazık ki, bu duygular öfkesini daha da arttıracaktır."

Alison Kim'e döndü. "Haklıysam, kızların ondan korkması için çok daha fazla sebep var."

Kim'in bunu teyit etmesine gerek yoktu.

"Ama masum çocuklara zarar verdiğinde hiçbir şey hissetmeyecek mi?"

Ah, Tanrı Bryant'ın sonsuz iyimserliğini kutsasın. Herkesin aşılmaması gereken sınırları olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Adamın hem böyle bir işte çalışıp hem de saflığı koruyabiliyor olması Kim için gizemini koruyordu.

Alison başını iki yana salladı. "Artık hissetmiyor."

Kim Dawson'a döndü. "Otopsiyle işin biter bitmez diğer araştırmana devam et."

Dawson başını tamam anlamında salladı, paltosunu alarak kapıya yöneldi.

Woody kenara çekildi ama kapıyı açık tuttu.

"Dedektif... biraz konuşabilir miyiz?" dedi Woody, odadan çıkarken. Kim odadan çıkarken Bryant alçak sesle ölüm marşından birkaç nota mırıldandı.

Kim havuzun diğer tarafına park ettiği arabasına ulaşan polis müdürüne yetişti.

"Baldwin'in gelişmeleri öğrenmek için beni neredeyse saat başı aradığını iyi biliyorsun."

Bu bilgiyi kızları kaçıranlara ileteceğini söyleme isteği duydu ama ağzını tam zamanında kapattı.

"Burada neyin risk altında olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Charlie ile Amy adlarında dokuz yaşında iki kızın hayatının."

"Ve...?"

"Efendim, saygısızlık etmek istemem ama şu an değerli vaktinizi harcıyorsunuz. Ayrıca benimkini de. Benim için o kızları güvende ve sağlıklı görmekten daha büyük bir motivasyon olamaz. Hiçbir şey bana şu ankinden daha hızlı, daha fazla ve daha ayrıntılı çalışmam için ilham veremez ve eğer..."

"Bunu görebiliyorum Stone. Biraz önce birkaç görevi aynı anda nasıl idare ettiğine tanık oldum, bu soruşturmayı yürütmenle ilgili olarak ekleyecek hiçbir şeyim yok."

Kim adama uzlaştırıcı bir tavırla gülümsedi. "Efendim, siz siyasi konularla endişelenin, ben de kızlarla ilgili konularla endişeleneyim."

Woody sürücü kapısını açmadan önce bir an tereddüt etti. "Onları evlerine geri getir Stone" dedi ve kapıyı kapattı.

Kim arkasına dönerek soruşturma odasına geri geldi, odanın içinde dolaştırılmakta olan telefonunu aldı.

Başparmağıyla ekrana dokundu, suç mahallinde çekilen en son fotoğraf aydınlandı. Kim başını yana eğerek onu tam ekran olacak şekilde büyüttü.

Durdu. "Stace, bu elektronik posta Keats'den sana da geldi mi?"

"Evet, biraz önce çınlayan..."

"Fotoğrafları ekrana ver. Tam ekran yap."

Stacey birkaç tuşa basarken Kim arkasına gelerek ayakta durdu. "Son fotoğrafa gel."

Stacey denileni yaptı.

Kim ekranı kaplayan Çin sembolünü işaret etti. "Şunu görüyor musun?"

Stacey daha yakından baktı, başını iki yana salladı.

"Yakınlaş."

Sembol büyüdü.

Daha yakından bakan Stacey "Bir taraftan diğerine uzanan çizgiler var" dedi. "Tanrım, hem de çok sayıda."

"Sağ üst köşeye bak."

Bryant Kim'in arkasına gelmiş ekrana bakıyordu.

"Kurumuş kan" dedi başını kaşıyarak. "Anlamıyoru..."

"O, anneyi ifade eden Çin sembolü" dedi Matt, Kim'in sol tarafından.

Kim adamın bunu biliyor olmasına duyduğu şaşkınlığını gizledi. Ekrana daha yakından baktı. "Kurumuş kan da yakın zamanda bunu kazıyarak çıkarmaya çalıştığını mı gösteriyor?"

Kim düşünceli sessizliği bozana kadar hepsi geride durup gözlerini ekrana diktiler.

"Stace, bütün enerjini Inga üzerine yoğunlaştırmanı istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Bence ölen bu kadının hala söyleyeceği şeyler var."

Altmış İki

Karen Charlie'nin doğduğu gün Robert'ın hastaneye getirmiş olduğu kahverengi oyuncak ayıyı eline aldı. Peluş oyuncağın başına yıllar içinde küçük düşürücü her şey gelmişti. Kusmuk içinde kalmış, kulağından çekilerek etrafta dolaştırılmış ve içindeki bütün dolgu malzemesi çekilip çıkartılmıştı.

Son yıllarda dokuz yaşında bir çocuğun daha önemli gereksinimlerine yer açmak için kitaplığın tepesine sürgün edilmişti ama yine de hala göz önündeydi.

Üç hafta önce Charlie hasta olmuştu; boğazı ağrıyor, öksürüyordu. Bir şekilde ayı kitaplıktan yastığa inmeyi başarmıştı.

Şimdi Karen ayıyı bedenine sımsıkı yapıştırmış, yatağın kenarında oturuyordu. Bu oda onun güvenli yeriydi; Charlie'yle ve onun bütün hazineleriyle çevrilebildiği yerdi. Odadaki her şeyin bir anısı vardı: Jamaika'dan üzeri deniz kabuklarıyla kaplı bir resim çerçevesi; kızının şifonyerinin üzerinde pillerle çalışan gömme ışıkları olan bir ayna; Londra'ya yaptıkları günübirlik bir gezide alınmış bir fırçayla tarak.

Bu odada kızının varlığını hissedebiliyordu; sanki Charlie sadece koridorun sonunda duş alıyormuş gibiydi. Burası evin yabancılar tarafından işgal edilmemiş tek yeriydi. Evi artık kendi evi gibi değildi. Bir savaş alanı, bir otel, bir kaleydi; yine de yerinden edilme hissi evindeki olağandışı hareketlilikten kaynaklanmıyordu, bunlardan çok eksik olan şeyden kaynaklanıyordu. Yani küçük kızının eksikliğinden.

Fiziksel bir acı dalgası bütün bedenini kaplarken ayıya sıkıca sarıldı. Üzüntünün fiziksel acıya dönüşebildiğini öğrenmek onun için yeni bir keşifti. Çocukluk dönemi, koru-

yucu aileler, yetiştirme yurtları, bütün o dayaklar, istismar boyunca şu an çektiği gibi bir acı hiç hissetmemişti.

"Seni seviyorum meleğim" diye fısıldadı Karen. "Güçlü kal. Anneciğin seni geri getirecek."

Gözlerine dolan yaşlar canını yaksa da Charlie'yle konuşmak acısını bir şekilde azaltmıştı, o da sadece bir parça.

"Merhaba hayatım, seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm."

Kapı aralığında bu odayı paylaşabileceği tek kişi duruyordu.

Karen eliyle yatakta hafifçe yanına vurdu. Robert otururak onu kendisine çekti. Karen başka insanların onun kocasına baktıklarında ne gördüklerini biliyordu: Saçı bir hayli grileşmiş, uzun boylu, yapılı bir adam. Burnu yüzüne göre keskin hatlıydı ve biraz kepçe kulakları vardı. Adamın ellerinde birkaç yaşlılık lekesinin belirmeye başladığını kendisinde ise hiçbir lekenin olmadığını görüyorlardı.

Karen'ın gördüklerini görmüyorlardı. Eğer dikkatlerini biraz daha adamın gözlerine verseler anlayacaklardı. İçlerinde sevgi, güç, şefkat ve cömertlik vardı. Karen da bunu her gün görüyordu.

"Onu geri getireceğiz hayatım, söz veriyorum. Ekip geçen her saat ilerleme kaydediyor."

Sesi nazik, içten ve kendinden emindi. Karen ona yaslanıp gözlerin kapattı, bu güvenli yerde bir dakika geçirmesi için kendisine izin verdi.

"Zavallı ayı" dedi Robert, oyuncağı sol kulağından tutup kaldırırken. "Charlie ona reçelli ekmek yedirdikten sonra onu yıkamamız gerektiği zamanı hatırlıyor musun?"

Karen Robert'ın göğsünün sıcaklığında başını evet anlamında salladı.

"Onu elinden çekip almak için her şeyi denedik ama ne yapmak istediğimizi anladığında ona daha kararlı bir şekilde yapışmıştı."

Karen gülümsedi.

"En sonunda Twister kutu oyunu oynamaya karar vermiş tik çünkü ayısını elinde tutamayacağını biliyorduk. Oyun dan sıvışmış ve ayıyı gizlice çamaşır makinesine atmıştın.

"Yarım saat sonra mutfağa gitmiş, makinenin kapağından onun aşağı yukarı sallanıp durduğunu gördüğünde çığlık atmıştı. Onu öldürmeye çalıştığımızı düşünmüştü."

"Hatırlıyorum."

Robert iç geçirdi. "Ayısına o şekilde davrandığımızı gör düğü için travma geçirip, psikolojisinin kalıcı bir hasar gör mesine neden olup olmadığımızı düşünmekten o gece gö züme uyku girmemişti."

Her zaman olduğu gibi, kocası acısını dindirmişti. "Bir de bana aşırı koruyucu dersin."

"Sen benim ailemsin, seni seviyorum."

Karen yaslandığı kocasının gerildiğini hissetti. Adamın bazı geleneksel görüşleri vardı; hem kızını hem de karısını korumanın kendi görevi olduğunu hissediyordu. Bu konu da başarısız olduğunu hissediyordu.

Karen Robert'in elini tuttu. "Engelleyemezdin Rob. İki miz de yapamazdık."

Karen başparmağıyla adamın avuç içini ovuşturdu.

Robert Karen'ın saçını okşadı. "Onu geri getirmeliyiz Kaz."

Karen başını evet anlamında salladı. Biraz sonra olacak ları biliyordu.

Gecenin geç saatlerine kadar konuştular. Düşünceleri döngüler oluşturdu, içlerini boşaltana kadar konuştular. Kayıp ihanet etmeyle, dostluk önceliklerle, hayatta kalma doğrulukla mücadele etti. Sonunda saat dördü on geçe, bir karara vardılar.

Bir kısa mesaj göndermenin vakti gelmişti.

Altmış Üç

Kim yolculuğun çoğunu yayın yasağı getirme kararını sorgulayarak geçirdi.

Soruşturmayı basından gizleme konusunda fazla zamanları kalmadığını biliyordu. Kaçırılan randevular ve okula gidilmeyen günler yakında dikkatleri çekmeye başlayacaktı. Tracy Frost'un tehdidi de cabasıydı. İnsanlar konuşacaktı. Arkadaşlar telefonla aramaya başlayacaktı. Akrabalar çıkagelecekti ve sonra bir bakacaklardı ki Sky Haberlerde flaş haber olmuşlar.

Yasak kendisi soruşturmayı almadan önce getirilmiş olsa da, bunun yanlış hamle olduğunun ortaya çıkması halinde Kim kendisinin kurban seçileceğini ve kariyerinin bitebileceğini biliyordu.

Dedektiflerin çoğu Lesley Whittle vakasını hatırlayabiliyordu; bunun sebebi sadece on yedi yaşındaki kızın başına gelenlerin dehşeti değildi, aynı zamanda bu vaka işler tamamen ters giderse neler olacağının da bir göstergesi olduğu içindi.

Lesley, Shropshire'daki evinden 1975 yılında kaçırılmıştı. Kızı kaçıran adam polis tarafından Kara Panter olarak biliniyordu, çünkü postane baskınları sırasında siyah bir kar maskesi takıyordu.

Nielson kızı kaçırıp Staffordshire'daki bir parkın kanalizasyon kuyusuna koymadan önce dört yüzden fazla eve girerek hırsızlık yapmış ve ateşli silahlarla üç kişiyi öldürmüştü.

Hemen yayın yasağı uygulanmıştı ama soruşturma en başından kötü başlamıştı ve Nielson'un elli bin sterlinlik fidye talebi üzerine iletişim kurmak için yapılan iki girişim başarısız olmuştu.

En sonunda Lesley'in cesedi kafasına torba geçirilmiş ve tel bir ilmekle boynundan kuyunun yan duvarına bağlanmış halde bulunmuştu. Kızın kuyunun kenarından kendisinin mi düştüğü yoksa Nielson tarafından mı itildiği asla kanıtlanamadı. Kız sadece kırk beş kiloydu, midesiyle bağırsakları da tamamen boştu.

Soruşturmayı yürüten baş müfettişin rütbesi üniformalı polis memuruna düşürüldü.

Eğer baş müfettişe bu şekilde davranılıyorsa, Kim bir araba hurdalığında gece bekçisi olarak iş bulursa şanslı sayılacağını biliyordu.

Yasağı devam ettirme kararı, kamuoyu farkındalığından ne kadar fayda sağlanacağı ile yanlış ipuçlarının soruşturmaya ne kadar zarar vereceği arasındaki denge gözetilerek alınmıştı. Basın aşırı ilgi gösterecekti. İki küçük kızın kaçırılmasıyla ilgili hikâyenin cazibesine kapılacak sayısız muhabir bir hikâye yakalamaya çalışacak, ebeveynlerle görüşme yapmaya çalışacak, eski hikâyeleri ve ailelerin geçmişlerini araştıracaktı. Her iki ailenin de hayatlarının tamamı tüm çıplaklığıyla dünyanın gözleri önüne serilecek, tüketilecek ve yargılanacaktı. Kim bunun diğerleri bir yana Karen için son derece nahoş bir deneyim olacağını biliyordu.

Bunların yanı sıra soruşturmayı kamuoyuna duyurmanın çok az faydası olacaktı. Soruşturmanın basının burnunu sokmasıyla gelişebilecek hiçbir yönü yoktu.

Kim "Ne kadar kaldı?" diye sordu, sabırsızlanarak. Arabanın içinde oturarak geçirilen zamanın soruşturmayı çözmeye bir katkısı olmayacaktı.

Bryant navigasyon aletine baktı. "Üç kilometreden biraz az."

Endüstriyel şehirlerin yerleşim alanlarından çıkalı epey olmuştu, yeşil kuşağın ilk halkası boyunca yol alıyorlardı. Burada ev sıraları birbirleri ardınca uzanıyor, aralarına tek

tük bir dükkân ya da bar giriyordu, açık araziye bakan arka bahçeleri bulunuyordu. Ama şimdi Kim'in en kötü kâbusunun içine giriyorlardı.

Yolun iki tarafını da otlar bürümüştü ve cep telefonu sinyali kesik kesikti.

Tedirginlik Kim'in midesinde başladı. Medeniyetten bu kadar uzaklaşmak onu endişelendiriyordu. Şehirde etrafa yayılan konut sitelerinin ve metruk çelik yapıların arasında kendisini güvende hissediyordu. Hava kirliliğini solumaktan keyif alıyordu; ona diğer binlerce insanın aynı alanı işgal etmek için savaştığını gösteriyordu. Araba kornalarının ve motor gürültülerinin sesleriyle uyanmaya alışıktı, kuş sesleriyle değil.

Navigasyon aleti varış noktalarının sağ tarafta olduğunu söyledi.

"Bizimle dalga mı geçiyor?" diye sordu Kim. Normalde bir posta kodunda on iki bina bulunuyordu. Burada, aynı posta kodu rahatlıkla birkaç kilometreyi kapsayabilirdi.

"Larksford Yolu dört numarayı arıyoruz" dedi Bryant. Üzerinde beş numara bulunan bir kapının önünden geçtiler.

"Numaraların ne tarafa doğru arttığını bilmiyorum, o yüzden devam etmek zorundayım."

Beş yüz metre sonra altı numarayı fark ettiler.

Bryant evi geçti, asfaltlanmış garaj yoluna geri geri girdi. Manevra yapmak için acele etmedi. Kilometrelerdir tek bir arabayla karşılaşmamışlardı.

Beş numaraya doğru sürdü, sonra hızını saatte 30 km'ye düşürdü. İki metrelik bir çalı çit kaldırım boyunca uzanıyordu.

En sonunda kapı numarasının üç olduğunu şatafatlı biçimde belirten çift kapılı eve geri gelmişlerdi.

Bryant arabayı tekrar döndürürken Kim "Pekala, on dakika içinde biraz eğlenmekten aşırı öfkelenmeye demek böyle geçiliyormuş" dedi.

Bu sefer mesafeyi çok yavaş kat ettiler. Kim çalı çitin her santimini inceliyordu. Evlerinin kolayca bulunmasını istemeyen bir aileyi arıyor olduklarını anlamıştı. Evlerinden taşınmış, soyadlarını da Billingham'dan Trueman'a değiştirmişlerdi.

"Orada" diye işaret etti Kim.

Genişliği bir metreden fazla olmayan bel yüksekliğinde bir kapı, dört köşeli hale getirilmiş çalı çitin iki ucunu birbirinden ayırıyordu. Posta kutusu ve ev numarası yoktu.

Bryant iki tekeri kaldırıma çıkartarak arabayı park etti.

Girişin arkasında kurtbağrından bir çalı çit heybetli bir şekilde etraflarını sarmaya devam ediyordu. Kim kendisini bir labirentte gibi hissetti.

İçeri girdikten üç metre sonra karşılarına tek parça ferforje bir kapı çıktı. Kapı tuğladan iki duvar arasındaydı. Her bir duvarın tepesi kırık cam parçalarından renkli bir mozaikle kaplanmıştı. Duvara tırmanmaya çalışacak birisi bir zımpara makinesini tutmaya çalışsa daha iyi ederdi.

Ferforjenin üst kısmı da otuz santimlik dikenler şeklindeydi; süslemelerle işlenmişlerdi ve kapının tasarımıyla uyumluydular ama yine dikendiler.

"Sosyal insanlar" diye gözlemde bulundu Bryant, duvarın sağ tarafına yerleştirilmiş dahili telefona basarken.

"Bayan Trueman mı?" dedi parazit yüklü bir ses zile cevap verince.

"Kimsiniz?" dedi karşıdaki ses, ne onaylayarak ne de reddederek.

"Kıdemli Dedektif Bryant, yanımdaki de Kıdemli Baş Dedektif Stone."

"Lütfen kimlik kartlarınızı kameraya tutun."

Bryant kimliğini cebinden çıkartırken kamerayı görebilmek için etrafına bakındı.

"Kahrolası şey nerede?" diye söylendi.

Ürkütücü bir şekilde ses "Basma düğmesinin yanındaki diafonun üzerinde" dedi.

Bryant daha yakından baktı. "Tanrım, küçücükmüş."

Kim Bryant'ın bakışlarını takip etti. Mini güvenlik kamerası vida kafasına benziyordu.

"Diğer kişi de" dedi ses.

Kim kartını verdi, Bryant yukarı doğru tuttu.

"Kimlikleriniz tamam, şimdi ne istiyorsunuz?"

Bryant "İçeri gelip sizinle konuşmak istiyoruz" dedi kısaca. Bu saklambaç oyunu Kim'inki kadar onun da sabrını tüketmeye başlamıştı.

"Konunun ne olduğunu bilmek istiyorum dedektif."

Kim öne eğildi. "Kızınızla ilgili bir konu Bayan Trueman, bu yüzden lütfen kapıyı açın da doğru dürüst konuşabilelim."

Kapının ortasından keskin bir klik sesi geldi. Bryant tutamaca bastı. Kapı yerinden kımıldamadı. "Şef, cidden sinirlenmeye..."

Kapının üstünden ikinci, altından da üçüncü bir tık sesi geldi.

"Üçlü elektronik kapı kilidi mi?" dedi Bryant. "İçeride bu kadar kıymetli neyi var, Kraliçenin elmasları mı?"

Kim kapıyı arkasından sıkıca kapatırken iç geçirdi. "Hayır Bryant, sadece çocuğu var."

Üç kilit klik sesi çıkartarak yeniden kapandı.

Yaklaşık iki dekar alan üzerine inşa edilmiş bir eve girdiler. Kapıdan içeriye giren patika simetrik iki çim alanın arasından geçiyordu.

Sol tarafta, mutfak penceresinin önünde, tekli bir salıncak vardı. Duvarlar, üzerindeki kırık cam parçalarıyla birlikte araziyi çevreliyordu.

Evin önüne yaklaştıklarında ağır meşe bir kapı kot pantolonla erkek tişörtü giyen zayıf yapılı kestane saçlı bir kadın tarafından aralandı. Giysilerine küf yeşili boya sıçramıştı.

Bryant elini uzatarak "Bayan Trueman?" diye sordu.

Kadın uzatılan eli sıktı ama gülümsemiyordu. Geriye çekilerek içeri girmelerine izin verdi, kapıyı arkalarından kapatmadan önce dışarıya dikkatlice göz gezdirdi.

Kim antreye açılan beş kapıyla inen merdiven olduğunu fark etti ama kadın hiçbirini işaret etmedi.

"Bunun kızımla ilgili olduğunu mu söylediniz?"

Kim öne çıktı. "Bayan Trueman, sizinle Emily'nin kaçırılmasıyla ilgili konuşmamız gerekiyor."

"Onları yakaladınız mı?" diye sordu kadın, ellerini birbirine kenetleyerek. Kim başını hayır anlamında salladı, kadının yüzü düştü.

Ellerini ovuşturmaya başladı. "O zaman konu nedir?"

"Soruşturmaya yeniden bakıyoruz Bayan Trueman, sizin de yardımınızı bekliyoruz."

Kim bu kadının aynı şeyin yeniden gerçekleştiğinden şüphelenmesine kesinlikle izin veremezdi. Julia Truman'dan yayılan endişe Kim'i paramparça edebilirdi.

Emily'nin annesi bir kapıyı işaret etti. Ayak sesleri koridorda yankılandı. Evin içinde hiçbir normal ses yoktu: ne televizyon, ne radyo, ne de konuşma sesi. Evin sessizliği yoğun ve bunaltıcıydı.

Kapı küçük bir oturma odasına açılıyordu. Şişkin kanepeler şömineye döndürülmüştü. Arkadaki duvarda tavana kadar kitaplar istif edilmişti. Manzara penceresi arazinin arka tarafına bakıyordu. Çakıl bir patika, yüksekliği duvarın boyu kadar olan ahşap bir kapıda sona eriyordu.

Kim patikanın tek şerit bir yola dönüşerek birkaç kilometre aşağıda medeniyetle buluştuğunu tahmin etti.

Bayan Trueman tekli bir koltuğun kenarına ilişti. Kim'le Bryant kanepeye geçtiler.

"Dün Bayan Cotton'la konuştuk. O..."

"Durumu nasıl?" diye sordu kadın hemen.

"Anladığım kadarıyla artık birbirinizle konuşmuyorsunuz?"

"Nasıl konuşabiliriz ki?" diye sordu kadın. "Ben çocuğumu geri alırken o kendisininkini kaybetti. Onun yüzüne nasıl bakabilirim? İkimiz kız kardeş gibiydik. Onu özlüyorum. Her ikisini de özlüyorum."

Kim'le Bryant'ın arkasındaki kapının bulunduğu duvara doğru baktı. Tekli koltuğun karşısındaki duvara.

Kim'in bakışları büyütülmüş, çerçevelenmiş bir fotoğrafta durdu; fotoğrafta altısı bir masada kocaman bir tabak paellanın[1] etrafında oturuyorlardı. Yüzleri güneşten kızarmıştı.

"Birlikte geçirdiğimiz son tatil" dedi Bayan Trueman, alçak sesle. "Suzie çok güzel bir çocuktu. Ben aynı zamanda onun vaftiz annesiydim. Jennifer'la okuldan beri arkadaştık. Ama o birkaç gün içinde her şey mahvoldu."

Kim fidyeyi sormak üzereydi ama kadın gözlerini ona dikti.

"Dedektif, nasıl birisi olduğunuzu biliyor musunuz? Demek istediğim, gerçekten biliyor musunuz?"

"Bildiğimi düşünüyorum."

"Ben de bildiğimi düşünüyordum, ta ki bir mesaj her şeyi sorgulamama yol açana kadar. Bu insanların yaptıkları affedilemez. Hepimiz en kötü kabuslarımızdaki bir şeylere dönüştük. Çaresizlik ve korku insana korkunç şeyler yapıyor."

Kim kendisi için önemli olan o tek soruyu sormak istiyordu ama konuşmanın da zaten o tarafa doğru gittiğini hissetti.

"Çocuklarımızın hayatları söz konusu olduğunda dostluğumuzun hiçbir anlamı kalmamıştı. En iyi arkadaşım birden bire düşmanım olmuştu. Bu gerçekdışı savaşın içinde hapsolmuştuk ve sadece birimiz kazanabilirdi."

"Fidyeyi ödediniz mi?" diye sordu Kim, usulca.

1 -*çev.n.* İspanya'nın tavuk, deniz ürünleri ve tavşanlı meşhur pilavı.

Kadın Kim'e baktı, yüzü her şeyi ortaya koyuyordu. Gözlerinde o günlerin dehşeti vardı. Aynı zamanda utancı.

"Hayır, ödemedik. Ama ödeyecektik" dedi dürüstçe.

Kim'le Bryant göz göze geldiler.

"Peki ama neden Emily serbest bırakıldı da Suzie bırakılmadı?"

Bayan Trueman omzunu silkti. "Bilmiyoruz. Bunu kendimize milyon kere sorduk."

Kim bu kararı kimin verdiğini ve sebebini merak etti. Odanın kapısı usulca açıldı, bir kafa içeri uzandı. Duvardaki resminden biraz daha büyümüştü, epey daha solgundu ama Kim Emily'i tanıdı. Yabancıların varlığını fark ettiğinde kızın dudakları kapandı. Annesine bakarken anında gözlerinde bir endişe belirdi.

Bayan Trueman ayağa kalktı. "Sorun yok Emily. Tarih dersini bitirdin mi?"

Kız başını evet anlamında salladı ama bakışları yeniden Kim'e döndü. Bayan Trueman kızının önüne geçmeye çalışsa da kız annesinin yanından sıyrılarak odaya girdi.

"Emily, endişelenecek bir şey yok. Yukarı çık ve başka bir derse..."

"Suzie'yi buldunuz mu?" diye sordu kız, umutla.

Kim yutkunarak başını hayır anlamında salladı. Kızın gözleri yaşlarla doldu ama kız cesurca onları tutmaya çalıştı.

Yaşadığı felaketin üzerinden on üç ay geçmişti ama en yakın arkadaşının aklından hiç çıkmadığı çok açıktı.

"Emily, lütfen yukarı çık. Çalışmanı değerlendirmek için bir dakika içinde orada olacağım."

Emily tereddüt etti ama annesi elini onun koluna koyarak istediği şeyi yapması için onu hareketlendirdi.

"Okula gitmiyor mu?" diye sordu Bryant.

Bayan Trueman kapıyı kapattı, sonra başını iki yana salladı. "Hayır, Emily evde eğitim görüyor. Daha güvenli."

"Onunla birkaç dakika görüşebilir miyiz?" diye sordu Kim, nazikçe.

Bayan Trueman başını hararetli hararetli iki yana salladı. "Hayır, bu imkansız. Bu olay hakkında konuşmuyoruz, ne onunla ne de başka birisiyle. Olanları unutması en iyisi."

Evet, ama bu çok da işe yarıyor görünmüyordu. Kızın her lanet dakika hiçbir iletişim kurmadan bir kalede kilitli kalması, neden işe yaramadığını çok iyi açıklıyordu.

"Emily psikolojik destek alıyor mu?"

Bayan Trueman başını iki yana salladı. "Hayır, bu olayı arkamızda bırakmamız gerektiğine karar verdik. Çocuklar esnektir, kendilerini toparlarlar. Bir psikoterapistin kızımızın kafasının içine suçluluk duyguları sokmasını, ona nasıl hissetmesi gerektiğini söylemesini istemedik." Bunun kimseye bir faydası olmazdı."

Kim kadının kimin suçluluk duygularını gömmeye çalıştığını merak etti.

"Bu yüzden, üzgünüm ama ona yaklaşmanıza izin veremem. Tüm olanları ona yeniden yaşatacaksınız."

Kim'in görebildiği kadarıyla, bu olay onları hiç terk etmemişti. Hem de hiçbirini.

Bayan Trueman kapının yanından ayrılmadı. "Şimdi, izin verirseniz yapmam gereken işler var."

Kim ayağa kalktığında aniden aklına bir fikir geldi. "Size parayı nereye bırakacağınızı söylemişler miydi?"

Eğer bu aile ödeme yapmaya hazırlanmışsa bunu nasıl yapacaklarını da biliyor olmalıydılar.

Bayan Trueman tereddüt etti.

"Lütfen, şu anda yardımınıza ihtiyacımız olduğunu anlamak zorundasınız."

"Siz de adamların hala dışarıda bir yerlerde olduklarını bildiğimi anlamak zorundasınız."

"Bunu anlıyorum ama Emily'yi yeniden kaçırmaya çalışmayacaklar."

"Söylediklerinizi duyuyorum ama inanmıyorum. Bana kabul edebileceğim hiçbir garanti veremezsiniz."

Kim derin bir iç çekti.

"Ama bu noktadan sonra bizi rahat bırakacağınıza söz verirseniz size anlatırım."

Kim, Emily ile asla yalnız görüşemeyeceğini anlamıştı, bu yüzden ne alabiliyorsa onunla yetinmek zorundaydı.

Başıyla kabul ettiğini belirtti.

"Para Çarşamba günü saat on ikide Wordsley High Sokağındaki çöp konteynırına bırakılacaktı." Kaşlarını çattı. "Ama bunu biliyor olmanız gerek. Eski telefonum hala sizde."

Kahretsin, Kim faka bastığını çok geç fark etmişti. Eğer söylemiş olduğu gibi eski soruşturmayı araştırıyor olsalardı delilleri çoktan kontrol etmiş olurdu; deliller de vaka hiç çözülmediğinden hala arşivde olurdu.

"Sadece bunun kurduğunuz son iletişim olup olmadığını kontrol ediyordum" dedi Kim hızlıca.

Bayan Trueman başıyla doğruladı.

Bu evden çıkar çıkmaz Dawson'a gidip telefonu alması için talimat verecekti.

Kim bir kartvizit çıkarttı, koridordaki masanın üzerine bıraktı. "Yardımı dokunabilecek başka bir şey aklınıza gelirse lütfen beni arayın." Jenny Cotton'un çaresizce kızını gömmek istediği dilinin ucuna kadar geldi. Ama söylemedi. Bryant arabaya yöneldi ama Kim geriye döndü.

"Bakın, çocuğunuzu korumak istediğinizi anlıyorum ama bu kadarı çok fazla. Onu boğuyorsunuz. Kızınızın diğer insanlarla birlikte olmaya ihtiyacı var. Kendi yaşındaki çocuklarla koşup gülmesi gerek. Olumlu hatıralar oluşturması gerekli ki kötülerini salıversin."

Kadının yüz ifadesi kararlıydı. "Teşekkür ederim ama kızım için en iyisinin ne olduğunu bildiğimi düşünüyorum."

Kim başını iki yana salladı. "Hayır, bu sizin için en iyisi. Kızınız karşılaştığı herkesten korkan endişeli, tedirgin bir çocuk olup çıkacak."

"Dedektif, ben çocuğumu hayatta tutuyorum."

Kim etrafına bakındı, neşe verici hiçbir şey yoktu. "Öyle mi, ama buna pek hayat denemez değil mi?"

Ağır meşe kapı yüzüne kapanmaya başladı, tam o sırada merdivenlerin başından bir gölgenin geçtiğini gördü.

Altmış Dört

Emily yatak odasının kapısını sessizce kapatarak yatağa oturdu. Şimdi coğrafya kitabını açıyor olmalıydı ama canı hiç istemiyordu.

Evde eğitim görmesine rağmen annesi gerçek okul saatlerine uyma konusunda çok titizdi. Saat dokuzda masasının başında oluyordu, gün boyu süreleri eşit dört dersi vardı.

Okulla ilgili özlediği şey şamataydı: gevezelikler, yaygara ve bağrışma.

Gözlerden uzaktaki yeni evlerinde hiçbir şey yoktu.

Duvar ve çalı çit, sokaktan gelen trafik gürültüsünü kesiyordu. Evleri kendi evlerinden on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde olan komşularından şimdiye kadar hiç bir ses duymamıştı. Yakınlarda kendi yaşıtı çocuklar olup olmadığını bile bilmiyordu.

Evin içi bile sessizdi. Hafta içi annesi temizlik yaparak ve ortalığı toparlayarak aşağı katta dolanıyordu ama arka planda hiçbir ses yoktu. Radyo yoktu, televizyon yoktu. Sanki annesi sıra dışı bir şeylerin olmasını bekleyerek sürekli evdeki sesleri dinliyor gibiydi.

Ev sadece çakıl taşlarının üzerinden geçen tekerlerin kulakları tırmalayan sesiyle canlanıyordu. Babası işten döndüğünde annesinin endişesi yatışıyor, her akşam birkaç saatliğine her şey normalmiş gibi davranıyorlardı.

Emily eski yaşamındaki birçok şeyi, ama en çok da arkadaşını özlüyordu.

Yatağın altına uzanarak yarısına kadar doldurulmuş bir albüm çıkarttı. İlk sayfada "Gezilerimiz" başlığının üzerinde Emily ile Suize'nin gülümseyen bir fotoğrafının çıktısı vardı.

Albüm ikisinin sayfalar dolusu anılarıyla doluydu: tatildelerken, go-kart sürerlerken, lunaparkta aletlere binerlerken, denizdelerken ve sonuncusu bir Justin Bieber konserindelerken.

Son dolu sayfanın yanındaki boş sayfaya baktı, daha fazlası olmayacağına inanamıyordu. Sadece elindeki hatıralarla yetinmek zorundaydı.

Son fotoğraflarına dikkatlice baktı. Suzie 'belieber" tişörtüyle iftihar ediyordu. Birmingham'daki NEC Arena'dan eve gelene kadar gülmüşler, coşmuşlar ve idolleriyle kimin evleneceğini tartışmışlardı. En sonunda onu paylaşmaya karar vermişlerdi. Ön koltuklarda oturmakta olan anneleri bu durumu çok eğlenceli bulmuştu.

Üç gün sonra kaçırılmışlardı.

Emily arkadaşının gözlerinin içine baktı; o kadar neşe ve haylazlık doluydular ki. O son gün birbirlerinden çekilip kopartıldıkları anki gözlerden çok farklıydılar. Emily'nin parmağı hala rüyalarında yaşamakta olan yüze dokunurken Suzie'nin yüzü bulanıklaşmaya başladı.

Sürekli olayı hatırlıyordu, sanki daha geçen hafta yaşanmış gibiydi. Gündüzleri Suzie öldüğü kendisi hayatta kaldığı için suçluluk çekiyordu. Geceleri ise korku rüyalarında tekrar ortaya çıkıyordu. Özellikle o son günü gördüğü rüyalarında.

Adamın, beline sarılarak onu arkadaşından çekerek uzaklaştırdığını hatırlıyordu. Kendisini odanın diğer tarafına sürüklerken başının arkasında adamın kemikli göğsünü hissettiğini hatırlıyordu. Suzie'nin soğuk elini yakalamaya çalışmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Her ikisi de birbirlerine sımsıkı sarılırlarsa hiçbir şeyin onları zorla ayıramayacağını düşünmüşlerdi. Ama yanılmışlardı.

Suzie'nin kafasının yan tarafına inen bir yumruk kızı yere yuvarlamış, Emily ise onu tutamamıştı. Bir saniye

içinde belinden kavranıldığını ve yukarı kaldırıldığını his setmişti. Çığlık atarak Suzie'ye uyanmasını söylemişti ama kız düştüğü yerde öylece yatıyordu. Arkadaşını bir daha da görmemişti.

Görüntü bir kere daha midesine yumruk gibi indi, göz yaşları akmaya başladı.

Arkadaşının yüzüne düşen bir damlayı sildi, bütün be deni hıçkırıklarla sarsılırken kitabı karnına sıkıca yapıştırdı.

"Ah Suzie, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

Altmış Beş

Trueman'ların evinden ayrıldıktan sonra arabaya binerlerken Bryant, "Seni rahatsız eden şey ne şef?" diye sordu.

"Git başımdan" dedi Kim, Bryant'ın kendisini bu kadar iyi tanımasına sinirlenerek.

"Noel sabahı hediye olarak bir torba dolusu kömür almış bir çocuk gibisin. Aslına bakarsan, bu pek de..."

Arabayı çalıştırırken sözleri yarım kaldı.

"Her şey mantıkta bitiyor" dedi Kim. "Mantığını anladıktan sonra beynim bir konuyu memnuniyetle geride bırakıyor ama bu olayda yerine oturmayan bir şey var."

"Ne gibi?" diye sordu Bryant.

"Belki de onu dinlemeliydim" dedi Kim, camdan dışarı bakarken.

"Hımm, bu bir ilk olurdu, ama neden bahsettiğin konusunda daha açıklayıcı olman lazım."

"Eloise."

Bryant kontağı kapattı. "Dalga geçiyor olmalısın. Bir ömür uğraşılarak kazanılmış bir alışkanlığı bir çatlak, psişik, medyum, her neyse işte için değiştirmeyi mi düşünüyorsun?"

Kim kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etti ama Stacey'nin kadın hakkında buldukları beklediği gibi çıkmamıştı. Kadının kendi çıkarları için çalışan, insanları yönlendiren, diğer insanların zayıflıklarından faydalanan bir şarlatan çıkmasını, hiç olmadı bir iki kitap yazmış olmasını bekliyordu.

"Bana kızları kaçıran adamın diğerleriyle işinin bitmediğini söylemişti, dün gece Jenny Cotton yeniden oynamak isteyip istemediğini soran bir mesaj aldı."

"Tesadüf" dedi Bryant, önemsemeyerek. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Evet, 278 numara. Sürekli tekrarlayarak aklımda tutmamı söyledi."

"Başka bir şey?"

Kim başını hayır anlamında salladı. Kadının Mikey'le ilgili üçüncü gözlemini paylaşmayacaktı.

Eloise'in Helen tarafından çekilerek götürülürken söylediklerini hatırladı. "Yakınlardaki birisiyle ilgili bir şeyler söyledi..."

"Bence kafana fazla takıyorsun. Kadın bir tür dolandırıcı, biz de en can alıcı hamlenin gelmesini bekliyoruz."

"Ama eline ne geçecekti ki?"

Bryant omzunu silkti. "Sansasyonel bir olaya karışmak bilet satışlarını çok arttırabilirdi. Belki de televizyonda sabah programlarına çıkacaktı. Kim bilir?"

"Ama sorun da bu. Neden gazetelere ya da radyoya giderek bir şeyler elde etmeye çalışmadı? Neden ortada para kazanmaya yönelik bir tezgâh yok? Bunu anlayana kadar unutamayacağım."

Bryant yan yan baktı. "İkna olmuş bir bakışa benzemiyor bu." İç geçirdi. "Kadının Charlie ile Amy'yi bulmamıza yardım edebilecek bir şeyler bildiğine cidden inanıyor olamazsın. Kadın bir şeyler söylese bile, bana dürüstçe söyleyebilir misin, söylediklerine göre hareket etmeyi bir kenara bırak ona inanacak mısın?"

Kim Bryant'ın cümlelerinde yaklaşık üç tane soru saydı, hepsine de cevabı "hayır" dı. Yine de Eloise diğer oyunun henüz bitmediğini söylemişti, Mikey'le ilgili söylediği şeyler ise...

Kahretsin, bunu başka birisinin bilmesi mümkün değildi.

Altmış Altı

Dawson elinde tutmakta olduğu adresi kontrol etti. Evet, kesinlikle 42 Rosemary Gardens yazıyordu. Şu anda da o adrese bakıyordu. Ev Brierley Hill'deki Ambcote Yolu'ndan sapılan bir çıkmaz sokakta yer alıyordu. Bu ev ile Hollytree'deki evler arasında sadece üç kilometre mesafe olmasına rağmen aralarında hiçbir benzerlik yoktu. Karşılaştırmak gerekirse, bu ev başka bir gezegende gibiydi.

Dawson, Shona'nın boşa kürek çektirerek onunla biraz dalga geçip geçmediğini merak etti. Rosemary Gardens'da yaşayan kızlar kendi rızalarıyla Hollytree konutlarına gitmezlerdi. Eğer gidiyorlarsa odalarına kilitlenmeleri gerekirdi.

Dewain'in ailesiyle yaptığı görüşmenin ardından, bir sonraki mantıklı adımı buydu. Buradan Lyron'a Dewain'in hala hayatta olduğu bilgisini kimin verdiği hakkında bir ipucuyla ayrılmayı umuyordu. Birisi çete liderine bu bilgiyi sızdırmıştı, patron da bu kişinin kim olduğunu bulma görevini ona vermişti.

Üzerinde tek başına çalıştığı vakalar daha önce de olmuştu ama bu bir benzin istasyonunun silahla soyulmasına, adam yaralamaya hatta aile içi şiddet olayına benzemiyordu. Patronunu derinden etkileyen bir vakaydı bu. Patronun bir yerlerdeki spor merkezinde Tracy Frost'u duvara yapıştırdığını bile duymuştu. Bunun doğru olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu, patronun bu konuda asla konuşmayacağını biliyordu. Ama doğru olması onu şaşırtmazdı. Patronu o çocukta kendisinden bir şeyler bulmuştu. Bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ama Dewain'in yatağının başucunda, çocuğun göğsünün makine yardımıyla yükselip alçalmasını izlerken, Kim'in sağ elinin tiril tiril beyaz örtünün üzerinde çocuğun hareketsiz yatan bileğine hafifçe dokunduğunu görmüştü.

Patronu Amy ile Charlie'nin hayatlarını kurtarmaya çalışıyor olmasa bu vaka üzerinde bizzat o çalışacaktı. Ama vakayı Dawson'a aktarmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Saksılarda türlü türlü yeşil, yapraklı bitkilerin sergilendiği geniş ön verandaya yaklaştı. Kapı zilinin ding dongu kulaklarını çınlattı.

Kapı açıldı, ergen yaşlarının sonlarında bir kız çıktı. Bacaklarında desenli bir tayt, üzerinde siyah bir kısa etek vardı. Sol omzundan sade pembe bir tişört sarkıyordu. Roja Reckless parfümünün aroması Dawson'a kadar geldi. Doğum gününde nişanlısına hediye olarak aldığı için kokuyu hemen tanıdı. Kadın ona sadece yanlış bir şeyler yaptığında pahalı hediyeler aldığı konusunda şaka yapmıştı. Parfüm gerçekten de *pahalıydı*. Bir ergen için saçma derecede aşırı pahalı, diye hayret etti.

"Lauren Cain?" diye sordu, polis kimliğini gösterirken.

Kız kapıyı açmadan önce bakışlarını Dawson'un yüzünden ayırıp kimliği incelemedi, sadece geriye bir adım attı, kapı aralığında durdu.

"İçeri gelin" dedi gülümseyip başını yana eğerek. Dawson kıza sürtünmemeye dikkat ederek içeri girdi; kız kapıyı arkasından kapatırken koridorun hemen girişinde durdu. Dawson kapıyı geri açmak için ani, açıklanamaz bir istek duydu.

Kız sağ tarafı göstererek "İçeri girin" dedi tavırları son derece nazikti.

Dawson tüm ev boyunca uzanan oturma odasına girdi. Geniş bir bahçenin arkasında aşağıya doğru Lye havzasının ve karşı tarafta Clent Tepelerinin manzarası vardı.

"Oturun memur bey" dedi kız, başını yana eğerek.

Oturmakta olan Dawson'u baştan ayağa süzdü, bunu saklamaya da gerek duymadı.

Dawson kızı hızlıca inceledi. Kare bir burun kızı güzel tanımından uzaklaştırıyordu ama Lauren sahip olduklarını en iyi şekilde ortaya çıkartan bir kızdı. Saçları çekici bir sarı renge boyanmıştı, makyajı kusursuzdu. Kızın parfümünden önce cinsel cazibesi Dawson'un dikkatini çekmişti.

Çok sayıda koltuk olmasına rağmen kız kanepede hemen yanına oturdu. Dizleri Dawson'un dizlerine değiyordu. Dawson dizlerini çekti.

"Seninle Dewain hakkında konuşmam gerekiyor."

Kız planlanmış, sorgulayan bir bakışla kaşlarını bir an aşağıya indirdi.

Dawson sinirlendi. "Dewain Wright. Eski erkek arkadaşın. Geçen hafta ölen."

Kız Dawson'un sesindeki kızgınlığı duyduysa da aldırış etmedi.

Nasıl çalıştığını pek bilmediği bir oyuncakmışçasına Dawson'un pazusunu sıktı.

"Kasların güzelmiş" dedi başını yana eğerek.

"Teşekkür ederim" dedi Dawson, kolunu çekip olabildiğince sola kayarken. "Bana Dewain'in öldüğü günle ilgili neler hatırladığını söyleyebilir misin?"

Shona'dan kısa mesaj aldığını itiraf edip etmeyeceğini görmek için bilerek ucu açık bir soru sormuştu.

Kız sırtını kanepeye yasladı, bacak bacak üstüne attı. Ayak bileği Dawson'un bacağına değiyordu.

Dawson ayağa kalktı, şömineye doğru gitti. Bu kız hayırdan anlamıyordu.

"Gerçekten o kadar da iyi hatırlayamıyorum. Üzgünüm. Evli misin?"

"Seni ilgilendirmez" diye cevap verdi Dawson, tersleyerek. Sorularını sorması ve bu ergeni küçük oyunlarıyla baş başa bırakması gerekiyordu.

"Saldırıyı nasıl haber aldın?" diye üsteledi.

Kız omzunu silkti. "Gerçekten hatırlamıyorum."

Dawson kızın yüz ifadesinden artık hatırlamayı denemediğini görebiliyordu.

"Lauren, hafızanı zorlaman..."

Kız ayağa kalktı. "Biliyor musun, erkek arkadaşım yok."

Dawson kızın sesindeki davetkâr tona aldırış etmeyerek, "Onun bir çeteye mensup olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Kız ona bir adım yaklaşarak gözlerini devirdi. "Tabii ki."

Dawson geriye doğru bir adım attı. "Seni çeken şey bu mu oldu?" diye sordu, açık açık.

Kız omzunu silkti. "Gerçekten hatır..."

"lamıyorsun" diye onun yerine cümleyi bitirdi Dawson.

Kızın yüz ifadesi değişmedi. Sanki çocuk bahçesinde ebelemece oynuyorlarmış gibi ona cilveli cilveli bakıyordu.

"Bıçak saldırısından sonra öldüğünü sana söylediler mi?"

"Sanırım." Başını evet anlamında salladı. "Hı hı, öldüğünü kesinlikle söylediler." Tanrıya şükür sonunda bir şeyler hatırlamıştı.

"Shona'dan bir mesaj aldın mı?"

"Evet, ondan bir şey geldi. Bir ya da iki saat sonra, sanırım." Parmağıyla saçını kıvırarak öne doğru bir adım daha attı. "Annemle babam saatlerce evde olmayacak."

Dawson'un kontrol edilemeyen hormonlarla dolu bir ergen olduğu dönemlerin üzerinden çok zaman geçmemişti ama kızların bu şekilde davrandığını hatırlamıyordu. O zamanlar böyle bir şey çok hoşuna giderdi, ama şimdi sadece itici geliyordu.

Seks düşkünü bu kız onun için sadece bir tanıktı. Çözmesi gereken bir suçta şüpheli kişiydi.

"Lauren, bir nişanlım ve bir çocuğum var, senden tek istediğim bazı cevaplar almak."

Kız "Benim için sorunu yok" diye omzunu silkti.

Dawson konuşmanın Dewain'in ölümünden sapmasına izin verdiğini çok geç fark etti, bu kızın gözlerinde sinirlerini bozmaya başlayan bir kararlılık vardı.

"Mesajda Dewain'in hala hayatta olduğu mu yazıyordu."

Kız omzunu silkti. "Sanırım. Doğum kontrol hapı kullanıyorum" dedi pat diye, Dawson'a doğru eğilirken.

Tamam, bu kadarı fazlaydı. Bu durumun kariyerini tehlikeye atma olasılığı kafasının içinde alarm zillerinin çalmasına neden oluyordu.

Kızın yanından geçerek ön kapıya yöneldi. Kız hemen arkasından onu takip etti. "Ebeveynlerime bana bir şeyler yaptığını söyleyebilirim, biliyorsun" diye tısladı. Belli ki Lauren sonunda mesajı almıştı. Ruh halindeki ani değişiklik şeker yemesi engellenen küçük bir çocuğa daha uygundu.

Dawson durumunun ne kadar nazik olduğunun farkındaydı. Bir evde bir çocukla yalnız başınaydı, çocuk yere yapıştırıp üzerine çıkmak dışında onu baştan çıkartmak için her şeyi yapmıştı ama Dawson her şeyi kurallara uygun yapmıştı. Kız on dokuz yaşında olduğu için sorgulamak için ebeveynlerinin iznini alması gerekmiyordu ama yanında bir tanığın olması gerekiyordu. Dawson'un kendi güvenliği için.

Dawson kapıdan dışarı çıkana kadar bekledi, sonra dönerek önemli olan tek soruyu sordu.

"Söyle bana Lauren, Dewain'in hala hayatta olduğunu birisine söyledin mi?"

Kız ona doğru cilveli bir şekilde gülümsedi, daha ağzını açmadan Dawson onun ne diyeceğini biliyordu.

Hatırlayamıyordu.

Altmış Yedi

Karen mutfak evyesinin içindeki suyu boşalttı, mutfak deterjanına uzandı. Güzel mutfağının temizlik seviyesi daha önceleri de laboratuvar standartlarına ulaşmıştı ama şimdi tezgahlarında hiçbir enfeksiyon korkusu olmadan açık kalp ameliyatı yapılabileceğini hissediyordu.

Ev, çok hızlı oturmuş olan öğleden sonra rutinine girmişti. Yapacak fazla bir şeyi olmayan nöbetçi, ön kapıda oturuyordu. Helen parmağını kıpırdatan herkesin ayak işlerine koşmaya istekli bir şekilde arka planda dolanıyordu.

Bazen Helen'in varlığından rahatsız oluyordu; kadının kendisinden değil ama sürekli hepsi için hayatı kolaylaştırmaya çalışma çabasından. Karen kafasını boşaltan şeylerin ortadan kalkmasını istemiyordu. Tabakları, kupaları, bardakları toplamak istiyordu. Bir saniyeliğine bile olsa zihnini ya da bedenini meşgul edecek her şeyi yapmak istiyordu.

Kafasının içindeki sorulardan uzaklaşmak hoş bir rahatlama sağlıyordu. Stephen'ın, bir dereceye kadar da Elizabeth'in yayın yasağının yanlış hamle olduğunu düşündüğünü biliyordu. Şimdiye kadar ikisini de Kim'e güvenmeleri konusunda ikna etmeyi başarmıştı ama bunu daha ne kadar sürdürebilirdi bilmiyordu. Stephen ikna edilmesi kolay bir adam değildi.

Yine de Kim'in sağduyusuna güvenmekle doğru yaptıklarını hissediyordu. Çocuklukları boyunca yolları kesişmişti, siyah saçlı somurtkan kız bütün çocuklar için gizemli olmuştu. Arkadaş istemiyordu, bağ kurmanın her türünden aktif olarak kaçınıyordu.

Tıpkı hapishanedeki gibi, kişisel koşullar ve yetiştirme yurdunda olma nedenleri nadiren paylaşılırdı, Karen

da Kim'in trajik geçmişini çok sonraları öğrenmişti. Genç Kim'in bütün o yükü sırtında taşıyarak hayatına devam edebilmesi hayret vericiydi.

Ama Karen'ın açık sözlü kadına güvenmesinin başka bir sebebi daha vardı ve bunu Kim bile bilmiyordu.

On iki yıl önce Karen Wolverhampton'un dış mahallelerindeki ruhsatsız bir binada yaşıyordu. İki yıldır bir işte çalışmamıştı ve apartman dairesini kaybetmişti. Harabe bar içeride yedi çocuk yaşadığı için on iki polis memuru ve üç sosyal hizmetler görevlisi tarafından basılmıştı. Karen Kim'i hemen tanımış, eliyle yüzünü kapatmıştı.

Lynda isimli bir kadın yatak odasının kapısını kilitlemiş, açmayı reddediyordu, birisi içeri girecek olursa iki yaşındaki oğlunu pencereden dışarı atmakla tehdit ediyordu. Diğer polis memurları binayı boşaltırken Kim odanın kapısında durmuş, kadını konuşturmuştu.

Lynda'ya kimsenin oğluna dokunmayacağına ve çocuğun sağlık durumu değerlendirilene kadar beraber olacaklarına söz vermişti.

Sonunda bina boşaltıldığında, bütün ekip son kapının dışında toplanmıştı. Karen, memurların kapıyı kırmalarına izin vermesi için Kim'e baskı yaptıklarını duyabiliyordu ama Kim önlerinden çekilmiyordu.

Lynda kırk dakika daha güvence verildikten sonra kapıyı açmıştı. Sosyal hizmetlerden iki kadın çocuğu almak için hızla ileri atılmıştı ama Kim önlerine çıkmıştı.

Sadece "Ona söz verdim" demişti.

Karen her şeyi görmüş ve duymuştu, çünkü Lynda kapıyı kilitlediğinde o da odadaydı. Serbest bırakıldıktan sonra fark edilmeden hızlıca yanlarından geçip gitmişti.

Kim'in başarısı karşısında kendi hayatını düşündüğünde utanmıştı. Kim kahrolası bir polis memuruydu, kendisi ise ruhsatsız bir binada yaşayan bir serseriydi.

Ertesi sabah iş bulma merkezinden içeri girmiş ve ona bir çeşit iş bulana kadar oradan ayrılmayı reddetmişti.

"Ah, özür dilerim, burada olduğunu fark etmemişim."

Karen sesi tanımış olsa da arkasına döndü, Elizabeth'in odadan çıkmakta olduğunu gördü.

"Artık aynı odada bile olamıyor muyuz" diye sordu, üzgün bir biçimde.

Daha kısa bir süre önce bu odada durmuş, birbirlerine sarılmış, birbirlerini avutmuşlardı. Sadece ikisinin anlaya bileceği bir acıyı paylaşarak.

"Sadece..."

Elizabeth'in sözleri yarım kaldı. Sadece neydi? Daha birkaç gün önce birbirlerine kız kardeşten daha yakındılar. Ama şimdi çocuklarının yaşamı için rekabet ediyorlardı.

Durumun gerçeküstülüğü Karen'ı derinden etkiledi. Sonucu ne olursa olsun bir daha asla eskisi gibi olamayacaklardı.

Bu, asla ılık bir Cumartesi akşamı yemekten sonra keyifle hatırlanan bir anı olmayacaktı.

Mutfağın karşılıklı köşelerinde durdular, aralarında kahvaltı masasından çok daha fazlası vardı.

Karen bir şeyler söylemek istedi, en yakın arkadaşıyla en büyük sırrını paylaştığı o geceye geri gitmelerini sağlayacak herhangi bir şey. Robert'in Charlie'nin babası olmadığını sadece Elizabeth biliyordu.

İlk defa arkadaşına yakından baktı.

"Dudağın şişmiş" dedi daha iyi görebilmek için başını eğerken.

Elizabeth birkaç santim döndü. "Ah, banyoda düştüm."

"Neyin üzerine?" diye sordu Karen. İnanmadığını sesinden belli etmemeye çalışmamıştı bile. Birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlardı.

"Sadece kaydım ve..."

"Daha önce de *banyoda kaymıştın* Elizabeth. Hatırlıyorum."

Elizabeth geriye doğru bir adım attı. "Hayır... Kaymadım..."

"Sana bunu yapmasına bir daha izin vermeyeceğini söylemiştin."

"Sadece durumun gerginliği. Üzerine gittim ve..."

"Robert bana vurmadı ve durumun gerginliğini sizin kadar biz de hissediyoruz."

Karen sözlerinin bu şekilde çıkmasını istememişti. Zihnindeyken kulağa çok daha farklı geliyorlardı. Ağzından çıktıklarında ise sıkıntı ve baskı yaratmak için birbirleriyle yarışıyor gibiydiler. Sıkıntı ve baskı seviyeleri için yarışıyor gibiydiler.

En sonunda göz göze geldiler, Elizabeth nazikçe dudağına dokunurken Karen arkadaşının gözlerinin dolduğunu gördü.

Normal bir zamanda hemen yanına gider, kadını teselli ederdi. Ama şimdi bunu yapmak bile kendi kızına ihanet etmek gibi geliyordu. Düşmanıyla nasıl arkadaşlık edebilirdi ki? Bu düşünce kalbini yaraladı ama bu işin sonucu ne olursa olsun, bir daha birbirlerine baktıklarında birbirlerinin en derin düşüncelerini biliyor olacaklardı. Kendi çocukları uğruna her birinin neyi feda etmeye istekli olduğunu bileceklerdi.

Bir taneciği Charlie onun dünyasıydı. Karen çocuğunu kurtarmak için kendi hayatını ve diğer herkesin hayatını feda edebilirdi. Buna Amy de dâhildi. Elizabeth'in de tamamen aynı duyguları hissettiğini biliyordu. Hiçbir dostluk bu bilgiye rağmen devam edemezdi.

Mutfak masasının iki tarafından birbirlerine bakarlarken ikisi de biliyordu. Karen tekrar mutfak evyesine döndü.

Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı.

Altmış Sekiz

Kim Wordsley High Sokağında bir aşağı bir yukarı bakındı. Çöp konteyneri köşeye yerleştirilmişti.

"Saat kaç?" diye sordu.

"On bir elli beş."

Kim sokak boyunca yürüdü. Sol tarafta aralarında bir kafe, kasaplar, kuyumcular ve küçük bir market bulunan bir dizi dükkân vardı.

Yolun karşı tarafında bir sıra yeni dubleks ev bulunuyordu. Yolun ortasına kadar yürüdü, her iki yöne de bakmaya devam etti. Yolun kendisine bakan kısmındaki dükkanlara girip çıkan kalabalığa aldırış etmedi.

Bu yolu seçmelerinin kızları kaçıranlara ne gibi bir fayda sı olmuştu? "Bryant, şu evler ne zaman inşa edildi?"

"Oldukça yakınlarda. Çoğunluğu stüdyo daireler."

Kim'in kafasında bir resim oluşmaya başladı. "Yani, o zamanlar boş bir alandı."

"Sanırım. Ne görüyorsun şef?"

"Sokağın o tarafında polislerin pusuya yatıp bekleyebileceği hiçbir yer göremiyorum. Orada hiçbir şey yok, bu yüzden beklemekte olan birisi göze batardı. Görüş hakimiyeti olan tek yer burası. Bir şeyi gözden kaçıyorum bu yüzden..." yap bozun son parçasını fark ederken sözleri yarım kaldı. "İşte o da geliyor."

Bryant soluna baktı. Çift katlı bir otobüs yavaş yavaş sokak boyunca ilerleyerek çöp toplama alanının tam karşısında durdu.

"Tanrım, kimse hiçbir şey göremeyecekti. Adamımız köşenin orada bekleyebilirdi. Otobüsün yanaşmakta olduğunu duyabilirdi."

Kim başını evet anlamında salladı. "Birkaç kişi alışveriş yapmak için otobüsten inecekti, çöp konteynerini açmak ve içinden bir şey almak için bir dakikadan fazla zamanı olacaktı."

"Basit ama zekice."

Kim sokağın başına doğru altı metre koştu. Köşeyi dönmekte olan otobüsün numarasını okudu.

Bryant ona yetişirken "Tanrı aşkına şef. Niye koştun birdenbire?" diye sordu.

"Otobüsün önüne baktım. Kahretsin, otobüsün numarası 278'di."

Altmış Dokuz

"Tanrı aşkına Symes, bu kadar zarar vermek zorunda mıydın?" Will televizyon röportajlarından çok daha fazla detay içeren gazete yazısını iki kere okumuştu.

Symes omzunu silkerek gülümsedi. "İşi hallettim ve çı karttığım işten memnunum. Senin sorunun ne be? Kadın öldü mü ölmedi mi?"

Will başını iki yana sallayarak arkasını döndü. Bu moro na gereksiz riskler aldığını açıklamaya çalışmanın bir fayda sı yoktu. Suç mahalli ne kadar fazla şiddet içerirse polis in celemesinde adama ait bir şeyler bulunması ihtimali o kadar artardı. Geri zekalı adam kadına tecavüz etmediği için min nettardı. İnternetteki haber bültenlerine bakılırsa, sosyal tesislerdeki adamın işini görürken Symes sadece ayaklarını kullanmıştı. Tesco mağazasından aldığı spor ayakkabıları da izi sürülemeyecek kadar yaygındı. Ama yine de gereği yoktu.

Telefonların durduğu masaya gitti.

Bir numaralı cep telefonunu çalıştırdı, cevapsız bir arama görmek onu şaşırtmadı.

İki numaralı cep telefonunu çalıştırdı. Aynı numaradan başka bir cevapsız arama daha gelmişti.

Üç numaralı cep telefonunu çalıştırdı, bir sesli mesajla bir kısa mesaj gelmiş olduğunu gördü.

Telefonu hoparlöre alarak oynatma düğmesine bastı. Ses sakin ve cana yakındı.

"Ben Matt Ward, arabulucu. Beni ararsanız bu işi çözebiliriz. İstediğiniz şeyi elde etmenize yardımcı olabilirim."

Will mesajı sildi. Arabulucuyla falan konuşmasına gerek yoktu. Koşullarını belirtmişti, sorumluluk artık onlardaydı.

"Böyle bir şeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Symes.

"Neyi düşünmüyorum?"

"Planı değiştirmeyi, bir anlaşmaya varmayı; çünkü seninle bir anlaşmamız var, hatırlıyorsun değil mi?"

Will hatırlıyordu. Symes'ı kızlardan uzak tutabilmek için kabul ettiği bir şeydi bu. En azından şimdilik uzak tutmak için.

Para ellerine geçene kadar geri zekâlının mallara zarar vermesi riskini göze alamazdı. Para ellerine geçtikten sonra...

"Anlaşmamız geçerli" diye teyit etti Will.

Ekranı kaydırarak gelen mesajlardan ilgisini çeken tek mesaja gitti. Mesaj ebeveynlerin birinden gelmişti.

Oyun nihayet başlamıştı.

Gülümseyerek kısa mesajı açıp okudu. Mesajı yeniden okurken gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

İstekli bir şekilde bekleyen Symes'a döndü.

Telefonu uzatırken "İşte bunu beklemiyordum" dedi.

Yetmiş

"Bunun bize gerçekten bir faydası olacak mı şef?" diye sordu Bryant, arabayı durdururken.

"Bryant, hiçbir fikrim yok" dedi Kim, dürüstçe. Tek bildiği, bir şeyin onu kadınla konuşmaya zorladığıydı.

Ev küçük bir sitede yokuşun tepesinde yer alan tek katlı mütevazı bir bungalovdu. On yaşında mavi bir Fiesta bakımlı garaj yoluna park edilmişti.

"İstersen burada bekleyebilirsin" dedi Kim, arabanın kapısını açarken. İkindi vaktiydi, belki de kadın Çarşamba pazarlarını geziyor olabilirdi.

Kadına ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu, zaten Bryant Kim'in kadının ağzından çıkacak tek bir kelimeye bile muhtemelen inanmayacağı tahmininde bulunduğunda haklıydı. Yine de işte buradaydı.

"Kusura bakma şef ama, en son arabada beklediğimde bir sosyal tesise kapısını kırarak girme girişiminde bulundun, bu yüzden sanırım peşinden ayrılmayacağım."

Tek sıra halinde Fiesta'nın yanından geçtiler, kapıya vurdular.

"Nazikçe sorarsam sence Cumartesi günkü loto çekilişinde çıkacak numaraları bana verir mi?"

"Kapa çeneni" diye tersledi Kim.

Herhangi bir hareketlilik sesi duyabilmek için dikkatlice dinledi. Kapıya tekrar vurdu, eğilerek mektup deliğini açtı.

Ön kapı küçük bir koridora açılıyordu, Kim koridorda birkaç düz beyaz kapı görebiliyordu ama daha ilerisini seçemiyordu. Evin içindeki sesleri dinlemek için kulak kesildi. Sessizlik.

Daha sertçe tekrar vurdu, sonra kapının sol tarafına geçti. Yüzünü cama yapıştırdı ama kalın tül perdenin içinden hiçbir şey göremiyordu.

"Tekrar vur Bryant" dedi geriye doğru adım atarken. Kapının diğer tarafındaki pencere de aynı şekilde perdeliydi.

Kim Bryant'a baktı ve sonra ikisi birden arabaya baktılar.

"Arka tarafa gidiyorum, yan tarafı dene" dedi Kim, başıyla bitişikteki evi işaret ederek.

"Şef..."

"Sadece dediğimi yap Bryant" diye homurdandı.

Evin yan tarafında çit yoktu. Yerden otuz santim yükselen kütük yığını sol taraftaki evle sınırı oluşturuyordu.

Arka kapı tek bir panelden oluşan buzlu camdı. Kim şekilleri seçebiliyordu ama daha fazlasını çıkaramıyordu. Pencere perdesizdi, küçük ve aydınlık bir mutfağa bakıyordu.

İçinde bir gerilimin büyümekte olduğunu hissetti. "Hadi ama Eloise, hangi cehennemdesin?"

"Şef, komşu onu en son dün öğleden sonra ellerinde Aldi'den birkaç poşetle görmüş."

"Şu pencereden içeri bak" dedi Kim, geriye doğru adım atarak. Bryant birkaç santim daha uzun boyuyla hemen önlerindeki alanın gerisini görebilirdi.

Bryant içeriye göz gezdirdi. Başını iki yana sallamaya başladı ama sonra durdu. Pozisyonunu değiştirdi, sonra yüzünü tekrar cama yapıştırdı.

"Bekle, şu şey olabilir..."

"Ne?" dedi.

Eliyle Kim'e yanına gelmesini işaret etti. "Şimdi seni yukarı kaldıracağım; yüzünü cama yapıştır ve sol köşeye doğru bak."

Kim üzerine çıkmak için bir şey aradı ama hiçbir şey göremedi. "Hadi kaldır" dedi.

Bryant elleriyle Kim'in kalçalarının etrafında çember oluşturdu, Kim'i yukarı kaldırdı, böylece başı kendi başından en az otuz santim yüksekteydi. Kim Bryant'ın söylediğini yaptı, berjer koltuğun arkasını gördü. Tepesinde gri bir yumak vardı.

"Beni yere bırak" dedi Kim.

Doğrudan kapıya yönelerek güm güm vurdu. "İzlemeye devam et, bak bakalım hareket ediyor mu?"

Cam kapıya tekrar vurdu. Bryant başını iki yana salladı.

"Pekala, içeri giriyoruz" dedi Kim, ağır bir şey bulmak için bahçeye bakınırken.

"Bekle şef" dedi Bryant ve cebinden bir mendil çıkarttı.

Tokmağını çevirince kapı açıldı.

Bryant ona doğru omzunu silkti, kendinden biraz fazla hoşnut görünüyordu.

Kim yanından geçerken "Tek bir kelime etme" dedi ters ters.

Küçük bir mutfağı üç uzun adımda geçti. Berjer koltuğun yanında yuvarlak bir masa, masanın üzerinde de içinde soğuk bir şeyler olan bir kupa ile *Aşk ve Cesur* kitabı vardı. Kupanın yanında farklı renklerde kristallerden bir kâse bulunuyordu.

Kim koltuğun ön tarafına geçti. Kadının gözleri kapalı, ağzı hafif aralıktı.

Kalın bir örgü ceket giyince daha ince yapılı görünüyordu, bacakları bir şalla örtülmüştü. Kim kadını nazikçe dürttü.

"Eloise" diye seslendi. Cevap gelmedi.

Kim daha şiddetli sarstı, daha yüksek sesle seslendi ama kadının başı yana düşüverdi.

"Kadın uyumuyor şef" dedi Bryant arkadan.

"Kahretsin" dedi Kim, geriye doğru adım atarak.

"Oldukça huzurlu görünüyor" dedi Bryant, başını yana eğerek. "Uyurken kalp krizi gibi bir şey geçirmiş olabilir."

Kim başını iki yana salladı. "Onu dinlemem lazımdı be. Dinlesem ne çıkardı ki?"

Bir adım uzaklaşarak derin bir iç geçirdi. Sadece birkaç gün önce bu kadın ona bir şeyler söylemeye çalışmıştı ama Kim onu dinlemeyecek kadar inatçıydı.

Yeniden cesedin yanına döndü. "En iyisi bir ambulans çağır" dedi Bryant telefonunu çıkartırken.

Karşısındaki yalnız başına ölmüş olan zavallı yaşlı kadına ait görüntüyü inceledi. Arkadaki kitap raflarına bakılırsa kitaplar sanki kadının arkadaşları olmuş gibiydi. Kadın belli ki klasiklere âşıktı, Kim Eloise'in raflarında bir Tolstoy'un, birkaç Jane Austen romanının ve Dickens'ın bütün eserlerinin olduğunu fark etti. İki köpeğe ait bir fotoğraf pencere pervazını süslüyordu ama Kim köpeklerin varlığına dair başka bir kanıt görememişti.

"Sanki biraz..."

Önündeki resmi incelerken kelimeleri yarım kaldı. Bu görüntüde doğru olmayan bir şey vardı.

Bryant telefon görüşmesini bitirdi. Ambulans yola çıkmıştı. "Gel ve burada dur" dedi Kim, başını yana eğerek. Bryant denileni yaptı.

"Tuhaf gelen bir şey görüyor musun?"

Bryant kıvırcık gri saçlardan aşağıya, şalın altından dışarı çıkmış çiçek desenli terliklere doğru baktı.

Başını hayır anlamında salladı. "Bence oldukça rahat ve huzurlu görünüyor."

"Kesinlikle" dedi Kim, öne doğru adım atarak. Kadının sağ tarafına sonra da sol tarafına baktı.

"Şala bak Bryant. Ellerini örtüyor."

Bryant her iki elin örtünün altında kaybolduğu yere baktı. Ardından sorgularcasına Kim'e baktı ve sonra tekrar yaşlı kadının ellerine baktı. "Ne demek istediğini anlamı..."

Kim'in neden bahsettiğini anlayınca sustu. "Kahretsin, evet. Demek istediğini anladım. Sanki üzeri örtülmüş gibi."

Kim'e de böyle gelmişti. Şal üzerine yerleştirilmiş sonra uçları belinin her iki tarafından içeri sokulmuştu. Kendisinin yapmış olması da mümkündü, kumaşı kendi belinin arkasında düzeltmiş sonra da ellerini şalın altına gömmüş olabilirdi, ama elinde tutacağı bir içecek ve okuyacağı bir kitap olduğunda bu çok mümkün görünmüyordu.

Kim ilerleyerek bacaklarını Eloise'nin ayaklarının iki yanına koydu. Ellerini koltuğun iki yanına yerleştirdi, eğilerek kadına yaklaştı.

"Kahretsin" dedi Kim, gözleri kadının ağzında bir parçacık fark edince. "Bryant, dudağında koyu mavi bir iplik var."

Şal kırmızı ve mavi renkteydi

Öne uzandı, alt dudağı nazikçe oynattı. "Aman Tanrım" diye bağırdı geriye sıçrarken.

"Lanet olsun şef..."

Kim şoktan hızla çıktı, zihni deli gibi çalışıyordu. Yeniden uzandı, iki parmağını boyundaki yumuşak deriye yerleştirdi.

Şaşkınlık içinde iş arkadaşına döndü. "Bryant, o ambulansa acele etmesini söyle. Kurbanımız hala yaşıyor."

Bryant bir an tereddüt etti ama sonra telefonunu çıkarttı.

"Eloise, beni duyabiliyorsan, her şey düzelecek. Ambulans geliyor, seni yalnız bırakmayacağız." Bir cevap gelmedi.

Kalbi hala hızlı hızlı atan Kim elini nazikçe kadının omzuna koydu.

Bryant telefon görüşmesini bitirdi.

"Sadece iki dakika uzaklıktalar" dedi başını iki yana sallayarak. Hiç görmemiş olsa da, Kim boğulan kurbanların ölümden önce komaya girebildiklerini biliyordu. Kadını boğan her kimse işini bitirdiğini düşünmüştü ama bu kadın ince bir yaşam dalına tutunmuştu.

"Sence ölüm makinemiz Eloise'i öğrendi ve bir şeyler söyleyeceğinden mi şüphelendi?"

"Mümkün değil Bryant. İki Numaralı Şüpheli dışarıda insanları öldürmekle meşguldü ve Bir Numaralı Şüphelinin Charlie ile Amy'nin yanında kalması gerekliydi. Sanırım bu Üç Numaralı Şüphelinin işiydi."

Uzaktan siren seslerini duyduğunda, Kim geçen sefer Eloise'in bağırarak mavi kapıyla[1] ilgili bir şeyler söylemeye çalışmadığını anladı. Kim'i çok geç kalacağına dair uyarmaya çalışıyordu.

Kim kadının kendisini mi yoksa kızları mı kastettiğini merak etmekten kendini alamadı.

1-*çev.n.* İngilizce blue gate (mavi kapı) ile too late (çok geç) arasındaki ses benzerliğine gönderme yapılıyor.

Yetmiş Bir

Uzaklaşan ambulansın arkasından baktılar.

Kim arabayı vitese takıp ambulansı takip etme isteği duydu, çünkü kadının arkasından giden başka kimse yoktu.

Ambulansın çıktığı sokağa bir ekip otosu girdi. Polis memurları evi kontrol altına alacak, onlar da artık gidebilecek lerdi.

Woody'yi arayarak olay yeri hakkında zaten bilgi vermişti, polis müdürü de eve küçük bir adli tıp ekibi gönderme sözü vermişti. Patronunu soruşturmadaki son gelişmeler hakkında bilgilendirmişti. Konuşmayı bitirdiğinde, hattın karşı tarafında derin sessizlik hâkimdi.

Woody'nin hayal kırıklığı kendisininkinin yanında sönük kalıyordu.

Komşulardan oluşan iki küçük insan yığını küçük sokakta toplanmıştı ama kimse eve yaklaşma zahmetine girmedi.

"Şunlara bak" dedi Bryant. "Kendi başlarına gelmediği için hepsi nasıl da rahatlar."

Eloise hastaneye, evi terk ettiği şekilde, yalnız başına varacaktı.

"Woody faydalı bir şeyler söyledi mi?" diye sordu Bryant, arabayı yolun kenarından hareket ettirirken.

Kim başını hayır anlamında salladı. "Onu gerçekten suçlayamıyorum" dedi. "Charlie ile Amy şu an evlerinde olmalıydı."

"Tanrı aşkına şef, kendine bu kadar eziyet etme. Bu kızları geri getirmek için hiç kimse senin kadar çok çalışamaz. Bu soruşturmayı yaşıyor, soluyor..."

"Onlar daha çocuk Bryant. Küçük kızlar. Her neredelerse dehşete düşmüş, şaşırmış ve muhtemelen zarar görmüş

durumdalar. Tanrı korusun belki de daha da kötüsü oldu." Kızların kıyafetlerine ait bir görüntü gözünün önüne geldi. "Onları geri getirmeliyim. Onları korumalıyım" dedi.

"Korumak mı şef?"

Böyle dediğini fark etmemişti. Mikey'in görüntüsü zihninde canlandı. "Güvenliklerini sağlamalıyım demek istedim" dedi, gözlerini kırpıp Mikey'i zihninden uzaklaştırırken.

"Biliyor musun, onları bulacağız" dedi Bryant, ileriye doğru bakarak.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onları bulana kadar durmayacaksın."

Kim dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. İşte bu bütün kuşkuları gideren gerçeğin ta kendisiydi.

"Pekala Bryant, şimdi beni eve geri götür."

Yetmiş İki

"Pekala, bu bize ne söylüyor Doktor?" dedi Kim, gözlerini Alison'a dikerek. Black Country'nin havadan görünüşü bantla duvara yapıştırılmıştı. Haritanın üzerinde kızların kaçırıldığı konumu, otobüs güzergâhının başlangıcıyla bitişi ve paranın bırakılacağı nokta kırmızı raptiyelerle işaretlenmişti.

Sesindeki sabırsızlık kızların bu gece eve gelmeyeceğini bilmekten kaynaklanıyordu.

Kendi zaman algısı bulanıklaşmaya başlamıştı. Son bilgilendirme toplantısının o sabah ilk iş olarak değil de en az üç gün önce yapıldığından emindi. Kendisine hala Çarşamba gününde olduklarını hatırlattı.

Eloise'in evinden götürülüşü aklından çıkmayacaktı. Kadına bir dakika bile ayırmadığı için kendi kıçını tekmeleyebilirdi. Daha sonra hastaneyi aramaya karar verdi. Sadece zihnini yatıştırmak için. Eloise'e konuşması için bir fırsat verseydi belki de bu olayın gerçekleşmesini bir şekilde engelleyebilirdi.

Soruşturma hepsini etkiliyordu. Ekibi farklı dağınıklık halleri içinde masanın etrafındaydı. Bryant'ın kravatı birkaç seviye aşağıya kaymıştı. Dawson'un gömleği kırışmıştı, Stacey'nin gözlerindeki kırmızı çizgiler ise ayrıntılı bir harita gibiydi.

Ama bu akşam yapacak çok işleri vardı.

Mavi iğneler Suzie ile Emily'nin kaçırıldığı iki konumla Emily'nin bulunmuş olduğu noktayı gösteriyordu. Sarı, Inga'nın bulunmuş olduğu yerdi.

Alison ayağa kalkarak haritayı bir dakika boyunca inceledi.

"Coğrafi profil çıkarma konusunda uzman değilim. Verilerin çoğu bir katilin suç mahalliyle nasıl etkileşime geçti-

ğinden ya da bir cesedin nereye ve nasıl atıldığından çıkartılıyor.

"Bir ceset, cinayet mahallinden farklı bir yerde bulunursa katilin genellikle o bölgede yaşadığı varsayılır. Bunun tersine, eğer ceset cinayet mahallinde bırakılırsa katilin yerel birisi olmaması muhtemeldir."

Esnemeyi bastırmak için kısa bir süre ağzını kapattı. Uzun çalışma geceleri onu da etkilemeye başladı, diye düşündü Kim.

"Ana yola yakın bir suç mahalli katilin bölgeye aşina olmadığını gösterir. Eğer suç mahalli ana bir yoldan üç kilometre ya da daha fazla uzaktaysa, bu katilin yerel birisi olduğunu akla getirir."

Alison renkli noktalara bakarak konuşmaya devam etti.

"Ama bazı varsayımlarda bulunmak çok yanlış olmaz. Bunlardan birisi her suçlunun kendi bölgesi olduğudur. Organize olan katiller bu bölgeden uzaklaşmazlar ama organize olmayan katiller daha çok dolaşırlar. Ayrıca çoğu insanın bir "çapa noktası" vardır.

Dönerek Kim'e baktı. Yüz ifadesi, "elimdeki tüm bilgiler bunlar" diyordu.

"Teşekkürler doktor" dedi Kim. Çok fazla bilgi alamamışlardı ama bu Alison'un suçu değildi. Bir yerlerde bir bağlantı vardı. Tek yapmaları gereken onu bulmaktı.

"Matt, kızları kaçıranlarla herhangi bir temas kurdun mu?"

"Deniyorum" diye cevap verdi adam, Kim'e bakmadan. Dikkatini noktalara vermişti.

"Bunu biraz daha açmak ister misin?"

"Hayır."

Kim içindeki kızgınlığın büyüdüğünü hissetti. Onun ekip anlayışında "ben" kelimesi yoktu. Görünüşe göre Matt farklı bir anlayışa sahipti.

"Stace, bütün bu noktaların etrafına bir daire çizmeni ve o bölgede son zamanlarda gerçekleşen bütün suç faaliyetlerine bakmanı istiyorum. Dikkat çeken bir şeyler çıkabilir. Geçen sefer eylemi sona erdiren şeyin ne olduğunu hala bilmek istiyorum. Hiçbir ödeme yapılmadığı halde neden Emily serbest bırakıldı da Suzie bırakılmadı? Elimizde iki cinayetle başka birisi tarafından gerçekleştirildiği çok açık bir cinayet teşebbüsü var. Ayrıca Üç Numaralı Şüpheli de kim?"

Herkes başıyla anladığını belirtti.

"Herkesin bu üçüncü kişinin kim olabileceğini düşünmesini istiyorum."

"İlk ikisinin kim olduklarını da bilmediğimizi düşünürsek bu zor olacak" dedi Bryant.

Bu durum her defasında zihninde ayak bağı oluşturuyordu. Kızları kaçıranların birinin bile kimliğini biliyor olsalardı o kişinin bilinen bağlantılarını araştırabilirlerdi ama ellerinde bu bilgi bile yoktu.

"Kev, Inga'nın otopsisinde bize yardımcı olabilecek bir şey çıktı mı?"

"Kıyafetlerde her şeyden biraz var: makine yağı, ahşap koruyucusu ve kemirgen boku kalıntıları. Toplam on yedi kemiği kırılmış, ayakla ya da yumrukla otuz sekiz noktadan darbe almış ve boğazını çevreleyen dokuz adet halka şeklinde iz var."

Kim, Dawson'un istatistikleri sayarken notlarına bakma gereği duymadığını fark etti.

Sayılar ona kadının kaçınılmaz sondan kaçmak için yoğun çaba gösterdiğini söylüyordu.

Kadının katili insanların çektiği acıya hiç empati duymayan bir canavardı. Dengesizdi, insan hayatına hiç değer vermiyordu. Gereksiz riskler alıyordu ve böyle bir adamın ekipte olmasının tek bir sebebi olabilirdi.

Farkına vardığı şey midesine yumruk gibi indi.

"Geri gelmeyecekler" diye fısıldadı, bakışları odanın içinde gezinirken. "İki Numaralı Şüphelinin ekipte olmasının amacı bu. Onun görevi kızları öldürmek."

Gözler ona çevrildi. İçgüdüleri ona bunun doğru olduğunu söylüyordu. Ekipte böylesi bir yük olmasının tek sebebi buydu. İki Numaralı Şüphelinin ihtiyaç duyulan bir amacı olmalıydı. Pis işi yapmak onun göreviydi.

"Katılıyorum" dedi Matt.

"O zaman, açık arttırmanın amacı ne?" diye sordu Bryant.

"Ücreti yukarı çekmek" dedi Kim. "Çocuğunu kurtarmak için savaş vermekle aynı şeyi rekabet ettiğin birilerinden önce yapmaya çalışmak arasında fark var. İşin içine hız ve çaresizlik katıyor."

Matt, Bryant'a döndü. "On bin metre yarışında tek başına, birinci geleceğinden emin şekilde koşan bir adam hayal et. Yarışı koşacaktır. Piste kazanmaya aç sekiz kişi daha koyarsan adamımız daha fazla çaba harcayacaktır. Sahip olduğunu bile bilmediği enerji rezervlerini kullanacaktır."

"Yani, bunlar sadece ücreti yukarı çekmek için mi?" diye sordu Stacey.

"Sonra her ikisini de öldürecekler" dedi Kim. "Her bir aileye farklı teslimat noktası ve zamanı verecekler. Sonra bütün paraları alacaklar."

Matt başıyla aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Bu biraz zorlama bir varsayım" dedi Alison, kuşkuyla.

"Diyor profil uzmanı" dedi Kim, teşkilatın Matt'e verdiği telefondan kısa mesaj geldiğini belirten zil tonu geldiği anda.

Odadaki hareket durdu, bütün bakışlar Matt'e odaklandı.

"Onlardan gelmiş" dedi Matt.

Kim adamın mesajı okuyan göz hareketlerini takip etti.

Matt bakışlarını kaldırarak Kim'le göz göze geldi. "Kahretsin. Bu iyi olmadı."

Yetmiş Üç

Öfkesini kontrol altında tutarak, Kim bütün ebeveynleri salonda topladı. Helen pencerenin kenarında duruyordu. Matt kapı pervazına yaslanmıştı. Ekibin geri kalanı soruşturma odasında kalmıştı.

Kim'in bakışları teker teker hepsini dolaştı. Elizabeth'in dudaklarında birkaç saniye takıldı. Elizabeth gözlerini yere indirdi.

"Kızları kaçıranlarla kim temas kurdu?"

Elizabeth ile Stephen'ın yüzleri düştü. Birbirlerine baktıktan sonra bakışlarını suçlarcasına arkadaşlarına çevirdiler.

"Ben kurdum" dedi Robert, sakince. Sesinde özür dileyen bir ton yoktu. Sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

"Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?" diye bağırdı Elizabeth.

Adam ona döndü, bakışları buluştu. "Nasıl olur da yapmazdım?"

Stephen aradaki mesafeyi hızla kat etti ama Matt daha hızlı davranarak aralarına girdi. Robert kılını kıpırdatmamıştı.

"Seni üçkâğıtçı piç kurusu" diye bağırdı Stephen, Matt'in omzunun üzerinden. "Bunu nasıl yapabildin be! Sen de biliyorsun ki..."

"Stephen, sakin ol" dedi Robert, adamın lafını keserek.

Kim Robert'ın neyi bildiğini merak etti. Elizabeth'in yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, kadın da tam olarak aynı şeyi merak ediyordu.

Stephen Matt'in kendisini nazikçe odanın karşı tarafına itmesine izin verdi. Karen ona döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Öfkeni kontrol edemiyorsan lütfen evimi terk et."

Kim Stephen'ın öfkesinin henüz geçmediği görebiliyordu, o yüzden hızlıca araya girdi. "Hepimiz sakinleşebilirsek eğer, şimdi sorunumuz şu: Kızları kaçıranlar arabulucuyla görüşmeyecekler. Biraz önce bir kısa mesaj aldık, ebeveynlerin talebine cevap vermeyi tercih ettiklerini söylüyorlar."

Robert başıyla anladığını belirtti. "Üzgünüm ben sadece..."

Kim elini kaldırdı. Adamın özrü içtendi ama bir faydası yoktu.

Ellerindekilerle şimdi yalnızca ileriye doğru hareket edebilirlerdi. Kim'i şaşırtan tek şey ilk çözülenin Stephen değil Robert olmasıydı. İçgüdüleri bunun bir sebebi olduğunu söylüyordu ama bunu şimdilik bir kenara bırakmıştı.

"Cevap olarak bir mesaj geldi mi?"

Robert başını evet anlamında salladı. "On beş dakika önce."

"Ne yazıyordu?"

"Böyle bir seçenek yok."

Kim şaşırmıştı. Robert'ın maddi değeri olan bir şeyler teklif ettiğini varsaymıştı.

"Ne sormuştun?"

Robert doğrudan Kim'in gözlerinin içine baktı. "Her ikisi için ne kadar istiyorlar diye sormuştum."

Elizabeth'in dudaklarından ufak bir hıçkırma çıktı, Stephen'ın başı ani bir hareketle döndü. Karen hiçbir tepki göstermeden ileriye doğru bakıyordu. Haberi vardı.

Herkes bir an birbirine baktı.

"Pekâlâ" dedi Kim. "Onlarla nasıl iletişim kuracağınız konusunda Matt ikinizle birlikte çalışacak. İkiniz üzerinden pazarlık edecek."

"Bu duyduğum en saçma sapan şey" diye patladı Stephen.

Kızgın bir iç geçirme odanın içinde yayıldı.

"Neden her şey bizim üzerimize kalıyor? Kızlarımızı geri getirmek için tam olarak ne yapıyorsunuz?"

Kim adamın sorularından artık bıkmıştı. Woody'den bile bu kadar çekmiyordu.

"Bay Hanson, ekibim ve ben..."

"Ekibinizin ne kadar sıkı çalıştığını duymak istemiyorum. Soruşturmada hangi aşamada olduğunuzu bilmek istiyorum. Ne zaman yenilgiyi kabul ederek basına başvuracağınızı bilmek istiyorum. Bunu yapmanız için kızlarımızın eve ceset torbaları içinde mi dön..."

"Dışarı, şimdi" diye öfkeyle bağırdı Kim.

Bütün başlar hızla ona doğru çevrilirken çıkan hava akımı neredeyse hissediliyordu.

Kim hızla Lucas'ın yanından geçerek kapıyı hışımla açtı. Stephen adımlarına ayak uydurmuş hemen peşinden geliyordu.

Adam Kim yürümeyi kesmeden konuşmaya başladı. Kim ev ile kendi sesi arasında daha fazla mesafe olmasını istiyordu ama yürümeyi bıraktı. Konuşmayı burada yapmak zorunda kalacaktı.

"Kıdemli Baş Dedektif, bu yaptığınızı tasvip etmi..."

"Neyi tasvip edip etmediğiniz umurumda değil ama kızınız ya da onların kızı hakkında bir daha asla bu şekilde konuşmayacaksınız."

"Düşüncelerim..."

"Kafanızın içinde kalsa çok iyi olur. Şimdi, beni dikkatlice dinleyin. Bu soruşturmada bütün hareketlerimi irdelemenizden bıktım. Bu dikkatimi dağıtıyor, ayrıca ben bazı kadınlar gibi itip kakılmam Bay Hanson. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Adamın bakışları meydan okuyordu. "Hayır dedektif, anlamıyoruz."

Kim bir adım daha atarak, adamın yüzüne doğru yaklaştı. "O zaman size daha açık anlatayım. Ben eşiniz değilim, saçmalıklarınıza tahammül etmeyeceğim. Eğer bu soruşturmayı sekteye uğratacak bir şey daha yaparsanız, eşinize

vurmak da buna dâhil, gitmenizi isteyen tek kişi Karen olmayacak." Kim biraz daha yaklaştı. "Aradaki tek fark, ben bunu kelepçeler ve polis eşliğinde yapıyor olacağım." Duraksadı, yüzü adamın yüzünden bir iki santim uzaklıktaydı. "Şimdi, birbirimizi anlıyor muyuz?"

Adamın cevabı geriye doğru bir adım atmak oldu.

Kim adamın durumuna empati duymaya çalışmıştı ama adamın sürekli şikâyet etmesi en sonunda onu çileden çıkartmıştı.

"Dedektif, bu soruşturmayı yürütebilecek yeterlilikte olduğunuzu düşünmediğimi bilmeniz gerekiyor."

Kim dilini tuttu ve ön kapıya doğru adamı takip etti. Stephen oturma odasına girerek gözden kayboldu. Bryant Kim'in eve girmesini engelledi.

"Şef, bir dakika" dedi kapıyı arkasından kapatıp dışarı çıkarken.

"Bryant, konu her neyse, bekleyebilir."

"Hayır, gerçekten de bekleyemez."

"Ne var?" diye parladı Kim, soruşturma odasına geri dönmeye istekli bir şekilde.

"Kontrolünü kaybediyorsun şef" dedi Bryant, dönerek onunla yüz yüze gelirken.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da..."

"Tamam, başka bir şekilde ifade edeyim. Kontrolünü kaybediyorsun Kim. Çünkü sana arkadaşın olarak söylüyorum. Yemek yemiyorsun, uyumuyorsun, herkese sinirleniyorsun ve biraz önce kızlardan birinin babasını haşlamak için dışarı çıkarttın. Konuş benimle."

Kim Bryant'a ters ters baktı. "Sabrımın bir sınırı olduğunu ve bu sınırı aşmaya gerçekten çok yaklaştığını biliyorsun, değil mi?"

Bryant omzunu silkti. "Evet, benimle sonra hesaplaşırsın ama şimdi lanet olası içini bir boşaltır mısın?"

"Boşaltılacak bir şey yok ve yakamdan düşmen gerek. Di ğerlerinin önünde otoritemi zayıflatmaya cüret edersen..."

"Böyle bir şey asla olmayacak, bunu biliyorsun, ayrıca si nirini benden çıkarmanın bir faydası olacaksa hiç durma. Ama içindekileri bir şekilde serbest bırakmak zorundasın."

"Serbest bırakacak hiçbir şey..."

"S*** böyle işi Kim" diye öfkelendi Bryant.

Kim çok şaşırmıştı. Bryant nadiren küfrederdi ve nere deyse hiç bağırmazdı. Kim'e daha önce ne bağırmış ne de küfretmişti.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Herkesin düş kırıklığını alıp kendine yöneltiyorsun. O küçük kızlar hala dışarıda bir yerlerde olduğu için bütün olumsuz duyguların sorumlulu ğunu üzerine alıyorsun.

Bir düzine insanın korkularını omuzlamaya çalışıyorsun, ne kadar güçlü olursan ol bunu yapamazsın."

Kim aşina olduğu öfkenin içinde büyümekte olduğunu hissetti. "Analizini al da kıçına sok. Ne cüretle böyle bir şeyi varsaya..."

"Cüret ediyorum çünkü başka kimse edemiyor, birisinin de sana bunların senin suçun olmadığını söylemesi gerek."

Kim, neler hissettiğini Bryant'a anlatmak için bunun kendisi için bir fırsat olduğunu biliyordu. Bryant kendisini iyi hissetmesini sağlamanın bir yolunu bulurdu. Her zaman bulmuştu.

Ama Bryant arkadaşı olduğu kadar ekibinin de bir üyesiydi. İçlerinden hiçbirisinin korktuğunu görmesine izin veremezdi. İki kişi ölmüştü, üçüncüsü ise hayatta kalma mücadelesi veriyordu. Charlie ile Amy hala dışarıda bir yerlerdeydi, korkmuşlardı ve risk altındaydılar.

Kendisini iyi hissedemezdi. Kızları evlerine geri getirene kadar olmazdı.

Yetmiş Dört

Elizabeth yatak odasının kapısı arkalarından kapanana kadar bekledi. "Bu da neydi böyle?"

Stephen eşinin gözlerine bakmadan yanından geçip gitti. "Sadece bazı şeyleri sakin bir şekilde konuşmak iste..."

"O değil Stephen. Onun neyle ilgili olduğunu biliyorum. Seni kıçına şaplak indirmek için dışarı çıkarttı, ayrıca son derece de haklıydı. Bundan bahsetmiyorum."

Adam başını iki yana salladı. "O zaman neyi kastettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Elizabeth yatağın diğer tarafına oturdu. Kocasına sırtını dönmek onu mutlu ediyordu.

"Neden bir teklifte bulunmadık Stephen?"

Kalbi göğsünde hızla atıyordu ama bu konuşmayı yapacaktı. Adamın yeniden yumruğunu konuşturmasından korkmuyordu. Asıl korkusu zihninde umutsuzca açığa çıkmaya çalışan gerçeği kavramış olmaktan kaynaklanıyordu.

"Tam olarak netleştirmedik... hala görüşüyoruz..."

"Robert'la Karen konuştular, görüştüler, sonra da hareket geçerek Amy ile Charlie'yi kurtarmaya çalıştılar. Biz neden yapmadık?"

"Robert'ın yaptığı anlamsızca bir hareketti. Teklifini kabul etmeyeceklerini biliyor..."

"Bunu sakın yapma Stephen. Kendini daha iyi hissedebilmek için Robert'ın yapmaya çalıştığı şeyi kötülemeye kalkma. O en azından denedi."

"Tanrı aşkına Liz, herkes kısa mesaj gönderebilir."

"O zaman biz niye göndermedik?" diye sordu Elizabeth.

Kocasının her cevabı kalbine bir çivi saplıyordu, konuşmanın nereye gittiğini biliyordu. Elizabeth kelimeleri duymak istemiyordu ama yapmak zorundaydı.

"Tasarruf hesabında ne kadar paramız var Stephen?"

"Liz, bilmiyorum. İnternetten bakmam..."

"Amy üç gündür kendisini kaçıranların elinde, sen ise banka hesabımızı bir kere bile kontrol etmedin mi?"

Yatağın diğer tarafından adamın gerginliğini hissetti.

"Hesapta hiç para yok, değil mi?"

"Saçmalama. Tabii ki..."

"Yalan söylemeyi bırak Stephen. Hesapta hiç para olmadığını biliyorum. Peki ya ev?"

Stephen bir şey söylemedi.

"Evimizin üzerine ikinci bir ipotek mi yaptırdın?"

"Liz, açıklamama izin ver..."

Elizabeth ayağa kalktı. Artık kızgın bile değildi. İçinde hiçbir his yoktu. "Yani, meteliksiziz. Hiç paramız yok ve sen bir teklifte bulunmamamızın nedeninin bunu yapacak gücümüz olmadığını söyleyecek cesareti bulamadın."

"Liz otur, bunu konuşabili..."

"Robert biliyordu, değil mi? Kızımızın hayatını kurtarmak için oyunu oynayamayacağımızı biliyordu, bu yüzden her ikisini de kurtarmaya çalıştı."

Stephen ayağa kalkarak ona yaklaştı. Yüz ifadesi çaresizdi.

Elizabeth ellerini kaldırdı. "Bana dokunma."

"Bunu aşabiliriz."

Elizabeth uzaklaşırken üzgünce gülümsedi. O anda kocasını artık sevmediğini anladı, ancak kalbinde ondan nefret edecek güç kalmamıştı. Zaten çocuğunu kaybetmenin yasını tutuyordu.

Birlikte geçirdikleri bütün yıllar boyunca kocasına boyun eğmişti. Avukatlık diplomasını daha sonra almaya razı olmuştu. Kocasının bütün terfilerini desteklemişti. Geç saatlere kadar eve gelmediği bütün o geceleri tek başına geçirmişti.

İlk seferinde ona anlayış bile göstermişti. Kumar borçları birikimlerini silip süpürmüştü. Bir daha asla olmayacağını söylediğinde ona inanmıştı.

Evlilikleri boyunca Elizabeth bütün ortaklıkların bir bilanço tablosu olduğunu düşünerek kendini avutmuştu. Tablonun bir tarafında kazançlar diğer tarafında borçlar vardı, ama şimdi elindeki net değere baktığında şirketin iflas ettiğini görüyordu.

"Hayır Stephen, yanlış düşünüyorsun. Bunu asla atlatamam. Bu olay nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, evliliğimiz bitti."

Stephen ona doğru bir adım daha yaklaştı. Kadın ellerini kaldırdı, gözlerinin içine baktı. Hissettiği tiksintiyi gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Adam geriye doğru bir adım attı.

"Kalmakta serbestsin... Amy hala senin kızın, ama kanepede uyuyacaksın."

Adamın başı ümitsiz, terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi düştü. Elizabeth hiçbir şey hissetmedi.

Sağ elini uzattı. "Şimdi, bana arabanın anahtarlarını ver. Gidip oğlumu alacağım."

Yetmiş Beş

Julia Trueman çamaşırları makineye atmayı bitirdi. Alan akşam yemeği için eve gelmiş, duş almış, üstünü değiştirmiş ve emlak ofisinin bölge müdürleriyle aylık toplantısına katılmak için çıkmıştı.

Akşamları onları sadece bu etkinlik için yalnız bırakıyordu. Akşam yemeği durgun geçmişti. Emily dalgın ve sessizdi. Sorulan bütün soruları neredeyse tek bir heceyle cevaplamıştı.

Alan birkaç kere eşine baktı, o da karşılık olarak omzunu silkti. Polisin ziyaretini kocasıyla paylaşmamayı tercih etmişti. Gelip geçmişti. Kaçırılma geçmişte kalmıştı, Julia da kesinlikle orada kalmasını istiyordu.

Yaşadığı büyük sıkıntıya rağmen Emily aksi bir çocuk değildi. Oldukça dengeliydi, ruh halinde ani değişimler yaşanmıyordu, bu yüzden Julia polisin ziyaretinin onu tedirgin etmediğini tahmin ediyordu. Emily'nin eski arkadaşını hala özlediğini biliyordu. İkisinin birlikte oluşturduğu fotoğraf albümü hep yatağının yanı başındaydı. Yeni arkadaşlar edinmek için fazla fırsatı da olmuyordu.

Julia kızının yaşamının sosyal yönden gelişmesinin kendisi ve Alan tarafından engellendiğini biliyordu. Emily okula gitmiyordu, hiçbir sosyal ağ sitesine katılmasına da izin yoktu. O siteler üzerinden insanların izi sürülebilirdi. Kontrol etmişti.

Julia kadın polis memurunun söylediklerini duymuş olsa da tamamen kulak arkası etmeyi seçmişti.

Alan evden ayrıldığında Julia televizyonu kapatarak mutfaktaki alarmı kontrol etmeye gitti. Dört bölümün de ışıkları yanıp sönüyordu. Dörde bölünmüş ekranda bir hareket

görünmüyordu. Rahatlayarak iç geçirdi, küçük oturma odasına yöneldi.

Küçük oda bütün evin içerisinde en sevdiği yerdi. Çünkü buradan ön kapıyı da gözetleyebiliyordu.

Kitap raflarına göz gezdirdi, Val McDermid'in bir romanında karar kıldı. Oturmadan önce duraksadı, Emily'i bir kere daha kontrol etmesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Çocuk başının ağrıdığını söyleyerek erkenden yatmaya gitmişti. Julia Alan çıktıktan sonra onu bir kere kontrol etmişti.

Oda karanlıktı ama Emily'nin IPod'unun hafif uğultusu kızının iki bin şarkı yüklü elektronik aleti çalışırken uyuya kaldığını teyit etmişti.

Julia aleti kızının kulağından çıkartma zahmetine girmemişti. Şarkılar bitmese bile, IPod'un şarjı zaten bitecekti.

Hayır, diye kararını verdi. Kızına biraz hareket alanı bırakmalıydı. Kaçırılmadan sonraki birkaç hafta Julia Emily'nin odasında uyumuştu. Hızlı satılması için ev ucuz fiyata elden çıkartılmıştı. Şu anki evleri bir süredir Allan'ın müşterilerine gösterdiği evlerden arasındaydı, Alan evi ona da göstermişti. Uzakta olması, mahremiyet sağlaması ve yepyeni güvenlik kamera sistemi her ikisinin de karar vermesinde etkili olmuştu.

Taşındıktan sonra Julia kendi yatağına geri dönmüştü ama neredeyse saat başı uyanarak kızını kontrol ediyordu. Aynı şey güvenlik kamerası için de geçerliydi. Bu eve ilk taşındıklarında gündüz saatlerinde ekran başında oturmak önce bir mecburiyet, ardından bağımlılık haline gelmişti. Şimdi ise kendisini sınırlamıştı, birkaç saatte bir bakıyordu.

Oturdu, kitabı açtı. Midesinin derinliklerinden bir endişenin boğazından yukarıya doğru çıktığını hissediyordu.

Birkaç sayfa okumaya çalıştı ama kelimeler sanki yabancı bir dilmiş gibi birbirine karışıyordu. Cümleler hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Julia kendi kendine bunun sebebinin gün içinde polisin yaptığı ziyaret olduğunu söyledi. Kitabı kapattı. Sebebin bu olmadığını biliyordu. Düşünceleri Emily'ye kaydığında en dişesi sanki arı kovanına çomak sokulmuş gibi tepki verdi.

Ayağa kalktı. Faydası yoktu. Gidip bir kere daha kontrol etmesi gerekiyordu. Çocuğunun yüzünde tahammülsüz o ifadeyi görmeyi göze alacaktı.

Kendisini sakin kalmaya zorlayarak merdivenleri tır mandı. Bu, ona sigarayı bırakmasını hatırlattı. Kendi kendi ne içtiği her sigaranın sonuncu olduğunu, sonra artık içme yi bırakacağını söylüyordu.

Emily'nin kapısı tam olarak bıraktığı gibiydi.

Hafifçe iterek kapıyı araladı. Önündeki kanıtlar her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu söylüyordu ama içini kemi ren kurtlar farklı düşüncedeydi.

Koridordan gelen ışık huzmesi uyumakta olan kızının siluetini aydınlatıyordu.

Yastıktan Justin Bieber'ın sesi geliyordu.

Yatağa yaklaştı, kızının kalçasına hafifçe dokundu. Eli pelüş yorganın içinde kayboldu.

Göğsünde zonklayarak atan kalbi müziğin belli belirsiz sesini bastırdı.

Uzanarak gece lambasını yaktı. Oda anında aydınlandı, kalbinde zaten bildiği şeyi gözleriyle de gördü.

Emily gitmişti.

Julia'nın ağzından çıkan çığlık evin içinde yankılandı.

Yetmiş Altı

"Pekala, arkadaşlar saat neredeyse on oldu ve on beş saattir çalışıyoruz. Bu gecelik burada bırakalım."

Kim alnını ovuşturdu. Bu aşamada yapabilecekleri fazla bir şey yoktu.

Herkes çalışma alanını toplamaya başladı.

"Bırakın. Ben sonra yaparım."

Bryant ona bir bakış attı ama Kim aldırış etmedi. Son birkaç saati eski soruşturma dosyalarını ortaya dökerek, tanık ifadelerini tekrar okuyarak ve bir tür coğrafi bağlantı bulmaya çalışarak geçirmişlerdi.

Bryant kapı aralığından "Geliyor musun Matt?" diye sordu.

Matt "I-ıh, sınıfta kalma cezası aldım" dedi.

Bryant gülümsedi, ama tereddüt etti. Kim Bryant'ın kendisine baktığını biliyordu ama dönüp ona bakmadı.

Herkes durup Matt'e iyi geceler diledi. Kahrolası hainler. Adam yaltaklanarak yavaş yavaş ekibin içine sızmıştı; Kâh taze bir demlik kahve yapıyor, kâh dışarıdan hazır yemek getiriyordu. Bunlar düşünme özürlü ekibi üzerinde işe yarayabilirdi ama Kim'in üzerinde yaramayacaktı.

"Pekâlâ, stratejin nedir?" diye sordu Kim, masada karşılıklı otururlarken. "Beni ilgilendirmediğini de söyleme, çünkü son derece ilgilendiriyor."

"Bu kadar kibarca sorduğun için sana söyleyeceğim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, alabileceğin her türlü yardımı almalısın. Sabah ilk iş Stephen'a bir teklif göndermesini söyleyeceğim."

"Hiç paralarının olmadığını biliyorsun değil mi?"

"Sen de mi fark ettin?"

"Fark etmemek zor. Açıkçası Robert da biliyordu, bu yüz den her iki kız için pazarlık yapmaya çalıştı. Bizim işin içine etmesine rağmen bunun için onu suçlayamıyorum."

"Ama bak, yine mantıklı değil duygusal davranıyorsun."

Kim tanıdık kızgınlığın içinde büyüdüğünü hissetti. "Adamın cömertliğini takdir ediyorum, ona yaldızlı aferin vermiyorum."

Matt omzunu silkti. "Biraz fazla yakınlaşıyorsun, kendini biraz fazla kaptırıyorsun."

"Saçmalama be" diye parladı Kim.

"Gerçekten mi? Stephen Hanson'u niye dışarı çıkarttın?"

"Diğerlerinin önünde ceset torbalarından bahsetmesin den hoşlanmadım."

"Eşine tokat atmasıyla bir ilgisi yok muydu yani?" diye sordu Matt.

"Çiftlerin aile dinamikleri beni ilgilendirmiyor."

Adam söylendi. "Biliyor musun, kelimeleri duyuyorum ama hiç inandırıcı gelmiyorlar. Sen duygusal bağ kuruyorsun."

"Kurmuyorum, hem öyle olsa bile, bu o kadar da kötü bir şey mi?"

Adam bir an düşündü, sonra başını öne arkaya salladı. "Evet. Söylediklerinden ötürü Stephen'ı dışarı çıkartmakta haklıydın, ama Stephen yüzleşmesi kolay bir adam. Pisliğin teki ve ondan hoşlanmıyorsun.

Ama aynı konuşmayı Robert'la da yapar mıydın?"

Kim "Evet" dedi hemen. Bunun doğru olduğunu da biliyordu. Telefonundaki kişiler listesinden de anlaşılacağı gibi hiç kimseyle fazla yakınlaşmamıştı.

"Hımmm... bu konuda maalesef seninle aynı fikirde değilim."

Kim numaradan esnedi. "Ayrıca artık yatmak istiyorum." Anlamlı anlamlı kapıya doğru baktı.

Matt dosyalarını toparladı, bir şey söylemeden odadan çıktı.

Adamın gözlemi Kim'in hoşuna gitmemişti. Bryant'ın ona gün içinde söylediklerini hatırlatıyordu. Soruşturmaya duygularını karıştırmamıştı. Charlie ile Amy'yi evlerine geri getirme konusunda azimli ve kararlıydı. Kendisine bunun aksini düşünme izni vermeyecekti.

Yemek masası patlama yaşanmış bir matbaayı andırıyordu. Önce Bryant'ın yığınını düzenlemeye başladı.

"Imm... bir sorunumuz var gibi görünüyor" dedi Matt, odaya geri dönerken.

Kim gözlerini devirdi. "Sana söyledim..."

"Yatağımda bir adam var."

"Anlamadım..."

Matt kapıyı kapattı ama dosyalarını masanın üzerine geri koyarken hala alçak sesle konuşuyordu. "Stephen Hanson kanepede yatıyor, bu yüzden karısının hiç paralarının olmadığını öğrendiğini tahmin ediyorum."

Kim dosyalara, sonra tekrar Matt'e baktı. "En az dört kanepe, beş koltuk ve kocaman bir armut koltuk görmüştüm. Eminim ki..."

Telefonu çalmaya başlayınca Kim'in sözleri yarım kaldı.

Arayan tanıdık bir numara değildi. Aklına önce kızları kaçıranların yeni bir telefonla aradığı geldi, ama numara alan koduyla başlıyordu.

"Stone" diye cevap verdi.

Hattın diğer ucu sessizdi.

Kim kâğıtlarıyla uğraşmayı bırakmış olan Matt'e bir bakış attı.

"Stone" diye tekrar etti.

Hala ses gelmiyordu ama hat kesilmemişti. Sessizliğin arka fonundan trafik uğultusu geliyordu.

"Merhaba" dedi bir kız sesi, usulca. "Polis bayan mısınız?"

Ses küçük birinin sesiydi, yumuşak ve korkmuştu.

"Ben Kim Stone."

"Ben Emily... Emily Trueman. Evden kaçtım."

"Ah Tanrım" dedi Kim. Matt dikkatle onu izliyordu. "Emily, neredesin?"

"Bir otobüse bindim. Sanırım Lye'dayım."

"Bana etrafında ne olduğunu söyle. Ne görebiliyorsun?"

"The Railway isimli bir bar var. Üç adam dışarıda duruyor, sigara içiyor. Köşede bir Hint restoranı var, karşısında da paket servis yapan bir pizzacı..."

"Tamam Emily, pizzacıya gitmeni ve orada kalmanı istiyorum."

Kim pizzacıyı iyi biliyordu. İyi aydınlatılıyordu ve dört yol ağzının köşesinde işlek bir mekândı. The Railway barı ufak ama idare eder bir mekândı.

"Hiç param yok" dedi Emily.

"Onlara kaybolduğunu ve polisin seni almaya geleceğini söyle. Bunu benim için yapabilir misin Emily?"

"Sa-sanırım."

"Dinle, sana söyleyeceklerimi yapmak zorundasın. O mekândan ayrılma. Seni almaya geliyorum ama orada kalmak zorundasın. Anlıyor musun?"

"Evet."

Sesi zayıf çıkıyordu ve korkmuştu, Kim kızın yaşadığı o kadar şeye rağmen yaşının gerektirdiği olgunlukta olmadığını fark etti. Sadece Hollytree Konutlarında toplum düzenini bozmaktan ceza yemiş ve bununla gurur duyan o yaşta beş çocuk tanıyordu. Ama hava kararmıştı, vakit geç olmuştu, kız da aylardır annesinden ilk kez ayrılıyordu.

"Endişelenme Emily. Her şey düzelecek. Oraya geldiğimde her şeyi halledeceğiz. Şimdi pizzacıya git, ben de birkaç dakika içinde orada olacağım."

"Tamam" dedi Emily.

Kim telefonu kapatarak Matt'e döndü. Elindeki seçenekler son derece kısıtlıydı.

"Araban var mı, çünkü sen de benimle geliyorsun."

Yetmiş Yedi

Dawson sosyal konutların içindeki yollarda arabayla ilerleyip Hollytree'nin merkezine yukarıdan bakan yüksek katlı bloğun önüne park etmeden önce kendisini izleyen, gençlerden oluşan yedi tane grup saydı.

Kai geldiğini kesinlikle bilecekti.

Highland Court'un girişine doğru yürürken, binaya monte edilmiş kameraya bir bakış attı. Hollytree'de stratejik konumlara yerleştirilmiş yirmi yedi adet güvenlik kamerası küresi vardı, bunların hepsi sayısız kere tahrip edilmiş, üzerleri boyanmıştı. Neticede, konsey yenilgiyi kabul etmişti; güvenlik kameralarını artık tamir etmiyor ya da yenilemiyordu.

Dawson, Timmins'lerin evinden ayrılmadan önce koruyucu yelek giyerken hiç tereddüt etmedi. Birisi ona cidden zarar vermek istediğinde ağır kıyafet gerçek bir koruma sağlamıyordu. Boyuna ya da üst bacağa bir bıçak darbesi de işini kolaylıkla bitirirdi. Ama yelek kendisini bir şekilde iyi hissetmesini sağlamıştı.

Asansörün düğmesine umutla, ama beklentiye girmeden bastı. Kai Lord on üçüncü katta yaşıyordu. En üst katta.

Asansörün kapısı önünde açıldığında bedeni rahat bir nefes aldı. Uzun bir gün geçirmişti.

Dawson asansörden çıkarken başka bir grup genci gördüğünde şaşırmadı. Ama aralarından geçmesi için iki yana çekildiklerinde şok oldu.

Seyahati sırasında fark ettiği diğer mikro çeteler gibi, bu grup da farklı renklerden oluşmuştu. Hollytree Hoods hiçbir zaman ırkçı bir yaklaşımla hareket eden bir çete olmamıştı, bölgesel hareket ediyorlardı ve konutların içindeki ve

etrafındaki alanı kontrol ediyorlardı. Ama içinden geçtiği grubun bir çeteye mensup olduğu çok açıktı. Hepsi çetenin rengini taşıyordu. Bazılarının kafalarında diğerlerinin bileklerinde bandanalar vardı, birisi bandanayı kot pantolonunun kemer ilmiğine geçirmişti.

Kapıya vururken birisinin dudaklarıyla cık cık sesi çıkarttığını duydu. Arkasına döndü, duruşu bir gangster için biraz fazla gangstervari olan kısa kızıl saçlı bir delikanlının bakışlarıyla karşılaştı. Delikanlının kendinden memnun sırıtışı, saygısızlık ifade eden sesin ondan geldiğini doğruluyordu.

Dawson başını iki yana salladı, yüzünü tekrar açılmakta olan kapıya döndü.

Dawson'un beklediği gibi Kai Lord'un yüzünde şaşkınlık ifadesi yoktu.

Karşısındaki adamı hızla incelerken Dawson gözünde bir Staffordshire teriyer köpeğinin canlandığını fark etti. Kai uzun değildi ama sağlam yapılıydı. Kot pantolonu Armani marka şort külotunu sergileyecek kadar düşüktü. Üst bedeni çıplaktı. Dawson bunun nedenini anlayabiliyordu. Kahverengi teni belirgin baklava dilimlerini ve göğüs kaslarını öne çıkartıyordu.

Kapıdan çekilirken Kai'nin yüzünde ne kaş çatışı ne de gülümseme vardı.

Koridor küçük ve penceresizdi ama oturma odasının ışığı yolu aydınlatıyordu.

Dawson inanılmaz geniş bir televizyonun hakimiyetindeki bir yaşam alanına girdi. Yere dağılmış joystikler ile kontrol aparatlarının altında, yan yana dizilmiş üç oyun konsolu saydı.

Kai, geleneksel üç parçalı koltuk takımı yerine devasa ekranın çevresine yarım daire biçiminde yerleştirilmiş beş deri televizyon koltuğunu tercih etmişti.

İçeride marihuana kokusu vardı ama çok yoğun değildi. Kai oturdu, orta koltukta gevşedi. "Ne istiyorsun dostum?"

Dawson ayakta durmaya devam etti. Bu çete liderinin arkadaşı filan değildi.

"Dewain Wright'ı ne kadar iyi tanıyordun?"

"Grubun üyesiydi, anlarsın ya."

"Çeteden ayrılmak istediğini biliyor muydun?"

"Sayılır."

"Serbest bırakılmayı istedi mi?"

Dawson çete kültürünü terk etmenin çok az yolu olduğunu biliyordu. En başarılı olanı yaşlanarak çıkmaktı. Bir iş bul, kız arkadaş edin, çocuk sahibi ol. Çekirdek elemanlardan çok dış katmanlardaki üyelerde işe yarıyordu ama Dewain ergendi, "yaşlanarak çıkmaya" çok uzaktı.

"Yok, çocuk bir süredir cins davranıyordu."

"Cins mi?"

Kai son derece açıkmış gibi elini salladı. "Tuhaf. Renklerini takmıyordu. Bize takılmıyordu. İşaretleri fark ederiz adamım" dedi bilmiş bilmiş.

"Hangi işaretleri?" diye sordu Dawson.

"Ekibi bırakmak istemeye dair olanları. Yavaşça yap, kimse fark etmesin gibi."

Dawson bu yöntemi biliyordu ama yöntem planlı ve ağır ağır uygulanmalıydı. Son derece ağır ağır.

"Peki Lyron fark etti mi?"

"Fark etmese boku yerdi. Sümsük yeterli olmayacaktı bu yüzden Lyron en iyisinin zımbalamak olduğuna karar verdi."

Dawson sümsüğün yumruk, zımbalamanın ise bıçaklamak anlamına geldiğini bilecek kadar bilgisi olduğu için memnundu.

Kai'nin açık konuşmasına şaşırmıştı. Ama adam Lyron'un cinayetten tutuklandığını ve uzun bir süre dönmeyeceğini düşünüyordu.

"Dewain'in hala hayatta olduğunu ne zaman öğrendin?"

Kai omzunu silkti. "Bilmiyorum dostum."

"Hastanede miydin?" diye üsteledi Dawson.

Kai yeniden omzunu silkti.

"Peki cinayete yardım ettin mi?" diye üsteledi. "Kardeşi nin" içeri girip işi bitirebilmesi için koridordaki dikkatlerin dağılmasına neden olan kavgaya karıştın mı?"

Kai istifini bozmadı, yeniden omzunu silkti.

"Tanrım, hepiniz en az Lyron kadar kötü..."

"Yok ahbap, orada hatalısın" dedi Kai ilk kez bir duygu belirtisi göstererek. "Lyron can çıkmadan çeteden çıkılmaz kuralını uygulayan bir puşttu. Ben değilim adamım."

Dawson bunun çeteye katılmak için bir suç işlersin ve sadece ölün çıkar anlamına geldiğini biliyordu. Dewain de fazlasıyla bedel ödemişti.

"Dewain'in ölümünden karlı çıktın değil mi?" diye sordu Dawson. Nazik dış görünüşün altında kısılmış gözlerden bir öfke kıvılcımının geçtiğini gördü.

"İşinize çomak sokuldu, değil mi?"

"Ona kim söyledi Kai?" diye sordu Dawson. "Lyron'a Dewain'in hala hayatta olduğunu kim söyledi."

Kai sessiz kaldı. Omuz silkme ya da bir cevap gelmedi.

Dawson derin bir iç çekerek başını iki yana salladı. Daha fazla bilgi elde edemeyecekti. Pencereden dışarı baktı, üç grubun sokak lambasının altında arabasının hemen yanında bir araya geldiğini görebiliyordu.

Çete liderine döndü. "Peki, buradan canlı ayrılabilecek miyim?"

Kai gülümseyerek omzunu silkti. "Peşime düşmezsen, peşine düşmem. Çakıyor musun?"

Dawson başıyla anladığını belirterek koridora yöneldi. Marihuana kokusu azaldı, yerini Dawson'a tanıdık gelen daha güçlü bir koku aldı.

Elbette. Daha önce nasıl da fark edememişti? Dawson kendi aptallığına küfretti.

Koridordaki tek kapalı kapıya üç kere vurdu. "Lauren, artık çıkabilirsin. Gidiyorum."

Zihnini boşaltmaya çalışarak aşağıya inerken merdivenleri kullandı. Kai ne kadar dost canlısı olsa da, Dawson Dewain'in hala hayatta olduğunu Lyron'a birisinin söylemiş olduğunu unutmamalıydı. Lyron işi bitirmiş, çok uzun bir süreliğine hapse girmişti, şimdi kalenin kralı Kai'ydi. Güzel terfi etmişti.

Kai'nin kapısının dışındaki dörtlü çete şimdi arabasının yanındaydı. Dawson'un daha önce hissetmediği kıpır kıpır bir enerji yayıyorlardı. Dawson havadaki gerilimi hissetmeden önce gruba bir bakış attı.

Dawson başını çevirerek yukarı, on üçüncü kata doğru baktı. Kai'nin silüeti pencerede belirdi.

Gölge dönerek pencereden uzaklaştı, tam o sırada ilk sert yumruk Dawson'un başının arkasına indi.

Yetmiş Sekiz

Dawson soluk soluğa arabasının kapısına ulaşmaya çalıştı.

İkinci yumruk sağ şakağına indi. Anında gözlerine bir perde indi, tıpkı gece yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyormuş gibiydi.

Sağ böbreğine yumruktan daha güçlü bir darbe aldığını hissetti. Acı dört noktadan bütün bedenine yayılırken adamın muşta taktığını düşündü. Bedeni acı içinde iki büklüm olurken dudaklarından bir iniltinin çıktığını duydu. Darbeler inmeye devam ederken dik durmaya çabaladı.

Bedeninin belini eğme içgüdüsüne boyun eğerse saldırganların işini daha da kolaylaştıracağını biliyordu.

Başka bir yumruk kulağının arkasına inerken başını kollarının arasına aldı. Eğilip bükülerek darbelerden korunmaya çalışırken, "S*** gidin" diye bağırdı.

"Kapa çeneni, aynasız."

"Kai size... bana dokunmamanız için... talimat..."

"Kai'yi sktir et, adamım. Bu bizim bölgemize girdiğin için."

Dawson dizinin arkasına bir tekme yedi ve yere düştü. Yeniden, kafasını korumaya çalıştı.

Birisi kaburgalarının yanına tekme attı ama yelek darbeden korunmasına yardımcı oldu.

Tekmeyi atan "Yelek giymiş, adamım" diye bağırdı.

"Bıçakla adamım, bıçakla" diye bağırdı bir başkası.

Dawson başını kaldırdı, çevresindeki ellerin birinde bir bıçak olduğunu gördü. İçini gerçek bir korku kapladı. Vücudunun neresini korumaya çalışmalıydı. Öfkesi karşı koyamama acizliğiyle birlikte büyüyordu. Çete kavgalarından nefret ediyordu. Bire birde hepsini alt edebilirdi ama bunun adil bir dövüşle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu.

Bedeninin etrafında hareket ederlerken başının etrafındaki ayak seslerini duyabiliyordu.

Birinin, "Yolumdan çekil be adamım" dediğini duydu.

Bıçaklı olan ona yaklaşmaya çalışıyordu ama yumruk atan diğerleri önünü kapatıyordu.

Zihni bıçaklanmaya hazırlanırken bedeni büküldü, döndü ve sıçradı. Bütün uzuvları o bıçağın temas etmesini engellemek için dövünüyordu.

Zihni sonunun gelmiş olabileceğini haykırdı. Her an bir bıçağın derisinden içeri girdiğini hissedebilirdi.

Bir kadın, "Hey, küçük piç kuruları, ondan uzaklaşın" diye seslendi.

"S.ktir git, kaltak" dedi içlerinden biri, alaycı bir gülüşle.

Ses tanıdıktı ama Dawson kim olduğunu çıkartamamıştı. Yine de, tekmeler birkaç saniyeliğine durdu, Dawson bundan da memnun olmuştu. Bedeni soluklanma fırsatı yakalamıştı.

Kadın yeniden konuşurken bir ışık onları aydınlattı. "Yaklaşık üç saniye içinde hepinizi tek tek teşhis edeceğim."

Ses güçlü ve kendinden emindi. "Jackpot, arkadakinin sen olduğunu biliyorum."

Hepsi dönerek kaçışırlarken Dawson kıyafetlerin çıkarttığı hışırtıyı duydu. Bu sırada bir ayak yanlışlıkla eline bastı.

Dawson dudaklarından bir inilti çıkmasına engel olamadı.

Bir elin dirseğinin altından tuttuğunu hissetti. "Hey, iyi misin?" Dawson'un bakışları yüksek topuklara, oradan yukarı biçimli baldırları saran pantolona, oradan da kalın paltoya çıktı.

"Ah, Tanrım, niye sen" dedi düşünmeden.

Tracy Frost başını yana eğdi, bir kaşını yukarı kaldırdı. "Bir şey değil" dedi Dawson'u ayağa kaldırırken.

Dawson verdiği tepkinin kulağa nasıl geldiğini anında fark etti. Tracy'e rast geldiği için minnettardı.

"Kusura bakma. Hergele gibi davranmak istemedim. Onları benden uzaklaştırdığın için teşekkür ederim."

"Dinle, iyilik yapan iyilik bulur. Ben de bir zamanlar bana yardım ettiğin ve hoşgörü gösterdiğin için minnettar olduğumu hatırlıyorum. Bu yüzden şimdi ödeştik."

"Biraz önce hayatımı kurtarmış olabilirsin."

Tracy söylendi. "Aptal olma. Ölmeni isteselerdi şu an telefonla ambulans çağırıyor olurdum." Dawson'u kendisine doğru çevirdi, baştan ayağa süzdü. "Ama sanırım yaşayacaksın." Bedenini saran acıya rağmen Dawson'un beyni tam kapasite çalışmaya başlamıştı, lanet olası muhabirin kendisini takip etmekte olduğunu fark etti. Kadına orada olduğu için minnettar olsa da, kadın ondan hiçbir şey öğrenemeyecekti.

"Dinle Tracy. Bana biraz önce ne kadar yardım ettiğin umurumda değil. Sana başka bir konuda hiçbir şey söylemeyeceğim."

Kadın sözlerine şaşırmıştı ama kendini hızla toplad "Mükemmel; seni takip ederek geceyi nasıl da heba etmişim o zaman di mi?"

"Benim için burada değildin değil mi?" diye sordu Dawson. Yüzünde belirmeye başlayan gülümseme çenesindeki acıyla donup kaldı.

Sağ eli hemen etkilenen bölgeyi ovuşturdu.

"Evet. Seni takip etmenin İnci'yi takip etmekten daha kolay olacağını düşünmüştüm."

Dawson'un kaşları çatıldı. "İnci mi?"

Tracy omzunu silkti. "Ofiste patronuna bu ismi taktık. Bilirsin, istiridye, kapalı, girilmez. Dürüst olmam gerekirse, muhtemelen taktığımız güzel isimlerden biri."

"Hey, bekle" dedi Dawson, bedeninin gerildiğini hissederken. "Onu tanımıyorsun. O..."

"Zahmet etme" dedi kadın, elini kaldırarak. "Söyleyeceğin hiçbir kelimeye inanmayacağım, bu yüzden en iyisi hiç nefesini harcama" dedi ve dönerek uzaklaştı.

Dawson kadının yorumlarını kabul etmek zorunda kaldı, ama sonra aniden bir şeyi fark etti. "Tamam, bu arada sırrın benimle güvende."

"Ne sırrı?"

"Hollytree'ye benim için gelmedin" dedi. "Dewain'e ne olduğunu öğrenmek istediğin için buradaydın. Çünkü gerçekten de umursuyorsun."

Kadın derin bir iç çekti. "Tamam, kısmen haklısın. Dewain'e ne olduğunu gerçekten de öğrenmek istiyorum ama yanlış düşüncelere kapılma. Çünkü sadece hikâyeyi istediğim için."

Sözleri hiç inandırıcı değildi. Etkili olması için bir parça da acımasızlık eklenmişti.

Kadın karanlığın içinde kaybolurken Dawson yeniden gülümsemeye çalıştı. Kadının duyabileceği kadar yüksek seslendi. "Dediğim gibi Tracy. Sırrın benimle güvende."

Tracy'nin neden orada olduğunun bir önemi yoktu. Dawson kadının orada olmasına minnettardı. Kendini ölümün eşiğinden dönmüş gibi hissediyordu.

Yetmiş Dokuz

Emily'nin Kim'i aramasından altı dakika sonra, Matt pizza salonunun dışındaki çift sarı çizgilerin üzerine park etti. Kim araba daha durmadan yolcu koltuğundan fırladı. Bankoda üç kişi sıra bekliyordu, yemeklerini almış insanlar içeriye dağılmış döner kebaplarını yiyorlardı.

Kim itirazlara aldırış etmeyerek bekleyenleri iterek sıranın önüne geçti.

"Polis; kız nerede?" diye sordu müdüre.

"Orada" dedi adam, başıyla slot makinesini göstererek. Kim adamın işaret ettiği yere baktı. Makine iki adet birer sterlinlik madeni para verirken iki kız çığlık attı.

Emily orada değildi.

"Nerede?" diye bağırdı Kim. İçerideki herkes dönüp ona baktı.

Müdür yemeklerini almayı bekleyen kafaların üzerinden baktıktan sonra omzunu silkti.

"Kahretsin gitmiş" dedi Kim, Matt'in yanından geçip giderken. Matt dışarıda gelip yanında durdu. "Kahretsin, nerede bu kız?" diye bağırdı Kim, önce sağına sonra soluna bakarak. Pizzacı Lye High Sokağının alt tarafında bulunuyordu. Pedmore'dan gelirken kullandıkları yol vardı. O yöne doğru gitmiş olsaydı herhalde onu görürlerdi. Ama Kim Emily'nin pizzacıda olduğunu düşündüğünden dikkatli bakmıyordu.

Başka bir yol Merry Hill alışveriş merkezine doğru gidiyordu. Karşı taraftaki yol doğrudan Stourbridge çevre yolu na çıkıyordu.

"Kahretsin, nereye bakacağım?" dedi kendi kendine. Gidebileceği dört farklı istikamet vardı.

Matt "Sakinleş" diye talimat verdi.

"On yaşındaki bir kızı kaybetmişken nasıl sakinleşebilirim? Annesini aramalıyım. Ya tekrar kaçırıldıysa...?"

"Mantıklı düşün. Buraya gelecek kadar büyük, sana telefon etmeyi de başarmış. Bu yüzden, bulunduğu yerden kendi rızasıyla ayrıldıysa, nereye gitmiş olabilir?"

Kim olduğu yerde durdu, her iki yöne de baktı. Emily pizzacıya gitmişti. Müdür onu görmüştü. Oradan ayrılmasına ne sebep olmuştu ve nereye gitmişti?

Kim yolun karşısındaki The Railway barına baktı. İki adam girişin dışında durmuş sigara içiyordu. Yolun geri kalanı, Kim'in görebildiği kadarıyla, sadece sokak lambalarıyla aydınlatılmıştı ve veterinerin hemen ilerisinde bir benzin istasyonu vardı.

Yolun karşı tarafında loş aydınlatılmış bir Hint restoranı vardı. Daha ileride başka ışık yoktu, bu yüzden Kim Emily'nin o yöne gitmiş olma olasılığını eledi.

Lye High Sokağı boyunca birkaç dükkânın vitrini aydınlatılmıştı.

"Sen benzin istasyonunu kontrol et ben de şu tarafa gideyim" diye talimat verdi. Neyse ki Matt onunla tartışmamaya karar vererek yanından ayrıldı. Kim ana caddede yavaşça yürüdü, ilerlerken dükkânların kapı aralıklarını kontrol ediyordu. Attığı her adımda kalbi daha sesli atıyordu. Telefonu kapatır kapatmaz Emily'nin annesini araması gerektiğini biliyordu ama sadece birkaç dakika içinde kızın yanında olacağından kuşku duymamıştı.

Kim, hareketleri Emily'e herhangi bir şekilde zarar verirse kendisini asla affetmeyecekti.

Yolun karşısına geçerek oradaki kapı aralıklarını kontrol etti, dükkânların arkasındaki bir otoparka çıkan karanlık bir sokaktan geçti. Emily'nin o tarafa doğru gitmediğinden emindi. Kendisi bile tereddüt etmişti.

Bir marketin kapı aralığından belli belirsiz bir gölge gö ründü. Kim arkasına döndü. Dükkânını kapatan bir işletme sahibiydi. Esnaf dükkanını kapatıyordu.

"Küçük bir kız gördünüz mü?" diye sordu, adamın arka sından dükkânın içine bakarak.

Adam başını hayır anlamında sallayarak yavaş yavaş Kim'den uzaklaştı.

İki erkek bankamatikte küfrediyordu. Kim onlara yak laştı.

"Hey, etrafta dolaşan küçük bir kız gördünüz mü?"

Kim onların ergenliklerinin sonlarında olduklarını gö rebiliyordu. Birisi Kim'i baştan ayağa süzerken diğeri başını hayır anlamında salladı.

Bir çift, sarı çizgiler üzerinde park etmiş bir arabanın içinde oturuyordu. Aile içi bir kavga yaşıyor gibiydiler. Kim sertçe pencereye vurarak ikisinin birden ödünü koparttı.

Sürücü koltuğundaki kadın penceresini indirdi, dudak ları küfretmeye hazırdı.

"Ne oluyor be..."

"Kendi başına etrafta dolaşan küçük bir kız gördünüz mü?" diye sordu Kim.

Kadın başını hayır anlamında salladı, öfkesini unutmuş tu.

Kahretsin. Üzerinden birkaç dakikadan fazla geçmiş ola mazdı. Gecenin bu vaktinde etrafta dolaşan on yaşında bir kızı nasıl olur da hiç kimse görmezdi?

Kim içinden "Emily, neredesin?" diye bağırdı.

Bir nefes aldı, yürümeye devam etti. Birkaç adım sonra yolun karşı tarafından gelen parlak bir ışık botlarını aydınlattı.

İçini bir umut dalgası kapladı. Çiftli pencere bir mini marketin misafirperver parlak ışıklarını gözler önüne seriyordu.

Eğer hareket halinde olan kendisi olsaydı gideceği yerin orası olacağını hemen anladı.

Hızla yolun karşısına geçerek pencereden içeri baktı. Kasiyer kasada değildi.

Lütfen burada ol Emily diye dua etti kapıyı açarken. Dükkânın arka taraflarında bir yerlerde bir zil sesi duyuldu.

Ellili yaşlarının başlarında bir kadın belirdi; üzerinde koyu mavi pantolon ile siyah fermuarlı bir polar ceket vardı.

"Küçük bir kız gördünüz mü?" diye hemen sordu Kim.

"Peki siz kimsiniz?" diye sordu kadın.

Kim duyduğu rahatlama duygusu yüzünden ağlayabilirdi. Emily oradaydı, aksi takdirde cevap basit bir "hayır" olurdu.

Kim kimliğini gösterdiği için hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Kıdemli Baş Dedektif Stone, kız biraz önce beni arayarak gelip kendisini almamı istedi."

"Beni takip edin" dedi kadın.

Kim dükkânın arka tarafına yöneldi, "Personel Harici Girmek Yasaktır" yazılı kapıdan geçti.

Emily küçük bir personel odasının köşesinde oturuyordu, içeride bazı çay ve kahve malzemeleri ile birkaç soyunma dolabı vardı.

Kim koşarak kızın yanına gitti, ellerini kavradı. "Emily, pizzacıdan niye ayrıldın?"

Zavallı kızın beti benzi atmıştı, kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Avuç içleri buz gibi soğuktu.

"Ayrılmak zorundaydım" dedi dehşete düşmüş gözlerle Kim'e bakarken. Kim eğilerek Emily'yle aynı seviyeye geldi. Kızın sesi telefonda böyle gelmiyordu.

"Emily, ne oldu?"

"Oydu" dedi kız, ilk gözyaşı dökülürken. "Onu gördüm. Beni kaçıran adamı gördüm."

Seksen

Kim Emily ile restorana girerken eli kızın omuzundaydı. Kalabalık azalmıştı, bankonun önünde sadece iki kişi duruyordu.

Matt bölgeyi araştırıyor, Emily'nin verebildiği tek tarif olan "mavi sedan arabayı" arıyordu.

Kim kuşku duysa da, Emily gördüğü kişinin kendisini kaçıran adam olduğu ve göz göze geldikleri konusunda ısrar ediyordu. Adamın kendisini gördüğünden emindi, bu yüzden kaçmak zorunda kalmıştı. Adam hala civarlardaysa Kim Matt'in onu bulacağını umuyordu ama bu kızı bir saniye bile yalnız bırakmayacaktı.

Kim aramanın sonuç vereceğini düşünmüyordu. Emily'nin görmüş olduğu adamın en az on–on beş dakika zamanı olmuştu.

Emily adamın hangi yöne gittiği konusunda yanılmıyorsa, adam trafik ışıklarından karşıya geçmiş Stourbridge çevre yoluna doğru gitmişti. Oradan da neredeyse her yöne gitmiş olabilirdi.

Kim dükkanın müdürüyle göz göze geldi, başıyla geceleri kordonla kapatılan restoran kısmını işaret etti. "Girebilir miyiz?"

Adam karşılık olarak başını evet anlamında sallayarak bir ışık düğmesine bastı. En uzak köşe aydınlandı.

"Teşekkürler" dedi Emily'nin geçmesi için siyah bandı açarak.

Dükkânın arkasında kalmayı tercih ederdi ama kadın kapatması ve binayı kilitlemesi gerektiğini açıklamıştı.

Kim kızı oturttu, kendisi de karşısına oturdu. "Neden evden kaçtın?"

Emily gözlerini masaya dikti. "Artık daha fazla dayanamadım. Tıpkı bir hapishane gibi. Annem her hareketimi sorguluyor. Son on üç aydır evden altı kere çıktım. Bir kere doktora, iki kere dişçiye gitmek ve birkaç kere de yeni kıyafetler almak için."

Kim kıza acıdı. Featherstone hapishanesinde bu çocuktan daha özgür mahkûmlar vardı.

Emily endişeyle pencereye bir bakış attı.

"Geri gelmeyecek Emily" dedi Kim. "Ben yanındayken kimse sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

Emily gülümseyerek başını tamam anlamında salladı. "Biliyorum, ama şimdi her yerde onun yüzünü görüyorum."

Kim, Emily'nin ebeveynleri gelip onu bölgeden uzaklaştırana kadar kendini tam anlamıyla güvende hissetmeyeceğini tahmin ediyordu. Öne doğru eğilerek yumuşak bir sesle konuştu. "Beni neden aradın?"

"Çünkü anneme söylediğin şeyi duydum. Bir şey fark ettirmeyecek ama bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Benimle konuşup konuşamayacağını sorduğunu da biliyorum, bu yüzden masanın üzerine bıraktığın kartviziti aldım."

Kim bu kızın üzüntüsünden etkilenmişti. Ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Emily, anneni aramak zorunda olduğumu biliyorsun."

Başını evet anlamında sallayan kızın alt dudağı titredi.

"Sana kızmayacak. Muhtemelen şu an korku içindedir."

Emily üzgün bir şekilde "Hiçbir zaman değişmeyecek, değil mi?" diye sordu.

Kim bir şey demedi. Çocuğun haklı olduğunu düşünüyordu. Elini uzattı. "Telefonunu bana verirsen..."

Emily başını iki yana salladı. "Telefonum yok. Annem telefonlardan internete bağlanılabildiğini söylüyor, bu yüzden telefonum olmasına izin yok."

Kim cep telefonunu çıkarttı. "Ev numaranız ne?"

Emily numarayı söyledi, Kim hemen aradı. Hat meşgul dü. Arama düğmesine tekrar tekrar bastı. Beşinci seferde yarım bir çalma tonu duydu.

"Alo?"

Kim tek bir kelimede endişeyle korkuyu birlikte hissetti. "Bayan Trueman, ben Kim Stone. Sizinle tanışmış..."

"Lütfen bu hattı meşgul etmeyin. Kızım..."

"Kızınız benim yanımda" dedi Kim, çabucak.

"Na-nasıl yani?"

"Kızınız güvende Bayan Trueman. Başına bir şey gelmedi.

"Tanrıya şükür... ah... teşek... ah..."

Kim telefonu Emily'e verdi.

Kim kızın telefonun diğer ucundaki annesinin hıçkırıklarını duyabildiğini tahmin ediyordu. Kızın yanaklarından yaşlar dökülmeye başladı.

"Anne, özür dilerim. Seni üzmek isteme..." Emily başıyla onayladı, dinledi, sonra daha fazla başıyla onayladı. "Biliyorum anne. Ben de seni seviyorum."

Emily telefonu Kim'e geri verdi.

"Dedektif, hemen geliyorum. Lütfen onu gözünüzün önünden ayırmayın."

"Kesinlikle Bayan Trueman" dedi Kim. Tam olarak nerede olduklarını tarif ederek telefonu kapattı.

Matt, Emily'nin arkasında belirerek başını iki yana salladı. Kim'in tahmin ettiği gibi Emily'nin görmüş olduğu adam artık o civarda değildi. Matt bir sandalye alarak masanın bir metre uzağına oturdu.

Kim yeniden Emily'ye döndü. "Annen seni çok ama çok seviyor. Sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor."

"Biliyorum. Ona bu yüzden kızamıyorum. Onun hatası değil." Kim'in içi öfkeyle kabardı. Hayır, ikisini kaçıran aşağılık heriflerin suçuydu bu ve muhtemelen ellerinde hala iki çocuk daha vardı.

"Benimle konuşabilirsiniz" dedi Emily, usulca. "Annemin buraya gelmesi biraz sürer."

Kim çok istiyordu ama bunu yapamazdı. Çocuğa gülümsedi. "Yapamam tatlım. Sana herhangi bir soru sormak için ebeveynlerinin iznini almam..."

"Ama ben yapabilirim" dedi Matt, sandalyesini öne çıkartırken.

"Hayır, Matt... Buna izin vere..."

"Senden izin istemiyorum. Polis kuralları beni bağlamıyor, hassas karakterin bunu kaldıramayacaksa sana dışarı çıkmanı tavsiye ediyorum."

Kim ne yaparsa yapsın bu adamın onun söylediklerini yapmayacağını hissetti.

Emily ikisinin arasındaki konuşmayı izliyordu.

"Emily, kulaklarını kapat" dedi Kim, Matt'e doğru eğilerek. "Onunla konuşmanı engelleyemem ama onu üzecek tek bir kelime edersen hayalarını kopa..."

"Onu üzmeye hiç niyetim yok" diye geri tısladı adam. "Ama beni tehdit ettiğin için değil, duyarsız bir domuz olmadığım için."

Kim adamdan uzaklaştı. Pekala, adam mesajı aldığı sürece sorun yoktu. Emily'ye ellerini kulaklarından çekmesini işaret etti. Matt öne eğilerek nazikçe konuştu. Kim adamın ses tonu karşısındaki şaşkınlığını gizledi.

"Emily, sana bir adamın resmini göstermek istiyorum. Bunun seni kaçıran adam olabileceğini düşünüyorum. Bu resme bakmanda bir sorun var mı?"

Bu, Brad'in verdiği sahte polis memuru eşkâliyle oluşturulmuş eskizdi. Resim Hanson'lara ve Timmins'lere hiçbir şey ifade etmemişti.

Emily yutkunarak Kim'e baktı. Kim masanın diğer tarafından uzandı, Emily'nin koluna dokundu. "Yapmak zorunda değilsin tatlım."

"Bunun Suzie'yi bulmanıza bir yardımı olabilir mi?"

Kim yutkunarak bakışlarını kaçırdı. Bu küçük kız arkadaşının hala hayatta olduğu mu umut ediyordu?

"Endişelenmeyin, Suzie'nin öldüğünü biliyorum, ama yine de evine geri getirilmeli."

Kim başını evet anlamında sallamadan önce boğazının düğümlendiğini hissetti. "Yardımı olabilir Emily."

"Lütfen, bana resmi gösterin. Suzie benim için bunu yapardı."

Bu çocuk Kim'in düşündüğü kadar küçük değildi.

Matt eskizi cebinden çıkartarak açtı. Resme bakan Emily nefesini tutarak yüzünü çevirdi.

"Bugün gördüğün bu adam mı?"

Emily başını evet anlamında salladı ama yeniden bakamadı, sadece Kim'in elini sıkıca kavradı. Matt sayfayı katlayarak kaldırdı.

"Pekala Emily. Sana tekrar göstermeyeceğim. Seni kaçıran adam bu muydu?"

"Evet, elinde kızıl kahve bir kedi yavrusu vardı. Hasta olduğunu ve kucaklanmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Yavruyu kucağıma aldım, ağzıma bant yapıştırarak beni bir panelvana bindirdi. Yavruyu çekip alarak kapıdan dışarı fırlattı, sonra ellerimi ayaklarımı bağladı. Bir süre panelvanı sürdü, sonra Suzie'yi içeri fırlattı." Gözlerini kapattı. "Suzie'yi görünce mutlu olmuştum çünkü o benim en iyi arkadaşımdı ve artık o kadar çok korkmuyordum."

Kim geriye yaslanarak dinledi, Matt nazikçe sorular sorarken Emily'nin parmaklarının arada kasıldığını hissediyordu. Tutsaklıkta geçirdiği süreyle ilgili hatıraları olağanüstü detaylı hatırlıyordu.

"O son gün neler yaşandı?" diye sordu Matt. Kim adamın neyi öğrenmeye çalıştığını biliyordu.

"Adam içeri girdi, saçlarımı kavradı. Suzie direnmeye çalıştı. Çığlık atıyordu... ikimiz de çığlık atıyorduk ama Suzie'ye yumruk attı, Suzie geriye doğru düştü. Arkama baktım. Çığlık çığlığa adını haykırdım ama hareket etmiyordu."

Kim gözlerini masanın üzerinde kalmış bir ekmek kırıntısına dikti.

"Beni bir panelvana bindirdi, bir süre gittik, sonra beni çıkarttı. Birkaç kere etrafımda döndürdü, sonra iterek yere düşürdü."

"Panelvanın uzaklaştığını duydum ama göremedim çünkü gözlerim bağlıydı ve başım dönüyordu."

Matt öne eğildi. "Emily, o günle ilgili hatırlayabildiğin başka herhangi bir şey var mı? Nerede olduğun hakkında sana fikir verebilecek bir ses duydun mu ya da bir şey gördün mü?"

Emily başını iki yana salladı. "Çok korkmuştum. Bana ne yapacaklarını bilmiyordum. Ağlıyordum ve..."

Kim "Sorun değil Emily" diye onu yatıştırdı. Küçük kız bir hayli şey hatırlamıştı. Ne yazık ki bunların pek bir faydası olmayacaktı.

Ani bir hava dalgası Kim'in dikkatini çekti.

Julia Trueman hızla onlara doğru geliyordu. Gözleri beti benzi atmış yüzünde kırmızı diskleri andırıyordu, bakışları sadece kızının üzerindeydi.

Kim yoldan çekildi. Matt de aynısını yaptı.

Kısa sarı saçlı yakışıklı bir adam kadının hemen arkasından geliyordu. Yüz ifadesi karısınınki kadar gergin değildi ama endişenin tavırlarına işlediğinden kuşku yoktu.

Aile bir araya geldi, sarıldı, ağladı sonra biraz daha sarıldı.

"Zihninde daha fazlası var" dedi Matt Kim'e usulca. "Belki biraz daha zamanımız olsa..."

"Dedektif, size çok teşekkür ederim" dedi Bay Trueman, sarılma yumağından ayrılırken.

Kim elini yukarı kaldırdı. "Beni kendisi aradı Bay Trueman. Yardım etmek istedi."

Bayan Trueman dikleşti. Gözleri korkuyla doluydu ama ağzı sım sıkı kapalıydı. Emily evden kaçtığı için muhtemelen Kim'i suçluyordu. Onları ziyaret edip sorular sormaya başlamasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Kim kadının haklı olabileceğini düşündü.

Kim son bir denemede bulunmak zorunda olduğunu biliyordu. Gözleriyle ikisine yana doğru gelmelerini işaret etti. Matt'i Emily'yi oyalaması için bıraktı.

"Bakın, bunun sizin ne kadar zor olduğunu anlıyorum ama Emily ile biraz daha konuşabilirsek bunun faydası olabilir. Yardım etmek için yalvarıyor, bize faydası olabilecek detaylar hatırladığını düşünüyorum ama bu detaylar zihninin ön tarafında değiller." Kim derin bir nefes aldı. "Onu hipnotize edebilirsek... "

Bayan Trueman'ın ağzından hafif bir çığlık çıktı. Kocası sakinleştirmek için elini kadının koluna koydu.

"Dedektif, Emily'i geçmişteki olaylardan uzaklaştırmak için çok çalıştık. Sanmıyorum ki..."

Kim nazikçe sordu, "Peki bunun size nasıl bir faydası oldu? Kabalık etmek istemiyorum ama Emily kaçırılma sanki daha geçen hafta yaşanmış gibi hissediyor. Her ikinizi de çok seviyor ama mutlu bir çocuk değil."

"Ama ya Emily'nin yardım etmesine izin verince tekrar onun peşine düşerlerse. Ne de olsa, yakayı hiç ele vermediler."

Kim kadının sesinde hafif bir suçlama sezdi ama üzerinde durmadı. Julia bu konuda haklıydı. Sadece tek bir seçeneğinin kaldığını biliyordu. "Çünkü tekrar yaptılar, Bayan Trueman."

"Ah Tanrım, hayır" dedi kadın, eliyle ağzını kapatarak. Kocası bıyık altından küfretti.

"Size hiçbir detay veremem. Yayın yasağı var, bu yüzden bu bilgiyi paylaşmamanızı istemek zorundayım ama iki küçük kız Pazar günü kaçırıldı."

"Peki bunların Emily'yi kaçıran insanlar olduklarını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Bay Trueman.

Kim Bay Trueman'a "Öyle olduğundan oldukça eminiz" dedikten sonra bakışlarını adamın eşine dikti. "Emily ile çalışmamıza izin verirseniz size söz veriyorum bu insanlar yakalanana kadar dinlenmeyeceğim." Emily ebeveynlerinin arasına girene kadar Kim onun yakında olduğunu fark etmedi.

"Lütfen anne, yardım etmeme izin ver. Suzie'nin eve dönmesi için her şeyi yaparım."

Kim ebeveynlerinin kendi aralarında kabullenen bir ifadeyle bakıştıklarını gördüğünde cesur küçük kıza sımsıkı sarılmak istedi.

Bayan Trueman başıyla onayladı. "Tamam. Ne yapmamızı istediğinizi bize haber verin."

Aile kapıya yönelmeden önce Kim onlara teşekkür etti.

Restoranın köşesine geçerek Woody'yi aradı. Adam nitelikli bir uzmanın sabaha hazır olacağına söz verdi.

"Bir kupa kahveyi hak ettim. Sen de ister misin?" diye sordu Matt.

Kim tereddüt etti ama sonra başını tamam anlamında salladı. Şu anda olmak istediği yer burası olmasa da onunla kahve içmeyi sineye çekebilirdi.

Arabayla sokaklarda dolaşarak Emily'nin görmüş olduğu adamı aramayı tercih ederdi ama adamın çoktan gitmiş olduğunu biliyordu.

Daha da önemlisi, adam Emily'yi görmüş müydü?

Seksen Bir

Kim bakışlarını Matt'e çevirdi. "Peki, şimdi bağ kurup, birbirimize hayat hikâyelerimizi anlatıp ortak bir saygı çerçevesinde mi buluşacağız?"

"Tanrım, bunun için bir kupa kahveden fazlası gerekiyor."

Kim bir yudum aldı. Kahve paket servisi yapan bir pizzacı için fena değildi.

"Fark ettim, anlarsın ya" dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle.

"Neyi fark ettin?"

"Duyguyu. Emily'yle konuşurken azıcık dışarı sızdı ama endişelenme, zar zor fark ediliyordu."

"Bak, yapamıyorsun değil mi? Sana bir kupa kahve aldım. Tek istediğim on dakikalık bir ateşkesti, ama elinde değil."

Kim adamın haklı olduğunu kabul etti. "Sanırım haklısın. Senin hikâyen ne? Polis arabulucusu muydun?"

Adam başını evet anlamında salladı. "Evet, Başkent Polisi için çalışıyordum."

"Ama artık onlar için çalışmıyor musun?"

"Hayır."

"Tanrım, ben de kendi sosyal becerilerimin kısıtlı olduğunu düşünürdüm."

"Kusura bakma. Gevezelik etme konusunda iyi değilim."

Aralarındaki benzerlikler Kim'i korkutmaya başlamıştı. Kahretsin, Bryant'ın haklı çıkmasından nefret ediyordu.

Kim Matt'in en çok işinden bahsederken heyecanlandığını fark etti. Ona işiyle ilgili soru sormak adamın daha fazla konuşması ve Kim'in de daha az çaba harcaması anlamına geliyordu.

"Başkent seni ülke dışına gönderdi mi?"

Matt başını evet anlamında salladı. "Meksika'da göreve gönderildim. Lordlar Kamarası üyelerinden birisinin torunu kaçırılmıştı. Kız kırk sekiz saat sonra evine dönmüştü."

"Bütün vakalar böyle sorunsuz mu hallolur?"

Matt başını hayır anlamında salladı. "Her çete farklıdır. Güney Amerika'daki çocuk kaçırmalarının başlıca sebebi terörist organizasyonlara maddi kaynak sağlamaktır. Bu bir çeşit ticaret olsa da, karşındakilerin ne tür insanlar olduğunu asla aklından çıkartamazsın."

Kim "Devam et" diye onu teşvik etti. Merakı uyanmıştı ve zihninin soruşturmadan on dakika uzaklaşmasına izin vermek güzeldi. "Lütfen, sadece konuş."

Matt kahvesinden bir yudum aldı. "İlk vereceğin karar, düşman mı yoksa ortak mı olacağındır. Mücadele mi edeceksin yoksa işbirliği mi yapacaksın? Sana daha önce de söylediğim gibi, ebeveynlerin çoğu çocuklarının hayatı için arabuluculuk yapılırken düşmanca bir stratejiyi hoş karşılamayacaktır."

"Çeteler genellikle taleplerini dolambaçsız ortaya koyarlar. Eldeki bilgilere dayalı olarak bir teknik benimsenir."

"Ne gibi bir teknik?"

"Birçok teknik var. Bizim kızları kaçıranlar rekabet yaratmak için açık arttırma sürecini kullandılar. 'Riski göze alma stratejisinde' bir taraf müzakereye açık olmayan şartlar belirler. 'Sahte hedef' diye bir strateji vardır, bir konu çok az önemliymiş gibi rol yapılır ama daha sonra kullanılabilir."

"Bir teklif yapıldığında aniden nefes almak gibi güçlü bir fiziksel tepkinin gösterildiği ürkme tekniği var. Telefonda etkili oluyor ama cep mesajında o kadar da etkili değil. Topu çok yüksekten ya da çok alçaktan atma,[1] tırtıklama,[2] suyu bulandırma[3] ve eskiden beri çok sevilen iyi polis, kötü polis teknikleri var."

1 -*çev.n.* Aşırı yüksek ya da düşük bir açılış teklifi yapma.

2 -*çev.n.* Daha önce konuşulmamış ya da göreceli olarak küçük bir tavizi kapanış için isteme.

3 -*çev.n.* Karşı tarafı çok fazla bilgiye boğma.

"En çok işe yarayan hangisi?"

Matt bir an için düşündü. "Kurallara bağlı kaldığın sürece aralarında bir fark yok. Çeteler teknikleri bizden daha iyi bilirler. Onlarla karşılaşmayı beklerler. Herkes oyunu uygun bir şekilde oynarsa, her iki tarafın da kazanacağına yönelik açıkça belirtilmeyen bir uzlaşma vardır."

"Yani, adam kaçıranlar kullanacağın taktiği tahmin edebilirler mi?"

Matt başını evet anlamında salladı. "Kritik nokta, stratejiye sadık kalmaktır."

Çete üyeleri sürprizlerden hoşlanmaz. Görüşmelerin ortasında stratejini değiştirirsen endişeye kapılırlar, bu da iyi bir şey değildir."

"İşler hep plana uygun mu gider?"

Matt başını iki yana salladı.

"Hayır, Panama'da bir vaka vardı. İki kişilik bir ekip olarak, bir devlet görevlisinin beş yaşındaki oğlunun serbest bırakılmasını sağlamaya çalışıyorduk."

"Maalesef yakın zamanlarda edinilen bir miras çok fazla abartılmıştı. İyi polis kötü polis tekniğini benimsedik, iki gün pazarlık ederek fidyeyi üçte birine düşürdük. Sistem iyi çalışıyordu. Ben kötü polistim, onlara neredeyse hiçbir şey vermiyordum, yerel polis olan Miguel, daha büyük tavizler veriyordu."

"Telefona sırayla cevap veriyorduk, talep edilen miktarı sürekli düşürüyorduk. Çocuğun güvende olduğunu biliyorduk. Ebeveynlere çocuğun iç çamaşırlarıyla bir tavuğu kovalarken çekilmiş fotoğraflarını içeren bir elektronik posta gönderilmişti."

"Anlıyor musun, yaptıkları şey bu. Çocuğu ıssız bir köye götürüp bir ailenin fertlerinin yanına bırakıyorlar. Orada karnı doyuruluyor, diğer çocuklarla oynuyor. Amaçları

çocukları öldürmek değil. Genellikle inandıkları bir ideale maddi kaynak sağlamak."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Kim.

"Sonuçlandırmaya o kadar yakındık ki. Biz de biliyorduk, onlar da biliyordu. Bir gün daha geçecek, sonra bir anlaşmaya varılacaktı.

"Ben odada değilken Miguel telefonu açmış. Planı değiştirerek onlara pazarlıksız son bir teklifte bulunmuş."

"Neden?"

Matt derin bir iç çekerek omzunu silkti. "Kim bilir belki de işin içine şaşırtma unsuru ekleyerek, bunun adamların cesaretini kırarak pes etmesine yol açacağını düşündüğü için, aileye biraz para kazandırıp onları etkilemeye çalışmak için."

Kim, "Ne oldu?" diye sordu. Korku çoktan midesini sarmıştı.

"Telefonu kapattılar, bir daha da aramadılar. Altı saat sonra Ethan'ın cesedi bulundu."

"Tanrım."

Matt boş kahve kupasını sol eliyle çevirdi. Sağ eli yumruk olmuştu.

"Bu ne kadar önce oldu?"

"Dört buçuk gün önce."

"Ah Matt, üzgü..."

"Üzülme" dedi elini kaldırarak. "Sempatini zavallı çocuğa sakla."

Kim başıyla anladığını belirtti. "Bu çeteleri yakalamak için hiç çaba sarf edilmiyor mu?"

"Bazen paranın bırakılacağı noktanın etrafında isteksizce bir operasyon düzenleniyor ama Panama nüfusunun yüzde yirmi dördü yoksulluk içinde yaşıyor. Suç işleyenlerin sayısı suçla mücadele etmeye çalışanların sayısından çok daha fazla."

Kim bir an sessiz kaldı. "Peki, bir sonraki adımda ne bek lememiz gerekiyor?"

"Bir harekete geçirici. Büyük ihtimalle ebeveynlere mul temel kayıplarını hatırlatmak isteyeceklerdir, bunun da on ları biraz daha fazla para bulmaya sevk edeceğini düşüne ceklerdir. Ebeveynlere çığlığın sesli mesajı ya da çocukların yalvarmaları gibi bir şey gönderebilirler. Çocukları bu yüz den hayatta tutuyorlar."

Kim anladı.

"O harekete geçiriciyi aldıktan sonra, çok az zamanınız kalacak. Kızlar artık işlerine yaramayacak. Tıpkı Inga gibi." Durdu. "Biliyorsun değil mi, bu soruşturma son noktaya kadar gidemez. Paranın teslim edileceği gün kızlar çoktan ölmüş olacaklar."

Kim derince yutkunarak başıyla onayladı. Biliyordu.

Seksen İki

Kim tekrar yemek odasına girdi, üzeri gün içindeki çalışmadan kalan sayfalarla dolu masaya oturdu. Matt notlar almak için mutfakta mola vermişti.

Kim adamın yeni bir soruşturmaya bu kadar çabuk alışma becerisine hayran kalmıştı. Çalıştığı son vaka bir çocuğun ölümüyle sonuçlanmış olsa da sadece birkaç gün sonra burada başka bir soruşturmaya uyum sağlamıştı.

Charlie ile Amy'nin fotoğrafına baktı. Kendisi bu kadar kısa sürede adapte olabilir miydi, emin değildi.

Adamdan hala hoşlanmıyordu ama itiraf etmesi gerekirse, tabii bunu sadece kendisine itiraf edebilirdi, ona gönülsüzce saygı duyuyordu.

Ayağa kalkarak haritaya baktı. Anahtar buradaydı. Burada olmalıydı.

Ortaya çıkardıkları diğer hiçbir şeyin anlamı yoktu. Önemli olan tek şey kızların şu an nerede olduğuydu.

Arabuluculuk işe yaramayacaktı. En büyük umudu bir gecikmenin yaşanmasıydı, ama kızların hayatta kalmasının tek yolu teslimat gününden önce Kim'in kızların nerede olduğunu bulabilmesiydi.

Aşağı kattaki banyoda üzerine çeki düzen verdikten sonra kahve yapıp yeniden çalışmaya karar verdi.

Masadaki cep telefonundan çınlama sesi geldi. Telefonu eline aldığında yeni bir mesaj geldiğini gördü, bunun Bryant'tan geldiğini görünce kaşları çatıldı. Ne yazdığını gördüğünde yüzü daha da buruştu.

Dışarı gel

Gece yarısı olmuştu ve gün içindeki tartışmalarını devam ettirmenin hiç zamanı değildi. Bunu soruşturma bit-

tikten sonra yapacaklardı. Bu yüzden, Bryant ne halt ettiğini sanıyordu?

Paltosunu aldı, koridorda ilerledi. Lucas nöbet tuttuğu yerden "Her şey yolunda mı amirim?" diye sordu.

Kim başını evet anlamında sallayarak kapıyı açtı.

Bryant altı metre uzaklıkta, havuzun sağ tarafında duruyordu. Kim'in bakışları adamın eline gitti; elinde bir köpek kayışı tutuyordu. Kayışın ucunda Barney vardı.

Bryant kayışı çözdü, Barney Kim'e doğru fırladı. Kim dizleri üzerine çöktü, kollarını açtı. Köpeğin sıcak ve tüylü bedeni Kim'in kollarının arasında sıçrayıp kendi etrafında döndü.

Kim tüylerin içine doğru "Hey oğlum, nasılsın?" diye sordu.

Köpeğin başını elleriyle kavradı, parlayan heyecanlı gözlerinin içine baktı. Başını öptü, kendisine yasladı. "Seni görmek çok güzel" dedi ve köpeğin boğazından hafif bir hırıltı çıkmasına neden olan sırtındaki noktayı kaşıdı.

Bryant yanlarına gelmişti. "Benimle konuşmayacaksan... onunla konuş" dedi tasmanın kayışını Kim'e uzatırken.

Kim başını iki yana salladı. Kayışa ihtiyacı yoktu. Köpeği yanından asla ayrılmazdı.

Binanın yan tarafı boyunca yürüdü, Barney ayaklarının dibinde zıplıyor, burnunu Kim'in sallanan ellerine sürtüyordu. Kim eğilerek evi çevreleyen yürüyüş yoluna oturdu. Köpek hemen ona yaslandı, kollarının kıvrımına yerleşti.

Dönerek Kim'in yanağını kocaman yaladı. Kim kahkaha atarak ona sımsıkı sarıldı. "Ben de seni özledim oğlum."

"Dikkat" deyince köpek birkaç santim ilerleyerek oturdu. Kim ona komut verdiğinde hareket etmeden oturmasını öğretmişti. Başının tepesinden başlayarak köpeğin bedeninin her yerini elleriyle inceledi.

Kalın, gösterişli tüylerin arasından kilo kaybı ya da artışı olup olmadığını anlamak güçtü. İncelemeye devam ederken

Border Collie'lerde kaçınılmaz olan keçeleşmiş tüy yumakları var mı diye kontrol etti.

Kim Barney'in sağlık durumunu kontrol ederken köpek gözlerini ileriye dikti. Başı okşanarak ödüllendirildi. "Aferin oğlum, iyi durumdasın." Köpeğe iyi bakıldığına şüphe yoktu.

Barney sokularak yeniden Kim'in göğsüne yaslandı. Kim'in kolları köpeğe sıkıca sarıldı. "Biliyorum oğlum. Ben de seni özledim."

O an Kim soğuğun ve pantolonundan içeri işleyen sert betonun neredeyse farkında değildi. Ensesini ısıran soğuk rüzgar yoktu. Sadece Barney ve onun getirdiği rahatlık vardı.

"Biliyorsun, o haklı" diye Barney'in kulağına fısıldadı. Başıyla evin ön tarafında beklemekte olan tek insan dostunu işaret etti. "Ona asla söylemeyeceğim, ama çok korkuyorum oğlum; o kızları sağ salim evlerine geri getiremeyeceğim diye ödüm kopuyor."

Rüzgar ona çok geç kalmış olabileceğini fısıldadı.

Geç kalmamış bile olsa, o aşağılık herifler o iki kıza ne yapmıştı? Kızların çok korktuğunu, daha da kötüsü çıplak olduklarını biliyordu. Adamların tüm yaptıklarının içinde en çok, fiyatı yükseltmek için o çocukları çırılçıplak soyma onursuzluğuna kalkışmaları Kim'in kanını beynine sıçratıyordu. Bu, şimdiye kadar üzerinde çalıştığı hiçbir vakada görmediği seviyede bir ahlaksızlıktı.

Kim kafasını duvara dayadı, gözlerini kapattı. Sadece birkaç dakikalığına, Barney'in sıcaklığının ve yakınlığının kendisini rahatlatmasına izin verdi, çaresizliğin kendisinden dışarı sızıp soğuk zemine aktığını neredeyse hissedebiliyordu. Elleri ritmik hareketlerle Barney'i okşayıp tüylerinin içine girerken, köpeğin sıcaklığı Kim'in bedenine yayıldı.

Kim tam on dakika boyunca kendini Barney'in iyileştirici birlikteliğine bıraktı. Bu, onun için çok değerli bir on dakikaydı.

Gözlerini açtı, oturduğu yerde ağırlığını öne doğru verdi, Barney'i burnundan öptü. "Teşekkür ederim sevgili dostum."

Ayağa kalktı, arkasındaki tozları silkeledi. Barney, Bryant'ın havuzun etrafını adımladığı evin ön tarafına kadar Kim'in yanı başında yürüdü.

Bryant gün içinde Kim'le konuşmakta haklıydı. Etrafındaki herkese, hatta ebeveynlere bile parladığını ve bağırdığını artık biliyordu. Stephen Hanson tanıdığı en çekilmez adamlardan birisiydi. Ama çocuğu kaçırılmıştı ve Kim bir anlığına bu gerçeği unutmuştu, ama unutmaması gerekiyordu. Sadece Bryant bunu ona söyleyecek kadar cesurdu.

Barney aralarında durdu, bir Kim'e bir Bryant'a bakıyordu. Kim öksürdü. "Dinle, önceki tavırlarımla ilgili..."

"Bir şey değil Kim" dedi Bryant, orantısız bir gülümsemeyle. "Prens Barney'i eve götüreyim, birkaç saat içinde görüşürüz."

Kim gülümseyerek başını tamam anlamında salladı, sonra dünyada sahip olduğu tek iki dostunun görüş alanından çıkmasını izledi.

Günlerdir hissetmediği kadar umutlu bir şekilde, eve geri girdi.

Yaptığı en son şey bile olsa o kızları geri getirecekti.

Seksen Üç

"Ames, kaşınmayı bırakmak zorundasın. Kolların kanıyor" dedi Charlie. Amy'nin çizik izleri açık yaralara dönüşüyordu.

"Kendimi tutamıyorum Charl. Sürekli çok kaşınıyorlar. Onları kaşımam gerekiyor."

"Kendine engel olmaya çalışman gerekiyor ama. O çizikler mikrop kapacak." Bir yaranın kabuğunu koparttığında ya da bir uçukla oynadığında babası hep böyle söylerdi. "Mikrop kapmanın" nasıl bir şey olduğunu hiç görmemişti ama kulağa hoş gelmiyordu.

Amy'yi odanın içinde kendisiyle birlikte yürüterek kızın zihnini meşgul etmeye çalışmıştı. Artık kendileri kadar kötü kokan havluyu sıkı sıkı tutarak ufacık mekânın içinde birlikte dolaşmışlardı. Bu hareketlilik dişlerinin takırdamasını, soğuğun kemiklerine kadar işlemesini engelleyen tek şeydi.

Son yemeklerinden sonra Charlie tuğlaya sekiz çizgi kazımıştı. Her yemek için bir çizgi. Çizgi kazımanın ilk sefere kıyasla daha uzun sürdüğünü fark etmişti. Darbeleri eskisi kadar güçlü değildi, iğnenin ucunu çentiğe oturtamıyordu. Bir keresinde elinde iğne olmasına rağmen ne yapmaya çalıştığını unutmuştu.

Ama Amy'nin kollarındaki izlerle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi. Charlie zar zor uykuya dalmayı başardıklarında kızın derisini tırmaladığını biliyordu. Soluk kırmızı çizgiler bütün kolunu kaplayan derin kırmızı izlere dönüşmüştü ve artık tırnakları derisini açıyordu.

Charlie arkadaşının kendi kendine zarar vermesini engelleyebilmeyi istiyordu ama başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Odanın içinde yürümek kaslarını yormuştu, gerçekten yapmak istediği şey dinlenmekti.

"Charl, buradan hiç çıkabilecek miyiz?"

Charlie burada geçirdikleri günlerin birinde çıkacaklarından Amy'nin son derece emin olduğunu hatırladı. Ama şimdi değildi.

"Evet Ames, tabii ki çıkacağız." dedi arkadaşı kendisine sokulurken. Amy'nin başı kendi omzuna düştü, Charlie de başını arkadaşının başının üzerine koydu.

Bedeninin yorgunluktan tükendiğini hissetti. Sessizce gözlerini her kapattığında ettiği duayı tekrarladı.

Annemle babamın kısa süre içinde bizi bulmalarını, evimize götürmelerini ve bizi sıcak tutmalarını diliyorum. Ayrıca lütfen Tanrım, Amy'nin kollarını kaşımasını durdur. Amin.

Bedeni uykuya doğru emeklemeye başlarken huzurlu karanlık ona doğru gelmeye, korkusu birazcık azalmaya başladı. Amy'nin yanı başındaki ritmik nefes alış verişi onun da bedenini sakinleştirerek uykuya dalmasını sağlamıştı.

Aniden kapıya vurulması ikisinin birden oturma pozisyonu almasına yol açtı. Amy Charlie'nin her iki elini de sıkıca tutuyordu. Charlie birkaç saattir mi uyuyordu yoksa hiç uykuya dalmamış mıydı, hiçbir fikri yoktu. Sadece korkunun geri geldiğini ve midesini allak bullak ettiğini biliyordu.

"Sadece siz küçük kızlara iyi geceler dilemek istedim. Gece geç vakitlerde yaptığımız sohbetlerden keyif aldım ama bu son konuşmamız olacak. Yarın her ikinizle de görüşmeyi dört gözle bekliyorum."

"Çünkü sonra size çığlık attıracağım."

Amy acı içinde ağladı, Charlie onu kendine doğru çekti, konuşamıyordu. Korku boğazını felç etmişti, çünkü bir parçası gerçeği anlamıştı.

Yarın öleceklerdi.

Seksen Dört

Ekibin çoğu teker teker içeri girdi. Saat beş elli beş olduğunda ekipten beş kişi odadaydı.

Kim Stacey'nin arkasına baktı. "Dawson?"

Stacey başını iki yana salladı.

Kim bir mesaj gelseydi göreceğini bilmesine rağmen telefonunu kontrol etti. Ekranı aşağıya kaydırarak Dawson'un numarasının üzerine geldi, aramaya bastı. Bunun gibi bir soruşturmada Kim'e vakit kaybettiremeyecekti.

Dawson'un cep telefonu koridorda çaldı. Bir saniye sonra adam kapıda belirdi. Kim aramayı sonlandırdı.

Bryant'la Stacey Dawson'un suratına bakarak aynı anda, "Aman Tanrım" dediler. Alison'la Matt bir şey söylemediler ama yüzlerindeki şaşkın ifade Kim'in yüz ifadesiyle aynıydı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Kim.

Dawson'un sol gözü morarmış ve şişmişti, alt dudağı ortasından yarılmıştı, çenesinin sağ tarafı boydan boya morarmıştı.

Dawson yavaş yavaş oturdu, bu hareketi Kim'e yaralanmanın sadece yüzüyle sınırlı kalmadığını söylüyordu.

"Kai'nin birkaç arkadaşı beni görmekten pek de mutlu olmadılar."

"Onları teşhis edebilir misin?" diye sordu Kim. Gidip piç kurularını kendisi yakalayacaktı.

Dawson başını hayır anlamında salladı. "Çok karanlıktı." Elini yukarı kaldırdı. "Ben iyiyim, yardım beklenmedik bir yerden geldi, onu sana daha sonra anlatırım."

Yüz ifadesi toplantıya devam etmesi için Kim'e yalvarıyordu.

"Kev, hastaneye gittin m..."

"Şef, gerçekten. Ben iyiyim."

Kim adamın şevkinin gururdan kaynaklandığını biliyordu. Çok az erkek, iş arkadaşlarının ve yabancıların içinde oturup nasıl dayak yediğini açıklamak isterdi ama Kim karşı tarafın sayıca çok üstün olduğundan oldukça emindi.

Dawson'la daha sonra detaylı konuşacaktı ama şimdi iş teğine saygı göstererek üzerinde durmadı.

"Pekâlâ arkadaşlar, başlayalım."

Stacey bilgisayar ekranının sağ köşesine bir bakış attı. "Şef, başlamadan önce Inga'yla ilgili bir şeyler buldum. Fay dası olur mu emin değilim ama ailesi Doğu Almanyalı. Ba bası Batıya iltica etmeye çalışırken vurulan sondan bir ön ceki kişi olarak biliniyor; bu olay duvarın yıkılmasından iki yıl önce gerçekleşmiş. Annesi yarı İngilizmiş, ikisi buraya 1991'de gelmişler.

"Birkaç yıl boyunca hiçbir şey olmamış, sonra 1993'te Inga Bauer sekiz yaşındayken annesi tarafından gönüllü bir şekilde devlet bakımına teslim edilmiş. Yetişkin olana kadar sistemde kalmış."

"Anneye ne olmuş" diye sordu Kim.

Stacey omzunu silkti. "Bir şey bulamadım: evlilik belgesi yok, ölüm belgesi yok, kayda geçen bir isim değişikliği yok."

"Yani, onu öylece bırakmış mı?" diye sordu Bryant. "Tanrım, bu acımasızca. Bir çocuğun yeri annesinin ya..."

Kim, "Tamam" diye sinirlendi. "Şu an bize fazla bir fay dası yok... ama yine de teşekkürler Stace."

Stacey karşılık olarak başını tamam anlamında salladı.

"Kev, telefonu kanıt arşivinden aldın mı?"

Dawson başını iki yana sallayarak avuç içini yukarı çevirdi. "Orada yok şef."

Kim'in başı ani bir hareketle döndü. "Ne demek orada yok?"

"İçerik sayfasında listelenmemiş bile."

Kim Julia Trueman'ın, tıpkı Jenny Cotton'un yaptığı gibi kendisine yalan söylemiş ve telefonu hiç teslim etmemiş olabileceğini de düşünmek zorundaydı.

Ama şu anda üzerinde durabileceği bir konu değildi bu. Devam etti. "Matt ortamı kızıştırmak için bugün bir tür harekete geçirici gönderileceğini düşünüyor. Harekete geçirici alındığında, kum saati çalışmaya başlayacak. Bu noktadan sonra Charlie ile Amy sadece saatler içinde öldürülecekler."

"Gerçekten mi?" diye sordu Stacey, Bryant bıyık altında küfrederken. Matt oturduğu yerde ağırlığını öne verdi. "Kızların amaçlarına hizmet ettiği ve sonuç ne olursa olsun artık bir yük teşkil etmeye başladıkları nokta yaklaşıyor."

Herkes başıyla aynı fikirde olduğunu belirtti. Anlamışlardı.

"Anahtar bu haritalarda" dedi Kim, sözü devralırken. "Coğrafi profil uzmanları olmamıza gerek yok. Hepimiz bölgeyi tanıyoruz, bu yüzden hepimiz mantığımızı kullanabiliriz. Bu haritalar kızların yerini tam olarak belirlememize yardım edecekler. Bu arada aklıma gelmişken, Emily Trueman dün gece evden kaçtı." Ellerini kaldırarak endişeli yüz ifadelerini yatıştırdı. "Sorun yok, şimdi evinde güvende, ama (dün gece) yanına gitmemiz için beklerken kendisini kaçıran adamı gördüğünden emin."

"Biraz tesadüf gibi duruyor şef" dedi Bryant. "On üç aydır ilk kez dışarı çıkıyor ve kendisini kaçıran adamı mı görüyor?" Bu şekilde ifade edildiğinde Kim Bryant'ın ne demek istediğini anlayabiliyordu. Kendisi de ikna olmamıştı ama Emily son derece emindi.

"İpuçları bulmak için harita üzerindeki noktaları incelerken sadece bu olasılığı da göz önünde bulundurun" diye tavsiyede bulundu.

"Şef, önceki vakaya ait noktalar işleri karıştırmıyor mu? Çünkü aynı konumları yeniden kullanacaklarını gösteren bir kanıt yok" dedi Dawson.

"Kullanmayacaklarını düşündürecek bir kanıt de yok. Özellikle de yakayı hiç ele vermedikleri göz önüne alınırsa. Stace, geçen sefer olayın sonlandırılmasına neyin sebep ol duğunu anlamamıza yardım edebilecek bir şey buldun mu?"

"Şef, tek bulabildiklerim Kidderminster otoyolunda bir trafik kazası, Thorns yolunda trafik ışığı arızası ve yeni bir süpermarket açılışı."

"Pekâlâ, bununla daha sonra ilgilenmemiz gerekecek. Şimdilik, haritalar üzerine odaklanın. Cevap orada. Kendi nizi kızları kaçıranların yerine koyun."

Hepsi başlarını tamam anlamında sallayarak bilgisayar çıktılarına baktılar.

Doğrusunu söylemek gerekirse Kim artık noktalara ba kamıyordu. Herkes sabah içeceğini aldıktan sonra boşal mış olan süzgeçli kahve ibriğini aldı, arkasından geçerken Bryant'ı hafifçe itti. Bryant öksürdü. Evet, bunun dün gece yaptıklarına onun teşekkür etme şekli olduğunu biliyordu.

"Kev" diye seslendi Kim, kapıya doğru bakarak. Dawson elindeki sayfayı bırakarak onu takip etti.

"Pekâlâ, Dewain Wright vakası gerçekten nasıl gidiyor?"

Dawson sıkıntılı görünüyordu. "Dün gece fazla uyuya madım."

Kim kahve ibriğini yan tarafa bırakarak sırtını mutfak evyesine yasladı. "Anlat bana."

Dawson ona gerçekleştirdiği bütün görüşmelerin detaylarını anlatırken, Kim orada durdu ve dinledi. Sözünü kesmedi; Dawson bitirdiğinde yukarı kattaki ilk hareketlenmeleri duydu.

"Bir sonraki adımımın ne olacağını bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Kim anlattıklarını kelimesi kelimesine dinlemişti, kendisi olsaydı bir sonraki adımda kiminle konuşurdu kesinlikte biliyordu ama amaç vakayı kendisinin çözmesi değildi.

"Bence biraz kendi haline bırakmalısın. Kaşımayı, zorlayarak cevaba ulaşmaya çalışmayı bırak, çünkü böyle yaptığında derinin altında daha da derine gömülüyor." Hafifçe alnına vurdu. "Burada bir süre filizlenmesine izin ver. Cevap sana gelecektir."

"Emin misin?" diye sordu Dawson, yaşından daha küçük görünüyordu.

Kim başını evet anlamında salladı. "Eminim."

"Biliyor musun şef, zamanında bir şey yaptım. Gurur duymadığım..."

"Kev, hepimiz zamanında bir şeyler yaptık" dedi.

Dawson iç geçirdi. "Ne yaptığımı söylemeyeceğim ama bunu kabul edilmek için yapmıştım. Bu çocukların kendilerini neden bir çetenin içinde bulduklarını anlıyorum. Nefret ediyorum ama anlıyorum. Çocukların kendileri bile adam kazanmak için yapılan bütün zekice teknikleri biliyor ama yine de çetelere katılıyorlar. Sadece bir ekibin parçası olmak istiyorlar."

Dawson başını çaresizce iki yana sallayınca Kim soruşturmanın bu bölümünün adamı gitmek istemediği yerlere götürdüğü hissine kapıldı.

Bir sonraki kelimelerini dikkatlice düşünürken Matt aniden kapıda belirdi.

Kim tüm dikkatini ona vererek başıyla konuşmasını işaret etti.

"Pekâlâ Kıdemli Baş Dedektif. Bazı kısa mesajlar göndermeye hazırım."

Seksen Beş

Çiftler merdivenlerden aşağıya inerlerken Kim tırabzanın kenarında durdu. "Hepiniz oturma odasına gelebilir misiniz?"

Elizabeth kucağında Nicholas'la kanepenin ucuna oturdu. Stephen sırtını pencerenin yanındaki duvara yasladı.

Karen kocasının oturduğu koltuğun koluna oturdu. Birbirleriyle konuşmamış ya da bakışmamışlardı ama elleri bir şekilde buluşmuş ve kenetlenmişti.

Matt, Nicholas ağlamaya başlayana kadar tabletine bakıyordu, bebek kendisini bırakmak istemeyen annesi tarafından kucaklanmaktan mutsuzdu.

Matt bakışlarını Elizabeth'e çevirdi. Kadın anlamıştı. Arabulucu tüm dikkatlerini vermelerini istiyordu. "Elizabeth, Helen'in Nicholas'ı mutfağa götürmesinin bir mahsuru var mı?"

Kadın tereddüt etti, sonra başını tamam anlamında salladı. Helen ani bir hamleyle bebeği tutarak kaldırdı. Kim kadının çocuğu tutma şeklinden bu işlere fazla yatkın olmadığını anlayabiliyordu, biraz kendisine benziyordu. En azından kadın çocuğu doğru ucundan tutmuştu.

Herkes tüm dikkatini verdiğinde, Matt konuştu.

"Pekala, bu aşağılık heriflerle pazarlık etmeye başlayacağız." Robert başını tamam anlamında salladı ama Stephen rahatsız görünüyordu.

"Hiçbir şey vermeye niyetimiz yok ama zaman kazanmaya çalışıyoruz."

Stephen'ın suratındaki rahatlama Kim'de adama biraz daha acı çektirme isteği uyandırdı. Sadece birazcık daha.

"Kızlarınızı geri getirmeye çok yaklaştık ama oyunu oynamak zorundayız yoksa anlayacaklar." Stephen'a döndü. "Senin düşük bir teklifle başlamanı isti..."

"Evet, gerçeklere mümkün olduğu kadar sadık kalalım" dedi Elizabeth, acı acı.

Matt ona aldırış etmedi. "Başlangıç teklifiniz 894.000 sterlin olmalı. Size vereceği cevabı görmek istiyorum. Sonra Robert'ın 1.750.000 sterlinlik daha yüksek bir teklif göndermesini istiyorum."

Kim Matt'in stratejisinin kızları kaçıranların her iki teklife de aynı şekilde tepki verip vermeyeceklerini öğrenmek olduğunu biliyordu. Aynı şekilde tepki vermeleri her iki ailenin de kandırıldığını ve kızların geri dönüşüyle ilgili teorilerinin doğru olduğunu kanıtlayacaktı.

Matt konuşurken ve her mesajın içeriğinin nasıl farklı olması gerektiğini açıklarken iki aile de dikkatle dinledi.

"Peki, buradaki strateji tam olarak nedir?" diye sordu Stephen.

Matt ona aldırış etmedi, Elizabeth'e bir kâğıt parçası verdi. "Göndermenizi istediğim mesaj kelimesi kelimesine bu."

Stephen eşinin arkasına geçti, kadının omzunun üzerinden mesajı okudu.

Elizabeth ona aldırış etmeyerek okumaya devam etti.

"Birisi bana ne elde etmeyi umduğunuzu söyleyecek mi acaba?" diye köpürdü Stephen.

"Kes şunu" diye parladı Elizabeth.

"Bilmeye hakkım var. O benim kızım."

Karen ayağa kalkarak ona doğru yaklaştı. "Stephen sakin ol lütfen."

Stephen bir adım uzaklaştı. "Hayır, bana hiçbir şey söylemeye hakkım yokmuş gibi davranılmasına izin vermeyeceğim."

Kim kollarını göğsünde kavuşturmuş ayakta duruyordu. Odadaki bütün gözler Stephen'ın üzerindeydi. Kim adamın kendisinden çok daha önemli bir durum karşısında bütün ilgiyi üzerine çekebilme becerisine hayran kalmıştı.

"Stephen, çeneni kapat."

Robert'ın sesi yüksek ya da sinirli değildi. Sakin ve kararlıydı.

Stephen'ın da dikkatini çekmişti.

Kim öne çıktı. "Arkadaşlar, bunun kızları geri getirmemize bir faydası..."

"Lütfen, bana çenemi kapatmamı tekrar söyle Robert" dedi Stephen. Suratı bir türlü dinmeyen öfkeyle kararmıştı.

"Yüce Tanrım" diye tısladı Matt.

Robert sesli bir nefes verdi. "Stephen, bu bir yarışma değil. Kızlarımız için güçlü olmalıyız."

Kim kocasına uyarı dolu bir bakış atan Elizabeth'in sırtının hafifçe dikleştiğini gördü.

Kim dört ebeveyne de baktı, biraz sonra olacakları anlamıştı. Kahretsin. İki adamın arasına girdi. "Bir dakika sakin olabilirsek..."

"Daha anlayamadın değil mi?" diye bağırdı Stephen öfkeyle, Kim'in yanından bakarak.

"Stephen" diye bağırdı her iki kadın aynı anda.

Stephen'ın öfkeden gözü dönmüştü, başka hiçbir şeye aldırış etmiyordu. "Charlie senin kızın bile değil be" diye yumurtladı. "Eşin eski erkek arkadaşıyla bir kaçamak yaşadı ve sen de şimdi kanını taşımayan bir çocuk için kendini mi mahvedeceksin?"

Karen'ın dudaklarından bir çığlık çıktı, Matt bile yukarı baktı. Robert bakışlarını eşine çevirmeden önce boş bir yüz ifadesiyle beş saniye boyunca dondu kaldı.

Odada hayat durdu. Elizabeth'in yüzünde korku dolu bir ifade belirdi, gözlerini arkadaşına dikti.

"Karen...?" diye sordu Robert.

Bütün gözler Karen'a çevrildi. Kadının beti benzi atmış, yüz ifadesi durgunlaşmıştı. Elleri birbirine kenetlendi.

Karen'ın tereddüdü Robert'a sorusunun cevabını vermişti.

Karen öne doğru bir adım attı. "Robert... ben..."

Robert arkasını döndü ve evden çıkıp gitti.

Seksen Altı

On saniye boyunca odadaki bütün hareketlilik durdu. Sessizliği Matt bozdu. "Telefonları bana verin" dedi sinirli bir şekilde. Herkes ona baktı. "Çocuklarınızın bu kahrolası pembe diziye ihtiyacı yok. Telefonlarınızı alayım."

Karen bakışlarını koridora dikti, Elizabeth de kadına baktı. Kim başıyla onayladı. Ortam adamın işini yapamayacağı kadar gergindi.

"Telefonları Matt'e verin de kaldığımız yerden devam edelim."

Kim Elizabeth'in elinden telefonunu aldı, Karen'ınkini kahve masasından alarak Matt'e uzattı. Adam konuşmadan odadan çıktı.

"Ne... tek yaptığım gerçeği söylemekti" dedi Stephen, belirli birine hitap etmeden.

Karen yıkılmış bir şekilde, arkasını dönüp odadan çıkmadan önce, "Bu gerçeği söylemek senin üzerine vazife değildi" dedi.

Lanet olsun diye düşündü Kim. Bu iş için yeteri kadar maaş almıyordu. Bu sefer Matt'la aynı fikirdeydi. Bu aile dramının Amy ile Charlie'yi geri getirmelerine bir faydası olmayacaktı.

Kim, Karen'ın sırrını en yakın arkadaşıyla onun da kocasıyla paylaştığını tahmin ediyordu. Stephen ise bu bilgiyi herkesle paylaşmak için olabilecek en kötü zamanı seçmişti. Daha da kötüsü, bu bilgiyi paylaşmasının tek sebebi kendi çocuğunun serbest bırakılmasını sağlayamadığı için etrafa saldırmak istemesiydi.

Sırlarla ilgili sorun da işte buydu. Herkes birilerine güvenebileceğini düşünürdü. Bu, Kim'in kendi sırlarını neden

hiç kimseyle paylaşmadığını açıklayan mükemmel bir örnekti.

Helen tekrar içeri girdi, biraz geride durdu. Stephen'da pişman olmuş bir yüz ifadesi yoktu. Kim'in nefesini tüketmesinin bir anlamı yoktu.

Uzun adımlarla mutfak kapısına yöneldi, Elizabeth'in sesini duyunca durdu.

"Çok üzgünüm Karen. Stephen'ın kesinlikle o konuyu açmaması..."

"Bunu nasıl yapabildin?" diye bağırdı Karen. "Bu sırrı paylaştığım tek kişi sendin, sen de ona söyledin. Bunu bana nasıl yapabildin, Liz? Nasıl..."

Kim kapının önünden geçti, ikisi de onu fark etmedi.

Yürüyüşünü kesmedi. Bunun kızlarını geri getirmelerine bir faydası olmayacaktı.

Seksen Yedi

Kim'le Bryant Stourbridge High sokağındaki yerleşkenin önünde arabanın içinde oturuyorlardı. Kim'in beklediği şey bu değildi. Camın üzerinde vinil harflerle motivasyonla, sigara içmeyle ya da kilo vermeyle ilgili bir şeyler yazmıyordu, sadece pirinç bir isim levhası ile pencerelerde dikey jaluziler vardı.

Trueman ailesinin gelmesi an meselesiydi.

Kim yolcu tarafındaki dikiz aynasına baktı, yaklaşan araçları gözlüyordu.

"Geldiler" dedi yolcu kapısını açarken.

Beyaz bir Range Rover sokağın başından yavaşça ve dikkatlice gelmiş, üç araba arkalarına park etmişti.

Kim araca yaklaştı, içindeki üç kişiye güven verici olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi.

"Buna izin verdiğiniz için teşekkür ederim" dedi Julia ve Alan Trueman'a. "Sana da bu kadar cesur olduğun için teşekkür ederim" dedi Emily'ye.

"Canım yanacak mı?"

Kim gülümsedi, başını iki yana salladı.

"Hayır, ama kendini rahat hissetmen için hipnoterapisten neler olacağını sana açıklamasını isteyeceğim."

Kim önlerine geçerek binaya girdi, aile de onu takip etti. Kim endişeli olduklarını hissedebiliyordu.

Giriş salonu küçük bir ofise açılıyordu, içeride ellili yaşlarının ortalarıyla sonları arasında bir kadın masanın arkasında oturuyordu. Grileşmeye başlayan saçları bir kalemle tutturularak arkada topuz yapılmıştı. Kararlı mavi gözler fazla büyük gözlüklerin arkasından bakıyordu. Bileğindeki iri erkek saati boynunda asılı duran narin kristalle tezat oluşturuyordu.

"Doktor Atkins'i görmeye geldik" dedi Kim.

Kadın samimi bir şekilde gülümsedi. "Onu buldunuz, ama kendisi Barbra olarak çağrılmayı tercih ediyor."

Kim kadının elini sıkarak tüm grubu onunla tanıştırdı. "Bizi bekliyor muydunuz?"

"Bu kadar kalabalık olacağınızı düşünmüyordum dedektif, ama evet bekliyordum."

"Bu sorun olur mu?"

"Burada dışarıda değil, ama içeride, evet. Ama bir dakika içinde o konuya geleceğiz. Ayağa kalkarak masanın etrafından dolaştı, gözleri Emily'nin üzerindeydi. "Sanırım bugün birlikte çalışacağım genç bayan bu."

Emily'nin elinden tutarak onu kanepeye götürdü. "Korkuyor musun tatlım?"

Emily başını evet anlamında salladı. "Biraz."

Kim Barbra'nın kızın elini tutmaya devam ettiğini fark etti.

"Korkacak hiçbir şey yok. Canın yanmayacak ve seni gitmek istemediğin hiçbir yere götürmeyeceğim, tamam mı?"

"Şöyle düşün. Bir şarkının ilk dizesini duyduğunu ama adını ya da şarkıcıyı hatırlayamadığını hayal et. Bilginin orada bir yerlerde olduğunu biliyorsun ama zihninde bir türlü yüzeye çıkartamıyorsun."

Emily başıyla anladığını belirtti.

"Sadece bu yüzeye çıkarmayı yapacağız. Hissedeceğin tek şey tamamen rahatlamak ve huzur duymak olacak, sonrasında da kendini sanki çok iyi bir uyku çekmiş gibi hissedeceksin."

Kadın geri kalanlara döndü "Sorusu olan?"

Bay Trueman ileri çıktı. "Bunu daha önce yaptınız mı, yani, mağdurlarla?"

Kim Julia'nın kocasına baktığını fark etti. Kendi "mağdurları" konuşulan her şeyi duyuyordu.

Barbra başını evet anlamında salladı. Kim kadının Emily'nin elini bırakmamış olduğunu gördü, aralarında güven oluşturabilmek için kadının teması devam ettirdiğini anladı.

Kim kadının aynı zamanda parmaklarından birini Emily'nin bileğine yerleştirerek kıza belli etmeden nabzını kontrol ettiğini de fark etti. Barbra'nın tarzını hemen sevmişti. Korkmuş bir hastanın uygulamaya olumlu tepki verme ihtimali pek yoktu. Kim Emily'nin beden dilinden kızın rahatlamaya başladığını görebiliyordu. Omuzları kanepeye yayılmıştı.

"Evet Bay Trueman, bunu daha önce pek çok kez yaptım. Suç mağdurlarının, bazen onlarca yıl geriye giderek kaybolmuş detayları yeniden hatırlamalarına yardımcı oldum."

"Hipnozun kalıcı etkiler bırakma ihtimali var mı?" diye sordu Julia.

Barbra başını iki yana salladı. "Bu bir sahne gösterisi değil. Tek yaptığımız zihindeki birkaç taşı çevirerek altında gizli bir şey var mı diye bakmak. Tek kalıcı etki şu olacaktır: Yüzeye çıkarttığımız hatıralar büyük ihtimalle orada kalacaktır." Barbra Emily'ye döndü. "Bunu anlamanı istiyorum, tamam mı?"

Emily annesine baktı, o da Kim'e baktı, paniğe kapılmıştı.

Kim öne çıktı. "Emily zaten bütün deneyimi doğru bir şekilde hatırlıyor. Sadece bazı unutulmuş ya da bastırılmış detayları arıyoruz."

Bayan Trueman başını tamam anlamında salladı, biraz yatışmıştı.

Barbra birkaç saniye bekledi, başka soru gelmeyince Emily'nin elini sıkarak ayağa kalktı.

"Pekâlâ, başlamaya hazırım ama hepinizin odanın içinde bulunmasına izin veremem. Bu, Emily üzerinde çok fazla baskı oluşturur. İki kişiye izin vereceğim."

Aynı anda Bryant geriye, Julia öne doğru bir adım attı.

Kim Bay Trueman'a baktı. Adamın çocuğunu koruma içgüdüsüyle mücadele ettiği yüzünden okunuyordu ama eliyle Kim'in olduğu yönü gösterdi. Kim başıyla adama teşekkür etti.

Barbra terapi odasının kapısını açık tutarak Julia ile Emily'e içeri girmelerini işaret etti. Kendisi geride kalarak sadece Kim'in duyabileceği tonda konuştu.

"Özel olarak aradığımız şey nedir dedektif, saldırganın eşkâli mi yoksa...?"

"Konum" dedi Kim. "Nerede tutulduğunu saptamama yardımcı olabilecek bir şey."

Barbra başını tamam anlamında sallayarak odaya girdi. Kim onu takip etti. "Pekâlâ Emily, lütfen büyük koltuğa otur. Bayan Trueman, Emily'nin yanına oturabilirsiniz."

Kim kapıyı kapattı, köşede ayakta durdu. Cep telefonunu çıkartarak yukarı kaldırdı.

"Seansı kaydedebilir miyim?" diye sordu, bakışları Julia ile Barbra arasında gidip gelirken. İki kadın da başıyla onayladı.

Emily'nin içinde kaybolduğu büyük koltuk yumuşak, tabaklanmış deriden yapılmıştı; yatayla dikey arası bir konumda duruyordu. Julia çocuğun sağ tarafına Barbra da sol tarafına oturdu.

"Pekâlâ Emily, rahatlamanı istiyorum. Kendini rahat hissettiğin bir pozisyonda otur."

Emily pozisyonunu ayarlayarak başını tamam dercesine salladı.

Dışarının ışığı dikey jaluzilerle karartılmıştı, koltuk çeşitli şehirlerin siyah beyaz siluetlerine doğru çevrilmişti.

"Aferin sana, şimdi senden tek istediğim duvardaki şu resimlerden herhangi birine bakman. Hangisi olduğu önemli değil. En çok ilgini çeken hangisiyse onu seç ve üzerine odaklan."

Emily başını tamam anlamında sallayarak gözlerini New York'a dikmeyi tercih etti.

"Şimdi, güzel derin nefesler almanı istiyorum, yavaşça ve düzenli aralıklarla. Burnundan nefes al, bir, iki, üç, dört, beş. Havanın ağzından çıkmasına izin ver. Aferin. Burnundan al, bir, iki, üç..."

Kim Barbra'nın sesinin fısıltıdan biraz yüksek, nazik, inişli çıkışlı bir tona düştüğünü fark etti. Julia'nın sol elinin titrediğini görebiliyordu. Kadınla göz göze geldi ve gülümsedi, işbirliğinden dolayı kadına müteşekkirdi.

Bakışları Emily'ye geri döndüğünde kızın gözleri titredi, ardından da kapandı. "Pekâlâ Emily, kaçırıldığın günü düşünmeni istiyorum. Panelvanın arkasına konuldun, seyahat boyunca konuş benimle."

"Ben ve Suzie... ağlıyoruz... korkmuşuz..."

"Bir şey görebiliyor muydun?"

Emily başını hayır anlamında salladı. "Karanlık."

"Yolculuk sarsıntısız mıydı yoksa sarsıntılı mı?"

"Sarsıntısız, sonra sarsıntılı. Tutunmaya çalıştık ama yerimizden fırlayıp durduk. Suzie başını çarptı."

Kim zihninde notlar almaya başladı. Muhtemelen kırsal yollardan gitmişlerdi.

"İleriye git Emily, panelvanın kapısının açıldığı ana."

"Başıma... torba... geçirdiler..."

Emily'nin gözleri fırıl fırıldı, Julia'nın çenesi kasıldı. "Yüzünü kapattılar mı?"

Emily başını evet anlamında salladı.

"Bir şey duyabiliyor musun Emily?"

"Hayır... sessiz..."

"Bir koku alabiliyor musun?"

"Çamur... ayaklar..."

"Ayakların çamur mu oldu Emily?"

Emily başını evet anlamında salladı. "Çok fazla."

"Bir eve mi sokuluyorsunuz?"

Emily başını evet anlamında salladı. "Soğuk... merdivenler... duvarlar... soğuk..."

"Merdivenlerden aşağıya mı indiriliyorsunuz?"

"El... buradan..." Emily ensesine dokundu. "Bastırıyor."

Julia gözlerini kapattı, alt dudağını ısırdı.

"Duvarlar... ıslak... soğuk..."

"Pekâlâ Emily. Suzie ile birlikte bir odada mısınız?"

Emily başını evet anlamında salladı.

"Hiç pencere var mı?"

Emily başını hayır anlamında salladı, burnunu buruşturdu. "Koku..."

"Tuvalet gibi kötü bir koku mu?"

Emily başını iki yana salladı. "Eski..."

"Pekâlâ Emily, ileriye, odadan çıkartıldığınız güne gidebilir misin?"

Emily başını tamam anlamında salladı ama nefes alışverişi değişti.

"Saçımı... kavradı... Suzie... çığlık atıyor... birbirimize sarıl..." Kim Julia'nın sağ elini ağzına götürerek ısırdığını gördü.

Kadının sessiz kalmak için azminin her bir zerresine başvurduğunu biliyordu.

Kim sessizce odanın diğer tarafına gitti, sağ elini Julia'nın omzuna koydu.

"Devam et Emily" dedi Barbra, sakince.

"Bıraktım... bırakmak zorunda kaldım... adam... Suzie'nin yüzüne yumruk attı... geriye doğru düştü... kıpırdamıyor..."

Barbra yutkundu. "Merdivenlerden yukarı mı çıkıyorsun?"

Emily başını evet anlamında salladı. "Hızlıca... itiliyorum... ayağım takılıyor..."

"Dışarı mı çıkartılıyorsun?"

"Evet... itiliyorum... sendeliyorum..."

"Yerde çamur hissediyor musun Emily?"

Başını iki yana salladı.

"Hayır... çimen..."

"Bir şey duyabiliyor musun?"

"Evet... tiz... araç sesleri... uzakta..." Barbara Kim'e doğru baktı. Kim başıyla onayladı. "Nasıl bir ses?" diye sordu Barbra.

"Tiz ama uzaktan..."

"Gürültü yakından mı geliyor?"

Kim telefonun hala kaydedip etmediğini kontrol etmek için eğilerek baktı. Emily gözlerini kırıştırdı, başını hayır anlamında salladı.

"Uzaktan mı geliyor?" diye sordu Barbra.

Emily başını evet anlamında salladı.

"Yeniden panelvana mı konuluyorsun?"

"Hızla... içeri fırlatıldım... tümsek... tutunamıyorum... durduk... daha hızlı... bir şey panelvana çarpıyor... yana savruluyorum..."

"Emily..."

"Sol... sol... sağ... sol..."

"Şimdi neredesin Emily?"

"Panelvandan çekilip çıkartıldım... döndürüldüm, döndürüldüm, döndürüldüm..." Sol eliyle sağ kolunu ovuşturdu. "Acıtıyor... sıkıyor..."

Acıya dair hatıra Emily'nin yüz hatlarının buruşmasına neden oldu.

Barbra Kim'e baktı. Tüm elde edebilecekleri bunlardı. Konumla ilgili bilgi edinmeye çalışıyorlardı, Barbra kızı geliş ve ayrılma anlarına götürmüştü.

Kim başıyla Barbra'ya kızı uyandırmasını işaret etti. "Pekâlâ Emily, şimdi senden..."

"Adam bir şey... söyledi... kendi etrafımda çevirdi... döndürdü... ve itti... dedi ki... Tekrar görüşeceğiz tatlım..."

Julia çığlık attı, Kim gözlerini kapattı.

Emily'nin yaşamasına neden izin verdiklerini en sonunda anlamıştı. Onu yeniden kaçırmayı planlamışlardı.

Seksen Sekiz

Binanın dışındaki kaldırımda "Biliyordum. Biliyordum" diye heyecanla bağırdı Julia. "Herkes sinir hastası olduğumu düşünüyordu." Kocasına döndü. "Sen bile öyle düşünüyordun, ama bu işin bitmediğini biliyordum. Adamlar hala dışarıda olduğu sürece Emily'nin risk altında olduğunu biliyordum."

Bryant başını iki yana salladı, haberin şaşkınlığını hala üzerinden atamamıştı.

Emily annesiyle babasının arasına sokulmuştu. Açığa çıkanların kızın sinirlerini bozduğu belliydi. Şaşkın şaşkın yere bakıyordu.

Kim'in söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Julia'nın aldığı önlemler, evin taşınması, isim değişikliği ve Emily'nin okula gönderilmemesi, muhtemelen kızlarının hayatını kurtarmıştı. Kim kadını çocuğunu baskı altında tutmakla suçladığı için vicdan azabı çekiyordu. Kadının yaptıklarının aslında gerekli olduğu ortaya çıkmıştı.

Her iki ebeveyn de koruyucu bir tavırla çocuklarına sarıldı.

"Her şeyi bırakabilirim" dedi Alan, sessizce. "İşimi elden çıkartıp ailemi korumak için bir kulübede yaşayabilirim."

Alan Trueman'ın kendisini sorumlu hissettiği belliydi. Maddi başarısı kızını kaçıranların ilgisini çekmişti. Kızını kaçırmanın oldukça karlı olacağını düşünmüşler, hatta bunu ikinci defa yapmayı planlamışlardı.

Kim ikinci kaçırılmanın bu küçük aileye neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

"Kimsenin bir kabahati yok. Suç yalnızca onlara ait" dedi Kim, haklı bir şekilde. "Ayrıca Emily'yi çok iyi koruduğu-

nuzu bilmeme rağmen evinizde bir polis memurunun bulunmasına izin verirseniz çok daha mutlu olacağım. Sadece kısa bir süreliğine."

Trueman'lar birbirlerine bakarak başlarını tamam anlamında salladılar. Bryant yanlarından uzaklaşarak gerekli görüşmeyi yapmak için telefonunu çıkarttı.

"İçeride bu insanları yakalamanıza yardım edecek bir bilgi elde edebildiniz mi?"

Kim aileden endişe yayıldığını hissetti. Kızlarını kaçıranlar yakalanana kadar, polisin evlerinde bulunması, kendilerini güvende hissetmelerini sağlamayacaktı. Adamlar yakalansa bile dünyaya bir daha asla aynı gözle bakmayacaklardı.

Kim Alan'a başıyla evet işareti yaparak, bakışlarını Emily'e indirdi. Kızın gözlerinde yeni bir korku kendini belli ediyordu.

"Evet Bay Trueman, kızınız çok cesurdu, artık elimizde ilave bilgiler var."

Emily'nin omzuna dokundu. Emily yukarı, Kim'e doğru baktı.

"Sana söz veriyorum bu insanları bulacağım ve sana bir daha zarar vermeyeceklerinden emin olacağım, tamam mı?"

Emily başını tamam anlamında sallayarak babasına biraz daha yaklaştı. "Suzie'yi evine geri getirmeye de çalışacak mısınız?"

Kim cesur küçük kızın gözlerine baktı. Arkadaşının hala hayatta olduğuna dair boş bir umut yoktu. Jenny gibi, o da sadece Emily'nin defnedilmesini istiyordu.

Kim başını evet anlamında salladı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Hepsine yeniden teşekkür etti, Bryant'a doğru gitti. Arabanın yanında ikinci bir kişi daha duruyordu. Kim bu sefer başının dertte olduğunu biliyordu.

Seksen Dokuz

"Bugün haberi yapıyorum, Kıdemli Baş Dedektif" dedi Tracy, Kim kendisine yaklaşırken.

"Tracy, s***"

"Hadi ama, yanılmıyorsam o, sizin ekibin berbat ettiği son kaçırılma olayında hayatta kalan çocuktu" dedi Tracy kendinden memnun bir şekilde.

Kim'in adam yaralamanın suç sayılmamasını isteyeceği tek bir an olsaydı, o tam da bu an olurdu.

Tracy'nin sarı saçları tepesinde kulakları olan balıkçı şapkasından dışarı taşıyordu. Kim bu kadar kalpsiz birisinin nasıl olup da kulaklıklı bir şapka giyebildiğini boş boş merak etti.

"Bu haberin ayaklarının yere bastığını düşünüyorum..."

"Öyle mi, sen kendi ayaklarının üzerine bas ve defol git buradan."

Bryant "Şef, bırak uğraşma" diye nasihat etti.

Tracy Kim'in dalga geçmesine aldırış etmedi. Buna alışıktı. "Bence önce geçen soruşturmanın, ardından bu soruşturmanın nasıl berbat edildiğini yayınlarız, sonra gösterinin yıldızını yani seni haber yaparak bitiririz" dedi bilgiç bir tavırla.

Kim'in olumsuz gazete yazılarıyla hiçbir sorunu yoktu. Eğer o kızların başına bir şey gelecek olursa haberi oturup kendisi yazardı.

"Peki gerçek bir insan gibi davranıp bu soruşturmanın peşini bırakmaya ne dersin?"

"Muhabirci kimliğimle pek uyuşmaz bu, değil mi?"

Yanındaki Bryant kahkahayı bastı.

Kim "Böyle bir kelime mi var?" diye sertçe karşılık verdi.

"Dinle, iyi yanıma denk geldiğin için birkaç gün bekledim, ama artık bekleyemem."

"Senin iyi yanın filan yok. Sadece nasıl birisi olduğunu ifşa etme tehdidime tepki verdin; bu arada tehdidim de hala geçerli."

"Ah, o konuda sana kolay gelsin. Bu haberi götürürsem cinayet işlemiş bile olsam editörüm beni affedecektir."

Kim tehdidinin etkisini yitirdiğini biliyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama Tracy eldivenli elini yukarı kaldırdı.

"Bak, planlarımı haber vererek sana iyilik yapıyorum. En azından mücadele etmek için bir şansın olacak."

"Vay canına, çok teşekkürler" diye tısladı Kim.

"Sana süre vermiştim Stone. Ben sadece işimi yapıyorum."

"Yayın yasağını delmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu Bryant.

Kadın başını evet anlamında sallayarak yeniden Kim'e baktı. "Elinden geleni ardına koyma Stone. Biz de bu arada inanılmaz çok gazete satacağız."

Kim konuşmayı göze alamadı, söyleyeceği her şeyin çarpıtılacağını, başka yöne çekileceğini, alıntılanacağını ve abartılacağını biliyordu. Tracy onu tam da bunları yapabilmek için kışkırtıyordu.

"Yorum yok diyorsun o zaman dedektif" dedi Tracy ve ağır ağır yürüyerek uzaklaştı.

Kim Audi'nin motorunun çalışmasını çaresizce izledi.

"Sence ciddi miydi?" diye sordu Bryant.

Tracy Frost, Dewain Wright'ın öldürülmesinden sorumlu olmaktan şans eseri kurtulmuştu. Cinayet on dakika daha geç işlenseydi sorumlusu o olacaktı.

Kim derin bir nefes aldı. "Ah evet, ciddiydi."

Kadın haberi yayınladığı anda da kızlar ölecekti. Kızları kaçıranlar basının ilgisini çekmek için hiçbir şey yapmamışlardı ve tıpkı polis gibi, böyle bir şeyin olmasını istemiyorlardı.

Kızları Suzie'yi kaybetmek Cotton ailesini mahvetmişti. Kim'in elinde aynı kaderi yaşamak üzere olan iki aile daha vardı.

Doksan

Will telefonu cebine geri koyarak sakin kalmaya çalıştı. Symes kanepede uyukluyor olmasaydı, içeride volta atardı. Öfke kemiklerini terk edene kadar odanın içinde daireler çizerek yürürdü.

Kahrolası bir planları olmasına rağmen oyunda değişiklikler yapılmıştı. Bu bir satranç, strateji, bekleme, zamanlama, bütün hamleleri tahmin ederek her bir olasılık için üç hamle hazırlama oyunuydu. Oyunun saygı gösterilmesi gereken bir inceliği vardı. Yarısına kadar gelmişken oyunu değiştirmez ve dama oynamaya başlamazdınız.

Pulunuzu tahtanın sonuna sürerek dama yapma çabasıyla birbirinizin taşlarını oynatmaya başlamazdınız. Biraz önce yapması söylenen şeyde hiçbir incelik, hiçbir güzellik yoktu.

Bundan da nefret ediyordu.

Will hala dün gecenin sarsıntısını yaşadığını biliyordu. Trafik ışıklarında beklerken, başını çevirmiş ve onu görmüştü: Gitmesine izin verdiğinden beri araştırmakta olduğu kızı. Birkaç saniye boyunca zihni sersemlemiş, Will de o kızın yüzünü paket servisi yapan bir restoranda boş boş durmakta olan başka küçük bir kıza aktarıp aktarmadığını merak etmişti.

Sonrasında ise kızın gözlerindeki korkuyu görmüş ve anlamıştı. Kırmızı ışıkta geçerek arabayı benzin istasyonuna park etmişti ama geri geldiğinde kız gitmişti.

Aramaya başlamak üzereyken gümüş gri bir Astra yoldaki çift sarı çizgilerin üzerinde tekerleklerini bağırtarak durmuştu.

Oradan ayrılmayarak risk alabilirdi, ama bu kadar riske değmezdi. O küçük kız hep onun altın yumurtlayan tavuğu olmuştu. Şimdi ise planlarından birinin işe yaramasına ihtiyacı vardı.

Kızın ailesinin banka hesabına erişim sağlamak milyonlar kazandırabilirdi ama aile iyi saklanmıştı. Yeni evlerini bulmak o kadar da zor olmamıştı. Yardım almıştı. Ama kıza ulaşmak daha zordu.

Küçük oyununun hala devam ettiğini düşünerek kendini avutmaya çalıştı; ancak Emily Billingham'la karşılaştırıldığında bu çok önemsiz kalıyordu. Ama Emily'yi yeniden görmenin yarattığı düş kırıklığı hala damarlarında dolaşıyordu. "Symes, uyan" dedi dönerek.

Budala herif sesli şekilde horlamaya devam etti, ağzı kocaman açılmıştı. Will odanın öbür tarafına yürüdü, adamın koluna vurdu.

Symes iki saniyeden kısa bir süre içinde ayağa fırlamıştı, uyanıktı. "Ebeveynlerin teşvik edilmesi gerekiyor."

Symes şaşkındı. "Bunun daha sonra olacağını sanıyordum."

İri adam anlaşılan plana Will'in sandığından daha fazla dikkatini vermişti.

"Bir değişiklik oldu. Ebeveynlere küçük meleklerini ne kadar sevdiklerinin hatırlatılması gerekiyor."

Symes'ın yüzü ışıldadı.

Will başını iki yana salladı. "Hayır, onları henüz alamazsın."

Plan, hatırlatmanın cüzdanların açılmasını sağlayacak psikolojik bir harekete geçirici olması gerektiğini söylüyordu.

Plan, kızların kendi sesleriyle kendilerini kaçıranlar ne istiyorsa yapmaları için ebeveynlerine yalvarmaları gerektiğini söylüyordu.

Ama plan değişmişti.

Will'in içinde bir hüzün vardı. İlk seferinde çok daha kolay olmuştu. Sadece kendisi ve basit bir gerekçe vardı: Biraz para kazanmak.

Symes kızların ölmesini istiyordu.

Patron ise ölmelerini istemiyordu. Will'in ise artık umurunda değildi.

Symes ellerini birleştirdi, eklemlerini kütürdetti.

Will ana planın değişmesinden nefret ediyordu. Çünkü şimdi kendi, gizli küçük oyununu da uyarlamak zorundaydı.

Symes'a dönerek tısladı. "Onlara çığlık attırmanın zamanı geldi."

Doksan Bir

Kim Emily'nin hipnoterapi seansından sonra eve döndüğünde elinde bir tepsi kupa taşımakta olan Helen'le neredeyse çarpışıyordu.

"Durum nasıl?" diye sordu, Helen'le birlikte yürürken.

"Karen çaresizce yıkılmamaya çalışıyor. Elizabeth kendisini Nicholas ile meşgul ediyor, Stephen bütün sabah gözlerden uzaktaydı."

Kim adamı suçlamıyordu. Karen'ın onu evden fiziksel olarak atmamasına şaşırmıştı ama Stephen'ın aksine Karen'ın önceliği hala kendisinin ve onların çocuğunun geri dönmesiydi.

"Robert'tan bir haber var mı?"

Helen başını hayır anlamında salladı. "Karen ofisini arayarak ona ulaşmaya çalıştı ama ya orada değil ya da 'orada değil'" dedi elleriyle tırnak işareti yaparak.

Kim şaşırmamıştı. Charlie'nin biyolojik babası olmadığını öğrenmek yeterince kötüydü, ama bunu çoğu yabancı, bir oda dolusu insanın önünde öğrenmek dehşet vericiydi.

Soruşturma odasına girince sessiz bir duvarla karşılaştı. "Ne oldu?" dedi kapıyı kapatırken.

Bütün gözler Matt'e döndü.

"Harekete geçirici geldi ve duyacakların hiç de hoşuna gitmeyecek."

Otururken Kim'in ağzı kurudu.

Cep telefonları masanın üzerinde duruyordu. "Devam et."

Matt mesajı buldu, kaydı çalıştırdı.

Kim bir çocuk sesinin sürekli "Hayır" diyerek ağlamasını dinlerken gözlerini duvara dikti. Çocuk hıçkırmaya başladı, ardından bir çığlık duyuldu.

Matt'in önceden bildiği şeyi artık o da anlıyordu. Çığlık farklıydı. Bu, acı çığlığıydı.

Kim, Matt'in telefonları Elizabeth ile Karen'dan almış olmasına inanılmaz minnettardı.

"Diğer telefonda da aynı mesaj mı var?"

Matt başını hayır anlamında salladı, ikinci telefona, Karen'ın telefonuna uzandı. Mesaja bastı.

Charlie'nin sesi anında odayı doldurdu. "Benden uzak dur... dokunma..."

Kim sesteki korkuyu duyabiliyordu ama ağlama yoktu.

Sonra bir çığlık geldi.

İki mesaj da midesine yumruk gibi inmişti ama ikincisi biraz daha etkiliydi.

Karen'ın kızı bir savaşçıydı, belli ki gözyaşlarını tutuyordu, kendisini kaçıran kişinin tatmin olmasına izin vermemekte kararlıydı. Kim benzer durumda kendisinin de aynı şeyi yapacağını düşünüyordu.

"Başka bir şey daha var. Her iki telefona da ikinci bir mesaj gönderildi. Tamı tamına iki milyon talep ediliyor."

Kim bir kaşını Matt'e doğru kaldırdı. "Neden?"

"Stratejideki değişiklik rahatsız edici. Taktiklerinde değişiklik yapmalarına sebep olan bir şey oldu. Bu iyi bir işaret değil."

Kim'in midesindeki çalkalanma da aynı fikirdeydi.

"Kızları tuttukları yerde birtakım sorunlar yaşamış olabilirler mi?" diye sordu Stacey.

Kim başını iki yana salladı. "Buna müsamaha gösterirlerdi. Buna büyük ihtimalle burada olan bir şey yol açtı" dedi düşünceli bir şekilde.

Yoğun bir sabah geçirmişlerdi. Stephen puştun teki çıkmıştı.

Robert çıkıp gitmişti.

Emily ise hipnotizma uzmanına gitmişti.

Bu olaylardan hangisinin kızları kaçıranları paniğe sevk ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama kesin olarak bildiği bir şey vardı.

Kum saati akmaya başlamıştı.

Doksan İki

"Pekâlâ, arkadaşlar, Emily'den şunları öğrendik: Panel vandan çıkartıldıklarında dışarısı çamurlu ve sessizmiş. Ev kötü kokuyormuş, ben küf olduğunu tahmin ediyorum."

"Serbest bırakıldıkları gün Emily uzaktan tiz araç sesleri geldiğini duymuş. Panelvan otların üzerinden geçerek evden ayrılmış, Emily'nin yolculuğu tarif edişine bakılırsa, bir taşıtın ancak geçebileceği genişlikte toprak bir yol olduğunu düşünüyorum. Bir şeylerin panelvanın yan tarafına çarptığını duymuş; bunların da ağaç dalları olduğunu zannediyorum."

Kim sırayla herkesin yüzüne baktı. "Elimizde fazla bilgi olmadığını biliyorum ama Emily'nin bırakıldığı yerden geriye doğru çalışmanızı istiyorum."

Dawson öksürdü.

"Ne?"

"Şef, geçen seferki yerlerinde olacaklarını düşünerek çok büyük bir kumar oynamıyor muyuz?"

Kim cevap vermek için ağzını açtı ama Matt ondan önce davrandı.

"Konumları ilk seferinde sorun çıkartmadıysa tekrar aynı yeri kullanmamaları için bir sebep olmadığını düşünmek mantıklı bir varsayım olacaktır. Bölgeyi tanıyorlar, bu yüzden aynı yerde olmaları mantıklı."

Kim bakışlarını harita üzerindeki noktalara dikti, noktalar bulanıklaşıp sayfanın içinde yok olana kadar da ayırmadı. İpucunun kendi mantıksal kurgulamasında bir yerlerde olduğunu biliyordu, yerini bir bulabilse çekip çıkartacaktı.

İçgüdüleri ona kızları kaçıranların yeni stratejilerinin çaresiz bir hamle olduğunu söylüyordu, bu strateji burada

yaşanan son gelişmelerden sonra harekete geçirilmişti. Ama geçen sefer Emily'nin serbest bırakılmasını hızlandırmış olabilecek hiçbir değişiklik yaşanmamıştı.

Kim'in boşa kürek çekişleri odanın içindeki bir telefonun kısa mesaj geldiğini belirten çınlamasıyla bölündü.

Herkes durdu, bakışlar yukarı kalktı.

"Bana" dedi Matt, bir telefonu yukarı kaldırırken.

Kim bunun Jennifer Cotton'a ait eski Nokia olduğunu fark etti.

Matt'in gözleri soldan sağa hareket ederken kimse kılını bile kıpırdatmadı.

"Elli bin istiyor, önceki seferle aynı yere bırakılacak. Bu gece altıda" dedi Matt, doğrudan Kim'e bakarak.

"Şüphesiz bu iyi haber, değil mi?" diye sordu Dawson, Kim'e sonra da Matt'e bakarken.

"Bu bize hiçbir şey kazandırmıyor" diye cevapladı Kim. "Mesaj aldatmaca olabilir. Kaynaklarımızı bölmek için bir şaşırtmaca bile olabilir. Gerçek talepleri iki milyon. Suzie Cotton'un öldüğünü varsaymak zorunda olduğumuzu söylemiştim, bu varsayım hala değişmedi."

"Şef, bu mesajı gerçekten de göz ardı edeceğimizi mi söylüyorsun?" diye sordu Dawson.

Kim, Jenny Cotton'un görüntüsü gözlerinin önünden geçerken derin bir iç geçirdi.

Evet, Tanrı onu affetsin, böyle söylüyordu.

Doksan Üç

Kim odanın içindeki çekişmeyi hissedebiliyordu. Masanın etrafında gizli bakışlar atılıyordu.

"Haritaların üzerine odaklanın lütfen" dedi bakışlarını kaldırmadan. "Zaman geçiyor."

Ne zaman haritayı incelemeye çalışsa beyni tek bir soruyu haykırıyordu.

Bir kızın serbest bırakılmasına sebep olacak ne yaşanmıştı? Kızların tutulduğu yerde bir şeyler olmuş olmalıydı.

"Stace, o eski gazete haberlerinden bana daha fazla bilgi..."

"Amirim, bir saniyeniz var mı?"

Helen'in yüzü kapıdan göründü.

"İçeri gel Helen" dedi Kim.

Kadın sınırı geçme hakkını kazanmıştı. Başka bir yaşamda Kim ona Amirim diye sesleniyor olabilirdi.

Helen masaya doğru yaklaştı, kaşları çatılmış yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı. "Emily'nin serbest bırakıldığı günle ilgili bir şey hatırlarsam size haber vermemi istemiştiniz; şey, biraz önce aklıma bir şey geldi. Yani, muhtemelen fazla bir önemi yoktur ama..."

"Devam et Helen."

"Şey, biraz hava almak için dışarı çıktığımı hatırlıyorum, bir polis memuru dışarıda duruyordu. Telsizi açıktı. Bir kaza yaşanmıştı Kidderminster yolunda sanırım. Kaza Batı Mercia'daydı ama oldukça kötü olmalıydı çünkü araç kuyruğu ve tıkanıklık Lye'a kadar uzanmıştı. Yani, muhtemelen önemsizdir ama..."

Kelimeleri yarım kaldı, Kim kadının çene çizgisindeki endişeyi görebiliyordu. Ekibindeki herkes fazla zamanlarının kalmadığını biliyordu.

"Teşekkürler Helen" dedi kadın geri geri odadan çıkarken.

Kim Stacey'e baktı. "Trafik kazası raporu."

Stacey tuşlara basmaya başladı. Gazete haberi açılırken Kim kadının arkasında ayakta durdu.

İlk pencerede temel bilgiler vardı. Bir adam yaralandı, vs. gibi.

"Ayrıntılı rapora git" dedi Kim, midesinde bir heyecanın oluşmaya başladığını hissederek.

Stacey raporu açtı, Kim hızlıca okudu.

Yarım tonluk bir tır bölünmüş yoldan çıkıp, bariyerleri yıkmıştı.

Raporu Kim'le birlikte okuyan Stacey "Ah, kahretsin" dedi.

"Bana havadan bir görünüş göster."

Stacey yeniden tuşlara bastı. İlgilendikleri bölgenin görüntüsü ekranda büyüdü.

Kim ekrana hafifçe vurdu. "Tam şurada, araziye bak. Aşağıdaki hendeğe doğru eğimle iniyor. Bu da aracı araziden çıkarmak için bir vinçe ihtiyaç duymuş oldukları anlamına geliyor. Bir sürü de..."

"Sirenli araç gitmiş olmalı." diye cevap verdi Bryant, onlara katılarak. "İtfaiye, ambulans ve polis hepsi oraya yönelmiş olmalı. Epey bir curcuna yaşanmıştır."

Alison Kim'in soluna geçerek göz ucuyla baktı. "İki Numaralı Şüpheli bu seviyedeki gürültüden ürkmemiştir. Bir Numaralı Şüpheli kesinlikle ürkmüş olmalı. Bu olay planın bir parçası değil, teslimat zamanına çok az bir süre kala paniklemiş olabilir."

Kim, davranış bilimciyle aynı fikirdeydi, ama Emily para alınmadan serbest bırakılmışken, Suzie'nin neden hiç serbest bırakılmadığı sorusu hala cevaplanmayı bekliyordu.

Stacey hızlı hızlı tuşlara bastı, haritaya yaklaşıp uzaklaşıyordu.

"En yakın iki ev bölünmüş yolun iki tarafında. Sesler daha uzağa da gitmiştir ama en güçlü burada duyulmuştur."

Kim bir ipucu yakaladıklarını biliyordu. Bu kadar çok hareketlilik yaşanırken kızları kaçıranlar birilerinin kapılarını çalması riskini göze alamamışlardı.

"Stace, ipuçları aramaya devam etmeni istiyorum. Bu iki evden birinde aradığımızı bulamazsak da araştırmaya hala devam etmeye çalışmalıyız. Ama buradalar. Biliyorum."

"Anlaşıldı şef."

Sanki birisi bütün odaya adrenalin enjekte etmiş gibiydi.

"Pekala, Bryant ve Dawson, paltolarınızı alın. Bu çocukları bulmanın vakti geldi."

Doksan Dört

Ayak sesleri gürültüyle geçip giderken Karen kocasına sımsıkı sarıldı. Robert yaklaşık yarım saattir evdeydi ama Karen kocasının elini bir türlü bırakamıyordu. Geri geldiğini başka kimse bilmiyordu.

Robert da mutfağın kapı aralığına doğru baktı ama birbirlerinden ayrılmadılar. Karen dönerek onunla yüz yüze geldi.

"Rob..."

Adam başını hayır anlamında salladı. "Bunun farklı bir anlamı olabilir hayatım. Kaç kere telaşla eve girip, evden ayrıldıklarını gördük?" Karen'ın saçını nazikçe okşadı. "Bunu yapmak zorundayız. Neler olduğunu bilmek zorundayız, bunu da sadece telefonu geri alarak yapabiliriz. Kızımızı kurtarmak zorundayız."

Robert bu sözleri söylerken Karen rahatlama duygusunun bütün bedenini kapladığını hissetti. Robert'ın gittiği birkaç saat boyunca dünyası anlamını yitirmişti. Güzel kızı kayıptı, kocası da onu terk etmişti. Kalbinde Robert'ın geri döneceğini biliyordu; ne yaparsa yapsın onu affederdi. Hemen değildi, bunu biliyordu. Pek çok gözyaşı dökülecek, açıklama yapılacak ve özür dilenecekti. Adamın Karen'ın sadakatsizliğini anlamak için zamana ihtiyacı olacaktı, ama ikisine duyduğu sevgi bitemezdi.

Robert'ın geri dönmüş olması korkularını biraz yatıştırmıştı. Kocasının teklif etmekte olduğu şeye rağmen.

"Ama..."

"Tek yol bu Karen" dedi Robert, nazikçe. "Ama başarmam için bana yardım etmek zorundasın."

Karen derin bir nefes alarak başını tamam anlamında salladı.

Robert Karen'dan uzaklaştı, eline iki tabak alarak ona yana çekilmesini işaret etti.

Tabaklar yere fırlatılırken Karen elleriyle kulaklarını kapattı.

Doksan Beş

Stacey korkuyla yerinden sıçradı. "Neler oluyor be...?" Hemen ayağa fırladı ama Matt ondan önce kapıya ulaşmıştı. Alison sandalyesini geriye itti.

Stacey adamı yolundan çekti. Kapıyı açarken her ikisine de "Burada kalın" dedi. Odadaki tek polis memurunun kendisi olduğunu belirtme ihtiyacı duymadı.

"Sen kahrolası bir yalancısın Karen. Ne hissedeceğimi sanıyordun be?"

Robert'ın bağırışları koridorda yankılanıyordu.

Stacey mutfağa yöneldi.

İkisi mutfak masasının iki ucunda ayakta duruyorlardı. Köşede kırılmış tabaklardan bir yığın vardı.

Karen yüzünü ellerinin arasına almış hıçkırarak ağlarken Robert'ın suratı öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Sana ya-yalan söylediğim için üz-üzgü..."

"Üzgün mü" diye bağırdı adam. "Üzgün müsün be? Yalanlarınla hayatımın on yılını çaldın ve üzgün müsün? O çocuğun benden olduğuna beni inandırdın..."

"Bay Timmins" dedi Stacey, odanın içine doğru ilerleyerek. "Lütfen sakin olun."

Adam iğrenerek bakıyordu. "Sakin olmamı söyleme" diye bağırdı, koluyla masasının üzerindekileri devirirken.

Tabak çanaklar ve kahve kupaları yerde parçalandı. "O bencil piç kurusu da hangi cehennemde?"

Robert uzun adımlarla kapı aralığındaki Stacey'a doğru yürüdü. Adamın cüssesi Stacey'in gerilemesine neden oldu ama kadın kollarını kaldırdı. Adam Stacey'in kollarına vurarak itti, kadının başının üzerinden bağırdı.

"Stephen Hanson, saklanmayı bırak. Erkek gibi ortaya çık."

Matt Stacey'nin arkasında belirdi. "Bay Timmins, sakin olun" dedi.

"Herkes bana sakin ol demeyi bırakacak mı? O puşt herif hangi cehennemde?"

Elizabeth merdivenlerin başında belirdi. Robert ona doğru ilerlemeye başladı. "Korkak piç kurusu yukarıda senin yanında mı?"

Matt Robert'ın önünden merdivenleri çıkmaya çalışıyordu ama adam onu geriye doğru itip duruyordu.

Helen oturma odasından çıkarak geldi, Stacey'e baktı.

Robert yukarı çıkmaya devam ederken Stacey, "Bay Hanson dışarıda mı?" diye sordu.

Helen başını hayır anlamında salladı.

"Hadi ama Elizabeth, bana onun nerede olduğunu söyle. Onu tekmeleyerek evimden atmanın zevkini tatmak istiyorum."

"Sana yemin ederim benimle Nicholas'ın yanında de..."

"Buradayım" dedi Stephen, Elizabeth'in arkasından.

Stacey, Elizabeth'in bile şaşırdığını düşündü. Adam her neredeyse, kadının yanında değildi.

"Robert... lütfen..." dedi Elizabeth.

Herkes merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Robert'ın tepeye çıkmasına az kalmıştı ama Matt oraya ondan önce ulaşmaya çalışıyordu.

"Bunu nasıl yapabildin, seni karaktersiz piç kurusu? Hem de sadece dikkatleri başka yöne çevirerek beş parasız kaldığını anlamamaları için yaptın; bu gerçeği lanet olası karın bile bilmiyordu."

Stephen eşinin yanından dolaştı. Robert'la aralarında sadece üç basamak vardı.

"Kızman gereken kişi ben değilim. Sana yalan söylemiş olan orospu karın."

Robert yumruğunu öne doğru savurdu. Yumruğu Elizabeth'i bir iki santimle ıskaladı, ama Stephen'ın burnunun tam ortasına indi.

Stephen geriye doğru sendeledi. Yumuşak başlı Robert'ın ona asla vurmayacağını düşünmüş olmalıydı.

Matt sonunda ikisinin arasına girmeyi başardı, aralarına mesafe koydu.

Alison kendisine dikkatli olmasını söylediğinde Stacey merdivenlerin ortasına gelmişti. Orada donup kaldı, arkasına döndüğünde Lucas ile Helen'in ön kapıda olduklarını gördü. Robert, Stephen, Elizabeth ve Matt'ı merdivenlerin tepesinde gördü. Kendisi merdivenlerin ortasında, Alison ise aşağısındaydı.

Birden Stacey'nin zihninde iki soru belirdi. Soruşturma odasını kim bekliyordu ve Karen hangi cehennemdeydi?

Doksan Altı

Cep telefonu çaldığında Kim henüz üç kilometre yol kat etmişti. Telefonu Bryant'a verdi. "Sesi dışarıya ver."

"Patron, bir sorunumuz var" dedi Stacey, nefes nefese. Mükemmel, çünkü Kim'in tam da başka bir soruna daha ihtiyacı vardı.

Dawson duyabilmek için öne eğilirken, "Ne sorunu?" diye bağırdı Kim.

"Burada ortalık karıştı. Robert geri geldi, tabaklar yerlere atıldı. Karen'a avazı çıktığı kadar bağırdı, sonra Stephen'ın suratına yumruk attı."

Kim Stacey'nin sorunun ne olduğunu daha anlatmadığını biliyordu. Bunlar ön bilgilerdi, can alıcı nokta henüz gelmemişti.

"Neler olduğunu öğrenmek için önce ben odadan ayrıldım ama her şey çığırından çıktı..."

"Stace, sadede gel" dedi Kim. Ama ne söyleyeceğini zaten bildiğini hissediyordu.

"Telefonlar gitmiş. Bütün bu arbede sırasında Karen ortadan kayboldu. Helen şu an onu arıyor. Ama iki cep telefonu soruşturma odasından alınmış."

"Kahretsin" diye bağırdı Kim. Telefonları ele geçirebilmek için dikkatleri dağıtmışlardı. Telefonları istemelerinin de tek bir sebebi vardı. "Kontrolü ele almak istiyorlar, iki milyon talep eden mesajı da görecekler" dedi.

"Muhtemelen teklif de edecekler" diye ekledi Dawson.

"Böylece kızların kaderini belirleyecekler" dedi Bryant.

Kim ebeveynlerin onlarla paylaşmamayı tercih ettiği acı dolu çığlıkları da duyacaklarını fark etti.

Şimdi gerçekten de bir sorunları vardı.

"İyi ama neden patron?" diye itiraz etti Stacey. "Anlaşmanın şartlarına uyabilir..."

"Stace, kızları kaçıranların ebeveynlerle temas kurup bir teklif almaları halinde kızlara artık ihtiyaçları kalmayacak."

Doksan Yedi

Will mesaja baktı, tüm yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılmaya başladı. Onu ve Symes'ı bu ana ulaştıran planlamanın ve planı uygulamanın ne kadar değerli olduğu ortaya çıkmıştı. Kendilerine ödeme yapılmak üzereydi.

İkisine birden.

Ebeveynler artık koşulları kabul ettiğine göre, sorunsuz bir para teslimatı olacaktı. Geçen sefer kullandığı teslimat planını değiştirmek için bir sebep göremiyordu.

Will zafer kazandığını damarlarında hissetti. İki milyon sterlin alacaktı, ortaklarından hiçbirisi de pay istemiyordu. Diğer ortakların suça iştirak etmek için kendi kişisel sebepleri vardı. Symes'i neyin teşvik ettiğini zaten biliyordu: adam sadece incitmek, acı çektirmek ve en sonunda öldürmek istiyordu. İki küçük kızın canlarını alma hayali bütün hafta boyunca adamı motive etmişti.

Patron hakkındaysa, o kadar da emin değildi.

İki ayrı anlaşma yapmıştı, birisine ihanet etmek zorundaydı. Symes'a kızların ölümünü vaat ederken, patrona ise hayatta kalacaklarına söz vermişti.

Will kime ihanet ederse kendisi için daha iyi olacağına karar vermek zorundaydı. Symes şu an yanındaydı. Patron değildi.

"Bana ödeme yapılmasının vakti geldi mi?" diye sordu Symes, odanın içinde ileri geri volta atarken.

Will çok kısa bir an tereddüt etti.

"Evet. Bu sefer ne istersen yapabilirsin."

Doksan Sekiz

"Imm... sadece söylemek istedim şef, Kidderminster'a bu yoldan gidilmiyor."

"Belirttiğin için teşekkürler Bryant, ama bölgenin havadan görünüşünü gördün. Kazanın gürültüsü bütün yönlerde bir buçuk kilometreden fazla bir mesafeden duyulmuştur. Alanı daraltmak zorundayız. Emily gürültünün uzaktan geldiğini söyledi, bu yüzden kazanın olduğu yer, aramaya başlamak için yanlış bir seçim olur. Ama Emily başka bir şey daha söyledi" dedi Kim, arabayı durdururken.

"Anlayamadım" dedi Dawson, arka koltuktan.

Bryant etrafa bakınıyordu. "Burası Emily'nin bulunduğu yer" dedi.

Burası Harvington'un hemen dışında yeşil kuşağın kenarına inşa edilmiş olan yeni bir sitenin giriş yoluydu.

"Ne demişti, sol, sol, sağ, sol."

"Emin misin?" diye sordu Bryant.

Kim telefonunu çıkartarak video kaydını oynatmaya başladı. Sonlara doğru ilerletti. On saniye sonra Emily'nin sesi Kim'in söylediklerini doğruladı.

Bryant'ın yüz ifadesinden durumu kavradığı belli oluyordu. "Onu bıraktıkları yerden geriye doğru iz süreceğiz."

Kim başını evet anlamında salladı. "Kev, tekrar Stacey'i ara. İlerlemeye devam ederken ona nerede olduğumuzu söylemeye devam et. Hedef bölgenin yakınında mı uzağında mı olduğumuzu bize haber verebilir."

Dawson telefonunu çıkarttı. Kim arabayı yavaşça sürmeye başladı.

"Ne yaptığımızı anladım" dedi Bryant. "Sağ, sol, sağ, sağ yapıp Emily'nin hatırladıklarını tersten uygulayacağız, ama

birinciden mi, ikinciden mi yoksa üçüncüden mi sağa döneceğimizi bilmiyoruz."

Kim Dawson'un Stacey'e yapmak üzere oldukları şeyi açıkladığını duyabiliyordu.

"Emily'yi nerede bıraktıkları önemli değil" diye açıkladı. "En önemli şey başkaları tarafından görülmemek. Ana yolları ya da üzerinde yerleşim bulunan sokakları kullanmamışlardır, bu yüzden onları göz ardı edilebiliriz."

"Hımm, anladım."

Kim "Her şey hazır mı Kev?" diye sordu.

"Hazır patron"

Kim sağ tarafında dar bir yol görene kadar sürmeye devam etti. Yola döndü. Şimdi sola dönülerek devam edilen patika bir yol arıyordu.

Sonraki dört sola dönüş yerleşim alanları içinde kalıyordu. Karşılarına çıkan beşinci yolun iki tarafında çalılar vardı. Kim yola döndü.

Yaklaşık bir kilometre uzanan yol Belbroughton köyüne çıkıyordu.

"Çok fazla insan var" dedi. "Doğru yolda değiliz."

Bir barın park yerinden U dönüşü yaptı, başka bir sola dönüş aramak için geriye gitti.

Kim yedi yüz elli metre kadar daha ilerlemeye devam etti ama içgüdüleri bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu.

"Patron, Stacey kaza alanından neredeyse altı kilometre uzakta olduğumuzu ve giderek uzaklaştığımızı söylüyor."

"Kahretsin" dedi Kim, arabayı durdururken.

Bir hata yapmıştı. Eloise'nin uyarısı kulaklarında yankılandı. Kahretsin, geç kalacaktı.

Doksan Dokuz

"Ha-hadi Ames. Kendini bı-bırakmamalısın. Adam bir da-dakika içinde geri gelecek."

Amy sol eliyle sağ elini tutuyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya dökülüyordu. "Çok acıyor."

"Biliyorum Ames, a-ama güçlü kalmalıyız."

Charlie Amy'nin serçe parmağının kırıldığını biliyordu. Basketbol oynarken kırılan kendi parmağının haline benziyordu.

Adamın üzerine basarak ezdiği sağ ayağından acı yayılmıştı. Acının yanı sıra adamın ağır botlarının altında kemiklerinin çatırdadığını da duymuştu ama ağlamamıştı. Gözyaşlarını tutmak inanılmaz zor gelse de. Şimdi canı inanılmaz acıyordu ama planın üzerine odaklanması gerekiyordu.

"Ames, durumumuz kötüleşiyor. Planı gerçekleştirmek zorundayız."

Amy'nin gözlerinden yeni yaşlar aktı. "Yapamam Charl. Yapamam..."

"Ya-yapabilirsin. Ben yapamam a-ama sen yapabilirsin."

Charlie denemek zorunda olduklarını biliyordu.

"Elinin acıdığını biliyorum a-ama canımızı daha çok yakacaklar."

Amy daha şiddetli ağladı, Charlie biraz daha ona doğru kaydı.

"Tamam, dinle. Pikniğe gidiyorum ve yanıma bir ayva alıyorum" dedi Charlie. Bu oyun Amy'yi her zaman sakinleştirirdi.

"Bisküvi."

"Çilek."

"Dondurma."

"Elma."

"Imm... frambuaz" dedi Amy.

"G-greyfurt."

"Havuç."

Gözyaşları azalmaya başladı. Charlie bir kulağı ayak seslerinde oyuna devam etti.

"İncir."

"Jelibon."

"K-KitKat Gofret"

"Limonata."

"Mandalina."

"Nektarin."

"Ö-örgü peynir."

Amy'nin cevapları çok daha hızlı geliyordu. "Patates kızartması."

"Q... Q hep bana denk geliyor" dedi Charlie.

"Çünkü oyunu hep sen başlatıyorsun, şapşal" dedi Amy, göz kırparak.

Charlie gülmeye çalıştı ama sonra uzaktan bir kapının açıldığını duyunca durdu.

Amy de duymuştu. Gözleri büyüdü. Eli derisini kaşımaya başladı.

Charlie elini Amy'nin koluna koydu. Zamanları tükenmişti. "Ames, ce-cesur olmak, sö-söylediğim şeyi yapmak zorundasın."

Amy başını iki sallayarak Charlie'nin elini sıkıca tuttu. "Yapamam..."

"Yapmak zo-zorundasın."

Charlie Amy'nin elini sıktı.

"Söz ver bana Ames. Ya-yapacağına söz ver."

Amy'nin gözünden bir damla yaş aktı. "Ama sen..."

"Senin tam arkanda olacağım a-ama lütfen ne dersem onu yap." Charlie yalan söylediğini sesinde belli etmemeye çalıştı. Amy onun koşamayacağını bilirse kendisinden istediği şeyi asla yapmazdı. Ama bu şekilde, içlerinden biri hayatta kalacaktı.

Yüz

Kim bir an düşündü. Emily'nin hafızasına güveniyordu, ama yapbozun kritik bir parçasını kaçırdığını da biliyordu.

"Tabii ya" diye bağırdı. Arabayı çalıştırdı, tıkadığı garaj yolunda geri geri gitti.

"Ne?" diye sordu Bryant.

"Emily'nin yüzünün sürücüyle aynı yöne baktığını var saymıştım dedi Kim, başlangıç noktasına geri gitmeye başlarken. "Zavallı çocuk panelvanın arkasına atılmıştı, bütün yol boyunca da yerinden fırlayıp durmuştu. Uzaklaşmamız bu yüzden. Emily'nin yüzü görünüşe göre ters yöne dönükmüş."

Dawson Kim'in biraz önce söylediklerini Stacey'e aktarırken Bryant kaşlarını çattı.

"O zaman bakalım doğru mu anlamışım. Biraz önce yaptığımızın tersini yapmak zorundayız çünkü Emily'nin solu bizim sağımız oluyor."

"Kesinlikle" dedi Kim, boşa harcanan zaman için kendisine küfrederek. Dakikalar sonra başlama noktasına geri gelmişti. "Pekâlâ, yine aynısını yapıyoruz" diye talimat verdi.

Kim arabayı sürerken Bryant gördüklerini yüksek sesle aktarıyordu. "Evler, evler, özel yol, dön."

Kim sola döndü.

Yolun bir köşesinde bir bar, diğer köşesinde ise iki bitişik nizam dubleks ev vardı. Bunların ilerisinde, her iki tarafta da bir çalı çit yükseliyordu.

Bryant gördüklerini sesli aktarmaya devam ederken Kim arabayı yavaşça sürdü.

"Dön" diye bağırdı Bryant.

Kim keskin bir dönüş yaptı, yol daraldı. Şimdi tek şerit bir yoldaydı. İçinde umut tomurcuklanmaya başladı. Doğru yolda gibiydiler.

"Kev, şunu görüyor musun?"

"Evet, Stacey kaza yerine doğru ilerlediğimizi..."

"Dön" diye bağırdı Bryant.

Kim sola dönerek tek şerit bir yola girdi, asfalttan öbek öbek otlar çıkıyordu. Birkaç saniye içinde iki çukura girdi.

Sürücü kapısına bir dal çarptı.

"Şef, sanırım yaklaşıyoruz" dedi Bryant.

Ah evet, yaklaştıklarını biliyordu. Emily'e göre bu çukurlar on üç ay önce de buradaydı.

"Kev, kaza yerine ne kadar uzaklıktayız?"

"Sekiz yüz metreden biraz fazla."

Kim bir sonraki sapağı aramaya devam etti.

"Şef" diye bağırdı Bryant.

Kim onun bakışlarını takip etti, arabayı aniden durdurdu. Kesilmiş bir kütük parçası yolu kapatmıştı.

Kim Bryant'a baktı. "İşte şimdi yaklaşıyoruz."

Yüz Bir

Symes öldürmeden önce hep bu kadar özen göstermezdi. Ama bu sefer farklıydı. Hafta boyunca eziyet çekmiş, küçük saf bedenlerin kendi şiddet arzulayan iradesine boyun eğdiklerini gözünde canlandırmıştı. Ama kendisine acı çektiren bu beklenti tuhaf bir biçimde hoşuna da gitmişti. Sadece tek bir korkusu vardı. Will'in anlaşmalarından caymaması.

Ama dün Will ödemesini alması için ona izin vermişti, o da artık durumun kendi kontrolünde olduğunu bilmenin keyfini çıkartıyordu. Gün içinde yıkanmış ve tıraş olmuştu. Bodruma girdikten sonra uzun süre oradan çıkmayacağını biliyordu.

Çıplak elleriyle kızların küçük kemiklerini kırmanın nasıl bir his olacağını hayal ederek saatler geçirmişti. Bunun bir tavuk kanadını kırmaya benzeyeceğini hayal ediyordu.

Tabii ki özlemini duyduğu gibi tekme ve yumruk atarak şiddet de uygulayacaktı ama sürecin kontrolünü elinde tutmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu kadar uzun süre bekledikten sonra, her şey birkaç dakika içinde bitemezdi. Saatlere, muhtemelen günlere yayacaktı. Birisini ölme noktasına getirip sonra tekrar nasıl hayata döndüreceğini biliyordu, bu şekilde hem o kişinin acısını hem de kendisinin aldığı zevki uzatıyordu. Bu işlemi sıkılana kadar yapabilirdi.

Symes bodruma inen merdivenlerin kapısının mandalını açtı. O odaya kızların hayatlarında görecekleri son kişinin kendisi olacağını bilerek girecekti.

Yüz İki

"Pekala, gidelim."

Hepsi arabadan çıktı.

Yolun bir tarafı çalılıktı ama düzdü.

"Kev, telefonun hala çekiyor mu?"

Dawson başını evet anlamında salladı.

"Sen araziyi al."

Dawson çalıların içinden geçerek, Kim ile Bryant'ın yanından ayrıldı. Yolun diğer tarafında durum farklıydı. Otlarla kaplı arazi yoldan uzaklaştıkça aşağıya iniyor, sonra dik bir şekilde yamaca doğru yükseliyordu.

"İsa aşkına şef, ben Ayı Grylls değilim" dedi Bryant, ona yetişmeye çalışarak.

Kim ona aldırış etmedi, adımlarını basacağı yerlere odaklandı.

Otlar sık ve kaygandı. Yaklaşan karanlık batmayı bekleyen güneşin arkasında bekliyordu.

Dayanın kızlar, diye sessizce dua etti Kim. Sadece birazcık daha.

Yüz Üç

Charlie aşağıya inen ayak seslerini duydu. "Hazır mısın Ames?"

Arkadaşı çok korkmuş görünüyordu ama başını evet anlamında salladı.

Charlie metal anahtarın kilidin içine girdiğini duydu. Kapı açıldı, Charlie midesinin kalktığını hissetti. Amy arkasında yerini almış, bekliyordu.

Adamın sağ ayağı Charlie'nin bedeni ile aynı seviyeye gelmişti. "Tekrar merhaba benim küçük..."

Ağzını olabildiğince açıp ileri fırlarken Charlie adamı artık duymadı.

Elleriyle adamın ayak bileğini kavrayarak dişlerini baldırına geçirdi.

"Ne oluyo..."

Charlie elinden geldiği kadar güçlü ısırdı. Kot pantolonu üzerinden adamın etini ağzında hissedebiliyordu.

Adam acıyla bağırarak bacağını kaldırdı. "Seni kahrolası küçük kaltak..."

Charlie gözünün ucuyla Amy'nin yerini aldığını görebiliyordu. Lütfen Amy yap şunu dedi içinden.

Adam bacağını salladı ama Charlie ısırmaya devam etti. Adam eğildi, kızı saçlarından yakalayarak ayağını dişlerinden kurtardı. Kızı döndürdü, Charlie artık adamın önündeydi.

"Koş Amy. Şimdi!" diye çığlık attı.

Yanlarından yavaşça geçerken Amy hafifçe ağladı.

"Git" diye bağırdı Charlie.

O kadar şiddetli sıçradı ki, adam iki elini birden onu zapt etmek için kullandı ve Amy'e uzanamadı.

Amy hıçkırarak ağladı ve kapıya biraz daha yaklaştı.

"Seni kahrolası küçük..."

Charlie dişlerini adamın sol koluna geçirince adamın konuşması hafif bir hırlamaya dönüştü. Üstelik bu sefer derisini yakalamıştı. Dilinde kanın tadını alabiliyordu.

"Kolumu bırak seni..."

Adam bağırıyor, aynı anda Charlie'yi tutmaya çalışıyordu ama kız ısırmayı bırakmadı. Gözlerini acıya kapatmıştı, yeni bir enerji patlaması yaşadı ve dişlerinin adamın koluna daha da gömüldüğünü hissetti.

Adam tekrar acı içinde bağırdı, kızın yüzünün yan tarafına yumruk attı.

Şiddetli bir acı bütün kafasına yayılırken Charlie arkadaşının gölgesinin usulca odadan çıktığını gördü.

"Bunu yaptığın için pişman olacaksın, seni küçük kuduz köpek."

Charlie yüzünü kapıya çevirerek bağırdı, "Koş Amy, koş."

Yüz Dört

Kim tepenin zirvesine çıktıktan sonra küfretti. Bacaklarındaki kaslar dizine kadar gelen otların arasında zar zor yürümekten yanıyordu.

"Ah, mükemmel" dedi Kim, Bryant nefes nefese yanına gelirken. Araziyi inceledi, havadan görüntülerde ağaçların neler gizlediğini gördü.

Evler Kim'in görüş alanının doğusunda, kuzeyinde ve batısında yer alıyordu. Sadece doğrudan önlerindeki ev ekranda görünüyordu.

"Tanrım, hangisi şef?"

Kim başını iki yana salladı. Tek bildiği uzun otların korumasından çıktıkları anda üç evin birden görüş alanına girecekleriydi.

"Kahretsin, yanlış evi seçersek..."

Cümleyi bitirmedi. Bryant bu noktada yapılacak aptalca bir hareketin kızların ölümüne ya da bir panelvana tıkıştırılıp başka bir yere götürülmesine yol açabileceğini biliyordu. Eğer böyle bir şey olursa, kızları kaybederlerdi.

Bryant dudağını çiğnedi.

Kim nabzının hızlandığını hissetti. Şu anda yapılacak basit bir hata iki aileyi sonsuza kadar mahvedebilirdi.

Gözlerini kapattı, sahip olduğu bütün hisleri harekete geçirdi.

Rüzgâr kulaklarının etrafında uğuldadı, taşıdığı hafif yağmur yanaklarını ıslatıyordu. Zamanları en sonunda tükenmeden önce kızları bulmak için tek bir şansı vardı. Bir tercih yapacaktı, bunun doğru çıkmasını umut ediyordu.

Bütün gücüyle odaklandı. *Hadi kızlar, bana bir şey gönderin. Lütfen sizi bulmama yardım edin.*

Gözlerini açtı, iki adım atarak durdu. "Bryant, şu da ne?"

Bryant onun bakışlarını takip etti. Tepenin eteğinde üç yüz metre ileride sağ taraftan görüş alanlarına küçük bir yuvarlak girdi. Onlara doğru geliyordu.

İkisi de bütün dikkatlerini vererek baktılar.

Yuvarlak, iki yüz elli metre uzaklıktaydı. Kim'le Bryant birbirlerine baktılar. Bryant konuştu.

"Şef, bir çocuğa benziyor." Kim de tam olarak aynı şeyi düşünüyordu.

Bryant'ın bacakları Kim'inkilerle aynı anda ileri doğru hareket etmeye başladı. Kim Bryant'ı uzun otların sağladığı güvenlikten çıkmadan önce yakalamayı başardı.

"Eğil" dedi Bryant'ı kolundan yakalayarak.

"Şef, neler olu..."

"Şşşş, Dawson'u ara."

Bryant cep telefonunu çıkarttı, Kim hızlıca bir bakış atmak için başını kaldırdı.

Uzaktaki şekil iki yüz metre uzaklıktaydı, onlara doğru geliyordu.

"Ne yapıyoruz böyle şef? Bu bizim kızlardan biri." Kim'e sanki kadın aklını kaybetmiş gibi baktı.

Kim başını çıkarttı. Yüz elli metre. Başını tekrar indirdi. Rüzgarda uçuşan uzun siyah saçlar Kim'e üzerinde sadece mavi bir mayoyla onlara doğru koşanın Amy olduğunu söylüyordu.

"Şef, gidip onu alalım."

"Sadece bir dakika bekle." Başını kaldırarak yeniden baktı. Yetmiş beş metre. En sonunda beklemekte olduğu şeyi gördü.

"Söylediğimde, fırla" dedi Bryant'a.

Kesik kesik nefes alma ve hıçkırarak ağlama sesleri kulaklarına kadar geldi. Bryant otların içinde öne doğru süründü. Kim bir elini adamın koluna koydu. "Bekle." Çocu-

ğun harcadığı eforun sesi daha da yakından duyuldu. Amy yorulmuştu.

Sürekli yokuş yukarı koşmuştu.

"Şef, yardım etmem ge..."

"Bekle" diye tısladı Kim, kulaklarını dikti.

Şimdi ayakların altında çiğnenen otların sesini duyabiliyordu.

"Geri dön, seni kahrolası küçük..."

Kim "Şimdi" diye bağırdı, ikisi birlikte uzun otların arasından fırladılar. Amy yirmi metre batılarındaydı. Peşindeki adam sadece üç metre gerisindeydi.

İkisi de şaşkınlık içinde dona kaldılar. "Kızı al Bryant" diye bağırdı Kim.

Adam çoktan dönmüştü, ama Kim ileri atılarak adamı yere düşürdü.

Adam altında kıvrandı ama Kim sağ şakağına bir yumruk indirdi. Adam mücadele etti, Kim'i üzerinden atmaya çalıştı ama Kim adamın saçına sanki at yelesiymiş gibi asılarak kafasını tamamen geriye doğru büktü. Sağ çenesine bir yumruk daha attı.

Adam sıçradı, Kim sol tarafa düştü. Ümitsizce kaçmak istemesi adamın hareketlerine güç katıyordu ama Kim'in motivasyonu da aynı şekilde güçlüydü.

Adam yan döndü, Kim de ayağını savurarak adamın kasıklarına sağlam bir tekme indirdi.

"Şimdi yerde kal."

Bryant yanı başında belirdi. "Geldim şef, bana bırak."

Kim ona aldırış etmedi, kurbanının üzerine saldırdı. Yanındakinin Bir Numaralı Şüpheli olduğunu biliyordu. Adamın ufak boyu ve çelimsiz gövdesi mesajları gönderen adamı yere devirmiş olduğunu söylüyordu. Bu adam Brad ile Inga'ya aşırı seviyede şiddet uygulayabilecek kapasitede değildi.

O kapasitedeki adamın elinde ise hala bir çocuk vardı.

Kim "Neredeler kahrolası?" diye adamın yüzüne bağırdı.

Adam "S*** git" diye küfretti.

Kim orada vakit geçirmek, adamı konuşturacak yeni işkence yöntemleri icat etmek isterdi ama zamanı yoktu. Charlie hala aşağıda bir yerlerdeydi.

Tepenin yukarısına baktı, Amy'nin yalnız başına durduğunu gördü, Bryant'ın paltosunun içinde kaybolmuş gibiydi.

"Bryant. Ayağa kalkmasına izin verme."

Kim koşarak tekrar tepeye çıktı. Çok erken harekete geçerlerse çocuğun peşinden gelmekte olan birisinin geri döneceğini biliyordu. Her iki adamı da yakalamak istiyordu.

Kontrolsüzce titremekte olan kızın önünde diz çöktü. "Amy, sorun yok, artık güvendesin. Bir daha seni kimse incitmeyecek."

Kızın sağ elinde en az bir parmağın kırık olduğunu görebiliyordu.

"Sadece çok kısa bir süre daha cesur olabilir misin?"

Amy başını evet anlamında salladı.

"Pekala tatlım. Gidip Charlie'yi almam gerekiyor, bunun için de nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

"Adamı ısırdı. Onun gelmesini bekledi ve dişlerini bacağına geçirdi. Ayağı kötü durumda olduğu için benim kaçmam gerektiğini söyledi, ben istemedim ama bana söz verdirtti."

"Sorun yok Amy. Charlie haklıydı. Adam onun ayağını mı incitti?"

Amy başını evet anlamında salladı. "Üzerine bastı."

"Pekala Amy. Çok iyi bir iş çıkartıyorsun. Sen kaçarken Charlie neredeydi?"

"Aşağıda... orada odalar var... duvarlar soğuk."

Kim tepeden aşağıya doğru baktı. Birbirinden ayrı dört ev vardı. "Amy, hangi evde olduğunuzu bana söyleyebilir misin?"

Amy Kim'in işaret ettiği yere baktı, başıyla en sağdaki evi gösterdi. Yandan çiftlik evi gibi görünüyordu.

"Pekala tatlım, nasıl bir adamdı bana söyleyebilir misin?"

"İri" dedi yukarı bakarak. "Senden daha iri. Saçı sakalı yok."

Amy gözlerini kapattı, şiddetli bir şekilde titriyordu. Kim elini kızın kolunun üzerine koydu.

"Çok iyi iş çıkarttın Amy. Sen çok cesur bir kızsın."

Dawson tepenin yamacından hızla koşarak geldi.

"Amy'yi gözünün önünden ayırma" diye talimat verdi, Dawson daha da yaklaşınca. "Bir ambulansın yola çıkmasını, itfaiyenin de o kütüğü kaldırmasını sağla ama Timmins'lerin evini kesinlikle arama, anladın mı? Stacey'i bile."

Dawson başını tamam anlamında sallayarak Amy'nin yanına çömeldi.

"Şef, oraya tek başına gidemezsin" dedi Bryant.

Dawson'un Amy'yi güvende tutması gerekiyordu, Bryant ise Bir Numaralı Şüphelinin başında beklemek zorundaydı.

Charlie tek başınaydı. Başka seçenek yoktu.

Kim dönerek Dawson'un yanından uzaklaştı. Takviye ekiplerin gelmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Silahsızdı ve bölgeyi hiç tanımıyordu.

Ama o evde bir yerlerde psikopatın teki dokuz yaşında bir kızla birlikteydi.

Topukları üzerinde dönerek koşmaya başladı.

Yüz Beş

Birinci evde durduğunda Kim'in etrafına karanlık çökmeye başlamıştı. Bu, dekoratif hiçbir özelliği olmayan penceresiz bir yapıydı. Buranın eskiden inek ahırı olarak kullanılmış olduğunu tahmin etti.

Kapılar metaldi ve paslanmıştı, üzerlerine asma bir kilit takılmıştı. Kim evin yan tarafına dolandı, duvarları olmayan bir çatı yapının altına park edilmiş beyaz bir panelvanla karşılaştı.

Kim asıl çiftlik evine girdi, kapılar Amy'yi kovalayan adam tarafından açık bırakılmıştı. Burnuna anında rutubet kokusu çarptı.

Sol tarafındaki kapı iki panelli bir döner kapıydı ve mutfağa açılıyordu. Ses çıkarmamaya dikkat ederek içeri girdi.

İçerideki büfe kapaklarının hepsi yerinden sarkıyordu. Bir zamanlar mutfak aletlerinin bulunduğu yere şaşkınlık içinde baktı. Her köşeden örümcek ağları sarkıyordu. Kemirgen hayvan pislikleri küme küme olmuştu.

Duvarlarda siyah ve yeşil nem lekelerinden bir şekil oluşmuştu. Usulca çıkarak yandaki odaya yöneldi. Burasının bir zamanlar küçük bir oturma odası olduğunu tahmin ediyordu ama son zamanlarda kontrol odası olarak kullanılmıştı.

Pencere yukarıdaki duvara çivilenmiş koyu mavi yekpare bir perdeyle örtülmüştü.

İçeride solda üzerinde bir dizi cep telefonu bulunan bir masa vardı. Pencerenin bulunduğu duvarda bir çalışma masası ile üç adet bilgisayar ekranı vardı. Bir kanepe geriye kalan kullanılabilir alanın çoğunu kaplıyordu.

Kim masaya bir adım daha yaklaştı. Üç ekranda da beyaz parazit vardı. Kahretsin, kameralar kırılmıştı, bu yüzden

adamın tam olarak nerede olduğunu göremiyordu. İçeriye tamamen kör bir şekilde girecekti.

Odadan çıktı. Karşısına başka bir ahşap kapı çıktı. Kapıyı dikkatlice açtı ama metal kol yuvasından çıkarak tangırdadı.

Önündeki taş basamaklar karanlığın içine doğru iniyordu. Ellerini duvarın iki tarafına yerleştirdi, attığı her adımda basamağın yüksekliğini topuğuyla kontrol etti.

Basamakların bittiğini hissettiğinde cebinden cep telefonunu çıkartarak ekrana dokundu. Telefonu zifiri karanlığın içinde küçük bir ışık huzmesi sağlıyordu.

Telefonu sola, sonra sağa doğru tuttu.

Evin bütün çevresini dolanıyor gibi görünen bir koridorun ortasındaydı. Solunda tuğla bir duvar vardı ama sağında koridor bir köşeyi dönerek devam ediyor gibiydi.

Sağ tarafına döndü, telefonun ışığıyla yerleri aydınlattı. Yukarıdaki ampulün kırılmasıyla dağılmış olan cam parçalarının üzerinden büyük bir dikkatle geçti, solunda bir ses duyunca döndü. Telefonun ışığı hiçbir şeye rast gelmedi. Bir fare olduğunu düşündü.

Açık bir kapının önünden geçti. Işığı etrafa tuttu. İçerisi bir hapishane hücresinden biraz daha büyüktü.

Bir köşede meyve suyu kutuları ve sandviç paketleri duruyordu. Diğer köşede bir yatak şiltesi ile bir kova vardı. Pis koku koridorda ona kadar gelmişti.

Öne doğru iki adım attı, telefonu önüne doğru tuttu. İki adım sonra köşeyi dönmüş olacaktı.

"Bir adım daha atarsan kızın boğazını keserim."

Kim hareketsiz kaldı. Çocuğun dudaklarından hafif bir inilti çıktı. Kim gözlerini kapattı. Tanrıya şükür, Charlie hala hayattaydı.

Daha önce hiç karşılaşmamış olsalar da Kim adamın neler yapabileceğini biliyordu. Adamın anlayış göstermesin-

den medet ummaya çalışmak işe yaramayacaktı. Bu adamın artık böyle bir yetisi yoktu.

Psikopat değildi. Öldürmek için işlenmiş ve programlanmış bir üründü. Savaş, şiddete meyilli bu adamdan faydalanmış, eğilimini geliştirmiş, içindeki insanlığın son izlerini yok etmişti.

Kim seçeneklerini değerlendirdi. Şimdilik adam karşısında bir kadın olduğunu bilmiyordu.

"Kokunu alabiliyorum şerefsiz" dedi adam.

Mükemmel. Ama sesi sadece birkaç adım ileriden geliyordu ve adam eğleniyor gibiydi. Bu iyiydi. Adamın dikkatini dağıtarak Charlie'ye zarar vermesini engelleyen her şey iyiydi.

Öne doğru gelerek ışığın alanına giren adamın kibri Kim'in bir karar vermesini engelledi. Adamın cüssesi onu hayrete düşürdü. Adamın bir doksan üçlük cüssesinde yüz kiloluk bir kas kütlesi taşıdığını tahmin etti.

Adam Charlie'yi sıkıca önünde tutuyordu, boğazına bir bıçak dayamıştı. Kızın sol gözü şişerek kapanmış, alt dudağı yarılmıştı. Diğer gözü korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Symes kahkaha attı. "Beni yakalamak için bir orospu göndermişler. Şaka mı lan bu?"

Sesi neşeli çıksa da Kim adamın bunu kendine hakaret saydığını anlayabiliyordu.

Kim bakışlarını aşağıya doğru indirdi. "Her şey yolunda Charlie. Amy'yi bulduk, seni de buradan çıkartacağım."

Adam yeniden güldü. "Hayır, çıkartacağı falan yok çocuk" dedi Charlie'ye. "Bana söz verildiği gibi senin boğazını keseceğim, sonra onu da öldüreceğim, bu yüzden saçmalıyor."

Kim'e doğru bir adım daha attı. Sağ ayağı gergindi. Kim Charlie'nin onu oradan ısırdığını tahmin etti. Kolunda çizgi halinde bir kan izi vardı.

Adamın cüssesine rağmen, bire birde karşı karşıya gelseler, Kim adamı alt edebileceğini düşünüyordu. Tabii aralarında bir çocukla bir bıçak olmasaydı.

"Yalnız değilim" dedi Kim.

Adam Kim'in arkasına doğru baktı.

"Hayali arkadaşlarını da yanında mı getirdin?"

Kim sesini alçak ve sakin tutmaya çalıştı.

"Şu an burası insan kaynıyor. Buraya inmeleri an meselesi."

Symes endişelenmiş görünmüyordu. "Fazla zamana ihtiyacım yok."

Kim içerinin kararmasını önlemek için başparmağını telefon ekranına basılı tutuyordu. Göz teması kurmaya çalışmak istiyordu ama adamın bakışları hızla etrafta geziniyordu.

Kim aralarındaki mesafeyi hesapladı. Adamın dikkati bir şekilde dağılmadan Charlie'yi elinden alma şansı yoktu. Adamın eli havada duruyordu ve hareket etmiyordu. Çocuğun boğazını kesmeye hazırdı.

"Ne elde etmeyi umuyorsun?" diye sordu Kim.

Konuşarak adamı çocuğu bırakmaya ikna edemeyeceğini biliyordu ama zaman kazanmaya çalışmak zorundaydı.

"Her şeyin bittiğini biliyorsun. Diğer adamı yakaladık; planlayıcıyı."

"Planlayıcının o olduğunu da nasıl anladın kaltak?" diye sordu Symes, Charlie'yi çekerek kendisine yaslarken.

Kim'in operasyonun beyninin kendisi olmadığını varsaymasından hoşlanmamıştı.

Kim "Bize bilgi verirsen seninle anlaşma yaparız" diye teklifte bulundu. "Ortağın ömür boyu hapis yatacak ama senin de yatmana gerek yok. Seninle anlaşabili..."

"S*** git, o***. Hapis yatmak umurumda mı sanıyorsun. Bırak bu ayakları."

"Ama neyin pe..."

"Söz sözdür. Anlamıyor musun, seni aptal kaltak? Onu öldürmek istiyorum. Onu öldüreceğim ve..."

"Şef, aşağıda mısın?"

Symes gözlerini Bryant'ın sesinin geldiği yöne çevirdi. Kim'in ihtiyacı olan tek şey buydu.

Telefonu yukarı kaldırıp ışığını adamın gözlerine tutarken öne doğru atıldı ve Charlie'yi kolundan yakaladı.

Çocuğu kendi arkasına doğru itti, sonra bıçağı yakalamak için uzandı. Eli bıçağın sapına temas ederken Symes bıçağı yukarı çekti.

Kim'in sağ elinin derisi kesilerek açıldı. Telefonunun ışığı söndü.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri duyuldu.

Kim arkaya doğru itildiğini hissetti, ardından Charlie'nin üzerine devrildi.

Karanlıkta ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Symes anahtarı deliğe sokup kapıyı içeriden kilitleyene kadar.

Yüz Altı

Symes Charlie'yi uzak köşeye fırlattı. Kız inleyerek top gibi kıvrıldı.

"Arkadaşların şimdi ne yapacaklar bakalım?" diye sordu.

Telefon hala Kim'in elindeydi. Telefona dokundu, ekran tekrar aydınlandı.

Bryant'ın çelik kapıya vurduğunu duyabiliyordu.

Kapıyı açmak için profesyonel ekipmana ihtiyacı vardı. Ama o zamana kadar hepsi ölmüş olacaktı.

Karşısında duran adam da bunu biliyordu. Adamın bakışları Kim'den Charlie'ye, sonra yine Kim'e gitti. "O, piti piti, karamela sepeti... kimden başlasam?"

"Para için mi yaptın?" diye sordu Kim, çaresizce. Adamın dikkatini Charlie'den başka yere çekmeliydi. Yaralı elinden kot pantolonuna kan damladığını hissedebiliyordu.

Adam, Kim ile Charlie'nin birbirinden ayrı kalmalarını sağlamak için aradaki alanda gidip geliyordu.

"Hayır. Anlamak zorundasın o***. Öldürmeyi seviyorum. Zevk alıyorum. Ne kadar şiddet uygularsam o kadar iyi. Ve şimdi kararımı da verdim."

Gelip Kim'in önünde durdu. Kim Bryant'ın kapıyı yumrukladığını ve bağırdığını duyabiliyordu ama iş arkadaşının aralarındaki üç metrelik mesafeyi kat etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çok yakında ama bir o kadar uzak diye düşündü Kim, Symes ayağını kaldırıp onun yaralı elini ezerken.

Acı kolundan yukarıya çıktı. Gözleri kararmaya başladı.

Adamın bir sonraki tekmesi Kim'in kaburgalarına indi. Kim yana doğru düştü, telefon elinden kaydı.

Adamın ayağı Kim'in çenesinin tam ortasına indi. Kim kafasının içinde acı patlaması yaşadı.

"Seni canlı bırakacağım, böylece gösteriyi dinleyebilecek sin." Yeniden tekme attı, Kim'in sol bileğine vurdu.

"Kes şunu" diye bağırdı Charlie.

"Endişelenme, senin de sıran gelecek küçük kız."

Karanlıkta Kim sürünerek adamın ulaşamayacağı kadar uzaklaşmaya çalıştı. Adamın ne yaptığını biliyordu. Kim'i her yerinden sakatlıyordu, böylece onu hareketsiz bırakacaktı. Tıpkı Inga'ya yapmış olduğu gibi.

Bir sonraki tekmesi Kim'in sol kalçasına indi. Kim'in hafifçe yuvarlanması adamın ayağının Kim'in dizini parçalamasını engellemişti.

Kim tüm bedenini tüketen acının içinde düşünmek için savaş verdi.

Başka bir tekme sağ ayak bileğine indi.

Telefonunun ışığıyla adamın gözlerindeki zevki görebiliyordu. Adam ısınmaya daha yeni başlamıştı.

Kim o anda eve doluşan insanları düşündü. İçlerinden teki bile kendisine yardım edemezdi. Kendisini ana yemekten önce sunulan aperatif gibi hissetti. Adam Charlie'yle işi bitince tatlı için ona geri dönecekti.

Adam geriye çekildi, eserini hayranlıkla izledi.

Kim bedeninin tek bir parçasını bile rahat hareket ettiremiyordu. Mücadele edecek gücü yoktu. Şiddetli ıstırap bütün bedenini kaplamıştı ama feryat etmeyecekti. Sadece Charlie'nin köşeden gelen belli belirsiz ağlaması onu bilincini kaybetmemeye çalışmaya zorladı.

Mide bulantısının boğazına çıktığını hissetti. Öksürerek bulantıyı bastırdı, bütün bedeni bu hareketine tepki verdi.

Hiç silahı yoktu. Adamın bıçağı vardı, Kim zar zor birkaç santim hareket edebiliyordu.

Symes dikkatini uzak köşeye çevirdi. Boğazından beklenti dolu bir hırıltı çıktı.

Kim gözlerini kırpıştırarak kararmalarını engellemeye çalıştı. Acıya bir dakika bile yenik düşecek olursa çocuk ölecekti.

Symes uzaklaşmaya başladı, Kim peşinden gidemiyordu.

Adam ödülüne, iyi çıkarttığı bir iş için kendisine yapılan ödemeye doğru ilerledi. Kim'in onu durdurmak için elinden bir şey gelmiyordu.

Sonra telefonun ışığı söndü.

Yüz Yedi

Kim kapının öbür tarafındaki sesleri duyabiliyordu ama dışardakiler içeri giremiyorlardı. Charlie köşeden çığlık attı.

Bir düşünce, Alison'un söylemiş olduğu bir şey, zihninde biçimlenmeye başlarken Kim odaklanmaya çalıştı.

Bütün gücünü hareket ettirebildiği tek organına verdi. Diline.

"Asker, sen ne yaptığını sanıyorsun be?" İçeriye hareketsizlik çöktüğünü hissetti.

"Bunun için zamanımızın olduğunu mu sanıyorsun asker?"

"A-ama..."

Kim fırsattan yararlandı. İçine dolan bir umut acıyı hafifletti.

"Bunun için mi eğitildin asker?"

Kim yerde birkaç santim ilerledi. Bedeni durması için feryat ediyordu ama Kim dinlemeyi reddetti.

"Ne zamandan beri küçük kızları incitiyoruz asker?"

Birkaç santim daha.

"Ben... ben..."

"Bunu yapman için seni ne zaman eğittik asker?" diye bağırdı, yerde yavaş yavaş ilerleyen bedeninin hareketini gizlemek için. Acı sesine kadar ilerledi; ama Kim sesinin güçlü çıkması için kendini zorladı. "Asker" ünvanını tekrar etmenin adamın kafasını yeteri kadar uzun süre karıştıracağını umut ediyordu.

"Manganın artık seni kabul edeceğini mi sanıyorsun?"

"Ama... ben... artık asker..."

"Sen her zaman bir askersin" diye bağırdı Kim.

"Göre... miyoru..."

"Tabii ki beni görüyorsun asker" diye bağırdı Kim. Karanlıkta, adamın nerede durduğunu zar zor seçebiliyordu. Charlie'nin iki adım uzağında, bacakları açık, ayakta duruyordu.

Sadece birkaç santim daha.

"Geri çekil asker, üsse geri dön."

"Ama... sen... gerçek değil..."

Kim sol ayağını geriye çekerek adamın sağ baldırına sağlam bir tekme indirdi. Adam öne düşerek yere devrildi.

Kim Charlie'nin kaçıp gittiğini duydu.

Düşmek adamın zihnini toparlamasına neden olmuştu; yeniden Kim'in üzerine odaklandı.

"Seni kahrolası kaltak" diye bağırdı. Kim adamın sesinde kızgınlıkla birlikte acıyı da duyabiliyordu. Ama darbenin hareketlerini uzun süre kısıtlamayacağını biliyordu.

Kim sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, adamın sürünerek hemen peşinden geldiğini duyuyordu. Kırılmış ampulden dağılmış olan cam parçaları dizlerinin altında çatırdadı.

Adamın elleri Kim'in ayak bileklerini yakalamak için ileri atıldı. Kim yüz üstü yere kapaklandı.

Bir saniye içinde adam dizlerini Kim'in iki yanına yerleştirmişti. Kim'i çevirerek sırt üstü yere fırlattı.

Kim adamın altından sıyrılmaya çalıştı ama adamın ağırlığı onu yere bastırıyordu. Kim yeniden sıçradı ve adam güldü.

Kim soğuk metalin boğazına dayandığını hissetti.

"Bunun her saniyesinden zevk alacağım, sonra da sıra çocuğa gelecek." Kim sağ avucunun altında bir kan gölcüğü oluştuğunu hissedebiliyordu.

Elini yerden kaldırdı, avucunu iyice açtı; parmaklarını genişleterek kesiği gerdi.

Elini yere vurdu, ampulden dağılmış kırık cam parçalarının yarasına battığını hissetti. Mide bulantısı güçlü ve aniydi. Avucunun içinde yüzlerce bıçak dans ediyordu.

Acı kontrolünü ele geçirmeye çalışırken çılgınca yutkundu. Gözlerinde şimşekler çakarken, yüzü aniden aydınlandı.

Charlie telefonu tutuyordu, ani ışıkla adamın gözlerini kamaştırdı.

Symes'ın gözleri olabildiğince büyüdü, ışığa uyum sağlamaya çalışıyorlardı.

Kim sağ elini yerden kaldırdı, avucunu adamın gözüne indirdi. Avucundaki uçları dışarı çıkan cam parçaları adamın gözüne girdi.

Adam yaralı bir hayvan gibi çığlık attı. Ellerini gözlerine götürürken bıçak yere düşerek tangırdadı.

Charlie Kim'den daha hızlıydı, bıçağı yerden kaptı.

Kim kenara kayarak kıza sarıldı, bedeniyle kızın etrafında koruyucu bir katman oluşturdu.

Symes çığlık atarak yerde yuvarlandı.

Aniden, metal kapı hızla açıldı. Kim o anda ağlayabilirdi.

"Aman Tanrım şef" dedi Bryant, el fenerini doğrudan Kim'e tutarak. Kilidin içinde yedek bir anahtar vardı.

Kim gözlerini ışıktan korumak için elini yukarı kaldırdı. Yaradan cam parçaları düştü.

Bryant yeniden koridora çıktı.

"Sağlık görevlisi, aşağıya, hemen" diye bağırdı. Kim'in elinden kan damlamaya devam ediyordu.

Kapıda beliren ilk kişi Dawson oldu. Hemen Symes'ı tutarak ayağa kaldırdı. Bryant Kim'e elini uzattı ama o aldırış etmedi, kendini iterek ayağa kalktı.

Symes Kim'in üzerine atılmak istedi ama Dawson onu sıkıca tutuyordu.

Kim ona doğru bir adım attı. "Demek sadece bir kaltak göndermişler öyle mi?"

"Sen bekle ulan" diye bağırdı adam, kan ve göz içi sıvısı yanağından akarken. "Senin işini bitireceğim kahrolası."

Kim adamın sağlam gözüne son bir bakış attı. "Kev, çek şunu gözümün önünden."

Dawson adamı kabaca iterek duvara yapıştırdı. Symes acı içinde bağırdı.

"Pardon" dedi Dawson, adamı iterek koridora çıkarttı. Kim duvarın dibinde titreyerek oturmakta olan Charlie'ye döndü.

"Charlie, sorun yok. Geri gelmeyecek. Söz veriyorum."

Küçük kız başını tamam anlamında salladı, şüphe duyduğu gözlerinden belliydi. Kim'in şu an ona güven vermek için yapabileceği pek bir şey yoktu ama kız zamanla inanmaya başlayacaktı.

"Tam o anda çok cesurdun. Annenle baban seninle çok gurur duyacak."

"Şef, onları arayabilir miyiz?" diye sordu Bryant.

Bir sağlık görevlisi bodruma girerken Kim başını hayır anlamında salladı. Üç Numaralı Şüpheliyi yakalayana kadar olmazdı.

Kim, Charlie'yi işaret ederek "Ayağıyla ilgilen" dedi.

Bryant el fenerini ikinci sağlık görevlisine uzattı, o da ışığı aşağıya, çocuğa doğru tuttu.

Bryant öne doğru gelerek Charlie'yi hiç zorlanmadan yerden kaldırdı. "Yukarıda ambulanslar var. Görevlinin eline bakması gerekiyor."

Bryant çocuğu merdivenlerden yukarı taşıdı.

Sağlık görevlisi Kim'in elini nazikçe tuttu. Diğer el feneriyle yaranın üzerini aydınlattı.

"Sizi hastaneye götürmem gerekecek. Sinir hasarı olabilir."

Kim başını iki yana salladı. "Camı çıkartıp sar."

"Hayır, röntgeninizin çekilmesi lazım. Oldukça kötü dayak yemişsiniz."

Kim elini çekti. "Dediğimi yap, yoksa ben kendim yaparım."

Hala cevaplanmamış sorular vardı. Adam Kim'e onaylamayan bir bakış attı. "Feragatname imzalamak zorundasınız."

Kim eline baktı, bir kaşı yukarı kalktı.

Adam gülümsedi. "Pekala, öyle olsun."

Adam cımbızla cam parçalarını çıkartırken Kim bakışlarını duvara dikti. Parçaların çoğu Symes'ın gözüne saplanıp kalmıştı.

"Daha hızlı yapabilir misin?" diye sordu. Bedeninin bazı kısımları yeniden his kazanmaya başlamıştı ve daha yapacak işleri vardı.

"Nazikçe yapmaya çalışıyorum" diye sinirlendi adam.

"Çalışma. Sadece camları çıkart ve yarayı temizle" diye adama daha da sinirlendi Kim. Bryant döndüğünde, Kim'in eli sargı beziyle bantlanarak üç katına çıkmıştı.

"En kısa sürede hastaneye gitmek zorun..."

"Evet, evet; işin bitti mi?"

Sağlık görevlisi çantasını kapattı, başını iki yana salladı. "Artık sizin" dedi Bryant'a.

"Aman ne güzel dostum" diye karşılık verdi Bryant.

Kim yavaşça ayakları üzerinde doğruldu. Acı bedeninde bir düzine yerden kendini hatırlattı.

"Biraz hırpalanmış gibisin şef."

"Bir şey olmaz" dedi Kim, koridora yönelirken.

"Hmm... merdivenlerden çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ah Bryant, lütfen o soruyu bana bir daha sor."

"Anladım. Önce ben çıkayım."

Kim içinden ona teşekkür etti. Önden gittiğinde Kim'in ne kadar zorluk çektiğini görmeyecekti.

Kim Timmins'lerin evine dönmesi gerektiğini biliyordu, yap bozun çözülmesi gereken son bir parçası kalmıştı.

Üçüncü basamağa geldiğinde durdu. "Yapamam" dedi.

"Sana hastaneye gitmen gerektiğini..."

"O yüzden değil" dedi Kim, başını iki yana sallayarak. "Buradan ayrılamam." Diğer çocuğun kalıntıları burada bir yerlerdeydi ve dışarıda bir anne onlara kavuşmanın hayalini kuruyordu.

Merdivenleri geri inerek koridora geldi. Bryant onu takip etti, sağlık görevlisinden geri aldığı el feneriyle alanı aydınlattı.

"Şef, ne bulmayı umuyorsun?"

"Anahtarları al" dedi açık kapının üzerinde hala asılı durdukları yeri işaret ederek.

Bryant anahtarları aldı, Kim sola döndü, koridor ileride bitiyordu. İkinci bir metal kapı vardı.

"Aç" dedi Kim. Anahtar kilidin içinde dönerken içi çalkanıyordu.

El fenerini sol eline aldı, sessiz odanın içinde gezdirerek içeriyi aydınlattı.

Fenerin ışığı karşı sağ köşede durdu.

Kim çok kısa bir an gözlerini kapattı, derin bir iç çekti. Bir annenin dileği gerçekleşmek üzereydi.

Küçük bir kızın cesedini bulmuşlardı.

Jenny Cotton kızını gömebilecekti.

Yüz Sekiz

Kim gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi, sonra köşedeki şekle yaklaştı.

Kalbi çok kısa bir an durdu.

Bryant arkasından "Bu imkânsız şef" diye fısıldadı.

Evet, Kim de görmüştü. Köşedeki şekil hareket etmişti. Kim yavaşça öne doğru adım attı, gözleri kırpılmayı reddediyordu.

"Sorun yok Suzie, güvendesin" diye mırıldandı.

Ufacık beden kendini köşeye daha da yapıştırdı, yüzü duvara dönüktü.

Kim Bryant'ın el fenerini iterek doğrudan kızın üzerini değil, bulunduğu bölgeyi aydınlatmasını sağladı.

Amy ile Charlie'den bir yaş büyük olmasına rağmen, dertop olmuş bu şekil çok daha küçük görünüyordu.

Siyah bir tayt ile belden yukarısının içinde kaybolduğu büyük beden bir tişört giyiyordu. Açık kahverengi saçları kabaca ve düzensizce kısacık kesilmişti, hemen altında kafası görünüyordu.

Yan odadaki gibi, köşeye bir kova yerleştirilmişti. Yere içecek kutuları, yiyecek ambalajları atılmıştı.

Kim gözlerinin yaşla dolduğunu hissetti. Çocuk on üç aydır bu bodrumdaydı.

Boğazına düğümlenen duyguyu bastırdı.

"Suzie, kötü adamlar gittiler. Yakalandılar. Seni bir daha asla incitemeyecekler."

Karşılık gelmedi.

Kim Bryant'ın arkasından içeri girdiğini hissetti ama eliyle ona dışarı çıkmasını işaret etti.

Kim birkaç santim daha yaklaştı.

"Artık korkmana gerek yok. Sana söz veriyorum, güvendesin."

Karşılık gelmedi.

Bu çocuğun yaşamış olduğu dehşet yüreğini dağlıyordu. Kıza tanıdık olduğu bir şeyler vermeliydi.

Kim biraz daha yaklaştı. "Annenle tanıştım, Suzie. Seni çok özlüyor."

Suzie yüzü duvara dönük, başını iki yana salladı.

"Annene kızgın mısın Suzie?"

Başını yine iki yana salladı.

Kim birkaç santim daha yaklaştı. Çocuğun kendisine bakmasını, güvende olduğunu bilmesini sağlamalıydı. Ama Suzie köşenin sağladığı güvenlikten çıkmamıştı.

Kim kendi aptallığına küfretti. Çocuk kim bilir kaç kere o kapının açıldığını hayal etmiş ve serbest bırakılması için yalvarmıştı.

"Bana bakmaktan korkuyor musun?"

Kim karşılık gelmemesini evet olarak değerlendirdi. "Ortadan kaybolacağımı mı düşünüyorsun?"

Karşılık gelmedi.

Kim, çocuğun içeri girildiği hayal ettiğini, gözlerini açarsa Kim'in yok olacağını düşündüğünü fark etti. Gözyaşlarını tutabilmek için alt dudağını ısırdı. Köşeye koşup çocuğu kollarına almak istiyordu ama çocuğun korkusunu arttırmayı göze alamazdı.

"Suzie, elimi uzatıp sağ ayağına dokunacağım. Elimin ağırlığını hissedince hayalindeki birisi olmadığımı, gerçek olduğumu anlayacaksın, tamam mı?"

Karşılık gelmedi.

Kim kızın ayak bileğine dokundu. Temas mancınık görevi gördü ve Suzie köşeden kendisini Kim'in kollarına fırlattı.

Kim kollarını küçük, narin bedene sardı, gözlerini kapattı.

Gözyaşları sesli ve iç parçalayıcıydı ama Kim akmalarına memnun olmuştu.

"Her şey yolunda tatlım. O adamlar sana bir daha asla zarar veremeyecek. Söz veriyorum."

Suzie ona daha da sokuldu, Kim kızın saçlarını okşadı. İçi öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Kim çocuğu öne arkaya sallayarak kulağına güven verici sözler fısıldadı.

Gözyaşları yavaşlamaya başlamıştı.

"Suzie, yaralı mısın?" diye sordu Kim, nazikçe.

Suzie başını hayır anlamında salladı ama Kim kollarının arasındaki acı verecek kadar ince bedenin kemiklerini hissedebiliyordu.

Çocuğa sadece hayatta kalacak kadar yiyecek verilmişti, evdeki imkânlar göz önünde bulundurulursa verilenlerin hiçbirisi düzgün bir yemek değildi.

"Pekâlâ tatlım, seni buradan çıkarmam gerekiyor." Suzie ona daha sıkı sarıldı.

Kim onu nazikçe kollarından tutarak kaldırdı.

"Korkma. Söz veriyorum her şey yoluna girecek, Suzie, ama şu merdivenleri çıkmam gerek ve bunu ancak biraz yardım alarak yapabilirim."

Suzie başını hafifçe tamam anlamında sallayınca Kim usulca geri çekildi.

"Pekâlâ, eğer elimden tutarsan, sanırım yapabilirim."

Çocuk yeniden başını tamam anlamında salladı, Kim onun bir kere bile konuşmadığını fark etti.

Bu hemen şimdi çözülmesi gereken bir mesele değildi. Kız hayattaydı, diğer her şey sonra halledilebilirdi.

Bryant merdivenleri onların önünden çıktı.

Merdivenler dardı, bu yüzden Kim Suzie'nin elini bırakmadan yan yan çıktı.

"Aferin Suzie. Çok iyi gidiyorsun. Şimdi, dışarı çıktığımızda orada birçok insan olacak ama endişelenme. Hiçbirisi seni rahatsız etmeyecek."

Avucundaki elin kasıldığını hissetti. Çocuğa tutunabileceği bir şeyler vermek için konuşmaya devam etti.

Altı yaşındayken yaşadıkları apartman dairesinden çıkartılırken dışarıdaki sirenleri ve gürültüyü hatırladı. Mikey'in elini tutmak istemişti. Ama yapamamıştı çünkü o ölmüştü.

Kim düşünceyi zihninden uzaklaştırdı, Suzie'nin korkusunu yatıştırmaya odaklandı.

"Neredeyse geldik tatlım" dedi evin içinden geçerlerken.

Sesler soruşturma odasından geliyordu. Kanıt toplama süreci çoktan başlamıştı.

Kim kızın elini sıkıca tuttu. "Söylediklerimi hatırla. Kimse seni rahatsız etmeyecek, tamam mı?"

Dışarıdaki soğuğa çıkarlarken Suzie başını tamam anlamında salladı.

Kararmış gökyüzü çakan mavi ışıklarla ışıl ışıldı. Hareketliliğe bakan Suzie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı; iki ambulans ile üç devriye arabası epey şatafatlı bir görüntü sergiliyordu.

Kim Suzie'ye döndü, yüzüne bakması için eliyle kızın çenesini yana eğdi.

"Suzie, bu adam benim arkadaşım ve ona hayatımı emanet edecek kadar güveniyorum. Seni doğrudan annene götürecek."

Kız Kim'in elini daha da sıkı kavradı, Kim'in sargılı eli içgüdüsel olarak kızın kafasını okşadı.

"Söz veriyorum iyi olacaksın tatlım, ama seni eve götürmemiz gerek."

Çocuğun kısa süre içerisinde kontrolden geçirilmesi gerekiyordu. Ciddi derecede yetersiz beslenmişti. Ayrıca bir noktada onu sorgulamaları gerekiyordu ama hiçbir şey

annesini görmesinden daha önemli değildi. Bryant onu eve götürüyordu.

İsteksizce, çocuk Bryant'ın elinden tutarak kendisini tepeden yukarı çıkartmasına izin verdi; Kim arabasını oraya park etmişti, üzerinden sanki üç gün geçmiş gibiydi.

Dawson Kim'in yanında belirdi, kadının bakışlarını takip etti.

"İmkânsız şef. O kız Suzie Cotton olamaz."

Kim gülümsemesine engel olmadı. "Evet Kev. O."

Bakışları kesişti, bir an öylece kaldılar. Dawson başını iki yana sallamaya başladı. "Şef, ben..." Çenesini ovdu. "Yani... nasıl oldu da bildin?"

"Bilmiyordum ben de, cesedini bile olsa burada bırakamazdım sadece."

Adamın gülümsemesi yayıldı. "Sen gerçekten..."

"Ne durumdayız?" diye sordu Kim etrafına bakınırken.

Dawson araçlara doğru döndü. "Kızları kaçıranlara hakları okundu. Will Carter çoktan merkeze götürüldü. Symes üç polis memuru eşliğinde birinci ambulansa konuldu. Kızlar kadın bir polis memuruyla birlikte ayrılmak üzere olan ikinci ambulanstalar."

Kim Bryant'la Suzie'nin tepenin zirvesine tırmanarak gözden kaybolmalarını izledi.

Birazdan bir hediye alacak olan Jennifer Cotton'u düşündü. Kadının hayatı Suzie'nin kaybolmasıyla sona ermişti ama şimdi yeniden başlayacaktı. Kim her ikisinin de dayanmayı başarmış olması kadar anne ile kızın arasındaki böylesine mükemmel bir bağ olmasına da hayran kalmıştı.

Aklına gelen ani bir fikirle sarsıldı. Birden bire her şey yerli yerine oturmuştu.

"Dawson, git ve bir ekip arabası ayarla hemen şimdi" dedi. Sonunda, Üç Numaralı Şüpheliyi yakalama vakti gelmişti.

Yüz Dokuz

Ekip otosu Timmins'lerin garaj yolunda durdu. Son taşları zihninde yerine oturturken Kim yol boyunca konuşmamıştı.

"Patron, bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu Dawson.

Kim başını iki yana salladı. "Senin yapacak işlerin var."

Kim arabadan inerken evin kapısı açıldı. Dönüşleri evden çıktıkları gibi aceleyle, panik ve korku içinde olmamıştı.

Endişeli dört ebeveyn evden çıktılar. Karen ile Robert birbirlerinin ellerini tutuyorlardı. Elizabeth Nicholas'ı sıkıca kucaklamış bir adım arkalarındaydı. Stephen elinde telefonu, tek başına en sola doğru yürüdü. Yüzlerinde hem korkunun hem de umudun karışımı bir ifade vardı.

Kim yüzünde bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. "İkisini de bulduk."

Sözlerinin ardından çığlıklarla ağlama sesleri bir arada yükseldi. Kim hangisinin kimden geldiğinden emin değildi.

"Amy'nin bir parmağı kırılmış, Charlie ise ayağından ve yüzünden yaralanmış, ama bunların dışında hayattalar, durumları iyi ve inanılmaz cesurlar."

Kim o son kelimeleri söylerken Karen'la göz göze geldi. "Tedavi edilmek üzere Russels Hall'a götürülüyorlar, bu yüzden yola çıkmanızı öneriyorum." Dawson'a döndü. "Meslektaşım sirenlerini yakarak size eşlik edecek."

"Herkes benim arabama" dedi Stephen, siyah bir Range Rover'ı işaret ederek. Yaşadıkları coşku keşmekeşinde aralarındaki ilişkilerdeki çatlaklar önemsizleşmişti. Şimdilik.

Yanından geçip giderlerken Kim son bir konuya değinmeden edemedi.

"Hey Stephen" dedi gülümseyerek. "Artık beni seviyor musun?" Adam durdu, ona baktı. Saldırganlık ve düşmanlık gitmiş şimdi yerini rahatlama ve sevinç almıştı. "Ah evet dedektif. Seni çok seviyorum."

Kim arabaya doluşmalarını izledi. Elizabeth Nicholas'ı bebek koltuğuna yerleştirirken Stephen'la Robert öne oturdular.

Son saniyede, Karen arabada Elizabeth'in yanına oturmadan önce duraksadı.

Geriye doğru koştu, kollarını Kim'e dolayarak onu kendisine çekti. "Her şey için teşekkürler Kim. Sana hayatımı borçluyum."

Kim sarılmaya kısa bir an karşılık verdi, sonra kadını iterek uzaklaştırdı.

"Git ve kızınla birlikte ol."

Karen söylenenleri ikiletmeyecek kadar sabırsızdı.

Dawson Kim'in yanında dikildi. "Patron, cevabı buldum. Dewain'i kimin ispiyonladığını biliyorum."

Dawson'un yüzündeki üzgün ifade Kim'e adamın kendisiyle aynı sonuca vardığını söylüyordu.

"Bulacağını biliyordum. Ebeveynleri hastaneye götür, sonra gidip tutuklamayı yap. Sana bırakıyorum."

Dawson "Teşekkürler patron" diyerek ekip arabasına yöneldi.

"Aa Kev" diye seslendi Kim, adam arabanın kapısını açmışken.

Dawson döndü.

"Eskiden ne yaptın bilmiyorum ama şimdi bir ekibin içindesin, tamam mı?"

Dawson, Kim'e şakadan bir asker selamı gönderirken yüzündeki gülümseme genişledi.

Kim her iki araçta gözden kaybolana kadar bekledi, sonra eve girdi.

Matt mutfaktan çıktı. Alison merdivenlerin dibinde ayakta duruyordu. Helen oturma odasından çıktı.

Kim döndü, ön kapıyı kapattı. Bitirilmesi gereken yarım kalmış son bir iş vardı.

Yüz On

Stacey koridorda belirdi, Kim'i baştan ayağa süzdü. "Lanet olsun patron, iyi misin?"

Kim sağlam elini yukarı kaldırarak gülümsedi. "İyiyim Stace."

Dedektif öne doğru geldi. "Karen'ı buldum ama çoktan bir mesaj gönder..."

"Stace, sorun yok. Hepsini bulduk." Kim sola dönerek oturma odasına girdi.

Helen elini boğazına götürerek onu takip etti. "Kızların iyi olduğunu söyledin değil mi? Ah, şükürler olsun. Çok rahatladım."

"Tabii ki rahatladın" dedi Kim, başını yana eğerek. "Başından beri istediğin buydu."

Helen kaşlarını çattı, Kim hoş, cana yakın surata bir tokat atma isteği duydu.

"Başarısız oldun Helen. Ne istiyordun çok iyi biliyorum, bundan paçanı kurtaramayacaksın."

Matt şimdi kapı aralığında duruyordu. Alison ve Stacey hemen arkasındaydılar. Şaşkınlıkları belli oluyordu.

Helen'in bakışları içerdekiler arasında gezindi.

"Kim, Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?"

"Bana amirim diye hitap edeceksin Helen, ayrıca rol yapmayı bırakmanın vakti geldi."

Helen dilini yutmuş bir şekilde başını iki yana salladı ama Kim bakışların arkasında kadının beyninin deli gibi çalıştığını görebiliyordu. İşlerin nerede ters gittiğini anlamaya çalışıyordu.

Kim de bildiklerini memnuniyetle paylaşacaktı.

"En başından beri senin adamlarının yalnız başlarına çalışmadığını anlamıştım. Karakterleri uzlaşma sağlayacak bir otorite olmadan birlikte çalışamayacak kadar aşırı uçlardaydı, ayrıca onları kontrol altında tutmak için bir anne figüründen daha iyi ne olabilirdi?

"İlk kaçırma vakasını Will kendisi tasarlamıştı. Onun planıydı ama yoldaki trafik kazası nedeniyle her şey ters gitmişti. Birkaç ay sonra emekliliğe sevk edileceğini öğrendin. İtiraz ettin ama reddedildi. Şimdi, ceplerini boşalt."

Helen'in bakışları hızla Kim'den kapı aralığındaki izleyicilere çevrildi. Kim bir adım attı, acı bütün bedeninde çınladı.

Telefonu kadının elinden zorla almaya dermanı yoktu ama zorunda kalırsa yapacaktı.

"Kim, aklını mı kaçırdın? Ben bir aile irtibat görevlisiyim" diye itiraz etti Helen.

"Helen, yapmazsan senin yerine ceplerini ben boşaltırım."

Helen elini arka cebine atarak bir iPhone çıkarttı.

"Ön ceplerin" dedi Kim, bıkkınlık içinde.

Helen elini yavaşça sağ cebine soktu, ikinci bir telefon çıkarttı. Bir Nokia.

"İki telefonum var..."

"O senin telefonun değil. Julia Billingham olarak da bilinen Julia Trueman'a ait ve sen onu kanıt arşivinden çaldın." Arkasına baktı. "Stacey, telefonu al."

Stacey odanın içinde ilerledi, telefonu Helen'in elinden zorla aldı. Birkaç tuşuna bastı, sonra başını evet anlamında salladı.

"Will'le onun aileden para koparmaya çalışmak için kullandığı telefon üzerinden temas kurdun. Bahse girerim ona bu sefer işlerin yolunda gitmesini sağlayacağını söyledin. Hiçbir şeyin ters gitmemesi için içerideki yerini alacağını. Ben de bu yeni kaçırılma soruşturmasına senin de katılmanı talep ederek ekmeğine yağ sürmüş oldum.

Bu soruşturmayı kim yönetirse yönetsin aynı şeyi isteyeceğini biliyordun.

"İkinci mesajın gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmiştim. Kızlar kaçıralı neredeyse on iki saat olmuştu, ama nedeni buraya gelmen ve durumu değerlendirmen için sana zaman tanımaktı."

"Kim, yanlışın var. Ben bir şey yapmadım. Kimseyi incit..."

"Peki ya Inga Bauer? Biliyor musun, Inga'nın o kızlara zarar verecek bir eyleme nasıl ikna olduğunu çözememiştim. İlk başta bunun aşk olduğunu düşündüm, bir bakıma bu doğruydu da, değil mi Helen? Ama erkeklerden gelen bir sevgi değildi. Ona aylarca kur yapan sendin; çocukken terk edildiğini ve anne sevgisine hasret kaldığını öğrendin, sonra ona tam olarak bunu verdin. Bir anneye duyduğu ihtiyacı, koşulsuz sevilme arzusunu manipüle ettin. Ona bu sevgiyi verdin, sonra karşılığında da onun hayatını elinden aldın."

Helen'in yüzündeki ifade değişmedi. Yaptıkları yüzünden en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

"Eloise bile endişeye kapılmana neden oldu. Kadının seni suçlayacak bir şeyler söyleyebileceğinden korktun. Soruşturmanın sonlarında içten çalışıldığını hissettiğini ima edince, onu evden hızlıca çıkartmak için elinden geleni yaptın.

"Onu dinlemek istediğini söylediğinde seni evine alacağını biliyordun, bu yüzden kirli işini kendin hallettin, sonra da kadını uykusunda ölmüş gibi gösterdin."

Helen geriye doğru adım attı, benzi gözle görülür biçimde solmuştu.

"Ama o ölmedi Helen" dedi Kim kızgınca. "Seni de teşhis edecek."

Helen'in başı yavaşça iki yana sallanmaya başladı, sanki beyni yaptığı hesapların ne kadar yanlış çıktığını idrak edemiyor gibiydi.

"Kızların kıyafetleri de bir şekilde buraya gelmeliydi değil mi?" Kim öfkesini bastırmaya çalıştı. "Bu evin etrafında yürüyerek ebeveynlerin bulması için o kıyafetleri etrafa yerleştirdin. Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?"

Kim kadına cevap verme fırsatı tanıyacak bir ruh hali içinde değildi.

"Ama işte son ipucu. Unutulmuş bir hatıradan tam zamanında bahsetmen tabutuna son çiviyi çaktı. Senin amacın da en başından beri buydu değil mi? Planın günün kurtarıcısı olmaktı. Birden hatırladığın detay kızların tutulduğu yerin ortaya çıkarılmasında anahtar rolü görecekti. Sonra sen de kahraman olacaktın. İki küçük kızın güvenli bir şekilde kurtarılmasında bu kadar önemli bir rol üstlenen bir polis memurunu hangi polis teşkilatı emekli edebilirdi ki?

"Charlie ile Amy'nin dehşetli korkular içinde bir hafta geçirmelerine sebep oldun, sadece kahraman olup kahrolası işini koruyabilmek için. Suç ortaklarının onlara söylediğinde çiftlik evini öylece bırakıp gideceklerini mi düşündün? Kızları orada canlı bırakıp gidecekler, bu sayede yakalanmayacak ve senin kimliğini de açıklamayacaklar mıydı?" diye sordu Kim şaşkınlık içinde. "Gerçekten de böyle yapacaklarını mı düşündün?"

Kadının yüzündeki şaşkınlık maskesi sonunda düşmüş, samimi bir kuşku ifadesi ortaya çıkmıştı.

"Kızlar hiçbir zaman tehlikede değillerdi" diye itiraz etti Helen.

"Tanrım, hala anlamıyorsun değil mi?" Kim öfkeyle bağırarak. "Kızları öldüreceklerdi. Will'in tek motivasyonu paraydı, Symes'a ise kızları öldürebileceği sözü verilmişti."

Şimdi kadının kaşları çatıldı. Bunu da hesaba katmamıştı. Will'den ne bekliyordu ki; sadakat mi, güven mi?

"Hayır... hayır... hayır..."

"Neden Helen?" dedi Kim, kadına doğru bir adım yaklaşırken. "Emekli edilmekten gerçekten bu kadar kötü mü etkilendin de böyle bir şeye başvurdun?"

"Anlaman gerekir Kim" dedi Helen, alçak bir sesle.

"Neyi anlamam gerekir?"

Helen sonunda Kim'in gözlerinin içine baktı. Kadının gözleri soğuk ve acımasızdı.

"Bu işe her şeyimi verdim. Hayatımı verdim. Her saatimi polis teşkilatına adadım. Benden istenilen her şeyi yaptım.

"Kocam yok, ailem yok; sadece bu iş var ve onu da kaybetmek üzereydim. Bana borçluydular. Görevime devam etmek istedim ama beni reddettiler, ama yeni bir görevli bulmak için her yıl ilan verdiler."

"Başka hiçbir şeye sahip olamayacağım bir noktada bir köşeye atıldım. Çocuk sahibi olamayacak kadar yaşlıyım. Güzelliğim gitti. İki ay içinde hiçbir şey olacağım. Beni dinleyecek birileriyle sohbet etmeye çalışmak için süpermarketlerde amaçsızca dolaşan bir kadın olacağım."

"O kızların hayatta olduklarına dair kanıt istedin, peki ama benim kanıtım nerede?"

Helen'in dudaklarında yarım yamalak bir tebessüm belirdi.

"Sen de göreceksin Kim. Sen de aynı benim gibisin. Benliğinin her parçasını bu soruşturmaya adadın. Nerede yaşadığını hatırlayabiliyor musun? Sevdiğin biri, bir çocuğun, hatta bunları bırak evcil bir hayvanın var mı? Bahse girerim yoktur, çünkü işinin seni yutmasına izin veriyorsun, yirmi yıl sonra benimle aynı yaşa geldiğinde..."

Kim kadının suratının dibinde bitti. "Yapmış olduğum seçimler için asla pişmanlık duymayacağım ve yoldan çıkmayacağım, istediklerim olmadığı diye asla küçük kızların hayatlarını tehlikeye atmayacak ya da ailelere işkence etmeyeceğim, seni şeytani psikopat kaltak."

Helen'ın öfkesi yüzünden belli oluyordu. Kim'i boğazından yakalamayı hedefleyerek ellerini uzatarak ileri atıldı.

Kim yana çekilerek saldırıyı rahatça savuşturdu, Helen yere düştü. Kim neredeyse iki kızın hayatlarına mal olan yerdeki acınacak haldeki kadına baktı.

"Bu hareketi hapse girmeden önce çalışsan iyi olur, çünkü içeride seni çok sevecekler."

Yüz On Bir

Dawson ön kapıda durdu, kapıya vurmadan önce tereddüt etti. Çete kültürünü istemediği kadar iyi anlıyordu; bu kültür hiç unutamadığı bir hatıranın beynine kazınmasına neden olmuştu.

On beşinci yaş gününden iki gün sonra kendisinden bir yaş büyük bir grup genç birdenbire onu "koca göt" ile "şişko" diye ve şişman çocuklar için kullandıkları diğer bütün isimlerle çağırmayı bıraktılar. Daha da ilginci, öğrenci dinlenme odasında ona bir yer teklif etmişler ve ona gülümsemişlerdi. Okuldan sonra Cradley Heath High Sokağında onlarla buluşmaya davet edilmişti. Sınıfta geçirdiği en mutlu öğleden sonra olmuştu.

Onu çarşının dışında bekliyorlardı, yüzlerinde gülümsemelerle sırtını sıvazlamışlardı. Tam on dakika boyunca onun etrafında sohbet etmişlerdi, Dawson kendisini çetelerinin, takımlarının bir parçası gibi hissetmişti.

Sonra aniden çete başı olan Anthony başıyla iki baston yardımıyla yürümekte olan yaşlı bir kadını işaret etti. Dört çocuktan ikisi kadına doğru gitti, sağ bastona tekme atarak elinden düşürdüler. Kadın tökezleyip dengesini korumaya çalışırken Anthony koşarak geldi, el çantasını kadının sağ omzundan hızla çekip aldı.

Dawson içgüdülerini dinledi, o da koşmaya başladı. Yanına vardığında kadın yerde yatıyordu. Bir şey onu kadının yüzüne bakmaya zorladı, kadının kafasını çarpıp öldüğünden korkuyordu. Aşağıya, korku dolu gözlerin içine doğru baktı. O kısacık anda kadının hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladı.

Dawson ancak evinin güvenli ortamına vardığında neden kendisini de çağırdıklarını anladı. Şişmandı. Diğerle-

ri kadar hızlı koşamıyordu, bu yüzden birisi kovalarsa ilk önce o yakalanacaktı.

Utanç aylarca içinde yanıp tutuşmuş ama verdiği kilolarla paralel olarak azalmıştı. Aynı şey yaşlı kadının gözlerindeki korkuyla ilgili hatıra için geçerli değildi. O, kendisiyle sonsuza dek kalacaktı.

Dewain Wright'ın neden çetenin parçası olduğunu anlıyordu, ama bu çocuk olabilecek en kötü şekilde ihanete uğramıştı.

Dawson derin bir nefes alarak kapıya üç kere vurdu. Kapı yavaşça açıldı.

Shona Wright gözlerinde gerçek korkuyla önünde duruyordu. "Seninle ve babanla konuşabilir miyim?"

Kız bu sefer tavır sergilemedi, kasılarak yürümedi.

Kızı oturma odasına kadar takip etti, içeride iki küçük kız yerde bacak bacak üstüne atmış uzanıyorlardı. Küçük bir piknik seti açılmıştı, kızlar televizyon seyrediyordu.

"Rosi, Marisha, odanıza gidin" dedi Shone, onları salondan çıkartarak.

Vin kanepenin karşı ucuna oturdu. Shone kapalı kapının önünde ayakta durdu.

Dawson'un bakışları babasıyla kızı arasında gidip geldi, sonunda Vin'in üzerinde durdu.

"Oğluna ne yaptığını biliyorum" dedi doğrudan.

Vin çok uzun süren bir dakika boyunca ona baktı, sonra başını ellerinin arasına aldı.

"Baba...?" dedi Shona, kapıdan.

Dawson, bir açıklama gelecek mi diye kızın babasına baktı. Geniş omuzlar nazikçe sarsılıyor, gözyaşları yere düşüyordu.

Dawson Shona'ya döndü. Kızın zihninin gerçeği kabullendiğini ama kalbinin henüz zihnine yetişemediğini görebiliyordu.

Dawson iç çekerek alçak sesle konuştu. "Shona, Lyron'la temas kuran babandı. Ona Dewain'in hala hayatta olduğunu söyledi."

"Saçmalama" diye parladı Shone. "Siz polisler aklınızı kaçırmışsınız be." Parmağıyla şakağına hafifçe vurdu. "Aptalın önde gidenisiniz."

Dawson kızın babasına baktı. Kız da aynı şeyi yaptı.

Gözlerini çökmüş omuzlara dikti, söylenenleri yalanlamasını bekliyordu. Başı yavaşça iki yana sallanmaya başladı. Ama Dawson kızın gerçeği anlamaya başladığını görebiliyordu.

Onlara söylediklerini sindirmeleri için biraz zaman tanıdı.

İlk başta Dewain'in hala hayatta olduğu bilgisinin iletilmesinden Lauren'ın sorumlu olduğunu düşünmüştü. Kızın artık Kai ile birlikte olduğunu keşfettiğinde bu fikri daha da pekişmişti. Kız bunu kasten yapacak kadar akıllı değildi, kazara yapacak kadar da Dewain'i umursamıyordu.

Lauren sadece vahşi tarafta yaşamak isteyen bir kızdı. Banliyö zincirlerini Hollytree'deki çete kültürüne atılarak kırmıştı. Kendisini eğlendiren birisi öldürüldüyse, onun yerini almayı bekleyen bir başkası vardı.

Dawson gerçek suçlunun kim olduğunu kızlar bulunduktan sonra Timmins'lerin evine geri döndüğünde fark etmişti. Stephen Hanson arabaya binmekte olan eşine Nicholas'ı tutmayı teklif etmişti. Kadın reddetmiş, oğlunu bedenine sıkıca yapıştırmıştı. Bir çocuğu kayıpken, acı çeken anne hala sahip olduğu diğer çocuğuna çok daha sıkı sarılıyordu.

"Siz kızlar için yaptı Shona" diye açıkladı Dawson. "Dewain hayattayken hepiniz tehlikedeydiniz. Sizi asla yalnız bırakmazlardı. Hayatlarınız hiç olmadığı kadar korkunç olacaktı. Bütün aile hedef alınacaktı, baban da bunu biliyordu."

Köşeden gelen hıçkırarak ağlama sesi arttı.

"Asla iyileşmeyecekti Sho" diye ağladı Vin, başını kaldırırken. Sümük ile gözyaşları birbirine karışmıştı, çizgi halinde yüzünden aşağıya iniyordu. Sesi acı doluydu ve çatallaşmıştı. "Oğlum gitmişti. Makinelerle ve tüplerle hayatta kalıyordu. Beyni ölmüş dediler."

Vin acıyla inledi, Kev bunun bir kalbin kırılma sesi olduğuna yemin edebilirdi.

"Başka yere taşınmak için yalvarıp durdum ama bizi taşımadılar Sho. Yüksek risk altında değilmişiz. Nereye gidersek gidelim Lyron bizi bulacaktı. Hepinizi birden kaybetmeyi göze alamazdım. Ah oğlum, benim cesur, cesur oğlum..."

Shona içinde kopan duygu fırtınasıyla mücadele etti. Babasına koştu, yere diz çöktü. Adamın kolları anında kızını sardı ve birlikle hıçkırarak ağladılar.

Şimdi, o anda Dawson bu vakayı sonuçlandırdığı için zafer kazanmış gibi hissetmiyordu. Vin Wright imkansız bir seçimle karşı karşıya kalmıştı. Bütün çocuklarını korumaya gücünün yetmediği bir çevrede kapana kısılmış, tek oğlunu kurban etmişti.

Dawson alçak sesle konuştu. "Bay Wright, bir dakika koridorda bekleyeceğim, ama sonra ne yapmak zorunda olduğumu biliyorsunuz."

"Biliyorum... evlat. Biliyorum." Duygu seli yüzünden zar zor konuşabiliyordu.

Dawson bu sefer "evlat" diye çağrılmaktan rahatsız olmadı. Ama şimdi kendisini çok kötü hissediyordu.

Yüz On İki

Kim gözlerini sertçe tabağa dikti. Bu bakışı attığında iş arkadaşlarının çoğu istediği şeyi yapmaya ikna oluyordu. Ne yazık ki kurabiyeler üzerinde işe yaramıyordu.

Malzeme listesiyle pişirme tarifi çocuklara yönelik bir internet sitesinden alınmıştı, Kim de onlara harfi harfine uymuştu. Uyduğundan son derece emindi.

İnternet sitesinde on iki yaşındaki çocukların göndermiş olduğu fotoğraflar da vardı, fotoğraflarda çocuklar ortaya çıkan ürünlerini gururla sergiliyordu. Kim kendi ürünlerinin fotoğrafını çekmeyecekti.

Ürünün adı "kaya kurabiye" olarak geçiyordu ama onunkiler kayaya benzemiyordu, fazla büyük frizbilere benziyorlardı. Karışımdan yaptığı topaklar fırın içine konulur konulmaz yayılmışlardı, sanki sürünerek uzaklaşmaya ve kaçmaya çalışıyor gibiydiler.

Aşçılık onun düşmanıydı. Üniversite sınavından daha fazla dikkatini toplamasını gerektiren karmaşık yemekler yapmayı denemişti, çıkan sonuçlar sıvılaşmış yahni gibi tabağa yayılmıştı. Çoğu çocuğun okuldayken yapmayı öğrendiği sünger kek gibi basit tarifler denemişti. Sonuç hala başarısızdı.

Bakıcı annesi olan Erika mükemmel bir aşçıydı, karmaşık yemekleri çok kolaymışçasına çıkartıyordu. Kim için durum tam tersiydi, ama anne yerine koyarak sevmiş olduğu tek kişinin hatırası adına denemeye hep devam edecekti.

Woody eli iyileşmeye başlayana kadar birkaç gün izin alması için ısrar etmişti. Neyse ki sinir zedelenmesi yoktu, elini eski haline getirebilmek için on iki dikiş atılması yetmişti.

"Lütfen bana yine bir şeyler pişirdiğini söyleme" dedi Bryant, mutfağa girerken. "Hazır yemekleri iki elin varken bile pişiremiyorsun bu yüzden yüzde elli kapasiteyle..."

"Bryant" diye uyardı.

Adam tezgahın üzerine bir pizza kutusu bıraktı.

"Bir tane ister misin?"

"Evet, iyi espriydi Kim. Almayayım."

Kim mutfak dolabından iki tabak aldı, sol eli hala biraz hantaldı.

"Ne kadar düşünceli birisi olduğumu görüyor musun? Sana tek elinle yiyeceğin bir yemek getirdim."

Kim bir dilim pizza alarak tabağına koydu.

"Lütfen bir şeyler söyle... ne olursa. Aklımı kaçıracağım."

"Aslında Woody sana bir bilgiyi iletmemi istedi" dedi Bryant gülümseyerek.

"Devam et."

Soruşturmayla ilgili haberleri duymak için can atıyordu.

"Sana madalya verecekler."

Kim gözlerini devirdi. "Ah, ne kadar da mükemmel."

Bryant not defterini çıkarttı.

"Kahretsin Dawson kazandı."

"Neyi kazandı."

"Bu habere nasıl tepki vereceğine dair bahsi. Dawson kelimesi kelimesine bildi. Adil olmak gerekirse, gözlerini devireceğini bile bilmiş. Bak, burada yazıyor, "gözlerini devirerek."

Kendini tutamayan Kim kahkahayı bastı.

Bütün ekip nasıl cevap vereceğini bilecek kadar onu iyi tanıyordu. Üstlerinin verdiği takdirnameler geceleri rahat uyumasını sağlamıyordu, sadece bir sonraki sefer şikâyet edildiğinde ya da prosedürlere uymadığında ya da bir emre itaat etmediğinde tampon görevi görüyorlardı.

"Bu arada, ofis Chelsea Çiçek Fuarı gibi oldu. Kızlardan hediye sepetleri, ebeveynlerden çiçek buketleri geldi, hatta Suzie'nin annesi bir böbrek bile gönderdi."

"Ne gönderdi?"

"Yok, sadece şaka yapıyordum, ama istesen sana böbreğini vereceğinden eminim." Bryant başını iki yana salladı, yüzünü indirdi. "Tanrı aşkına Kim, kapıyı açtığında orada olmanı isterdim. Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Gözyaşları vardı, birazının bana ait olduğunu itiraf edecek kadar da cesur bir adamım."

Kim gülümsedi. Geceleri rahat uyumasını sağlayan şey işte buydu.

"Suzie doktor kontrolünden geçti, yavaş yavaş gücüne kavuşması biraz zaman alacak olsa da tamamen iyileşecek"

Kim bu habere sevinmek için duraksadı.

"Cidden Kim, eğer ısrar etmemiş olsaydın..."

"Diğerleriyle konuştun mu?"

Bryant başını evet anlamında salladı. "Karen ile Robert evlat edinme dokümanlarını hazırlıyorlar. Lee'nin küçük bir ücret karşılığında ebeveynlik hakkından feragat edeceğinden oldukça eminler. Ödeme yapmaya hazırlar." Gülümsedi. "Bunu aşacaklar. Çok alışıldık bir çift olmasalar da birbirlerini seviyorlar, Robert da o çocuk için hayatını verebilir."

Kim şekle girmez sarı saçlı cesur küçük kızı düşündü. "Gurur duyacakları çok şeyleri var."

"Bu sabah Elizabeth'le konuştum. Stephen'dan evden taşınmasını istemiş ama adama kesin bir tarih vermemiş. Adam kartlarını doğru oynarsa sanırım onu affedecek."

Kim başıyla aynı fikirde olduğunu belirtti. "Belki de, ama adam değişikliklere hazır olsa iyi olur. Kadının on gün önceki kişi olduğunu sanmıyorum." Tabağını öne doğru iterek ayağa kalktı. Raftan bir Colombian Gold kahvesi paketini aldı. Paket boştu. Yeni bir paket almak için uzandı.

Bryant ayağa kalktı. "Yapmamı istediğin bir şey...?"

Kim ona sert bir bakış attı. "Bryant, akşam dişlerimi diş ipiyle temizlemek zor oluyor. Akşama kadar bekleyip yardım etmek ister misin?"

"Iyy, hayır teşekkürler. Tamam burada öylece oturup izleyeceğim."

Kim bir makas çıkarttı, sonra kahve paketini dirseğinin arasına yerleştirdi. Sol eliyle üç kere kesti, işlem tamamdı.

"Issız bir adaya düşsem yanıma alacağım tek şey nedir biliyor musun?" diye sordu Bryant.

"Nedir?"

"Sen."

Kim paketi sallayarak filtreye kahve dökerken güldü. Geriye dönerek Bryant'a bir bakış attı.

"Pekâlâ, bilerek mi anlamazdan geliyorsun?"

Bryant sinsice sırıttı. Kim'in ne duymak istediğini biliyordu.

"Pekala, Symes kuş gibi öttü. İlk olaya karışmadığı konusunda haklıymışsın. Suzie'nin orada olduğunu bile bilmiyormuş. Eğer bilseydi ikimiz de biliyoruz ki Suzie ölmüş olurdu. Kız, Will'in kendi küçük projesiydi."

"Symes avukat talep etmedi, hapis yatacağı için memnun görünüyor. Bir parçasının hapishanede yaşamak için can attığını düşünüyorum; sıkı disiplin, düzen. Adam son derece sorunlu birisi."

Ah evet, Kim bunu son derece iyi biliyordu.

"Ha, bu arada sol gözünün görme yeteneği kalıcı olarak gitmiş."

"İçim kan ağlıyor. Peki ya Will Carter?"

"Adam son kaçırmayla ilgili her şey için Helen'i suçluyor. Geçen seferki kaçırma hakkında ise konuşmuyor."

Kim hareket ettirebildiği tek elini sıkarak yumruk yaptı. "O çocuğu on üç ay bodrumda tuttu. Dürüst olmak gerekir-

se, işkence etmek için içlerinden birini seçmem gerekseydi onu seçerdim. Bütün o süre boyunca kızı nasıl öylece izleyebildi?"

Bryant başını sallayarak ona katıldığını belirtti.

Kim, Will'in Emily'i serbest bırakmak için evden ayrılırken Suzie'nin ölmüş olduğunu düşündüğünü sanıyordu. Ancak eve geri döndüğünde çocuğun hala hayatta olduğunu anlamıştı. Will'in kendi elleriyle cinayet işleyebileceğini destekleyen hiçbir kanıt yoktu.

Kim Emily'yi sonraki bir tarihte yeniden kaçırmayı tasarlayan adamın Suzie'yi aynı ebeveynleri yeniden birbirine düşürmek için mi canlı tutmaya karar verdiğini merak ediyordu. Emily'yi ikinci kere kaçıramadığında biraz para kazanmanın başka bir yolu olarak Suzie'yi hayatta bırakmıştı.

Adamın konuşmayı reddetmesi muhtemelen işin iç yüzünü asla öğrenemeyecekleri anlamına geliyordu. "Peki ya Helen?"

Bryant'ın çene kasları gerildi ama sesini yükseltmedi.

"Ah, ruhsal sıkıntı ve travma sonrası stres çektiğini, bu yüzden eylemlerinden sorumlu tutulamayacağını iddia ediyor. İş stresi nedeniyle ortaya çıkan bütün ruh hastalıklarını sayıyor."

"Şaka ediyor olmalısın."

"I-ıh, ünlü bir avukat tuttu, ama bizimkiler daha iyi olacaklar bence."

Öyle olmak zorundalar diye düşündü Kim.

Bryant omzunu silkti "Haberler bunlardan ibaret." Oldukça fazla bilgi vermişti.

"Ah, bir de Kev'in Dewain Wright vakasını sonuca bağladıktan sonra hayatın anlamını keşfetmiş gibi ortalıkta dolanıp durması var. Bu arada Vin suçlamayı kabul edecek, mahkeme olmayacak."

Kim bu haberi üzüntüyle karşıladı. Adamdan nefret etmek istiyordu ama yapamıyordu. Adamın vermiş olduğu karardan tiksinmişti ama çarpık bir şekilde anlamıştı da. Vin Wright taşınmak için belediyeye yedi ayrı başvuruda bulunmuştu ama düzgün bir konut sitesine nakledilmek için puanı yetersizdi. Vermiş olduğu kararla hayatının geri kalanı boyunca yaşamak zorundaydı.

Aralarında bir sessizlik oldu.

"Kadın hatalıydı, biliyorsun. Yani Helen. Stacey bana kadının sana söylediklerini anlattı, kadın hatalıydı."

Kim başını sallayarak anladığını belirtti. Kadının ikisi arasında çizdiği benzerlikler Kim'in aklından çıkmamıştı. Benzerliklerin zihninde yer etmeye başlaması hoşuna gitmemişti. Sol eli aşağıya indi, Barney'in kafasının yumuşak sıcaklığıyla buluştu. Helen'in hatalı olduğunu biliyordu ama belki de tamamen hatalı değildi, bu üzerinde düşünmek zorunda olduğu bir konuydu. Ama şimdi değildi, Bryant'la birlikte hiç değildi.

"Ah bu arada, Suzie'ye bana hayatını emanet edecek kadar güvendiğini söylerken ciddi miydin?"

Kim kahkahayı bastı. "Çocuklar; ne kadar da kolay kandırılıyorlar. Her şeye inanıyorlar."

Bryant gülümsedi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Ayağa kalktı. "Neredeyse unutuyordum. Matt son bilgilendirme toplantısı için bugün merkeze geldi. Sana bunu vermemi istedi."

Bu katlanmış bir kağıt parçasıydı.

Kim onu mutfak tezgahının üzerinde bıraktı, Bryant'ı kapıya kadar geçirdi.

"Kendi pişirdiklerini yemediğinden emin olmak için birkaç gün içinde yine uğrayacağım."

"Hı hı, bir dahaki sefer güzel bir şeyler getir."

Bryant garaj yolundan inerken güldü.

Kim kapıyı kapatarak yeniden mutfağa girdi. Taze kahve kokusu içeriyi doldurmuştu.

Matt'den gelen açılmamış nota baktı, iyi bir şey olmadığına emindi.

Aralarındaki bütün konuşmalar mücadele şeklinde geçmişti, her biri avantaj elde etmeye ya da son sözü kendisi söylemeye çalışmıştı, tıpkı beraberede kilitlenip kalmış bir tenis maçı gibi.

Matt Ward anlaşması kolay bir adam değildi. Onunla birlikteyken her an bir meydan okuma, bir mücadele şeklinde geçmişti.

Adam yorucu ve güç birisiydi, tıpkı onun gibiydi. Kim notu açarak okudu:

Saat sekizde seni alacağım. Pazarlık yok. Hazır ol.

Kim tam bir dakika boyunca gözlerini nota dikti, sonra saate baktı.

Kahvenin kalanını yudumladıktan sonra kendini iterek ayağa kalktı, duşa yönelirken gülümsüyordu.

Hayatında hiçbir meydan okumadan kaçmamıştı. Bu gece dışarı çıkıyordu.

Yüz On Üç

Kim sessizce odaya girerken taşıma çantası sağ kolunda asılıydı.

İşaret parmağından çıkıp makineye yolculuk eden ritmik bir bip sesi sessizliği bozuyordu. Beslenme bir serum içindeki sıvının bir tüp yardımıyla damardan verilmesiyle sağlanıyordu.

Kim çantayı masanın yanındaki sandalyeye bıraktı, biraz daha yaklaştı.

"İyi akşamlar Eloise" dedi usulca.

Yataktaki kadın kendisini duyabiliyor muydu, hiçbir fikri yoktu. Kadının bedeni hiçbir tepki vermedi.

Kadının cüssesi bahçede göründüğünden daha küçük duruyordu. Nazik hatlara sahip yüzü yılların yıkımına uğramıştı. Lüleli paspasa benzeyen gri saçlar huzurlu ve sakin bir ifade taşıyan yüzü çevreliyordu.

Bu kadının kimsesinin olmaması Kim'e tuhaf gelmişti. Birilerinin annesi olması gerekiyor gibi bir hali vardı.

Bütün hafta boyunca, Kim ebeveyn sevgisinin bütün yönleriyle çepeçevre sarılmıştı. Jenny Cotton hayatına devam edememiş, çocuğunu kaybettiği için felç olmuştu. Elizabeth Hanson çocuklarına düzgün bir yaşam sağlamak için hak ettiğinden çok daha azına razı olmuştu. Karen Timmins çocuğunu korumak için herkese yalan söylemişti.

Vin Wrigth bile çocuklarından birisinin hayatını feda ederek diğer üçünün hayatlarını korumak istemişti.

Helen o büyülü annelik bağını kullanarak genç bir kadını manipüle edip içgüdülerine aykırı hareket etmesini sağ-

lamıştı. Kadının anneye duyduğu bu ihtiyaç aşağılık birisi tarafından istismar edilmiş ve çarpıtılmıştı.

Bu, Kim'in bazı insanların çocuk sahibi olmaması gerektiğine dair inancını daha da pekiştiriyordu. Kendi annesini o listenin en başına yerleştirmişti.

Bütün hafta boyunca hatıralar onu tehdit etmişti ama kararlılığı onları uzakta tutmuştu. Geçmişini ziyaret etmeyecekti; orada paramparça olabilirdi.

Kim bir yerde, bir vakit geçmişinin kendisini yakalayacağını biliyordu. Karaltı halindeki gölgeler biçimlenecekti.

Ama bugün, burada değildi.

"Eloise, çok geç kalmadım" diye fısıldadı. "Onları geri getirdim. Hepsini."

Bir an sessizce ayakta durdu, kadının başparmağının derisini okşadı. "Eğer Mikey yanındaysa, ona de ki...ona de ki... onu her gün özlüyorum."

Oturdu, çantaya uzanarak bir kitap çıkarttı. Kitap bir süre kucağında durdu.

Diğer iş arkadaşlarını düşündü, tümü başarıyla bitirilen bir işi kutluyordu. Sessizce gösterdikleri çabaları alkışladı. Zafer coşkusunu yaşamayı hak etmişlerdi. Birlikte üç küçük kızın hayatını kurtarmışlardı.

Kim dudaklarında bir gülümsemenin belirmesine izin verdi.

Üç çocuk da evlerinde, ailelerinin kolları arasında güvendeydi.

Bu bilgi Kim için yeter de artardı.

Uzun ve halinden memnun bir iç geçirdi, gülümseme hala dudaklarından duruyordu.

"Pekala Eloise, *Büyük Umutlar*'ı seçtim. Umarım sevdiğin kitaplardan biridir."

Sayfayı çevirdi, okumaya başladı.

Angela'dan Mektup

Öncelikle, Kayıp Kızlar'ı okumayı tercih ettiğiniz için çok teşekkürler. Umarım Kim'in üçüncü macerası hoşunuza gitmiştir ve siz de benim gibi hissediyorsunuzdur. Çok sıcak bir karaktere sahip olmasa da, Kim adaleti sağlamak için tutku, azim ve gerçek bir açlık sergiliyor.

Eğer beğendiyseniz kitapla ilgili bir yorum yazmanız beni çok memnun eder. Ne düşündüğünüzü duymak isterim; ayrıca başka okuyucuların da kitaplarımdan birini keşfetmesine yardımcı olabilirsiniz. Ya da bu kitabı arkadaşlarınıza, ailenize tavsiye edebilirsiniz...

Her hikâye okuyucu eğlendirerek heyecanlı ve ilginç bir yolculuğa çıkarmayı amaçlar. Kitaplarda tahammül etmesi güç bazı konular da olabilir ama ben her konuyu heyecan yaratma amacı gütmeden saygı ve hassasiyet çerçevesinde ele almaya çalışıyorum. Yolumuz nereye uzanırsa uzansın Kim Stone'la bana bir sonraki yolculuğumuzda eşlik edeceğinizi umuyorum.

O zaman sizden haber bekliyorum, Facebook'tan, Goodreads sayfamdan, Twitter ya da kişisel web sitem üzerinden bana ulaşın.

Son çıkan bütün kitaplarımla ilgili en yeni bilgilere ulaşmak isterseniz, aşağıdaki web sitelerine tıklayarak üye olabilirsiniz.

Desteğiniz için çok teşekkürler; size minnettarım.

Angela Marsons

www.bookouture.com/angelamarsons
www.angelamarsons-books.com
www.facebook.com/angelamarsonsauthor
www.twitter.com/@WriteAngie

"Angela Marsons'dan harikulade, nefes kesici bir roman daha. Bu kadın kesinlikle muhteşem ve kitapları giderek daha da mükemmelleşiyor."
-Reading Corner for Book Lover's

"Elimden bir türlü bırakamadığım *Kayıp Kızlar* geceleri beni uykusuz bıraktı. Angela Marsons okuyucunun son sayfaya kadar gözlerini kitaptan ayıramayacağı, çok iyi kurgulanmış bir polisiye yazmış."
-The Book Review Café

"Angela Marsons en sevdiğim yazarlardan birisi olma yolunda hızla ilerliyor. Muhteşem bir kitap olan *Sessiz Çığlığı* okuduğumdan beri, onun akıcı ve merak uyandıran hikâyelerinin bağımlısı oldum. Merak uyandıran, bağımlılık yapan ve dehşet verici. *Kayıp Kızlar* okumamazlık edemeyeceğiniz bir kitap.
-A Bookseller Blabbering

Angela Marsons giderek kendini geliştiriyor, bu üçüncü kitabı bütün ebeveynlerin kanını donduracak. Gerilim mi? Bu birinci sınıf polisiye romanı okurken nefesiniz kesilecek.
-Weekend Sport

Angela Marsons gerilim sevenler için etkili hikâye, güçlü yazarlık ve okuyucuyu tatmin etmenin çarpıcı birleşimini bulmuş.
-Crime Review